

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

J.D. BARKER

A
CALLER'S
GAME

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

A CALLER'S GAME

J. D. Barker

Bir Arayıcının Oyunu

Yayınlayan

Hampton Creek Yayınları

P.O. Kutu 177

New Castle, NH 03854

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi belirtilmedikçe, gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2021 Jonathan Dylan Barker

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

Hampton Creek Press, Hampton Creek Publishing, LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Kapak Tasarımı: Stuart Bache

Kitap tasarımı ve formatı Maureen Cutajar'a aittir Yazar fotoğrafı

Peterson Gallery'den Bill Peterson'a aittir

ISBN: 978-1-7342104-4-6 (ciltli)

ISBN: 978-1-7342104-5-3 (e-kitap)

ISBN: 978-1-7342104-6-0 (ciltlessiz)

Size bir seçenek sunacağım.

Thad McAlister için, çok erken gitti.

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Yazarın Notu](#)

Ürdün

"Olamaz!" Jordan Briggs avucunu sertçe kornaya bastırdı ve orta parmağını Audi R8'inin açık sunroof'undan yukarı kaldırdı. Frene basmak zorunda kalmıştı ve ayağını tekrar gaza kaydırduğunda topuğu kırıldı. "Bunlar benim en sevdiğim Louboutin'lerim, seni pislik!"

İri yarı bir kol çöp kamyonunun camından dışarı uzandı ve küçük bir el sallamasıyla ona parmağıyla karşılık verdi.

"Sen kime bağıryorsun, Jordie?"

Kamyonun arkasındaki *How's My Driving?* etiketinin altındaki telefon numarasını aklına not etti.

"Lanet olası çöpçü! Madison'dan 49. caddeye durmadan çıktı. Yavaşlamadı bile. Neredeyse Audi'nin önünü deviriyordu."

Ayakkabısını çıkardı, yırtık topuğunu inceledi ve yolcu koltuğunun ayak boşluğuna fırlattı.

"Araba mı kullanıyorsun? Neden sürüyorsun? Kahretsin, bir dakika. Madison'a geri mi döndün? Altı dakika içinde yayındayız!"

"Bugün yayını bitirdiğimizde Hamptons'a gideceğim ve evden araba servisini alıp sonra da

Connecticut'a kadar gidip birkaç saat içinde kendi arabamı alacağım."

"Frank seni buraya zamanında getirir." "Frank'in canı cehennemde."

Trafik birkaç metre ilerledi, sonra tekrar durdu. Çöpçü adam onun kişisel sürüş alanını işgalini tamamladı ve neredeyse yan şeritteki bir Lincoln SUV'ye yandan çarpıyordu. Muhtemelen mesajlaşıyordu. Herkes mesajlaşıyordu. New York trafiğinde ne yaptığınıza dikkat etmeniz için bir neden yok. Arabalar neredeyse kendi kendine gidiyor.

Pislik herif.

Jordan arabanın teybine baktı. Ne zaman hoparlörde biri olsa vazgeçemediği sinir bozucu bir alışkanlıktı bu. "Billy, bunu panoya as; hashtag sıfır, iki, iki, iki, iki, sıfır, iki, iki."

"Tamam. Neymiş o?"

"Bunu da yaz." Kamyonun etiketindeki telefon numarasını tıkırdattı.

"Anladım. Hey, bana kocanın geleceğini söylememiştin. Bugün ofisini boyayacaklar. Onu Senatör Moretti'yle birlikte yeşil odaya koymak zorunda kaldım."

"Eski kocam. Sana söylemedim çünkü bilmiyordum. Ne istediğini söyledi mi?"

"Kimse bana bir şey söylemiyor, bunu biliyorsun," diye yanıtladı Billy. "Yanında Charlotte var."

"Charlotte mu? Okula gitmeye hazırlanıyor olmalıydı."

Onu okula hazırlıyor olmalıydı.

Charlotte bu haliyle çok fazla gün kaçırmıştı. Çocuğuna altıncı sınıfı tekrarlatamazdı - bu nasıl görünürdü? Basın bayram ederdi.

"Lütfen bana yaklaştığını söyle," dedi Billy arabanın hoparlörlerinden.

Son bir dakika içinde en az bir metre daha uzamıştı. Tam bir ilerleme.

Saat altıya dört dakika kaldığını gösteriyordu.

"Binayı buradan görebiliyorum," diye cevap verdi. Görebiliyordu da, neredeyse iki blok ileride. Tepesinde SiriusXM yazan dijital bir reklam panosu ışıltı ışıltı parlıyordu.

Jordan tekrar kornaya bastı. Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu.

Üç adım daha ilerledi. Yaşasın,
korna.

Billy iç çekti. "*Today Show*'da bu sabah Meghan Trainor var." "Ciddi misin?"

"Rockefeller Center bu yüzden tıklım tıklım. Yaz konserleri serisinin sonuncusu."

"Tüm bu trafik Meghan Trainor için mi?"

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından Ed Sheeran yok."

"Neden Ed Sheeran yok? Başka bir senatörle konuşmak istemiyorum. Hafta sonundan hemen önce olmaz. Politikacılar keyfimi kaçırıyor."

"Rezervasyon doğrudan şirketten geldi. Sanırım Greenstein'in bir arkadaşı. Belki Goldblatt."

Jordan dilini şaklattı ve birkaç adım daha ilerledi. "Şimdi de şirketin arkadaşlarına mı rezervasyon yapıyoruz? Sana böyle şeyler olmasın diye para ödüyorum Billy. Sana Ed Sheeran gibi konukları getirmen için para ödüyorum."

"*The Today Show*'u arayıp Meghan Trainor'ın işi bitince uğramasını söylememi ister misin? Buralarda bir yerde menajerinin numarası da var. Eminim onu bulabilirim."

"Ben baştan savma iş yapmam, Billy."

Solundaki trafik hareket ediyordu. Neden kendi şeridi hareket etmiyordu? Kenara çekilebilirdi ama bir blok sonra tekrar sağa dönmesi gerekecekti.

Buna
değer
miydi?
Belki.
Belki.

Jordan direksiyonu kavradı, ayağını gaza doğru kaydırıldı ve- Bir otobüs soluna yanaşıp durdu. Onu engelledi.

Lanet
olsun.

Çok geç
kalmıştı.

Billy telefonu kapatmış olmalıydı. Onu hâlâ duyabiliyordu ama sesi boğuktu. Sanki birine bağılıyor gibiydi. Bir dakika sonra geri geldi. "Jordie, yedek bir plana ihtiyacımız var. Başaramayacaksın."

"Başaracağım."

Saat altıya üç dakika kaldığını gösteriyordu.

Yetişemeyecekti.

Yanındaki otobüsün yan tarafında şovu için bir reklam panosu vardı. İki metrelik dev harflerle *Jordan Briggs ile Overdrive* ve geçen yıl aynı saatlerde çekilmiş bir tanıtım fotoğrafı. O fotoğraftan nefret ediyordu. Tüm tanıtım fotoğraflarından nefret ediyordu; onlar yaşlanmazken kendisi yaşlanıyordu. Sadece bu da değil, birileri her zaman onu neredeyse mükemmel gösteren sihirli bir PhotoShop Malibu Barbie filtresinden geçiriyordu. O öyle görünmüyordu. Bu, aynaya baktığınızda kendinizin daha iyi bir versiyonunun size bakıp sizinle alay etmesi gibiydi.

Altıya iki dakikadan az kalmıştı ve bir buçuk bloktan fazla yol vardı. Trafik artık tamamen tıkanmıştı.

Otobüsteki biri onu tanımış ve adını bağıırıyordu.

Jordan penceresini açtı, koyu renkli camın arkasına saklandı. Açılır tavanı da kapattı. İhtiyacı olan son şey, birinin ıspanaklı smoothie'sini arabasının içine atmasıydı.

Billy, "Eğer Frank'le birlikte olsaydın, seni hemen orada bırakırdı.

"Frank'le birlikte değilim, değil mi Billy?" Jordan kesin bir dille söyledi. Sonra aklına bir fikir geldi.

Oh, yapamazdı. Ama yine de yaptı.

Fikrini değiştirmeden Jordan motoru durdurdu, imdat frenini çekti, flaşörleri yaktı ve arabadan indi. "Kulaklıklılı biriyle lobide buluşalım, Billy!" diye bağırdı ve diğer topuğunu da çıkarıp kırık olanın yanına yere fırlattı.

Billy başka bir şey söyledi ama Billy kapıyı onun üzerine kapatıp kaldırıma doğru koştu, bir eli arkasında kumandasının kilit düğmesine basıyordu.

Audi cıvıladı.

Cole

NYPD Memuru Cole Hundley önündeki arabadan inen kadına şaşkınlıkla baktı. Kadının 49. Cadde'nin ortasında arabadan inişini, arabasını kilitleyişini ve kaldırımdan aşağı doğru kaçışını, Audi'yi caddede, trafik sıkışıklığının ortasında bırakışını, devriye arabasını ve Tanrı bilir arkasındaki kaç arabayı bloke edişini izledi.

WTF.

Bunu gerçekten görmüştü.

Bu oldu.

Kadının ayakkabılarını da çıkardığından oldukça emindi, çünkü neden olmasındı?

Uzanıp sireninin düğmesine dokundu ve üç kez yüksek sesle öttürdü.

Kadın ona doğru döndüğünde donup kalmasını, belki özür dileyen, mahcup bir gülümseme takınmasını ve arabaya geri dönmesini bekliyordu - polis tarafından pantolonları indirilmiş halde yakalandıklarında insanların yaptığı türden bir şey. Ama o ne yaptı? Gülümsedi. Sonra el salladı ve yalın ayak yola çıktı.

Arabanın çalınmış olabileceğini düşündü. Bu mantıklı olabilirdi, güzel bir arabaydı. Ama bu kıyafetle gezintiye çıkacak birine benzemiyordu. Ayakkabısız bile, kıyafeti para diye bağırıyordu. Ayrıca, o

arabayı kilitledi. Çoğu araba hırsızının elinde anahtar yoktur. Bir aracı terk etmeden önce nadiren kilitlerler. Kesinlikle dörtlüleri yakmazlardı. Kendi arabasını 49. caddede, trafiğin yoğun olduğu bir saatte terk etmiş.

O da hızlıydı. Pratik bir koşucunun zarafeti ve formuyla yarım blok öteye gitmişti bile.

Cole'un teşkilata katılmasından bu yana geçen on iki yıl içinde çeşitli hayat tercihlerini yeniden gözden geçirdiği pek çok an olmuştu. Bu zamanların çoğunda ona doğru uçan kurşunlar, bazen de bıçaklar vardı. İki kez ısırılmıştı, sadece bir kez bir köpek tarafından. İkisi de iğne gerektirmişti. Bazı insanlar tükürmeyi severdi. Bu güne başlamak (ya da bitirmek) için asla iyi bir yol değildi. Sözlü taciz hiç eksik olmazdı. Bir keresinde, Times Meydanı'nın uzaylılar tarafından inşa edilmiş ayrıntılı bir iniş pisti olduğu konusunda ısrar eden, koli bandıyla tutturulmuş alüminyum folyodan başka bir şey giymeyen bir kadın tarafından saldırıya uğramıştı. Bir kadının yüz bin dolarlık arabasını caddenin ortasında bırakıp kaçması onu şaşırtmalıydı ama şaşırtmadı, New York'ta bu Salı günü olduğu anlamına geliyordu.

Cole devriye arabasını park etti, kırmızı ve mavi flaşörleri yaktı ve derin bir nefes alarak arabadan inip kadının peşinden gitti.

Otobüsün yanından geçip park halindeki Audi'nin önünden geçerken ve etrafta rastgele kornalar çalarken kaldırıma doğru ilerlerken birkaç cep telefonu kamerasının odağının kadından kendisine kaydığını hissetti.

İronik bir şekilde, o anda kayıt yapan tüm kameralar arasında güvenilir bir şekilde çalışmayan tek kamera, üniformasına takılı olan iki bin dolarlık vücut kamerasıydı.

Ürdün

Jordan ışığa karşı altıncı caddeyi koşarak geçti. Pek fark etmedi. Trafik hiçbir yöne doğru hareket etmiyordu. Tek kişi de o değildi - muhtemelen bir düzine insan onun gibi caddenin karşısına geçti, kafaları telefonlarına gömülmüştü, etraflarındaki her şeyden ve herkesten habersizlerdi - en azından o dikkat ediyordu. Araçların hareket etmemesi, yakınlardaki birkaç taksicinin kornalarını çalmasına engel olmadı. Taksiciler bunun için yaşıyor gibiydi, sanki bir korna kotasını dolduruyorlardı. Kornasız bir New York'ta yaşamak istemiyordu. Kornalar onun halkının şarkısıydı.

Altıncı caddeyi yarım blok geçmiş, SiriusXM binasına yaklaşmıştı ki cep telefonunu arabasının ön panelinde takılı bıraktığını fark etti. Bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu, şimdi değil. Arkasındaki polis için de yapabileceği pek bir şey yoktu, onu arkasında tutmak dışında. İnkâr edilebilirlik harika bir şeydi ve onunla bir daha göz göze gelmezse bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğinden oldukça emindi. *Bu* her neye dönüştüyse. Şu anda daha büyük sorunları vardı.

Başını öne eğen Jordan, 1221 Avenue of the Americas'ın önünde fotoğraf çektiren turistlerin oluşturduğu kaçınılmaz duvarı aştı ve hiçbiri fırsat bulamadan lobiye girmeyi başardı

onu tanıdı. Bu bir mucize olsa da, kendini güvenlik masasındaki yoğun kalabalığın içinde, metal dedektörlerinden yavaşça geçerken buldu. Şu lanet olası tur gruplarından biri tıkanıklık yaratıyordu. Gerçek New Yorklular NY kıyafetleri giymez ya da bir lobinin iki bin fotoğrafını çekme ihtiyacı hissetmezdi.

Asansörlerin üzerindeki büyük saat 5:59:22'yi gösteriyordu. Kırk saniyeden az zamanı vardı.

Jordan ellerini ağzına götürdü ve bağırdı, "Lanet olsun! Az önce polisin biri Howard Stern'e kaldırımda yumruk attı!"

Evet, bu işe yaradı.

Lobi unutuldu, grup yer değiştirdi ve Kara Cuma'da Walmart'ın önündeki banliyö ev kadınları gibi kapılara hücum etti.

Jordan kalabalığı dışarıdan sardı, tanımadığı birkaç takım elbiseliyi iterek geçti ve hızını kesmeden ön tarafa ulaştı. "Sıcak geliyor, Bobby!"

Jordie metal dedektöründen geçip alarmı çalıştırırken güvenlik görevlisi gözlerini kocaman açarak başını kaldırdı. "Jordie, yapman gereken-"

Gerisini duymadı.

Mermer üzerinde kayarak asansörlere ulaştı ve altı yukarı düğmesine birden bastı.

Billy yoktu.

Billy hangi cehennemdeydi?

Sıraya geri döndü ve düğmelere tekrar bastı. Üstündeki saat 6:00:02'yi gösteriyordu.

Kahr

etsin.

Lane

t

olsu

n.

Kahr

etsin.

Kahr

etsin.

Soldan üçüncü asansörün sesi duyuldu ve kapılar açıldı. *Jordan Briggs ile Overdrive* tişörtü giymiş, omuz hizasında pembe saçlı bir kız dışarı çıktı, yüzünde tamponla buluşmak üzere olan bir geyik ifadesi vardı. Bir elinde kablosuz bir Bose kulaklık, diğerinde de bir cep telefonu vardı.

Jordan onu tanıyamadı. "Hey!"

Kız başını kaldırdı, gülümsedi ve yavaş ve umursamaz bir tavırla ona doğru yürümeye başladı. Acele etmesine gerek yoktu. Hayatı söz konusu değildi. Acele etme, tatlım. Tökezlemek istemezsin.

Lanet stajyerler.

Sanki her saat yeni bir stajyer geliyordu ve hiçbirisi bir halta yaramıyordu.

Jordan koşup kulaklığı kaptı ve taktı. Teneke kutularda çalan tema şarkısının sonunu duydu.

Stajyer telefonu kaldırdı. "Billy her ihtimale karşı panonun fotoğrafını çekmemi istedi-"

Jordan telefonu kaptığı gibi asansöre atladı ve kırk üçüncü katın düğmesine öyle sert bastı ki plastiğin kırıldığını duyduğunu sandı. Anahtarlarını Pembe Saç'a fırlattı. "Biri çalmadan önce git arabamı 49. kattan al!"

Asansörün kapıları kapanırken polisi bir an için görebildi.

Adam güvenlik masasına geri dönmüş, doğrudan ona bakıyordu.

Jordan kulaklığındaki müzikten Billy'nin sesini duydu. "Orada mısın, Jordie?"

"İnancınız az Bay Glueck. Ben ne zaman işe gitmedim ki?"

"Nefes alışını kontrol altına al. Sesin bir MMA dövüşçüsü tarafından sikilmişsin gibi geliyor."

"Sadece iki blok koştum. Sevişmenin nasıl bir ses olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben de o yollardan geçtim," dedi Billy. "Kulağa kredi kartımın limitinin dolması, ardından biraz işaretleşme ve kahkaha, sonra da arabanın kapısı açılıp birimizin gitmesi gerekmeden önce biraz sarılma zamanı gibi geliyor."

Jordan asansör ekranına baktı. Yirmi birinci kat ve tırmanıyor. "Seviye nasıl?"

"İyiyiz," diye yanıtladı Billy. "Goldblatt yarın izin alman konusunda seninle konuşmak istiyor."

"Jules'un canı cehenneme. Onun kararı değil."

"Beş, dört, üç..." Billy sessizliğe gömüldü.

Jordan, Pink Hair'in cep telefonu ekranındaki panonun fotoğrafına baktı.

Müzik sona erdi.

Bir an için gözlerini kapattı, burnundan derin bir nefes aldı, tuttu, sonra havayı ağzından geri verdi, dudaklarının üzerinden yumuşak, kontrollü bir şekilde üfledi.

Mikrofonu canlı yayına geçtiğinde ve konuşmaya başladığında seste ince bir değişim oldu. "Hepinizden bir numara yazmanızı istiyorum" dedi, sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "Bu, bugün size vereceğim iki numaradan ilki olacak. Daha önce bir adamla tanıştım. Birkaç poşetle hokkabazlık yaparken size yiyeceklerinizi taşımayı teklif eden ya da sizin için bir kapıyı açık tutabilecek türden bir adam değil. Biraz üşüdüğünüzü gördüğünde paltosundan vazgeçen türden bir adam da değil. Maç açıkken televizyonun önünden çekilmenizi söyleyen türden bir adamdı. Otobüste osuracak ya da kasada sıra beklerken kendi alanına bakacak kadar talihsiz olan herkesin görebileceği şekilde alt bölgesini coşkuyla kaşıyacak bir tip. Erkek bakımı ona bir Eskimo için plaj kıyafeti kadar yabancı bir kavram. Yeni arkadaşım muhtemelen centilmenliğin Jersey'de bir ilçe olduğunu düşünüyor. Evet, o *adamla* tanıştım. Türünün gerçek bir temsilcisi olarak, bana telefon numarasını verecek kadar nazikti. Ben istemedim, o verdi. Yukarıda bahsedilen tüm nedenlerden dolayı, onu aramak isteyeceğimi, belki onu biraz daha yakından tanımak isteyeceğimi varsaydı. Kolaylık olsun diye adının Stan olduğunu söyleyelim. Kesin bir *Stan* havası yayıyordu."

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar kırk üçüncü katta açıldı. Jordan kendini daha önce otobüste çekilmiş aynı tanıtım fotoğrafına bakarken buldu, kendi yüzü bir posterden ona sırtıyordu

Büyük meşe resepsiyonist masasının arkasındaki duvarın yarısını kaplayacak kadar büyüktü. Koridora çıktı, sola döndü ve stüdyosuna doğru ilerlemeye başladı.

Kalabalık koridordaki insanlar ayaklarını sürüyerek yolundan çekildiler. Birkaçı gülümseyip başını salladı, diğerleri başka tarafa baktı. Kulaklık takılıyken onunla konuşmaya çalışmamaları gerektiğini hepsi çok iyi biliyordu. Bu onların ilk rodeosu değildi.

Jordan, Cleveland'ın dışında doğduğundan beri hiç sahip olmadığı aksanıyla alaycı bir tavır takınarak, "Benim özümde iyi bir Güneyli kız olduğumu bilirsiniz," dedi. "*Bu* yüzden numarasını neşeli bir şekilde aldım ve sabahımın geri kalanında bir telefon bulup yeni sevgilimi, beyaz atlı prensimi, sevgili Stan'imi aramadan önceki dakikaları saymaya başladım. Güneyli bir kız olarak biraz utangaç bir yapım var. Beni düzenli olarak dinleyenleriniz böyle düşünmeyebilir, ama ben düşünüyorum. Bir erkek bana telefon numarasını verdiğinde, ortaokuldaki o garip on üç yaşındaki halime bürünüyorum; pırıl pırıl diş tellerim ve cildimdeki en büyük alan için çillerimle yarışan sivilcelerimle. Bilirsiniz, şu gibi düşüncelerle: Onu çeken kalın gözlüklerim mi yoksa inanılmaz düz göğsüm müydü? Belki de İngilizce dersinde bir ortacı sallama yeteneğim ya da beden eğitiminde üç atıştan ikisinde çemberi çok zarif bir şekilde ıskalamamdı. Kişiliğim olamazdı. O zamanlar hiçbir çocuk benimle konuşmuyordu, yani beni tanımıyorlardı, gerçekten. Ben bir gölge, bir hayalet, duvardaki bir sinek gibiydim ve hayatımı darbe almadan sürdürmeye çalışıyordum. O zamanlar asla Stan'lerin istediği kız değildim. Ya da belki de istediler ve ben sadece sinyalleri yanlış okudum. Bilmiyorum, söylemesi zor. Çoğu erkek gibi, Stan'ler de bir kıza merhaba demek istediklerinde her zaman açıkça ateş etmezler. Bazen konuyu geçirirler. Biraz dans ederler. Benim Stan'im, bu sabah tanıştığım iri yarı adam, hayatıma girmek için 49. Cadde'de yolumu kesmeyi seçti. Çok da ince bir yaklaşım değildi. Önümde durdu ve büyük arabasını kıpırdattı.

yüzüme kamyon çarptı. Stan'in dünyasında aşkın kuralları açıkça trafik kurallarından üstündür ve Stan'in dünyasında yaşadığımız için hepimiz çok şanslı değil miyiz?

"Anlıyorum, yeni insanlarla tanışmak zor. Sanırım trafikte yolumu kesmesi, saç örgülerimi çekiştirmek ya da büyük mezuniyet balosunda panç masasında bana rastlamak için olabilirdi - hepimiz kendimize özgü küçük yöntemlerle utangacız. En azından merhaba demek için utangaçlık duvarını aşmaya çalıştığı için onu kutlamalıyım, ama merak etmeden duramıyorum, bu konuda *gerçekten* bu kadar hıyar olmasına gerek var mıydı? Sihirli şapkasının derinliklerinde sakladığı en güçlü numara bu muydu?"

Jordan köşeyi döndü, küçük dinlenme odasına adım attı ve kahve makinesine doğru ilerledi. Kendine sade bir fincan doldurdu, espresso makinesine doğru ilerledi ve iki shot ekledi. Gözlerini kapatarak harika aromayı, kafeinin o cennet kokusunu, tanrıların tatlı terini içine çekti. Ah, nasıl da içmek istiyordu, sadece bir yudum, ama yapamayacağını biliyordu, yayında olmazdı. Yayın 101.

Bardağı koridora geri taşıdı, bir kez daha kokladı, sonra sağa, koridorun en ucundaki stüdyosuna doğru döndü. "Bazı Stan'leri affedebilirim. Gerçekten affedebilirim. Dediğim gibi, insanlarla tanışmak zor. Günümüz dünyasında yaratıcı olmak zorundasınız. Artık iş yerinde biriyle çıkmamıza izin verilmiyor. Bill ve Monica'ya sor. Yirmi yıl oldu ve insanlar hala o küçük topuz cilası ve Temizlenmemesi Gereken Elbise hakkında sanki dün yaşanmış küçük bir dram gibi konuşuyorlar. İşyeri ilişkileri eskiden normdu ve bu mantıklı, değil mi? Günümüzün büyük bir bölümünü ofiste o belirli insanlarla geçiriyoruz, yakınlaşıyorsunuz. Onları en iyi ve en kötü halleriyle görüyorsunuz -kabinlerinde sakladıkları saçmalıkları görüyorsunuz, Tanrı aşkına! *Star Wars* figürlerinin, *My Little Pony* heykellerinin ve *Garfield* word-a-day takvimlerinin ötesini görebiliyor ve hala aşkınızın nesnesini bulabiliyorsanız, bunu gerçekleştirmenize izin verilmesi gerekmez mi? Cennetin tepesinde üç dakika geçirmek gerçekten çok mu yanlış?

Çarşamba gününün monotonluğunu kırmak için muhasebeden o özel kişiyle fotokopi makinesi mi? Evet efendim, öyle. Bugünün dünyasında, kesinlikle öyle. Benim durumumda patron sayılırım, bu yüzden iş arkadaşlarımdan birinin peşine düşmek istesem, bir gülümseme bile gösteremeden önce evrak işleri ve hukuk departmanındaki iyi insanlarla birkaç konferans görüşmesi yapmam gerekir. Bahse girerim önce tek başımıza, sonra da belki birlikte, muhtemelen yetişkin gözetiminde izlememiz gereken bir video vardır. Adi olmak kolay değil

-Artık değil. Erkekler, kızlar ya da ikisinin arasında bir yerde olanlar için değil. Bugünün dünyasında biriyle çıkmak istiyorsanız, yaratıcı olmalısınız. Trafikte birinin yolunu kesmelisin. Değil mi, Stan? İşte böyle yaparsın. Starbucks'ta sıradayken cüzdanlarını çalarsınız, sonra kredi kartlarının olmadığını fark ettiklerinde latte'lerini ödemeyi teklif edersiniz. Uber şoförleri gibi davranırsınız ve onlar bir film ve gösteriyi kabul edene kadar çocuk kilitlerini açarsınız. Karanlık bir kaldırımda bol bir kapüşonla onları takip edin ve 'Dokuz volt var mı? Şok tabancam bozuldu.'

"Tabii ki, her zaman uygulamalar vardır-Tinder, Grinder, Minder, Blender veya Sidewinder - bugünlerde bir kaydırmayla hemen hemen her sapkınlığı tatmin edebilirsiniz. Sizi bilmem ama ben bu tür ilişkileri hiç tatmin edici bulmadım. Belki Stan de bulmamıştır. Belki de bu yüzden yoldaki bekar kadınları kesiyordur. Belki de 2020'de bir kadının dikkatini çekmek için o kadar da kötü bir yol değildir."

Jordan ofisine girdi. Plastik boyacı brandaları duvarları kaplamış ve mobilyaların çoğunu örtmüştü. Mektupları kapının yanındaki bir sandalyenin üzerine yığılmıştı. Küçük yığını karıştırdı, beklediği mektubu buldu ve personelinin açmamış olmasına şükrederek cebine attı.

Koridoru geçerken pencereden Billy'ye baktı. Stüdyosunun ses geçirmez ağır kapısı çıkarken serbestçe açılacak şekilde tasarlanmıştı ama birinin habersizce içeri girip gösteriyi bozmasını önlemek için dışarıdan otomatik olarak kilitleniyordu.

Manyetik kilit açılıp odaya doğru itildiğinde hafif bir klik sesi duydu.

Billy Glueck solundaki camdan yapımcı kabininden ona başıyla selam verdi ve duvardaki büyük LCD monitörü işaret etti: Şu anda 5.300.049 dinleyici. Tanrım, uydu radyosunu ve gerçek zamanlı istatistiklerini seviyordu.

Jordan altı bin dolarlık Herman Miller koltuğuna yerleşti. Kahveyi önündeki masanın üzerine koydu, buharından bir nefes daha aldı ve gülümsedi. "Kararsız kaldım. Bu adamı aramalı mıyım, yoksa geri mi atmalıyım? İyi bir Güneyli kız olarak, onun beceriksizliğini affedip kombinezonumun altından ona bir göz atayım mı? Sabahtan beri bu konuda kararsızım ve açıkçası karar veremiyorum, bu yüzden hepinizden bana bir iyilik yapmanızı isteyeceğim. Bir kâğıt çıkarıp bunları yazın."

Jordan masasının yanındaki büyük beyaz tahtaya baktı. Bugün için konuşma noktalarını belirledi ve çöp kamyonunun arkasından aldığı telefon numarasını buldu.

"Her birinizin Stan'i benim adıma 212-555-6717 dahili 304'ten aramasını istiyorum, onu benim için yoklayın; size güveniyorum. Onun benim Bay Doğru'm olup olmadığını ve yanlış yola girip girmediğimizi ya da ilk izleniminin doğru olup olmadığını ve onun aşkı yanlış yerlerde arayan bir Neandertal olup olmadığını anlamama yardımcı olun. Ne karar vereceğinizi duymak için sabırsızlanıyorum. Doğru seçimi yapmamda bana yardımcı olacağınıza güveniyorum... Hemen döneceğiz."

Kabinde Billy işaret parmağını kaldırdı, bir süre durakladı ve sonra "...ve...çıkıktık." dedi. Başını kaldırıp ona baktı. "Çocukken diş teli mi takıyordun?"

"Hayır, hepsi saçmalıktı."

"Sen taş kalpli bir kaltaksın, bunu biliyor muydun?"

Jordan ellerini kahvenin etrafına sardı, dudaklarına götürdü, sonra kızını hatırlayarak dondu kaldı.

Kahretsin, Nick onu neden buraya getirmişti?

Kahveyi geri koydu, kenarından akmasını izledi ve ayağa fırladı. "Hemen döneceğim!"

"Sadece iki tane var-"

Gerisini duymadı, çoktan kapıdan çıkmıştı.

Cole

NYPD Memuru Cole Hundley, doğru kata geldiğinden oldukça emin olmasına rağmen kapılar açıldığında bir süre asansörde kaldı. Binanın önündeki kalabalığı ite kaka aştıktan, içeri girmeden önce silahını kontrol etmesi için ısrar eden birkaç güvenlik görevlisinin yanından konuşarak geçtikten ve 49. Cadde'de arabasını terk eden çılgın kadının lobiden bu asansöre binerek gözden kaybolduğunu gördükten sonra, ekrandaki katların ilerleyişini izlemişti. Kadının asansörü kırk üçüncü, kırk beşinci, sonra da elli ikinci katta durmuş ve sonunda lobiye geri inmişti. Üç düğmeye de basmıştı ve kapılar açılıp koridorun karşısındaki duvardan Çılgın Kadın'ın devasa bir görüntüsü ona baktığında, asansöre en tepeye kadar binip tekrar aşağı inmeyi umuyordu. Altında *Jordan Briggs'le birlikte Overdrive* yazıyor, onu *Hafta İçi 6-10* takip ediyordu. Tüm bu canavarlık tavandaki LED ışıklarla kaplanmıştı.

Asansör kapıları kapanmaya başladı ve Cole elini uzatarak sensörü tetikleyip kapıların açık kalmasını sağladı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kırklı yaşlarının sonlarında, kırmızı çerçeveli gözlükler takan ve beyaz düğmeli bluzunun üzerine uyumlu bir blazer ceket giyen bir kadın, Çılgın Kadın'ın büyük boy fotoğrafının hemen altındaki büyük bir resepsiyon masasının arkasında oturuyordu. Koridorda bir aşağı bir yukarı vızıldayan insanlar vardı ve birisi duvarları kaplayan hoparlörlerden biraz fazla yüksek sesle konuşuyordu. Stan adında bir adam hakkında bir şeyler.

"Benim için lobiye basar mısın?" dedi bir UPS teslimatçısı, el arabasıyla Cole'un yanından geçip asansörün arka köşesine yerleşirken.

Cole düğmeye basmayınca adam Cole'un etrafından dolanıp kendisi düğmeye bastı ve arkasına yaslanıp tabletindeki bir şeyi tıklamadan önce nefesinin altında *Teşekkürler Memur Bey diye* mırıldandı. Bir saniye sonra tekrar yukarı baktı. "İzin verir misiniz? Kapıyı engelliyorsun. Yapacak işlerim var."

New Yorklular sabahları güneş ışığı gibiydiler.

Cole asansörden çıktı ve resepsiyon masasına doğru ilerledi, kapı arkasından kapandı.

Kırmızılı kadın ona insanların polislere sık sık takındığı o gergin gülümsemelerden birini takdim etti; *"Benim için burada olmadığın sürece yardım etmek için buradayım,"* diyen bir gülümsemeydi bu. Son zamanlarda işledikleri tüm yanlışları gözden geçirirken ve herhangi birinin po-po'yu getirecek kadar ciddi olup olmadığını merak ederken yüzlerinde biraz fazla uzun tuttukları gülümsemenin aynısı.

Cole, "Jordan Briggs'i görmeye geldim." dedi.

Elinde olmadan tekrar postere baktı.

Kadının kameraya bakışı, sanki doğrudan ona bakıyormuş, onu orada dikilirken izliyormuş gibi hissettiriyordu. Bir eli kalçasında, diğeri yanındaydı. Başı biraz sola eğikti, dudaklarında meraklı bir gülümseme vardı.

"Bayan Briggs yayında. Randevunuz var mı?" Cole başını salladı.

"Bir kaza mı oldu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Henüz olmadı." Bu onun kafasını karıştırmışa benziyordu.

Arkasından ikinci asansörün sesi duyuldu ve asansör açıldı. Gri takım elbiseli, tuhaf görünümlü bir adam dışarı çıktı, resepsiyon görevlisine başını salladı ve koridorda sola doğru aceleyle ilerledi.

Cole bir süre onu izledi, sonra resepsiyon masasının üzerine hafifçe eğildi. Çok iri bir adam değildi, ama bunu yaptığında, özellikle de üniformalı olduğunda, insanların dengesini bozma eğiliminde olduğunu biliyordu. "Onunla hemen konuşmam lazım."

"Şey..." Kelimenin havada asılı kalmasına izin verdi.

Koridorun en ucundaki Deli Kadın, ortasında bir pencere bulunan ağır meşe bir kapıdan dışarı çıktı. Biraz telaşlı görünüyordu.

"Jordan!" diye bağırdı gri giysili adam. Ayaklarını sürüyerek ona doğru yarım bir koşuya dönüştü.

"Şimdi olmaz Jules, bir gösterinin ortasındayım." Koridorda ilerlemeye başladı.

"Canlı yayında telefon numaralarını veremezsin," diye bağırdı adam arkasından. "Bunu daha kaç kere konuşmamız gerekiyor?"

"Hiç, Jules! Bunu tam olarak hiçbir zaman konuşmamız gerekmiyor," diye omzunun üzerinden karşılık verdi.

Cole onun adımlarını hızlandırmasını izledi. Sondaki bir odaya doğru gidiyor gibi görünüyordu. Hızla onun peşinden gitmeye başladı.

"Oraya gidemezsiniz!" diye seslendi resepsiyonist arkasından. "Jordie! Ziyaretçi!"

Gri giysili adam aradaki mesafeyi bir metreden daha aza indirmişti. "Belki de seninle ve hukuk ekibiyle küçük bir görüşme ayarlamalıyım. Geçen sefer eğlenceliydi, değil mi? Hepimiz geçtiğimiz mali yıl boyunca yayında bizi nasıl becerdiğinizi ve bunun mali sonuçlarını konuşmuştuk. Hadi bunu tekrar yapalım."

"Haklısın Jules. Yaramaz bir kızdım ve cezalandırılmalıyım."

"Yarattığın tüm yükümlülükleri takip etmek için bir hesap tablosuna ihtiyacım var."

"Pasta grafiğine ne dersin? Pasta grafiklerini severim. Güzeller." "Hiç komik değil, Jordie."

"Komik değil, Jules. Sen kendi işini yap, ben de kendi işimi."

"Benim işim, hepimizin işini mahvetmeden senin işini yapmanı sağlamak."

"Bayan Briggs!?" Cole seslendi.

Çılgın Kadın döndü ve ona baktı. Koridorda koşan bir polis memuru gördüğüne biraz olsun şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. İşaret parmağını Cole'a doğru kaldırdı, sonra tekrar gri giysili adama baktı. "Tam olarak neden şirketten rezervasyon alıyoruz? Greenstein'in siyasi gündemini desteklemek ya da dostlarının seçilmesine yardımcı olmak için burada değilim."

"Senatör gösterinin bir dostu."

Çılgın Kadın sırtıttı. "Senatör bir alet. Bronzlaştırıcı sprey kalıntılarından yapış yapış olmuş kötü bir saç tokası takmış, beyni sulanmış, yürüyen bir dildo."

Takım elbiseli adam endişeyle arkalarındaki odaya doğru baktı. "Tanrım, Jordie, sesini alçalt!"

"Onu benimle birlikte yayına çıkarırsan onu lanet bir palyaço gibi gösteririm."

"Onunla röportaj yapacaksın ve kibar davranacaksın, yoksa bu konuda da bir toplantı yapacağız."

Cole boğazını temizledi.

Çılgın Kadın ona baktı, döndü ve arkasındaki kapıyı itti. Kapıdaki tabelada şöyle yazıyordu: JORDAN BRIGGS GREENROOM.

Gri giysili adam nefesinin altında küfretti ve döndüğünde Cole'u ilk kez gördü. "Tanrım, başka ne yaptı?"

"Liste uzuyor," diye cevap verdi Cole, onu odaya kadar takip ederek.

Onu uzak köşede diz çökmüş ve küçük bir kıza sarılmış halde buldu. Yanlarında bir elinde pembe bir Strawberry Shortcake sırt çantası tutan bir adam duruyordu, diğer eli cebindeydi. Başka bir adam odanın diğer ucundaki siyah deri koltukta oturmuş kahve içiyor ve cep telefonu ile konuşuyordu. Senatör Moretti. Cole onu televizyondan tanımıştı.

Cole, Çılgın Kadın ile kapı arasında durdu. Kadın dışarı çıkmıyordu. "Bayan Briggs, arabanız hakkında konuşmamız gerekiyor."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Ne olmuş arabama?" "Sokağın ortasında bırakmışsınız."

"Hayır, bırakmadım."

"Evet, bıraktın."

Küçük kıza doğru uzandı ve deri koltuğun yanındaki sehpanın üzerinde duran telefonun düğmesine bastı.

"Evet?"

"Sarah? Ben Jordie. Arabam şu anda nerede?"

"Araban mı?"

"Evet, bugün işe giderken kullandığım araç."

"*Garajda. Trixie anahtarlarını Billy'ye bıraktı.*"

"Teşekkürler, Sarah." Çılgın Kadın Cole'a gülümsedi. "Gizem çözüldü."

Cole gerçekten de bunun için havasında değildi. "Video var, Bayan Briggs. Elimde bir araç kamerası var. 49'un ortasına park etmişsiniz, aracınızdan inmişsiniz, aracınızı kilitlemişsiniz, sonra da kaçmışsınız."

"Anne, hapse mi gidiyorsun?" dedi küçük kız.

Çılgın Kadın suratını astı ve kızı kendine yaklaştırdı. "Beni çocuğumun önünde mi tutuklayacaksınız memur bey?"

"Bu beni travmatize eder," dedi küçük kız. "Çok hassas bir yaşıyım ve toplumun olumsuz imgelerine karşı oldukça hassasım."

Duvardaki hoparlörden bir ses, "*Jordie, on beş saniye içinde yayındasın,*" dedi.

Kızı başından öptü. "Beni burada bekle, tamam mı Charlotte?"

Kız başını salladı.

Tekrar ayağa kalktı. "Gitme," dedi sırt çantasını tutan adama. "Onu ofisime koy ve burada bekle." Kapıdan çıkarken Cole'un göğsünü okşadı. "Sen gidebilirsin. Göz kulak olduğun için teşekkürler."

Göz kulak olduğun için teşekkürler mi?

Cole arkasını döndü ama o çoktan kapıdan çıkmış, koridora doğru koşmaya başlamıştı.

Ürdün

Jordan sandalyesine çökerken Billy, "Tanrım, Jordie, bu kadar yakın keseceksen telsizi de yanında götür," dedi. Elindeki ılık kahve fincanını hızla dudaklarına götürüp bir dikişte içtikten sonra bardağı başının üzerine kaldırdı. Billy kulaklığından geri sayarken bir stajyer bardağı havada kaptı ve doldurmak için kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Masasındaki kırmızı YAYINDA göstergesi yandı.

"Sanırım bir uh oh yaptım," dedi Jordan mikrofonuna. "Koridorda patronumla karşılaştım ve Stan'in bu sabah beş milyon kişiden haber almak istemeyebileceğini belirtti. Sanırım bunu anlıyorum. Telefonunda ne tür bir veri planı olduğunu ya da programının neye benzediğini bilmiyorum. Adamı bunaltmak istemeyiz. Bana bir iyilik yapın: Eğer onu aramayı planlıyorsanız, şimdilik bekleyin. Bunun yerine kanalın ana santralini arayın ve Programlama Başkan Yardımcımız Jules Goldblatt'ı isteyin. Kendisi nezaket göstererek isimlerinizi ve iletişim bilgilerinizi alıp Stan'e iletmeyi teklif etti. Bu şekilde Stan'in istediği kişiyi arayabileceğini düşündük. Baskı yok. Jules tam bir takım oyuncusu. Her zaman hepimiz için bir tane almaya istekli, o adam."

Jordan'ın masasında üç monitör vardı. Birincisi internete bağlı bir bilgisayara aitti, ikincisi o anda beklemede olanları isim isim listeliyordu, üçüncü monitörde ise yayındayken Billy ve ekibinin diğer üyeleriyle iletişim kurmasını sağlayan bir sohbet penceresi vardı. Tek bir klavye ve fare ile bir seçici düğme üçünü de kontrol ediyordu, böylece alanını donanım ile doldurmak zorunda kalmıyordu. Dağınıklıktan nefret ederdi. Üçüncü ekranda bir mesaj belirdi:

Jules seni

Jordan hızlıca "*Yeni bir Jaguar F-Type aldı, altın yumurtlayan tavuğunu kesmiyor*" diye yazdı.

Tüm hatlar dolu - 2'deki Crystal'a gidin

"Crystal, yayındasın." "Öyle mi?"

Jordan camın ardından kaşlarını çatarak Billy'ye baktı ve parmaklarını başının üzerinde üç kez havada şıklattı.

Billy omuzlarını silktilti ve özür dilercesine ona gülümsedi.

Enerjiye ihtiyacı vardı. Canlılığa. Bir eli erteleme düğmesindeyken diğer eli tabut kataloğunu karıştıran insanlarla konuşarak dünyayı uyandıramazsınız. "Evet, Crystal. Bir radyo programını aradığınızda, on dakika boyunca reklamları dinlemek için bekletilirsiniz, büyük olasılıkla sunucu açtığında yayında olursunuz. Bu işler böyle yürür. Tam olarak Marconi'nin öngördüğü gibi."

"Dün geceki tartışmayı izleyip izlemediğinizi merak ettim."

"Tabii ki hayır. Tartışmalara katılmam. Biri tırnaklarıma kürdan batırırken Backstreet Boys'un en iyi şarkılarının enstrümantal versiyonunu tekrar tekrar dinlemeyi münazara izlemeye tercih ederim. Lütfen bana o saçmalığı izlemediğini söyle."

"Çok fazla seçenek var." "Senin favorin hangisi?"

"Iowa'dan Borton'u seviyorum."

"Şu kısa boylu, papyon takmayı seven, boncuk gibi küçük fare gözlü olan mı?"

"Bence yakışıklı."

Jordan ikinci monitöre baktı, bekleyenlerin listelendiği monitöre:

Hat 1 - Stan (özür dilemek istiyor) Hat 2 -

Crystal (yayında)

Hat 3 - Stan (bu kişi lisede seninle çıktığını söylüyor) Hat 4 - Bernie
(bir oyun oynamak istiyor)

Hat 5 - Stan (kadın - en iyi "Stan "lerin kadınlar olduğunu söylüyor)

Bir nefes verdi, bu sabahın gidişatından pek hoşlanmamıştı. "Sana kişisel bir soru sormamın sakıncası var mı Crystal?"

"Hayır, sor." "Kaç
yaşındasın?" "Yetmiş
altı yaşımdayım."

"Vay canına, yetmiş altı. Ve umudunu yitirmemişsin. Tanrı seni korusun."

"Umutlu olmak iyidir."

Stajyer elinde kahveyle döndü ve usulca masanın üzerine koydu. Jordan fincanı yaklaştırdı ve kokladı. Koyu kavrulmuş kahvenin zengin aroması burun deliklerini doldurdu, buhar yüzünü yıkadı. New York'ta yasadışı olmasaydı o kupayla sevişebilirdi. "Ben yedinci sınıftayken öğrenci seçimleri yapılıyordu ve Bobby Corbin, Lisa Almond'a karşı sınıf başkanlığı için yarışlıyordu. Bobby'nin rozetleri ve posterleri vardı ve lanet olsun, çok yakışıklıydı. Koyu renk saçları geriye doğru taranmış ve küçük dizlerimi titreten bir gülümsemesi vardı. Sadece beni de değil. Bütün kızlar ona bayılıyordu. Zac Efron ya da Jesse Metcalfe değildi ama *Teenbeat*'in kapağında kendine yer bulabilirdi. *Tiger Beat* değil, ama ona *Teenbeat*'i vereceğim. Onda o özel

Sadece başınızı sallamanıza ve hangi konuda konuşursa konuşsun aynı fikirde olmanıza neden olan bir şey. İlk iki tartışmada Lisa'nın etrafında daireler çizdi. Hakkını vermeliyim, orada kaldı, ben olsam kaçıp bir dolaba ya da tribünlerin altına saklanırdım, özellikle de ikinci tartışmadan sonra. Lisa konuşmak için ağzını her açtığında çocuklar 'Bobby, Bobby, Bobby' diye bağırmaya başladı. Kazanma şansı yoktu. En azından biz öyle düşünmüyorduk. Üçüncü ve son münazara sırasında cebinden bir koz çıkardı. Ailesinin bir otomat şirketi vardı. Şehrin her yerinde makineleri vardı ve eğer seçilirse babasının okula gazoz ve şekerleme makineleri koyacağını söyledi. Sadece kafeteryaya değil, okulun her yerine. Bir Snickers barından birkaç adımdan fazla uzakta olmayacaktık. Bu benim oyumu aldı; çikolatayı severdim. Görünüşe göre yalnız değilmişim, çünkü seçim zamanı geldiğinde Lisa ortalığı temizledi. Oyların sayılmasına yardım ettim - Bobby Corbin'e karşı neredeyse beşe bir kazandı. Yarışma bile değildi. Oh, ve biz çocuklar çok heyecanlıydık. Elinde okulun bir haritası vardı ve her makinenin nereye gideceğini, gelecek yıl için en önemli dolap alanlarının nereler olduğunu görebiliyorduk. Bize babasının fiyatı yirmi beş sente sabitleyeceğini söylemişti, marketten çok daha ucuza. Güzel günlerdi. Sonra bir ay geçti, sonra bir ay daha. Sonra üçüncü ay ve makine yok. Dördüncü ay, nada. Otomat yok. Görünüşe göre, Şeker Acelesi Projesi'ni yönetimden onaylatmamış. Geriye dönüp baktığımda, ailesinin kabul ettiğinden bile emin değilim. Veli toplantısı gecelerinden birinde bu konunun gündeme geldiğini ve tek bir yetişkinin bile katılmadığını biliyorum. Hatta bazıları yumruklarını sıkmış, kavga etmeye hazır bir şekilde gelmişti. Küçük Lisa'yı çok iyi tanırdım ve bize bilerek yalan söylemediğinden eminim. Sadece bize tüm gerçekleri söylemedi. Eminim çok dikkatli bakarsanız orada bir yerde bir fark vardır, ama on iki yaşındayken gerçekten umursamazsınız, sadece lanet olası şekerinizi istersiniz. Bak ne diyeceğim, Lisa daha iyiydi.

Politikacı. Bizi çözmüştü. Dün gece tartışma sahnesinde olanlardan hiçbir farkı yok."

Jordan klavyesine uzandı ve ilk monitöründe bir arama penceresi açtı. "Yakışıklı olduğunu düşünüyorsun, ha? Şu Borton. Büyükannenin külotunu bir demet haline mi getiriyor? İlk adı ne? Brett mi? Seth mi? Onun gibi bir şey mi?"

"Rhett. Rhett Borton."

"Tabii ki öyle." İsmi tuşladı ve ekran çeşitli tanıtım fotoğraflarıyla doldu. O bir troidü. Biraz fazla geniş bir gülümsemenin ardında biraz fazla beyaz dişleri olan papyonlu bir trol. "Söyle bana Crystal, yetmiş altı yılın boyunca bir politikacı hiç kampanya vaadini yerine getirdi mi? Sadece bir kez. Küçük bir şey bile olsa."

Crystal cevap veremeden Jordan, "Önümüze otomatlar koyuyorlar, şeker uzatıyorlar, tam olarak duymak istediklerimizi söylüyorlar ve sıfır takip, sıfır hesap verebilirlik var. Bu asla onların hatası değil. Her zaman yollarına çıkanlara işaret etmekte hızlıdırlar ama asla sorumluluk kabul etmezler. Seçilmiş her yetkilinin göreve geldiği sabah kampanya vaatlerinin bir listesini imzalamasını ve o son gün masasını toplarken ve ödülleri, bibloları ve ödüllü ailesinin fotoğraflarıyla dolu beyaz banker kutusunu paketlerken her birinin yanına bir onay işareti koyamazlarsa, maaşlarını kaybetmeleri gerektiğini görmek isterdim. Verdikleri sözleri kontrol altında tutmak için biraz hesap verebilirlik yaratın. Ancak bu asla gerçekleşmeyecektir çünkü politikacılar genellikle avukattır ve avukatlar da pisliktir ve hepsinin tek derdi kendi ceplerini doldurmaktır. Papyona aldanma Crystal. O da diğerlerinden daha iyi değil."

Jordan aramayı sonlandırdı ve ikinci monitörüne baktı
Tekrar:

Hat 1 - Stan (özür dilemek istiyor)

Hat 2 - Crystal (yayında)

Hat 3 - Stan (bu kişi lisede seninle çıktığını söylüyor) Hat 4 - Bernie
(bir oyun oynamak istiyor)

Hat 5 - Evsiz Harry

Kadın Stan'in işi bitmişti. Harry düzenli olarak arıyordu ama henüz onun için hazır değildi.

Jordan 3. hattı tuşladı. "Hey, Bernie, benim için ne tür bir oyunun var?"

Cole

"Hep böyle midir?" Cole, Çilek Kız sırt çantasını tutan adama "Hep böyle mi?" diye sordu.

Cole'dan birkaç yaş büyüktü, muhtemelen kırklı yaşların başındaydı, kumral saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı. Yorgun görünüyordu, sanki fazla uyumamış gibiydi. Küçük kızın saçlarını karıştırdı. "Ne düşünüyorsun, Char? Annen hep böyle midir?"

Küçük kız ondan Cole'a baktı, sonra adamın bacağına yaslandı. "Bence bir avukat olmadan onun sorularına cevap vermemeliyiz."

Cole gülümsemekten kendini alamadı. Diz çöktü. "Kaç yaşındasın?" "On bir yaşımdayım."

"Belli ki annenin kızıydın."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Başka kimin kızı olabilirim ki?" "Bugün okulun yok mu?"

Başını kaldırıp yanındaki adama baktı. "Beni de tutuklayabilir mi baba? Hoogie oynadığım için mi? Hapse girmek istemiyorum. Annemle bile."

Babası, "Sanırım okulu asmaktan bahsediyorsun, Char. Beni bunun için tutuklaması daha olası."

Cole'un elini sıkmayı teklif etti. "Ben Nick Briggs, Jordie'nin kocası... eski kocası... Geçen ay itibariyle." Zayıfça gülümsedi. "Hâlâ buna alışmaya çalışıyorum."

Cole titredi ve ayağa kalktı. "Özür dilerim."

Nick avuçlarını kızın kulaklarının üzerine koydu. "Üzülme. Sanki bir doktor kışımdeki koca bir tümörü kesip çıkarmış ve beni kansersiz ilan etmiş gibi hissediyorum."

"Bu iğrenç, baba."

Kızın saçlarını tekrar karıştırdı. "Annen dünyanın en iyi annesi ve ona sahip olduğum için şanslıyım," dedi Cole'a geniş gözlerle bakarken, başını hayır anlamında salladı ve boştaki eliyle boğazına hayali bir bıçak çizdi. "Charlotte'un hafta sonunu benimle geçirmesi gerekiyordu ama işle ilgili acil bir durum çıktı ve planlarımızda son dakikada bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldık."

"Hamptons'a gidiyorum!"

"Bugün ve yarın için ev ödevlerinle birlikte," diye ekledi babası omzunu sıkarak. "Sahile gitmeden önce her gün yapacaksın."

"Belki de hapisane daha iyi olurdu." Suratını astı.

Cole'un omzundaki telsiz cıvıladı. Uzandı ve verici düğmesine bastı. "Burası 5839, devam edin."

"Kruvazörünüzün şehrin ortasında terk edildiğine dair raporlar alıyoruz.

49. Durakta mısın? Telsizle haber vermedin."

Kahretsın.

"Ufak bir çamurluk kazası, ama şimdi temiziz."

"Gaff, aracını sokakta terk etmek gibi şeyler yaparsan trafikten çıkmaya izin vermez. Yaklaşmış olsan bile, haber vermelisin."

"Anlaşıldı."

Bu baş ağrısına değmezdi. Cole, Nick Briggs ve kızına hızlıca veda etti ve kapıdan çıkıp asansöre doğru koşmaya başladı. Trafikte zaten iki hafta geçirmişti, bir haftası daha vardı ve bunu gerçekten berbat etmek istemiyordu. Sevk memuru haklıydı.

-Gaff'a fırsat verilirse cezasına kolayca bir ay daha ekleyebilirdi ve Cole cinayet masasına geri dönmek istiyordu.

Binanın kapısından çıkıp kaldırıma geri döndüğünde trafiğin neredeyse hiç hareket etmediğini gördü. *Today Show* bitene ve bloğu tekrar açana kadar hareket etmeyeceğini biliyordu. Bunu yaz boyunca her hafta birkaç kez yaşıyorlardı.

Ekip arabasına bindi ve kapıyı kapattı. Kırmızı ve mavi flaşörlerini kapattı.

Arkasında bir taksi tamponundan dolanarak sol şeride geçmeye çalışıyordu ve şimdi gidecek yeri olmadığı için her iki şeridi de geçiyordu. Kimse hareket etmiyordu.

Birkaç araba boyu ileride ve solda duran bir otobüsün yan tarafında Çılgın Kadın'ın dev bir reklamı vardı. SiriusXM binasının üst katındaki fotoğrafın aynısı.

Cole parmaklarını direksiyonun üzerinde gezdirdi. Soldan sağa. Sağdan sola. Tekrar geri. Sirene basıp bu durumdan zorla kurtulabilirdi ama ne anlamı vardı ki? Belki bir ya da iki blok daha geçip birkaç park cezası yazabilirdi? Burada oturmak daha iyiydi.

Telefonunu çıkardı ve uydu radyosu uygulamasını indirdi, ÜCRETSİZ DENEME'ye tıkladı ve e-posta adresini girdi.

Araştırma.

İş başında araştırma. İşte bu buydu. Sadece beklerken.

Trafik açıldığında kapatacaktı.

Uygulamanın arama kutusuna *Jordan Briggs* yazdı ve *Jordan Briggs ile Overdrive* başlığı altında üç kanal çıktı: CANLI, DÜNKÜ GÖSTERİYİ TEKRARLA ve KLASİK. Tıkladı

canlı yayında. Bir an sonra telefonunun hoparlöründen sesi geldi. "...papyona aldanma, Crystal. O da diğerlerinden farklı değil."

Cole'un Bluetooth aracılığıyla devriye arabasının müzik setine bağlanması birkaç tıklama daha aldı.

Jordan Briggs'in sesi aracı doldurdu. "Hey, Bernie, benim için ne tür bir oyunun var?"

Ürdün

Adam cevap vermeyince Jordan gözlerini devirdi. "Orada mısın Bernie, yoksa uyuyakaldın mı?"

Hattan birkaç garip ses geldi, sanki telefon düşmüş gibiydi, sonra bir erkek sesi. Orta Batı aksanlı, muhtemelen otuzlu yaşlarında. Yayında geçirdiği on yıldan sonra Jordan sesleri yaş, demografi ve etnik kökene bağlama konusunda oldukça iyi hale gelmişti. Saç renklerini neredeyse tahmin edebiliyordu. "Buradayım. Özür dilerim. Kahveyi arıyordum ve seni sessize almışım."

"Kahveyi mi kaybettin?"

"Arkadaşlarımı ziyarete geldim ve saat çok erken olduğu için onları dövdüm. Mutfaklarını karıştırıyorum, kimseyi uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyorum. Buralarda duvarlar incedir."

"Nereden arıyorsun?"

"Mutfaklarından. Öyle dedim."

"Ukalalık etme, Bernie."

"Üzgünüm, Brooklyn'deyim, Yedinci Cadde, Prospect Park'ın yanında." "Peki evim dediğin yer neresi?"

"Belirli bir yer yok. Kök salma konusunda hiç iyi olamadım."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Eskiden kamyon şoförüydüm ama yaralandığımdan beri sakatım."

"Bunu duyduğuma üzıldüm." Jordan sandalyesine çöktü, daha da rahatladı. Bu adam işleri biraz yavaşlatıyordu ama bazen işe yarıyordu. İçgüdüleri ona onunla devam etmesini söylüyordu ve yıllar geçtikçe içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti. Öte yandan Billy üçüncü monitöründeydi ve sabırsızlanmaya başlamıştı:

Kaptan Cornflakes yumuşaklığı on bire ayarladı. Ya onu ateşleyecek ya da yoluna devam edecekti.

"Ne zaman yaralandın?"

Bernie bir an durakladı. Onun parmaklarıyla zamanı saydığını hayal etti. "Aslında tam yedi yıl önce."

"Yedi yıldır sakat mısın?" Yumuşak bir şekilde güldü.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

"Seni uzun zamandır dinliyorum Jordan. Seni tanıyorum. Asıl sormak istediğin, on yıldan daha uzun bir süredir hükümetin memesini emdiğim, değil mi?"

İşte başlıyoruz.

"Ona da geleceğiz, merak etme. Ama önce, gerçekten merak ediyorum. Bilmek istiyorum. Sana tam olarak ne oldu?"

"Kahretsin."

"Sorun nedir?"

"Parmağımı kestim."

"Parmağını kahve yaparken mi kestin?"

"Arkadaşımın mutfağı tehlikeli bir yer." "Öyle görünüyor."

Bernie boğazını temizledi. "Dün gece pek uyuyamadım. Artık pek iyi uyuyamıyorum ama özellikle dün gece benim için çok zordu. İçimde dolaşan tüm bu düşünceler

dikkatimi çekmek için yarışıyorlar. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz, değil mi? Beyninizi kapatamadığınız zaman."

Jordan keyiflendi. "Bütün o sesler aynı anda seninle konuşuyor, sana ne yapman gerektiğini söylüyor. Yip-yapping ve çığlık. Olan biten bu mu Bernie? Folyodan bir şapka yaparsan onları engelleyebileceğini duymuştum."

"Kahretsin, sırf kendi sesini duymak için her şeyi söylersin, değil mi? Kendi sesini duymayı seviyor olmalısın."

"Seksi bir sesim var," diye mırıldandı Jordan.

"Senin de meşgul bir kafan olduğuna bahse girerim," diye cevap verdi Bernie. "Sanırım ecza dolabını karıştıracak olsam, seni bayıltacak bir sürü ilaç bulabilirim-Ambien, Xanax sakızları, belki de kocan artık orada olmadığına göre geceleri seni sıcak tutmak için komodinin üzerinde bir şişe Jameson."

Jordan'ın Nick'ten ayrılması tam olarak bir sır değildi. Magazin basını evliliklerinin sorunlu olduğunu daha kendileri işaretleri fark etmeden fark etmiş gibiydi. İkisinin Central Park'ta birbirlerinden birkaç metre uzakta, yüzlerinde kızgın ifadelerle yürüdükleri bu çirkin resimleri yayınladılar. İyi bir günde bile paparazziler en az bir ya da iki kötü fotoğraf çekmeyi başardılar. Onları hiçbir zaman gülümserken ya da el ele tutuşurken yakalayamadılar, her zaman kaşları çatık ya da gözleri başka tarafa dönüktü. Onların acımasız saldırılarına alışmıştı ama Nick alışmamıştı. O da buna alışmıştı. Onu yakmasına izin verdi. Bu da sorunun bir parçasıydı. Sorunlardan biri. Birçoğundan biri. Özellikle *Page Six* her fırsatta onun özel hayatını haber yapıyor, onu kızdırmak için çılgın manşetler atıyor, yayına çıkacağını ve gazete satacaklarını biliyorlardı. Geçen sonbahar Charlotte ile fotoğraflarını yayınlamaya başladılar. Sonunda Nick'i çileden çıkaran da bu oldu. Basının ona yönelik kişisel saldırılarıyla yaşayabilirdi. Hatta kendisini de içerenlere tahammül edebilirdi. Ama basın kızlarının adil bir oyun olduğuna karar verdiğinde, işi bitmişti. Jordan'a saçma bir ultimatoma vermişti.

bir hafta sonra kariyerinden vazgeçemeyeceğini açıkça belirtince boşanma davası açtı.

Bunların hiçbiri, bir yabancının telefonda, canlı yayında ayrılıklarını gündeme getirmesini daha az tuhaf yapmadı.

Siktir git Bernie. Ayıyı dürtme.

"Peki ya sen? Bayan Bernie diye biri var mı Bernie? Akşam karanlığından şafağa kadar birisini bulmayı başardın mı, yoksa saat başı birisine kaşık parası mı veriyorsun?"

Bernie sessizleşti. Yine de telefonu kapatmadı. Onun nefes alışını duyabiliyordu.

Yemi yut, küçük adam. Parlak kancayı ısır. Konuş benimle.

"Sadece ben varım. Yalnızım. Duymak istediğin bu mu?" *Bingo.*

"Tabii ki hayır, Bernie. Senin için en iyisinden başka bir şey istemiyorum. Kimse yalnız kalmamalı."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Uzun zamandır seni dinliyorum, hatırladın mı Jordan? Beni umursamadığını biliyorum. Tek önemsendiğin şey reytinglerin. Açılmamı, sana kişisel bir şey söylememi, istismar edebileceğin bir şey vermeme istiyorsun. Belki fazla kiloluyum. Belki çok içiyorum. Belki dünyanın geri kalanını dışlıyorum. Sana bir şey vereceğim ve sen onu kazaktaki gevşek bir iplik gibi çekeceksin. Çekiştirmeye, çözmeye, beni parça parça ayırmaya devam edeceksin. İnsanları parçalayarak bir kariyer yarattın. Beni parçalamana izin vermeyeceğim."

"Sesin çok acı geliyor Bernie."

Mikrodalga'nın bir görevi tamamlamasına benzeyen yumuşak bir ses duyuldu. "Tabii, öyle diyelim. Acı çekiyorum."

"Seni böyle yapan ne? Kaza yüzünden mi?" "Belki de hep böyleydin."

Jordan, "Hiç sanmıyorum. Aslında, bence bir noktada hiç de öyle değildiniz. Bahsettiğiniz o kazaya kadar sonsuz bir iyimser olduğunuzu hissediyorum, sonra yaralandınız, işinizi kaybettiniz,

Öz değerinizi kaybettiniz, birkaç kilo aldınız, içmeye başladınız ve şimdi siz sizsiniz. İşte o gün Neşeli Bernie'yi kapı dışarı edip Acı Bernie oldun. Bu kulağa doğru geliyor mu?"

Bernie cevap vermedi.

Jordan bilerek sessizliğin uzamasına, sıcak, mavi bir alevin üzerinde koyulaşan çorba gibi büyümesine izin verdi.

Hattın kendi ucundan yüksek bir patlama sesi geldi ve ardından bir çarpışma oldu. Jordan kabindeki Billy'ye baktı, o da omuz silkti.

"Kahvaltı için tam olarak ne yapıyorsun Bernie?"

Bir patlama sesi daha, ardından üç hızlı gümbürtü. Sanki telefonu düşürmüş gibiydi.

Sonra hiçbir şey
olmadı.

Sessizlik.

Kulaklığından cırcır böceklerinin sesi geliyordu. Jordan Billy'ye
dik dik baktı ve başını salladı.

Üçüncü monitörde yazıyordu:

Ses efekti yok. Anlaşıldı.

Jordan cevap yazdı: *Bırak sessizlik sürsün*

Bu adamla nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

Jordan da değildi.

Bernie telefonu geri almış olmalı. Sesler kesildi, yumuşak bir hareket oldu, sonra tekrar hatta döndü. "Bunun için üzgünüm."

"Ne oldu?"

"Arkadaşlarımdan biri uyandı, beni korkuttu. Şimdi geri döndüm."

"Yanınızda kaç kişi var?"

Bu sefer Bernie cevap vermedi. İlk başta cevap vermedi. Cevap verdiğinde sesi alçaldı. Onun sorusunu görmezden geldi ve kendi sorusunu sordu. "Hiç gecenin bir yarısı uyanıp bunun o gün olup olmadığını merak ettiniz mi? Bugün öleceğiniz gün mü?"

"Şey, bu hastalıklı bir durum."

"Hastalıklı değil. Bu her şeyin doğal yolu. Doğduğumuz andan itibaren saat işliyor. Çocukluğumuz, büyümemiz, iş sahibi olmamız, aile kurmamız, bazılarının yaşlanması, bazılarının yaşlanmaması... Tüm bunlar olurken o saat işlemeye devam eder. Bazen bir korku yaşarsınız, size saati, kişisel saatinizi hatırlatan bir şey olur - kanser olabilir, bir arkadaşınızın ölümü olabilir - ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Size ölümlü olduğunuzu ve halının her an çekilebileceğini hatırlatan o küçük uyandırma çağrısı. Çoğu insanın hayatın gerçekten ne kadar kırılgan olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Sabah kalktığımızda, kahvaltı yaptığımızda, işe gittiğimizde, tamamen daha sonra eve dönmeyi bekliyoruz. Akşam yemeğini yer, belki de uyumadan önce sevdiğimiz biriyle bir film izler ve her şeye yeniden başlarız. Bu durulama ve başka bir günün tekrarı. Tarihte sadece bir avuç insan, günün sonunu göremeyeceklerini bilerek güne başlamışlardır - intihar bombacıları, idam mahkumları - bu kısa bir liste. O birkaç kişinin bunu ferahlatıcı bulup bulmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Bir rahatlatma gibi. Bu kadar olduğunu bilmek, bugün benim öleceğim gün. Banka hesaplarını silip süpürebilirler, pislik komşularına siktirip gitmelerini söyleyebilirler, ne isterlerse yapabilirler, sonuçlarıyla uğraşmak için yarın buralarda olmayacaklarını bilirler. Bu omuzlarınızdan kalkan en ağır yük olmalı, değil mi?"

Jordan'ın kaşları çatıldı. "Esrar mı içiyorsun Bernie? Bu, Meksika'dan Augie'nin Özel Karışımı'nı içtikten sonra konuştuğun türden bir şeye çok benziyor. Ya da belki Colorado'da satılan şu hidroponik tıbbi şey."

"Hayır, şu anda tamamen ayığım. Uyuşturucu kullanmıyorum." "Kendine zarar vermenden endişelenmemiz mi gerekiyor?" "Sadece sohbet ediyorum."

"Çünkü sesin kendine zarar verecekmişsin gibi geliyor."

"Kendime zarar vermeyi planlamıyorum."

"Ama günün sonunu görebilecek kadar yaşayıp yaşamayacağını merak ediyorsun?"

"Ben öyle demedim." Jordan
kaşlarını çatı. "Elbette öyle."

"Konuşmayı seviyorsun ama dinlemeyi bilmiyorsun," diye cevap verdi Bernie. "Bir sonraki cümlele odaklanmakla çok meşgulsün. Az önce duyduklarınızı işlemek, *dinlemek için* zaman ayırmıyorsunuz."

Kaçık

"Hiç gecenin bir yarısı uyanıp bunun o gün olup olmadığını merak ettiniz mi diye sordum. Eğer bugün öleceğiniz günse. Ve eğer öyleyse, bundan kesinlikle emin olabilseydiniz, günün geri kalanını nasıl yaşardınız?"

"Beni tehdit mi ediyorsun Bernie? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Hayır. Tabii ki hayır. Dediğim gibi, sadece sohbet ediyorum." Jordan iç çekti. "Sıkılmaya başladım ve ben sıkılmam."

Parmağı bağlantı kesme düğmesinin üzerinde gezindi. İkinci monitöründeki arayanlar listesini inceledi.

Bernie yumuşak bir sesle, "Bu kadar konuştuk ve neredeyse oyunu unutuyorduk," dedi. "Benimle oynamak istemiyor musun?"

Reklama yirmi saniye kaldı

Jordan dedi ki, "Tamam, ısırırım Bernie. Senin oyunun ne?"

"Basit, gerçekten. Sana bir seçenek sunacağım ve ikisinden hangisini daha çok sevdiğini söylemeni istiyorum."

"Bu pek de oyun gibi gelmiyor." "Bence bunu büyüleyici bulacaksın."

"Reklama yaklaşıyoruz, o yüzden çabuk ol."

"Tamam, işte başlıyoruz," dedi Bernie. "New York'ta toplu taşıma söz konusu olduğunda, Uber'leri mi yoksa taksileri mi tercih edersiniz?"

Jordan gözlerini devirdi. "Ciddi misin?"

"Şehrinize gelen bir turist olarak merak ediyorum. Fikirleriniz benim için çok önemli."

BİLLY: *On saniye*

Jordan şöyle cevap verdi: "Bu konuda daha önce konuştuğumu duymuşsunuzdur. Uber iş çalmak için yerel halkın fiyatlarını düşürüyor. Ücretleri sürdürülemez ve taksicileri işten çıkarmaya zorlayacak kadar uzun süre bunu sürdürmeyi umuyorlar. Ben NTWA'nın, yani Ulusal Taksi Çalışanları Birliği'nin arkasındayım ve dinleyicilerime de öyle olmalarını tavsiye ediyorum. Sıkı bir New Yorklu bir Uber'in içinde ya da altında ölü bulunmaz; yerel ekonomiye zarar veriyorlar. Sadece turistler Uber çağırır. İşte benim cevabım: Uber yerine taksiyi tercih ederim."

Bernie hiçbir şey söylemedi. "Kazandım mı?"

Ahizeyi kapatırken yumuşak bir tıkırtı duyuldu. Jordan onu sabit hattan aradığını fark etti. Hala bunlardan birine sahip olan kimseyi tanımıyordu.

Ürdün

Jordan'ın tema şarkısı çalmaya başladı ve bir reklama girdiler. Yayının sesini kapatmak için bir düğmeye bastı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kabindeki Billy'ye baktı. "Pardon, bunun bir yere varacağını sanmıştım."

"Tüm *Stan* çağrılarına koşmalıydın." Parmaklarını üç kez şıklattı. "Hızlı ateş, birbiri ardına vur."

"Nick Charlotte'u bıraktı. Bu hafta sonu onunla birlikte olacaktı."

Billy bazı kâğıtları karıştırdı. "Tek çocuğunuz için bir velayet savaşına girmişken bir numaralı kural, insanlara tek çocuğunuzla vakit geçirmek istemediğinizi söylemeyin."

Jordan, "Siz insan değilsiniz, Billy'siniz," diye cevap verdi. "Ve onunla vakit geçirmek istemediğimden değil, onunla vakit geçirmeyi seviyorum, sadece planlarım vardı."

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. "Planlar, ha? Sanırım sen biriyle sevişirken kızından koridorda beklemesini isteyemezsin-"

"O tür planlar değil," diye araya girdi Jordan. Yanağının iç kısmını ısırdı. "Akşam yemeği için annemle buluşacağım."

"Charlotte büyükannenin yanında olamaz mı?"

"Büyükkannesiyle hiç tanışmadı."

"Bu nasıl mümkün olabilir? Kaç yaşında, on iki mi, on üç mü?"

"On bir." Jordan kahvesinden bir yudum aldı ve birinin masasına bıraktığı simidi eline aldı. "Annemi on beş yıldır görmedim."

"Onun hatası mı, senin mi?" Billy sordu.

"Evet."

"Bu pek de anlayışlı bir cevap değil." "Öyle olması gerekmiyordu."

Onunla konuşurken okuyan Billy, bir panodaki iki maddeyi işaretledi. "Ailenizde pek fazla Yılın Annesi ödülü yok, ha?"

Jules Goldblatt stüdyonun kapısını çaldı, kızgın yüzü cama yapışmıştı.

Billy onu içeri aldı.

Jordan'ı görünce kaşları daha da çatıldı. "Santrallerin şu anda tamamen dolu olduğunun ve IT'nin bana yeni bir dahili numara vermek zorunda kalacağının farkında mısınız?"

"Ama artık kimse Stan'i doğrudan aramayacak." Jordan gülümsedi. "Anında sorun çözmeye ne dersin? Böyle yardım ettiğin için sana kocaman bir aferin!"

Her nasılsa yüzü daha da kızarmayı başarmıştı. "Yarın izin almayacaksın."

Başını eğdi. "Hayır mı? Eminim öyledir." Billy'ye baktı. "Yarın için takvimde ne var?"

Billy bir panoyu bırakıp diğerini aldı ve bir sonraki sayfaya geçti. "Programa göre, bugün dışarıdasınız ve en iyi müzik performanslarınızdan bazılarını içeren önemli bir paket yayınlıyoruz. Paul Simon var, Jon Bon Jovi The Beatles söylüyor, Imagine Dragons'tan çocuklar akapella yapıyor... Sabırsızlanıyorum. Haftalardır bunu dört gözle bekliyordum."

Jordan Goldblatt'a başını sallayarak "*Haftalardır,*" diye tekrarladı.

Goldblatt başını salladı. "Bunu tanıtan tek bir reklam yayınlamadık."

"Peki, topu kim düşürdü? Gerçekten de reklam yayınlıyor olmalıydınız, değil mi? Bir fırsatı kaçırmışsınız gibi görünüyor."

"Doğru düzgün iletişim kurmadınız. Pazarlamanın haberi var mı?" "Kimse bana sormadı."

"Ekibi bilgilendirmek senin görevin."

"Hayır." Jordan başını salladı. "Benim işim yayında konuşmak. Geri kalan her şey başkasının işi. Muhtemelen o birinden sen sorumlusun ve o birileri çok kötü bir iş çıkarıyor ve bu da sana kötü yansıyor. Başkalarının eylemsizlikleri yüzünden başınızın belaya girdiğini görmekten nefret ediyorum. Kalbimi yakıyor. Eski bir çizgi filmde avcıların Timmy'nin gözleri önünde Lassie'yi öldürmesi gibi içimi üşütüyor."

"O *Bambi*'ydi," diye mırıldandı Goldblatt.

"Kesinlikle *Bambi*."

Billy, "Bunu bütün gün yapabilir Bay Goldblatt. Başınızı ağrıtabilir. En iyisinin yavaşça geri çekilmek ve kimsenin izlemediğine şükretmek olduğunu uzun zaman önce öğrendim."

Goldblatt başını sallıyordu. Bakışları tekrar Jordan'ı buldu. "Sırada senatörün olmasını istiyorum."

"Yakında."

"Sıradaki."

"Doğru. Yakında. Tamamdır. Kızım ile konuşmam gerek."

Onu itti ve kapıdan çıktı. Jordan Charlotte'u yeşil odada, atıştırmalık tepsilerinden birinden bir çörek kemirirken buldu. "Onu yeme tatlım. Bu şey neredeyse bir aydır dışarıda duruyor."

Senatör köşedeki kanepeden başını kaldırıp tabağına baktı. İki yarım simit, peynir ve bir çeşit etten kaba bir sandviç yapmıştı. Belki de salam.

Kadın ona baktı ve göz kırptı.

Adam kaşlarını çatarak sandviçe baktı ve tabağı köşedeki masaya koydu.

Charlotte, "Polis seni neden tutuklamak istedi?" diye sordu.

Jordan ona sarıldı. "Oh, sanırım küçük bir kızın etrafta yasadışı miktarda sevimlilik damlatarak dolaştığını duydu ve buna bir son vermek için geldi."

Charlotte gözlerini kıstı ve sol ayağının üzerine düştü. "Konuyu saptırıyorsun anne."

"Anne, ha?"

"Evet."

"Baban gitti mi?" "Çişini yapması gerekti."

Nick kapı aralığından, "Çınlamayı bitirdim," dedi.

Jordan ona baktı, sonra Charlotte'a gülümsedi. "Babanla konuşabilmem için gidip Sarah'yla birkaç dakika ön tarafta takılabilir misin?"

"Ona zarar verecek misin?"

"Yaralayabilirim."

Charlotte bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Tamam, ama yüzünü değil. Babamın yüzünü seviyorum." Kapıdan çıkarken uzanıp onun sırtını sıvazladı. "İyi şanslar, Bay Briggs."

Kadın gittiğinde Nick derin bir iç çekti. "Bunun kısa bir süre olduğunu biliyorum Jordie, ama başka seçeneğim yok. Bu öğleden sonra Boston'da olmam gerekiyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. En geç yarın gece."

"Yarın gece ne yapacağımı biliyorsun."

"Charlotte'u da yanında götür. Büyükannesiyle tanışmayı hak ediyor."

"Büyükannesi onunla tanışmayı hak etmiyor," diye karşılık verdi Jordan.

"Aradan on beş yıl geçti."

"Hiç şansı yok."

"Bir bakıcıya ne dersin?" Nick önerdi.

"Hamptons'da bir cuma gecesi, değil mi? Filistin ile İsrail arasında ateşkes görüşmeleri yapmak için daha iyi bir şansım var."

Nick ellerini ceplerine soktu. "Şey, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Söyle Ben sen iptal et senin saçmalık yolculuk ve sap sorumluluklarını, büyük bir çocuk gibi."

"Bunu yapamam."

"Boston'da bu kadar önemli olan ne?"

Cevap vermedi.

Jordan yüzünün kızardığını hissetti. "Boktan bir baba oluyorsun." "Bu hiç adil değil."

"Hayat adil değil."

Dahili telefondan Billy'nin sesi geldi. "Jordie, otuz saniye içinde hatta."

Jordan kalan saniyelerinin en az onunda ona ters ters baktı, sonra daha önce masasından aldığı zarfı cebinden çıkarıp adamın göğsüne soktu ve hışımla dışarı çıktı.

Cole

"Lütfen arabanıza geri dönün hanımefendi."

Cole sakın kalmak için elinden geleni yapıyordu, gerçekten öyleydi ama bu kadın işleri hiç de kolaylaştırmıyordu. 49. Cadde'de devriye arabasından beş araç kadar uzakta duruyordu. Prius'un içindeki bir adam ayağını frenden çekmiş ve kadının Lexus'una arkadan çarpmıştı. Saatte bir ya da iki milden fazla hız yapıyor olamazdı. Sadece birkaç metre sürüklenmişti.

"Arabama arkadan çarptı!" diye bağırdı ona.

Cole dördüncü kez, "Hasar yok," dedi. "Çoğu tampon, göçmeden önce saatte beş mil hıza kadar darbe alacak şekilde tasarlanmıştır. Yeterince hızlı gitmiyordu. Aracınıza geri dönmeniz gerekiyor."

Saçları turuncunun berbat b i r tonuna boyanmıştı ve en az yarım santimlik gri kökleri görünüyordu. Cole bakmamaya çalışıyordu ama kendini sürekli kadının başının tepesine bakarken yakalıyordu.

İleride bir yerde Meghan Trainor'ın grubu ısıniyordu. Cole birinin güçlendirilmiş bir bas davula vurduğunu duyabiliyordu. Her vuruş gözlerinin arkasında büyüyen baş ağrısını besliyordu.

Kadının arabasına çarpan adam ne yapacağını bilemez bir halde adamın yanında duruyordu. Ona çoktan sigortasını teklif etmişti.

Bilgi. Bunu reddetmiş, Cole'un ceza yazması için ısrar etmişti. Eğer NYPD durmuş trafikte önündeki arabaya çarpan herkese ceza yazsaydı, hepsi yeni kruvazörlere biner ve ceza defterleri boşalırdı.

Tanrım, şimdi bir trafik polisi gibi düşünmeye başlamıştı. Gerçekten de cinayet masasına geri dönmesi gerekiyordu. Ölümler şikâyet etmezdi ve kesinlikle ona ne yapması gerektiğini söylemezlerdi.

Cole gülümsemeye zorladı. "Şuna ne dersin? Ona bir uyarı yazacağım ve eğer bunu bir daha yaparsa, yargıç onu doğrudan Rikers'a gönderecek. Tekrar suç işleyenleri tutuklarlar."

Devriye arabasının yakınlarında bir yerde biri kornaya basıp yaklaşık on saniye basılı tuttu, bir süre durakladı ve sonra tekrar yaptı. İnsanlar bunu neden yapar ki? Trafik hiçbir yere gitmiyordu.

"Ceza almasını istiyorum," diye tekrar ısrar etti kadın. "Büyük bir ceza."

Kadına çarpan adam ellerini havaya kaldırdı ve uzaklaşmaya başladı. "Ne yapmak istediğine karar ver. Ben arabamda olacağım."

Cole'un cep telefonu çaldı. Bir parmağını kaldırdı, ikisine de arkasını döndü ve cebinden çıkardı. Arayan ortağı Garrett Tresler'dı. *Cevap* tuşuna bastı. "Hey, neler oluyor?"

"Az önce Brooklyn'de bir çiftte cinayet yakaladım. Kadın, otuzlu yaşlarında. Bıçaklanmış. Olay yerindeki üniformalıya göre kocası dövülerek öldürülmüş. Şimdi oraya gidiyorum. Kaçabilir misin, yoksa hizmetçi rolü mü oynayacaksın?"

Arkasında adam ve kadın hâlâ tartışıyordu. Etrafta kornalar çalıyordu. Birisi elektro gitar akort ediyordu. Yaklaşık on adım daha yürüdü, onlarla arasına birkaç araba daha koydu ve telefonu kulağına dayadı. "Gaff'ın beni erken bırakmasına imkân yok. Bir haftam daha var."

"Sen bir aptalsın. Çenenin kapalı tutmalıydın." "Biraz daha anlayışlı olacağımı düşünmüştüm."

"Kızı hakkında mı? İstedğin kadar aptalı oynayabilirsin. Hepimiz Gaff ailesine bulaşılmaması gerektiğini biliyoruz."

İleride, bir çekici kamyonu 5. Cadde'den 49. Cadde'ye girdi ve kaldırıma park etmiş bir NYPD aracının yanında durdu. İri yarı bir polis etrafındaki diğer araçları yönlendiriyordu. Görünüşe göre aşırı ısınmış ve durmuş son model bir Chevy'ye ulaşmaya çalışıyorlardı. Cole'u gördüğünde bağırdı, "Hey, çaylak. Gidip bana bir fincan kahve getirmeye ne dersin?"

Cole ondan uzaklaştı ve ters yönde geri dönmeye başladı.

Devriye arabası hâlâ trafikte park halindeydi ve flaşörleri yanıp sönüyordu; arabadan indiğinde flaşörleri tekrar açmıştı. Arabadan sandığından daha fazla uzaklaşmıştı. Taksi hâlâ tamponunun etrafından dolaşmaya çalışıyordu. Son on dakika içinde yaklaşık üç adım daha atmayı başarmıştı. Yolcu nihayet yolculuktan vazgeçip inip yürümeye başlamadan önce bir dakika kadar daha bekledi.

Cole, "Belki de Gaff'ı aramalısın. Ona bu konuda yardımına ihtiyacın olduğunu söyle."

"Başka birine verme riskine mi gireyim? Hayatta olmaz," diye karşılık verdi Tresler. "Sadece trafiğe çıkma. Haberi olmaz."

Oh, bilirdi. Her yerde gözü vardı.

"Bunu yaparken yakalanırsam bana burada bir ay daha verir."

Rockefeller Center'a yakın bir yerden büyük bir patlama sesi duyuldu. Cole asfaltın takırdadığını hissetti.

"Bu da neydi böyle?" Tresler sordu.

"Sanırım *The Today Show* pyro kullanıyor. Meghan Trainor için hazırlık yapıyorlar."

Tresler güldü. "Oh adamım, trafik görevi ve sen bu boku dinlemek zorunda mısın? Umarım buna değmiştir."

Bir patlama daha.

Bu seferki daha yakındı. Kesinlikle daha yüksekti.

Cole yaklaşık üç blok doğuda havada ince bir siyah duman çizgisi fark etti. Bir çığlık duyduğunu sandı. "Seni geri aramalıyım." Bağlantıyı kesti ve telefonunu cebine geri koydu.

Üçüncü bir patlama. Ateş değil. Bir patlama. Çok yakındı.

Dünya aniden ve tamamen sessizleşti.

Kaldırımdaki insanlar hareket etmeyi bıraktı. Herkes etrafına bakınırken ağızlar açık kaldı, sesi tespit etmeye çalışıyorlardı. Birkaç kişi yere çömeldi. Diğerleri çevredeki binaların vitrinlerine ve girintilerine saklandı.

Cole omzundaki telsize uzandı. "Merkez, burası 5839.

Rockefeller Center yakınlarında olası bir 10-80 durumu var, tamam."

"Anlaşıldı. Beklemede kalın."

Uzaktaki iri yarı polisin de eli telsizindeydi. Gözleri büyüyen duman bulutuna sabitlenmişti.

Cole onun arkasında, yaklaşık beş blok ötede yükselen bir tane daha gördü.

İlki mi?

Tekrar verici düğmesine bastı. "Merkez, burası 5839. Sanırım birden fazla 10-80'imiz var."

Bir dakika sonra, *"Anlaşıldı."*

Döndü ve devriye arabasına doğru koşmaya başladı.

Devriye aracının arkasına takılan taksi dev bir ateş topuyla patladığında yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Şasi kaldırımdan yukarı sıçradı, imkansız bir saniye boyunca havada asılı kaldı, sonra arabasının bagajını ezerek yere düştü. Cole, basınç dalgası kendisine çarpıp onu geriye doğru fırlatmadan önce bunu bir anlığına izledi. Beyaz bir tesisatçı minibüsünün çamurluğuna, sırtında ve sağ kolunda elektriksel bir acıya yol açacak kadar sert bir şekilde çarptı, ardından yüz metreden daha az bir mesafede başka bir taksi patlamadan bir an önce garip bir şekilde yere düştü.

Ürdün

Jordan bir süre tahtayı inceledikten sonra mikrofonuna doğru eğildi. "Bugün size iki numara vereceğimi söylemiştim. İlki Stan'ın telefon numarasıydı, artık hiçbirimizin aramasına izin verilmiyor, bu yüzden asla aramayın. İkincisi ise bu, yazmanızı istiyorum. Kalem bulman için sana bir saniye veriyorum." Durakladı ve dilini birkaç kez gıdıkladı. "Hazır mısın? Hashtag 02 22 2022. Bir yere yaz. *Her yere* yaz. Bunu gerçekten hafızana kazımanı ve hayatındaki herkesle paylaşmanı istiyorum çünkü bu, tüm sayıların tarihindeki en önemli sayı olabilir." Kabindeki Billy'ye baktı. "Hey, Billy?"

Billy onunla yayına çıkmaktan nefret ederdi. Perdenin arkasındaki sihirbaz olmayı, düğmelere basmayı, kolları çekmeyi, programın dört saat boyunca aralıksız devam etmesini sağlayan sihri yaratmayı tercih ederdi. Topluluk önünde konuşmaktan nefret ederdi ve onun büyüklüğünde bir izleyici kitlesi fikri onu korkuturdu. Bu yüzden Jordan onu ne zaman zor durumda bıraksa ve canlı yayında konuşursa, yüzü sadece ona özgü soluk bir yeşile döner ve binlerce güneşin öfkesiyle ona bakardı. Soluna uzandı ve mikrofonunu aktif hale getiren düğmeye bastı. "Evet, Jordan?"

Üçüncü monitöründe bir metin belirdi:

Kaltak!

Jordan, "Üniversiteye gittin, değil mi?" dedi.

"Evet. Güzel Ohio eyaletindeki harika Dayton Yayıncılık Okulu'na gittim."

"Ve mezun oldun?" "Sonunda, evet."

"Ve şu anda seçtiğiniz alanda mı çalışıyorsunuz?"

Adamın gözleri kısıldı, kızın nereye gittiğinden emin değildi. "Annemin sözünü dinleyip dışçı olmam gerektiğini düşünmeye başladım ama evet, yayıncılık alanında çalışıyorum. Çalışma alanım."

"İlk gününüzde öğrenci oryantasyonu yaptınız mı?" "Evet."

"Nasıl görüldüğünü bildiğimden oldukça eminim," dedi. "Çoğu ilk kez evinden uzakta, kaybolmuş ve korkmuş bir grup hamur gözlü eski lise öğrencisi. Hepiniz kampüsteki büyük bir salonun ya da oditoryumun merdivenlerinden yukarı doğru yürüyorsunuz, kesime giden masum danalar gibi kapılara doğru itilip kakılıyorsunuz. On sekiz yaşındasınız, yasal tanıma göre yetişkinsiniz, ama aslında hala bir tür rehberlik için yetişkinlere bakan bir grup çocuksunuz, değil mi?"

Billy başıyla onayladı.

Jordan kaşlarını çattı ve mikrofonunu işaret etti.

Billy gözlerini devirdi ve kendi mikrofonuna eğildi. "Evet. Aynen öyle."

"Bahse girerim oditoryuma giden tüm duvarları kaplayan masalar vardı, tıpkı ülkenin her yerinde üniversitenin diğer ilk günlerinde olduğu gibi. Kız ve erkek öğrenci birlikleri, çeşitli öğrenci grupları, hepsi yeni üyeler edinmek için oradaydı, bu kesin, ama başka kimler vardı? O masaların çoğunu kim kaplıyordu?"

"Kredi kartı şirketleri," dedi Billy kesin bir ifadeyle. "Hepsi - Visa, MasterCard, Discover, benzin kartları, büyük mağazalar, online perakendeciler..."

"Kaç kişi için kayıt yaptırdın?" Billy sevindi. "Hepsine."

Jordan başını eğdi. "Bu, okulun sana verdiği borç ve yağmacı krediler hakkındaki dersten önce miydi sonra mı?"

"Ha?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Hani faiz ve bileşik oranları, yıllık ücretleri ve kredi puanlarını, birinin diğerini nasıl etkilediğini ve bunların her ikisinin de hayatınızın geri kalanında sizi uçuk gibi takip edeceğini anlattıkları yer. Bilirsiniz işte, imzayı atmadan önce size tüm temel bilgileri öğrettikleri yer."

"Senin üniversiten bunu yaptı mı?" "Hayır," diye yanıtladı Jordan.

"Benimki de öyle. Kayıt yaptırdım ve ilk dönemin sonuna kadar neredeyse hepsinin limitini doldurdum. Bana gerekirse bunları karşılamak için öğrenci kredilerimden para çekebileceğimi, çünkü faiz oranının daha iyi olacağını söylediler. Birinin buna dikkat çektiğini hatırlıyorum. Yine de yeterince çekemedim. Birkaç hafta sonra yine limitleri dolmuştu. Bu berbattı. Sonunda Steak Shack diye bir yerde yarı zamanlı çalışmaya başladım. Ne boktan bir yerdi orası."

"Öğrenci kredilerini barınma masraflarını karşılamak için mi kullandın?" Billy omuz silkti. "Elimden geldiğince."

Jordan masasının üzerindeki birkaç kâğıdı karıştırdı. Bu ses her zaman hoşuna gitmiştir. "Açık olmak gerekirse, okuldaki hiç kimse size kredi kartı borcu yapmanın tehlikelerini öğretmedi. Sanırım bu okulun sorumluluğunda değil, gerçi o tefecileri kampüse almış olsalar, hatta belki o gün dükkân açmaları için onlardan para almış olsalar bile. Sanırım çocuklarımızı bu tür şeylerden korumalarını, onları herhangi bir şekilde uyarmalarını istemek çok fazla. Ne de olsa oraya yayıncılık öğrenmek için gittiniz, finans öğrenmek için değil. Sen

belirli bir beceriyi öğrenmek için oradaydınız... bir ücret karşılığında... ücretlendirdiler. En azından, ücretlerinin öğrenci kredisi borcunuza nasıl uygulanacağını ve bunun nasıl ilerleyeceğini ve birikeceğini açıkladıklarından eminim. Faiz de dahil... bu tür şeyler, değil mi?"

"Ah, hayır."

"Gelecekteki koşullarınız ne olursa olsun, seçtiğiniz alanda bir işe girerseniz de girmesiniz de, hatta bir işe girerseniz de girmesiniz de, sadece okul için aldığınız her kuruşu değil, bu borcun faizini de geri ödemek zorunda kalacağınızı ve hayatınızda ne olursa olsun, en korkunç mali sıkıntılara düşseniz bile bundan kurtulamayacağınızı söylemediler mi? İflas etsen bile mi?"

"Hayır."

"Okul için ne kadar borçlandın?"

Billy bir an için bunu düşündü. "Kredi kartları, öğrenci kredileri, her şey?"

"Evet."

"Yüz yirmi bin dolardan biraz fazla." "Kaç yaşına kadar?"

"Yirmi bir yaşında mezun oldum."

Jordan bir an durakladı. "Eminim okul, mezun olduktan sonra tüm bunları geri ödemek için bir iş bulmana yardımcı olmuştur?"

Billy buna güldü. "Hayır. Parayı aldılar. Ondan sonra bana ne olduğu umurlarında değildi."

"Ama seni programlarına kabul ettiler. Senden onca para aldılar. Seçtiğin alanda bir iş bulup herkese geri ödeyebileceğini düşünmeselerdi bunu yapmazlardı herhalde?"

"Kredilerimin hepsi mezuniyet gününe kadar ertelenmişti. İlk faturayı yaklaşık iki hafta sonra aldım."

"Yani sizi bir elinizde diplomanız, diğer elinizde bir yığın fatura ile kapının önünde bıraktılar ve dünyaya gönderdiler. Araban var mıydı? Yaşayacak bir yerin?"

"Dağ gibi borcum vardı ve işim yoktu. Bunları alabilmem mümkün değildi. Annemin yanına geri taşındım."

"Hikayenizin benzersiz olduğunu düşünüyor musunuz?" Jordan ona sordu.

Billy başını salladı. "Tanıdığım herkesin başına aynı şey geldi."

Jordan ikinci monitöre, beklemeye alınanların listelendiği monitöre baktı:

Satır 1 - Robin (200 bin dolar borç)

Hat 2 - Tobin (Ev veya araba satın alamaz)

3. Hat - Stan (bu kişi seninle lisede çıktığını söylüyor - bekle)

4. Hat - Lance (üniversiteye gitmedi - borçlanmak istemedi) 5. Hat -

Amanda (kredi almamak için striptiz kulübünde çalıştı)

Jordan sessizliğin bir süre daha sürmesine izin verdikten sonra, "Stanford'dan iletişim diplomam var, krediler, hibeler ve garsonluktan gelen bahşişlerle bana bir servete mal oldu ve biliyor musunuz? Hiçbir işe yaramıyor. Üniversiteye gitmeden çok önce de saçmalıyordum, şimdi de saçmalıyorum. Değişen tek şey bankanın her ay elini uzatıp alacaklarını tahsil etmesi. Birkaç yıl önce bakiyeyi ödemeye çalıştım ve izin vermediler. Şikâyet etmek için aradım ve otuz dakika boyunca otomatik yanıtlayıcılarla görüştüğümde sonra nihayet kendi başına bir düşünce oluşturmaktan aciz canlı bir insanla karşılaştım. Sadece bilgisayarlarından gelen yazılı cevapları okuyabiliyorlardı. Sonunda bir süpervizörle görüştüm ve bana üç aydan fazla peşin ödeme yapamayacağımı söyledi. Ödemelerimin her biri yüzde 80 faiz, yüzde 20 anapara gibi. Benim üzerimden küçük bir servet kazanıyorlar. İstedikleri son şey her şeyi ödemem. Bu kötü bir iş olur. Çekimi iade ettiler ve tek seferde iki aydan fazla ödeme yapamayacağımı söylediler... Sanırım üç yanılttı. Hepsi saçmalık gibi görünüyordu. Verdim

Telefonda bana bunu açıklayacak canlı bir kişi bulmaya çalışmaktan bıktım. Bunun yerine, her ay çeklerini kesmeye devam ettim. Dün gece yine bir tane yazdım ve tam postalamak üzereydim ki aklıma bir fikir geldi."

"Uh oh," dedi Billy.

"Karar verdim, siktir et onları. Onlar için kan dökmekten bıktım." "Başka seçeneğimiz yok."

"Sayılarımız var, Billy. Ve bu sorunun çözülmesinin tek yolu sayılar. Hükümet bunu bizim için çözmeyecek. Bunu *bizim* yapmamız gerekiyor," dedi Jordan. "Bu yıl itibariyle 45 milyondan fazla kişi toplam 1,5 trilyon dolar öğrenci kredisi borcuna sahip. Amerika'daki neredeyse her hanenin kredi kartı borcu var, ortalama

\$8,284. Toplam 13.51 trilyon dolar. Bunun bir kısmı aptallığın sonucu, ancak büyük bir kısmı da okullar ve kredi verenler kampüste şekerlerini salladıklarında daha iyisini bilmeyen sizin gibi öğrenciler tarafından yaratılan borç. Bu da bizi orijinal numarama, tüm numaralar tarihindeki en önemli numaraya geri götürüyor: hashtag 02 22 2022. *Özgürlük* anlamına geliyor."

Jordan boğazını temizledi. "Biz Amerika Birleşik Devletleri halkı olarak 22 Şubat 2022'yi ulusal öğrenci kredisi ve yağmacı kredi affı günü ilan ediyoruz. Bu tarihte ve takip eden her gün, artık mevcut öğrenci kredileri için ödeme yapmayacağız ve yeni kredi almayacağız. Eğer borç veren biriyseniz, size faiz olarak ödediğimiz trilyonları saklamaktan ve kredi bakiyelerini ödemek için kullanmaktan çekinmeyin. Tahsilat yapmaya kalkışırsanız, biz Amerikan Halkı olarak kurumunuzu boykot edeceğiz. Eğer bir bankaysanız, bu kurumunuzdaki tüm hesapları ve diğer kredileri kapatacağımız ve bir daha asla sizinle iş yapmayacağımız anlamına gelir. Eğer federal hükümet iseniz ve tahsilat faaliyetlerine girişerseniz, biz Amerikan Halkı olarak artık vergi ödemeyeceğiz."

Billy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kimsenin bunun olmasına izin vermesine imkân yok."

"Eğer hepimiz 02 22 2022'de durursak, hepimiz bunu yapmayı kabul edersek, başka seçenekleri kalmayacak. Ya bunun olmasına izin verecekler ve finansal kurumlarımız için felaket olabilecek sonuçlarla başa çıkacaklar ya da bu tarihten önce bir çözüm bulmaya çalışacaklar. Bana kalırsa saat işliyor - 02222022 etiketi ulusal öğrenci kredisi ve yağmacı kredilerin affedilme günüdür. Bu doğru olmalı; takvimimde var."

Jordan büyük bir patlama sesi duydu.

Aklından geçen ilk düşünce, *bunun imkânsız olduğuydu; ses geçirmez bir odadaydım*. Sonra bir tane daha duydu, ilkinden daha yakındı. Fincanı masasının üzerine sıçradı ve kahve dalgalandı.

Cole

Çınlama.

Cole'un kafasında bu tiz zil sesinden başka bir şey yoktu.

Gözleri açıldığında, cızırtılı toz ve kuru sıcakla dolmadan önce bir anlık ateş ve yoğun siyah duman gördü ve onları tekrar sıkıştırmak zorunda kaldı.

Kaldırımında yatıyordu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Bacaklarını çalışmaya zorladı. Yalpalayarak ve titreyerek ayağa kalktı, neredeyse tekrar düşüyordu ve arkasındaki minibüse yaslandı.

Çınlama sustu, yerini çığlıklar, bağırışlar ve düzinelerce korna sesi aldı - bazıları sabit, diğerleri ise direksiyonlarına vuran sürücülerin yarattığı rastgele düzende.

O zamanki patlamaları hatırladı, dumanı, uzakları ve tam burayı. Her yerde patlamalar vardı.

Cole kolunu yüzüne doladı, gömleğinin havayı filtreleyebilmesi için dirseğinin kıvrımına doğru nefes aldı. Gözlerini tekrar açmaya zorladı, sadece aralıklarla, yeterince.

İnsanlar kaçıyordu.

Her yere koşuyorlardı. Her yöne.

Nereye gittiklerinden emin değildi. Her yerde ateş vardı. Devriye arabasının arkasında patlayan taksinin yanı sıra, bu blokta iki tane daha vardı. Bundan önce Rockefeller Center yakınlarında gördüğü iki taksiyi hatırladı.

"5839, cevap ver. 5839."

Cole ne kadar zamandır aradıklarından emin değildi. Merkezden gelen ses bir anda kayboldu, hiçbir yerden gelmedi ve diğer tüm kaotik seslerin bir parçası haline geldi.

Omzundaki mikrofona uzandı ve iletim düğmesine bastı. "5839, anlaşıldı."

Kendi sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu.

"10-80'leri görebiliyor musunuz?"

Lanet olası 10-80'lerin ortasında duruyordu. "Evet, görüyorum."

"49. Cadde'de 5. ve 6. Cadde arasında üç tane var, iki tane de 47. Cadde, biri 6. Cadde ve 48. Cadde'de. Hepsi Rockefeller Center'ın genel çevresinde. Rapor edecek başka bir şeyiniz var mı?"

Cole bunları toplamaya çalıştı ama beyni işbirliği yapmıyordu. Sanki biri kafasının etrafına deri bir bant bağlamış ve onu sıkıyormuş gibi hissediyordu. "Merkez, toplam altı mıydı?" Parmağı iletim düğmesinden kaydı. Mikrofonunu tekrar kavradı. "Altı taksi mi?"

"Olumlu. Rapor edeceğiniz başka bir şey var mı?"

Havada asılı duran duman ve isin arasından baktı. Etrafında her şey varmış gibi görünüyordu. İnsanlar arabalarını terk ediyordu. Sadece koşuyorlardı. Nereye gittiklerinden emin değildi. Buradan uzağa. Hava sıcak görünüyordu.

"5839?"

Cole zihnini odaklanmaya zorladı, öksürmesine neden olsa da nefesini içine çekti. "49. caddedeki üç kişiyi doğrulayabilirim. Görüş alanım var. Diğerleri için duman görüyorum ama hasarı değerlendirecek kadar yakın değilim. Devriye arabam pert oldu, hareket edemiyorum." 5. caddeye doğru döndü, çekiciyi gördü, ancak

Daha önceki iri yapılı memurun izi. "Burada yardıma ihtiyacım var. Sanırım yalnızım."

"Anlaşıldı. Ambulanslar ve destek ekibi geliyor."

Bloğun hemen aşağısında, Rockefeller Center'da binlerce insan çığlık atıyordu. Ve o yöne baktığında, birçoğunun kendisine doğru koştuğunu fark etti. Bir saatten kısa bir süre sonra *Today Show*'da başlayacak olan konser nedeniyle tüm meydan dolmuştu ve patlamalardan en az ikisi bu yönden gelmişti. Bu bloktaki insanlar o yöne doğru koşuyordu, çünkü tam burada üç taksi havaya uçmuştu. Doğudaki ve batıdaki diğer patlamalarla birlikte sıkışıp kalmıştı. Gidecek hiçbir yer yoktu. Patlamalardan önce tam bir tıkanıklık içindeydiler. Şimdi *hiçbir şey* hareket edemezdi.

Cole kendi arabasına, arkasındaki taksiye doğru ilerlemeye başladı ama yirmi metreden fazla yaklaşmadı. Hava çok sıcaktı. Şoförün hayatta kalmasına imkân yoktu. İlk patlamadan sağ çıktıysa bile, ateş ve duman onu çoktan ele geçirmişti.

Yine de yaklaştı, başı sığağa karşı yana dönüktü, gözleri kısıktı. Düzinelerce insan hâlâ arabalarındaydı, büyük ihtimalle şoktaydılar ya da ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Araçlar üç şerit derinliğindeydi. Devriye arabası yanıyordu, taksinin kalıntılarının altındaydı ve her an patlayabilirdi - bu arabalardan herhangi biri patlayabilirdi.

Cole rastgele arabaların kapılarını açmaya ve içindekilere binalara sığınmalarını söylemeye başladı. Hareket etmeyi reddeden insanları sürükleyerek dışarı çıkardı. Onları kaldırımlara çıkmaya zorladı.

Diğer iki taksinin kalıntılarını gördü -biri bloğun yukarısında, diğeri aşağısında- ilkinden daha iyi durumda değillerdi. İkisi de alevler içindeydi, içindekiler ve şoförler ölmüş olmalıydı,

Bir minibüsün yan kapısına uzanıp çekerek açtı. Golden Retriever cinsi bir köpek havlayarak üzerine atladı, kaldırıma tırmandı, sonra açık kapıya doğru döndü ve içindekilere -bir kadın ve genç kızına- tekrar havladı. İkisi de Cole'a bakıyordu.

"İkiniz de buradan çıkmalısınız! Bu yangınlar sönene kadar burası güvenli değil!"

İkisi de Meghan Trainor tişörtü giyiyordu. İkisi de ona bakmaya devam etti.
Köpek havladı.

Her nasılsa, bu onları kendilerinden geçirdi. Anne vitesi parka aldı, inmeye başladı, sonra motoru kapatmak ve anahtarlarını almak için arkaya uzandı. Minibüsten dışarı fırladılar ve köpek peşlerinde, bir Starbucks tentesinin altında toplanmış insan kalabalığına doğru koştular.

Cole duran arabaların arasından geçmeye devam etti. Uzaktan gelen siren seslerini duyabiliyordu ama acil durum araçlarının geçebileceği hiçbir yol yoktu. Kaldırımlar bile başıboş arabalar ve kamyonlar tarafından kapatılmıştı; arabayla uzaklaşmaya çalışıp sıkışan, sonra da kullandıkları şeyi bırakıp yaya olarak kaçan insanlar. Yan kapısı açık, flaşörleri yanıp sönen bir UPS kamyonu bile vardı.

Başka bir taksi gördüğünde bir düzine arabayı daha temizlemişti. Bu taksi en sol şeritte, dört araba ilerideydi. Şoför hâlâ direksiyon başındaydı. Cole arkadan yaklaştı ve kamyonete vurdu. "İnmen gerek!"

Şoför başını kaldırdı ve Cole'u dikiz aynasında gördü.

Telefonla mı konuşuyordu?

Evet, konuşuyordu.

Kulağına sıkıca bastırılmış bir cep telefonu.

Cole hızla arabanın arkasına dolandı ve sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerledi. Kapı koluna uzandığında, sürücü elektronik kilitleri açtı.

"Ne oluyor be?" Cole yumruğunun tersiyle cama vurdu. "Çık arabadan!"

Adam Cole'a baktı, başını salladı ve sonra telefon görüşmesine geri döndü.

Cole tekrar cama vurdu. "Hey!"

Sürücü Ortadoğulu görünüyordu, muhtemelen ellili yaşlarındaydı. Ehliyetinin yanındaki güneşliğe ailesinin resimleri asılmıştı. Telefonuna başka bir şey söyledi, bir süre durakladı, sonra Cole'a baktı. Alnı ve gömleğinin önü ter içindeydi, gözleri iriydi. Direksiyonun solundaki ön panelin altındaki bir düğmeye uzandı ve bastı.

Taksinin bagajı açıldı.

Taksi şoförü Cole'a tekrar baktı, sonra başını geriye doğru sallayarak bagaja doğru işaret etti. Telefon kulağından ayrılmadı.

Cole arabanın arkasına gitti ve içine baktı.

Bomba yedek lastiğin ortasına yerleştirilmişti. Hepsi beyaz olan elektronik ve kablo yığınının altında bir plastik patlayıcı yığını.

Cole

Cole tam olarak neye baktığından emin değildi. Yanıp sönen ışıklar ya da filmlerdeki gibi dijital bir geri sayım yoktu. Hareketli parçalar yoktu. Anten de yoktu. Elektronik aksamın bir zamanlayıcı mı yoksa bir alıcı mı olduğunu bilmiyordu ama sıkıca paketlenmiş elektronik aksamın altındaki C4'ü karıştırmak mümkün değildi.

Cole'un nefesi boğazına takılmıştı ve kendine bir nefes daha alması gerektiğini hatırlattı, sonra sıcak hava ve duman ciğerlerine dolunca öksürdü.

"Seninle konuşmak istiyor!"

Sürücü camını indirmişti ve eli titreyerek telefonu parmaklarının arasına almış kolunu uzatıyordu.

Cole mikrofonunun iletim düğmesine uzandı ve tereddüt etti.

Patlamamış bir bombanın kodu da neydi?

"Burası 5839, 49. caddede bir 996A var... diğerlerinin yakınında.

Tamam." Cevap yok.

"Sizinle hemen konuşmak istiyor!" diye bağırdı şoför telefonu sallayarak.

Cole mesajı tekrar gönderdi. Hâlâ bir şey yok. Bombayı bırakmak i s t e m i y o r d u . Sanki onu terk etmek bir tetikleyici olabilirmiş gibi. İnsanlarla

Etrafta koşuştururken, birinin aşağıya uzanıp onu kurcalaması ve muhtemelen patlatması riskini göze alamazdı.

"Memur bey!"

Cole bagaj kapağını kapatacak kadar yavaşça indirdi ama kilidi devreye sokacak kadar değil. Tek bildiği, bunun bombayı tetikleyebileceğiydi. Arabaya yaklaştı ve şoförden telefonu aldı. "Ne?"

"Telefona böyle cevap vermek hiç hoş değil." Ses erkekti, aksana dair hiçbir ipucu yoktu. "Kiminle konuşuyorum? İsminiz nedir?"

"Cole. Kimsiniz?"

"Memur Cole demek istiyorsun. Memur Cole ne?"

"Hundley. NYPD Cinayet Masası'ndanım."

"Cinayet masası mı? Üniformalı mı? Bu ilginç. Hızlısın, hakkını vereyim. O insanları sadece birkaç dakika önce ldrdm."

Cole bu sesi tanıyordu. "Bernie mi?"

"Ah, sen bir Jordan Briggs hayranısın - bu harika! Ne zaman kazandırıcı! Arkadaşımız Omar'ın iyiliği için her saniye çok önemli, bu yüzden açıklama yapmak için değerli dakikalarımı harcamak zorunda kalmadığım için minnettar olacağına eminim."

"Neyi açıklamak için?"

"Oyunu, Dedektif. Dedektif, değil mi? Üniformanın bir tür yanlış isimlendirme olduğunu varsayabilirim. Büyük ihtimalle geçici. Cinayet *masasında* dediniz, *eskiden* ya da *son zamanlarda* değil. Ama bu tam olarak ne anlama geliyor? Bir şey için mi cezalandırıldın, NYPD cinayet masasından Memur Cole Hundley? Boşboğazlık yaptığın için trafiğe mi ıkarıldın? NYPD'nin iç işleyişini tam bir karmaşa olarak görüyorum. Çoğu gündüz pembe dizisinden daha fazla drama ve politika var. Belki konuşmak için biraz daha vaktimiz olduğunda bana tam olarak ne yaptın da kendini bugün trafik görevinde buldun anlatabilirsin."

Tüm bu gürültü içinde Cole duymakta zorlanıyordu. Telefonu kulağına daha sıkı bastırdı ve yavaşça etrafına bakındı

Çevredeki binaların pencereleri. "Şu anda beni mi izliyorsun? Üniformalı olduğumu nereden biliyorsun?"

"Şu anda endişelenmeniz gereken çok daha önemli şeyler var Memur Hundley. Elinizdeki soruna odaklanmanızı öneririm. Sanırım Omar odaklanmanızı tercih ederdi. Sana bu kadar yakın koşturan onca insan, eminim tüm dikkatini bir lazer gibi yönlendirmeni isterler. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bana bombayı nasıl etkisiz hale getireceğimi söyle."

"Uygun aletlere ya da becerilere sahip değilsin. Belki de bilen birini aramalısın? Sanırım bulgularınızı telefonla bildirirken sözünüzü kestim, değil mi? BİR 996...A? İnternete göre bu *patlamamış mühimmat* ya da *bomba tehdidi* anlamına geliyor, doğru mu? Devam et ve aramanı yap." Bir an durakladı, sonra içini çekti. "Bekle, sana ulaşamazlar. Apple'ın sizin küçük bölümündeki trafik bu sabah korkunç. Çoğu günden daha kötü. Bu durumda bomba ile arkadaşımız Omar arasında duran tek kişi sen oluyorsun. Şu anda trafikte çalışan bir cinayet dedektifi olarak, belli ki çok yönlü bir çalışansınız. Bomba imha ekibinde de çalışmış olma ihtimalin var mı? Eğer değilse, işler Omar için iyi görünmüyor."

Şoför ona bakıyordu, yüzü terden ıslanmıştı.

Cole taksinin kapı koluna uzandı, sonra Omar'ın kapıyı kilitlediğini hatırladı. "*Arabadan in*" diye mırıldandı. *Koş!*

Ömer başını salladı.

Cole kapının koluna asıldı ve birkaç kez salladı.

Ömer'in gözleri bir şekilde büyümeyi başardı. Başını şiddetle salladı.

"Sanırım bu iyi adamın sana anlatmaya çalıştığı şey, ayağa kalkamayacağı. Siz sohbete katılmadan önce, ona tam olarak *neden* ayağa kalkamadığını açıklamak için biraz zaman ayırdım. Ben ona bu durumu açıklarken birkaç arkadaşı ve iş arkadaşı hayatını kaybettiği için bana inanmaya meyilliydi. Bir ayağının nasıl fren pedalında olduğunu görüyor musun?"

Cole kabinin sürücü tarafındaki ayak boşluğuna baktı. Omar'ın *iki* ayağı da fren pedalının üzerindeydi. "Evet."

"Bagajındaki bomba fren lambalarına özel bir anahtarla bağlı. Bomba aktif hale geldiğinde, ki ben bunu uzaktan yaptım, Omar'ın frenleri kullanmasını bekledi. Pedala basması bir devreyi açtı. Ayağını pedaldan çekerse devre kapanacak ve... şey... Omar'ın ve siz de dahil olmak üzere yakın çevresindeki herkesin başına kötü bir şey gelecek. Ne düşündüğünüzü biliyorum, o yüzden siz söylemeden ben söyleyeyim: Sürücü koltuğunun içinde aracın hava yastığı açma sistemine bağlı bir basınç anahtarı var. Koltukta birinin olup olmadığını belirlemek için tasarlanmıştır. Ben de gidip bombayı o anahtara bağladım. Böyle aşırı başarılı olmaya meyilliyimdir. Omar arabadan çıkmaya kalkarsa bomba patlayacak. Ayağı pedalda, koltuğunda kaldığı sürece her şey yolunda gidecek. Omar'ı çok çalışkan biri olduğunu söyleyecek kadar tanıyorum. Daha önce de o koltukta otuz saat kadar oturmuştu. Orada çok zaman geçirmeye alışkındır. Kalkması konusunda endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum. Gerçi şu anki durumunda o kadar da dikkatli olmayabilir. İnsanlar strese çok farklı tepki verir. Sanırım bekleyip görmemiz gerekecek. İşte şimdi işler ilginçleşiyor. Kaldırımdaki UPS kamyonunu görüyor musun? Hani şu dikkatsizce park edilmiş olanı?"

Cole onu çoktan fark etmişti. Kaldırımda iki tekerlek vardı. Flaşörler açıldı. "Görüyorum."

"O kamyonun şoförü şu anda SiriusXM binasının içinde, kırk üçüncü kata bir paket teslim ediyor. Bayan Jordan Briggs'in katına. Paketin içinde Omar'ın bagajındakine benzer boyutta ama kapsam ve tasarım açısından farklı bir bomba daha var. Bu bomba, kutu açıldığı anda patlayacak şekilde tasarlanmış. Yeterince basit. Cömert miktarda C4'ün yanı sıra, kutuyu yüzlerce çelik bilyalı rulmanla da paketledim. Eğer patlarsa.

yerdeki herkes hayatta kalacak." Bir an durakladı. Sanki ağır bir şey düşürmüş gibiydi. Geri döndüğünde hafifçe nefes nefese kalmıştı. "Önünüzde bir seçim var, Memur Cole Hundley. Çok basit bir seçim. Ya olduğun yerde kalıp Omar'ın ayağı pedalıdan kurtulana kadar elini tutacaksın ya da biri kutuyu açmadan önce diğer bombaya ulaşmaya çalışacaksın. Sanırım birilerini aramayı deneyebilirsin ama en azından kısa bir süre için çalışan bir telefon hattı bulmakta zorlanacağını düşünüyorum. Şu anda herkes birbirini arıyor, falan filan. Telsizler de sorunlu ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz. Önümüzdeki birkaç dakika boyunca hayatta tek bir şeyden emin olabileceğinizi düşünüyorum. O iki bombadan biri kısa süre içinde patlayacak. Hangisi olacağı tamamen size bağlı. Omar'a kuralları çoktan açıkladım. Çok sportmendir. Oyuna hoş geldiniz, Memur Bey."

Bernie telefonu kapattı.

Cole bir şey söyleyemeden Omar, "Git! Yardım çağır!" dedi.

Ürdün

Billy'nin yüzü solgunlaşmıştı. "Yayında kalacak mıyız?"

"Tabii ki yayında kalacağız." Jordan ofladı.

İkisi de Jordan'ın ofisindeki pencerenin önünde, boyacıların serdiği plastik muşambalardan birinin üzerinde duruyordu. Charlotte kollarını annesinin bacağına dolamış, alnını cama dayamıştı. Aşağıda, 49. Cadde bir savaş alanıydı. Jordan bunu tarif etmenin başka bir yolunu bulamıyordu. Patlamalar, için için yanan harap araçlar, her yere koşuşturan yayalar arasında tam bir kaos vardı. Binalarından Rockefeller Center'ı göremiyorlardı ama orada neler olduğunu hayal edebiliyordu. Dünya Ticaret Merkezi saldırıya uğradığında ülkenin öbür ucundaydı, Stanford'da ikinci sınıfa yeni başlamıştı ama ne kadar da muhabir olmak istemişti. Bu saldırı onun için anlaşmayı mühürlemişti. Saldırı haberlerini izlediğinde, medyaya ait olduğunu anlamıştı; elinde mikrofon ve kamerayla ön saflarda, olayların tam ortasından haber geçiyordu. O heyecanın yerini hiçbir şey tutamazdı. Hiçbir şey.

Jules Goldblatt telaş içinde odaya daldı, sanki asansöre binmek yerine bir üst kattaki ofisinden merdivenleri atlayarak inmiş gibiydi. "Acil Yayın'dan kanalları geri aldığımızda yayında olmanız gerekiyor."

Jordan Charlotte'u kendine çekti ve Billy'ye sıırttı. "Sana söylemişim." Goldblatt, "Senatörle birlikte." dedi.

"Ne?" Jordan az önce karnına yumruk yemiş gibi hissetti. "Asla olmaz. Uzaktan kumandalı kulaklığı alacağım ve sokağa ineceğim. İnsanlarla röportaj yapacağım. Burada kalmayacağım."

"Hukuk bunu onaylamaz," diye cevap verdi başını sallayarak. "Sigortamız bunu asla karşılamaz. Sen çok yüksek profillisin. Sen, Stern, hatta Dr. Laura, hepiniz burada kalıyorsunuz. Bu işin bitip bitmediğini bile henüz bilmiyoruz."

Jordan onu görmezden geldi ve Billy'ye baktı. "Kulaklıktaki menzirim nedir? Beni binadan uzak bir yerden alabilir misin? Konuştuğum kişiyi yakalamak için bir tür el cihazına ihtiyacım olacak. Muhtemelen bir ya da daha fazla kameranın da beni takip etmesini sağlamalıyız."

Billy, "Kulaklık Bluetooth ya da binanın Wi-Fi'si üzerinden çalışıyor. Kapılarda işe yarayabilir ama sokağa çıkarsan seni kaybetmeyeceğimizi garanti edemem. Hücresel yayın yapabilen başka bir modelim daha var ama sanırım şu anda tüm kuleler sıkışmış durumda. Belki bir-"

"Kızınız burada," diye araya girdi Goldblatt. Charlotte'a baktı, sonra tekrar ona döndü. "Annesi için endişelenmesini istemezsin, değil mi?"

"Bu çok alçakça, Jules. Senin gibi bir bok kafalı için bile alçakça."

Charlotte'un gözleri kısıldı. "Büyüklerimden daha iyisini beklerim, Bay Goldblatt."

Goldblatt Charlotte'a başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sonra vazgeçti. Yüzü yanan Jordan'a şöyle dedi: "Kapımızın hemen önünde olası bir terör tehdidi yaşanırken elimizin altında oturan bir ABD senatörü var. Bu nasıl eğlenceli bir radyo değil?"

"Onu üst kattaki haber kanallarından birine gönderin. Eminim hepsi şu anda konuşan kafalar için yaygara koparıyordur. Bu benim tarzım değil, bunu sen de biliyorsun."

"Bugün öyle." Goldblatt, Jordan'ın masasındaki telefona uzandı ve ahizeyi kaldırdı. "Greenstein'ı arayıp bunu yapmanı söylemesini mi isteyeyim? Ya da sözleşmelerin nasıl işlediğini anlatması için hukuk bölümündeki adamları mı? Önümüzdeki on dakikayı bunları tekrar yaparak harcayabiliriz ama sen zaten nasıl biteceğini biliyorsun, o yüzden uslu dur ve işini yap."

"Onu benimle birlikte o odaya koymak istemezsin."

"Ben de tam olarak bunu yapacağım." Cep telefonu çaldı ve ekrana baktı. "Üç dakika içinde tekrar yayındayız." Kız cevap vermeden önce Billy'ye döndü ve parmağını göğsüne soktu. "Onu kontrol edebileceğini söylemiştin, kontrol et. Senin yerini alabilirim."

Billy'nin yüzünde kalan renk de soldu. İki elini de savunurcasına havaya kaldırdı.

Goldblatt tepinerek odadan çıktı.

Jordan'ın başı döndü. "Beni *kontrol* mü edeceksin, Billy?" "Ben öyle bir şey demedim."

Jordan kızının yanına çömeldi. "Annemi kim kontrol ediyor Charlotte?"

"Hiç kimse."

"Neden?"

"Çünkü sen güçlü ve bağımsız bir kadınsın."

"Bu doğru." Kızının saçlarını karıştırdı. "Bir süre benimle kalmaya ne dersin, ufaklık?"

Ürdün

Jordan Briggs ile Overdrive'ın konukları, masasının karşı tarafında, krom örümceğe benzeyen bir şeyin arkasındaki pelüş siyah deri koltukta oturuyordu; bu düzenek birden fazla mikrofonu ve yedek kulaklıkları tutmak için tasarlanmıştı. Bu kanepeyi sevmesinin birkaç nedeni vardı: son derece rahattı, gerektiğinde kalabalık bir grubu taşıyabiliyordu (geçen ay Maroon 5 geldiğinde sekiz kişi oturmuştu) ve yumuşak olduğu ve kendi koltuğundan daha alçakta durduğu için oturanlar yere çöküp kendilerini ona bakarken buluyorlardı. Dünyanın en etkili ve güçlü insanlarından bazıları olan şovmenler, aktörler, ünlüler ve kendi payına düşen politikacılar boyunlarını büküp o koltuktan ona bakıyorlardı. Tam olarak bir güç gezisinde olmasa da

-Tamam, belki de bir tür güç gösterisi yapıyordu.

Kariyerinin başlarında bu özel dinamiği yarattığında, odadaki yetişkin kendisi oldu ve konukları müdürün odasındaki yedi yaşındaki çocuklara indirgendiydi. Uysal, itaatkâr, korkulu ve saygılı olan bu çocuklar, muhtemelen idarecilerine asla yüksek sesle konuşmayacaklarına dair yemin ettikleri şeyler hakkında konuşurken buldular kendilerini. En karanlık sırlarından bazılarını açığa vurdular. O iyi şeyleri aldı ve gündemleri koridorda kaldı.

Billy karşı duvardaki kabininin camının arkasından parmaklarıyla geriye doğru sayarken, senatör kanepede beceriksizce kaydı. Deri yumuşak bir osuruk sesi çıkardı ve yüzü elma kırmızısına döndü. Jordan bunun olmasına bayılırdı. Charlotte onun yanındaki sandalyeye oturdu, bir çift kulaklık küçük kafasında çok büyük görünüyordu.

Senatör Moretti, "Bu kadar kısa sürede beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Sanırım terörizm konusundaki genel politikamdan ve silahları sokaklardan çekmek için yaptığım bazı şeylerden bahsederek başlamalıyız. Buradaki konunun silahlarla ilgili olmadığını biliyorum ama bu konuya da girebiliriz. Ted Mercer ile birlikte senatodan geçirmeye çalıştığımız *Moretti/Mercer Yasa Tasarısı*, federal kolluk kuvvetlerinin terörle ilişkisi olduğundan şüphelenilen kişilerin ev ve araçlarını arama izni olmaksızın aramasına olanak tanıyacak. Bunu konuşmak için *mükemmel* bir zaman."

Jordan alaycılığını gizlemeye çalışmadan, "Bunu kötüye kullanacak birini hayal bile edemiyorum," dedi.

Adam onu duymamış gibi görünüyordu. "Bunun bir trajedi olduğu kesin ama bunu gerçek bir değişim yaratmak için kullanabiliriz. Normalde bu tür programlarda böyle şeyler hakkında konuşma şansım olmuyor. Bu sizin reytingleriniz için de benim profilim için de harika. Bu bir kazan/kazan. Eğer soruları siz sorarsanız, ben de size karşılık veririm." Parmaklarıyla puanları işaretledi. "Genel terörizm politikası, silah kontrolü, Moretti/Mercer tasarısı. Sıra dışına çıkmaktan çekinmeyin. Bir şeyleri değiştirmeniz gerekirse ben halledebilirim."

"Ah huh." Jordan ona bakamadı. *Tanrım, bu bronzlaştırıcı spreyn gerçek olduğuna inanan biri var mıydı?* İkinci monitörüne döndü:

Hat 1 - Sheila (Kansas City - haberleri izliyor)

Hat 2 - Ardis (NYC - Midtown - dumanı görebilirsiniz)

Hat 3 - Tara (Chicago - kimin saldırdığını bilmek istiyor)

Hat 4 - Deb (Yeni uyandım ve duydum - iyi olduğunuzdan emin olmak istiyor)

Hat 5 - Frank (Gaz hatları olduğunu duymuş)

Bu insanların nasıl olup da çalışan bir telefon hattı bulabildiklerinden bile emin değildi. Kendisi aramayı denememişti ama ne zaman Irak'taki bir terörist hapşırsa, New York'taki telefon hatları kesiliyordu. Şehirde kaç hat olduğu ya da mevcut teknolojinin geleneksel anlamda hat kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Charlotte ona gülümserken, şu anda New York'ta yüksek profilli bir binanın kırk üç kat yukarısında oldukları ve gerçek bir çıkış yolu olmadığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Bu arada Manhattan'ın bir ada olduğunu, çıkış yollarının sınırlı olduğunu ve muhtemelen şu anda 8,7 milyon insanın daha benzer şeyler düşündüğünü de düşünmemeye çalıştı. Kapana kısılmak düşünmemeyi tercih ettiği bir kelimeydi.

Kulaklığındaki Billy ona yayında olduklarını söylüyordu. Masasının üzerindeki ışığın yandığını fark etmemişti.

Charlotte sırtını dikleştirdi ve ona baktı, onun sesini de duymuştu. Ona bir başparmak işareti yaptı.

Senatör de canlandı. Ne kadar heyecanlı görünüyordu.

Jordan, "Bugün çok özel bir konuğum var. Bu gezegendeki herkesten daha fazla hayranlık duyduğum biri. Zeki. Esprili. Hepimizin olmak için çabalaması gereken türden bir insan. Belki de Tristate bölgesindeki en iyi kucaklayıcılardan biri."

Senatörün kaşları bir dizi sivri çizgi halinde birbirine çarptı.

"Merhaba de Charlotte."

Charlotte öne doğru eğildi, mikrofonunun üzerine çıktı. "Merhaba."

"Korkunç bir gün, ha?"

"Korkmuyorum."

"Korkmadın mı?"

"Hayır."

"Korkman gerekmez mi? Penceremizin hemen dışında birkaç araba havaya uçuştu. Birkaç blok ötede başka patlamalar da oldu. Saldırı altındayız. Korkman normal. Sen korkmadığına emin misin? Azıcık bile mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben bir New York'luyum ve kötü adamlar kışımı öpebilir." Bu son kısmı söylediğinde başı meydan okurcasına sallandı.

Uzandı ve Charlotte'un elini sıktı. "İşte benim kızım." "Evet."

Jordan kendi mikrofonuna doğru eğildi. "Buna eklemek istediğim tek bir şey ya da bu konuda başka bir şey söylemek için bir neden düşünemiyorum."

Göz ucuyla Jules Goldblatt'ı Billy'nin kabininde yakaladı. Onun içeri girdiğini görmemişti, o yüzden uzun süredir orada olamazdı. Pek mutlu görünmüyordu.

Siktir et onu.

Üçüncü monitöründe bir mesaj belirdi ama Billy'den değildi. Resepsiyonistten geliyordu:

Hey, UPS az önce Charlotte için resepsiyona bir kutu getirdi.

Charlotte da mesajı okumuş olmalıydı. Kulaklıklarını çıkardı ve Jordan onu durduramadan kapıya doğru yola koyuldu. Bununla bir sonraki reklam arasında ilgilenecekti.

Duvardaki LCD ekrana bakarak devam etti: "Şu anda bizi dinleyen 5,2 milyondan biraz fazla insan var ve yapmak istediğim son şey bu saldırıların arkasındaki yarım akıllılara yayın süremizin bir zerresini bile vermek. Bunu hak etmediler ve kesinlikle

hak etmiyorlar. Bu konuda konuşmak onlara sadece bir forum sağlar. Bunu yapanlar da benim gözümde daha iyi değiller. Eğer aradığınız buysa, kanalı değiştirmenizi öneririm. Eminim şu anda yayınlarda bir eksiklik yoktur. Tüm haber kanalları birbirlerini eziyor, favori sözcülerinin tozunu alıyor. Muhtemelen potansiyel reytingler için ağızlarının suyu akıyordur."

Bir an sessiz kaldı. Bir sonraki kısmın kafasında yer etmesini istiyordu. "İnsanlar bugün sevdiklerini kaybetti. Umarım çok fazla kişi ölmemiştir ama bir kişi bile çok fazla. Bugünkü olaylar hakkında konuşmayarak bu olaylardan etkilenenlere saygı göstereceğim. Bunu dışarıdaki daha az yayıncılara bırakacağım."

Yüzü öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle minderlere gömülürken koltuk senatörü yutmuş gibi görünüyordu. Dönüp Billy'nin kabinindeki Jules'a baktı, ne yapacağından emin değildi.

Jordan ona gülümsedi. "Bugün bize Buffalo'dan katılan saygıdeğer Senatörümüz Alonzo Moretti var. Neden siz başlamıyorsunuz? Bize neden burada olduğunu söyle?"

Cole

Jordan Briggs'in sesi binadaki her hoparlörden geliyordu, hatta asansördekilerden bile. Cole onun konuşmasını duyabildiği sürece bombanın patlamadığını biliyordu. Paket ya hâlâ 43. kata taşınıyordu ya da bir masanın üzerinde duruyordu. Telsizini birkaç kez daha denedi ama merkeze ulaşamadı. Cep telefonundan aramayı denediğinde, ilk düzinelerce kez aldığı *tüm devreler şu anda meşgul* mesajını aldı.

Omar'ın cep telefonu hâlâ ondaydı.

Lanet olsun.

O kadar hızlı kaçmıştı ki hâlâ elinde olduğunu fark etmemişti. Kanıt çantası yoktu. Cole telefonu cebine attı. Bu şu anda sorunlarının en küçüğüydü.

Kat numaraları yavaş yavaş artıyordu.

21.

22.

Jordan senatöre bir şey sordu ama o cevap vermedi. Sessizlikten başka bir şey yoktu ve Cole'un düşünebildiği tek şey o bombaydı. Sonra Jordan, "Bir politikacıya göre pek konuşkan değilsin." dedi.

Senatör konuştuğunda sesi gergin ve emin değildi. "Ben sadece..."

"Sadece ne?"

"Şaşırdım."

Bernie senatörün bugün orada olacağını biliyor olabilir miydi?

Senatör onun gerçek hedefi miydi?

31.

32.

33.

"Neden sağlık planınız hakkında konuşmuyoruz?"

Senatör boğazını temizledi. "Bu şartlar altında, bunun uygun olduğundan emin değilim."

"Bir yerlerde kiloya dayalı bir tür sağlık hizmeti önerdiğinizi okumamış mıydım? Bu nasıl işleyecek? Aşırı kilolu insanlar daha fazla mı ödemek zorunda kalacak?"

Şimdi sesi çok rahatsız geliyordu. "Şey, bu aşırı basitleştirme. İnsanlar ideal kilolarının ötesine geçtikçe, sağlık komplikasyonları riskinin artma eğiliminde olduğu açıktır. Buna karşılık, bu kişilerin tedavi masrafları da artıyor. Araştırmalar, bu ek maliyetleri sigortalılara prim olarak geri yansıttığımızda, primlerini düşük tutmak için egzersiz yapma ve ideal vücut ağırlığını koruma olasılıklarının daha yüksek olduğunu ortaya koymuştur. Bu da sağlık hizmetlerinin maliyetini her bireyin kendi ellerine bırakacaktır."

"Yani bu bir şişmanlık vergisi."

"Bu bir motivasyon aracı."

"Şişman insanlarla bir sorunuz yok mu?"

"Elbette yok."

Birkaç tıklama sesi duyuldu ve ardından senatörün bir kaydı oynatıldı. Sesi boğuk ve uzaktı: "Tanrım, Jonny. Yoga pantolonlarının kilo sınırı yok mu?"

Kayıt kapandı. Jordan, "Bu siz değil misiniz?" dedi. Senatör cevap vermedi.

"Sesi sana çok benziyor."

40.

41.

"Bu uzun zaman önceydi. Mikrofonun canlı olduğunu bilmiyordum. Ciddi bir konuşma değildi, sadece-"

Asansör 43. kata ulaştı ve bir *ding* sesiyle sarsıldı.

Dur. İlk başta kapılar açılmadı, araba orada öylece durdu. Cole'un başparmağı açma düğmesinin üzerindeydi, tam basacaktı ki kapılar yana kaydı.

Resepsiyonda kimse yoktu.

Jordan'ın sesi koridorda birçok sesin altında yankılandı. Asansörden dışarı adımını attığında, dış ofislerdeki pencerelerde toplanmış, aşağıdaki kaosa bakan birkaç kişi gördü.

"Tanrım, iyi misin?"

Yirmi yaşlarında cılız bir adam koridorda donmuş bir halde ona bakıyordu. Cildi soluktu, sol yanağı sivilcelerle kaplıydı. Koyu renk saçları geriye taralıydı, kesilmesi gerekiyordu ve Metallica tişörtünün omzunda bir çeşit leke vardı.

Cole kendi üniformasına baktı ve kolunun yırtık olduğunu ve koyu isle kaplı olduğunu fark etti. Sol avucu kesilmiş ve kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Bunların hiçbirisi önemli değildi. "UPS teslimatlarınız nerede?"

Çocuk ilk başta kıpırdamadı. Sadece ona baktı.

"UPS... teslimatlarınız!" Cole her kelimeyi heceleyerek tekrarladı.

Sıska çocuk resepsiyon masasına doğru başını salladı. "Sarah onları imzalıyor ve dağıtıyor. Sizin için onu bulmaya çalışabilirim."

Cole masanın arkasından yere doğru uzanan birkaç kutu gördü. Hemen etrafına bakındı; hepsi de UPS'den gelen, çeşitli boyutlarda altı kutu. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu. Bernie ona herhangi bir tarif vermemişti.

"Ben... Sarah'yı alacağım," dedi çocuk.

"Herkesin bu katı boşaltmasını istiyorum!" Cole cevap verdi. Ama yukarı baktığında çocuk çotkan gitmişti.

Telsizini tekrar denedi ve hiçbir şey alamadı. Cep telefonundan merkeze ulaşmaya çalıştığında yine *tüm devreler* saçmalığını duydu. Resepsiyon masasının üzerindeki telefonun kablosunu tutup kendisiyle birlikte yere çekti, ahizeyi karıştırdı ve 9-1-1'i tuşladı. Hiçbir şey bulamadı. Çıkmak için muhtemelen 9'u tuşlaması gerektiğini fark etti ve 9-9-1-1'i tuşladı. Bu kez hat iki kez çaldıktan sonra bir kayda geçti. *New York Acil Servis'e ulaştınız. Normalden daha yüksek çağrı yoğunluğu nedeniyle tahmini bekleme süreniz on üç dakikadır ve-Cole* telefonu kapatıp teğmeninin direkt hattını çevirdi ve yine *tüm devreler meşgul* mesajı aldı. Merkezden geçmeden bomba imha ekibine nasıl ulaşacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ve bir bombayı nasıl etkisiz hale getireceğini de bilmiyordu.

Kutuların hiçbirini yerinden oynatmadan yere olabildiğince eğildi ve etiketleri inceledi. Üçü Amazon'dan, biri de Tawny Mulvey adında birinden gelmişti. Bu dördü de Jordan Briggs'e gönderilmişti. Diğer ikisini okuyamadı; biri baş aşağı duruyordu, diğeri de ters çevrilmiş olabilirdi. Her iki durumda da etikete ulaşmak için yerinden oynatması gerekecekti.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Cole başını kaldırdığında az önceki resepsiyon görevlisinin karşısında durduğunu gördü, arkasında Metallica tişörtlü sıksa çocuk vardı. Kolunun altında başka bir kutu tutuyordu.

"Bu az önce UPS ile mi geldi?"

Cole kutuya uzandığında, kadın hızlı bir adım geri çekilip ondan uzaklaştı, kutu şingirdiyordu.

Cole'un gözleri kısıldı ve kalbinin göğüs kafesine doğru çarptığını hissetti.

Kadın ona ters ters baktı. Onu daha önceden tanıdığına şüphe yoktu.

"O kutuyu dikkatlice yere bırakmanı ve herkesi bu kattan çıkarmama yardım etmeni istiyorum."

Bir an için onunla tartışacakmış gibi göründü. Sonra bir şeyler tıkladı. Dışarıda neler olduğunu bilmesinden mi, o anki görüntüsünden mi, üniformasından mı, sesindeki bir şeyden mi -bunların hepsini bilmiyordu- ama yüzü bembeyaz oldu ve kutuyu dikkatle yere indirdi. Billy Glueck adında birine gönderilmişti ve Jersey'deki @Home Apparel adlı bir şirketten geliyordu.

Gergin gözleri onunkilerle buluştu. Konuştuğunda sesi çatallaştı. "Bir kutu daha var."

Charlotte'u annesinin ofisinde yerde, önünde kutu açık bir şekilde buldular.

Cole

Cole kapıda durdu ve diğerlerine geride kalmalarını işaret etti. Resepsiyonist bir elini duvara dayamış, içeriye bakıyordu. Çocuk onun arkasında kalmıştı. Birkaç kişi daha bir şeyler olduğunu anlamış olmalıydı; arkalarında küçük bir kalabalık oluşmuştu. Hepsine merdivenleri kullanmalarını ve katı terk etmelerini söylemişti ama dinleyen olmuş muydu, bilemiyordu. Daha fazla insan gelmeye devam etti. Bu katta kaç kişinin çalıştığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve hepsi de patronları kadar talimatlara uyuyor gibi görünüyordu.

Charlotte ilk başta onu görmedi. Kaşlarını çatmış, kutunun içine bakıyordu.

"Charlotte?"

Kafasını kaldırdığında kızgın ve sinirli görünüyordu. "Bozulmuş," dedi elini kutunun içine uzatmadan önce.

Cole odaya daldı ve yere serilmiş plastik boyacı muşambasının üzerinden kayarak küçük kıza doğru ilerledi; kızın iki kolundan tuttu, onu çekti ve bir şekilde yuvarlanmayı başardı, böylece büyük meşe masanın yan tarafına çarptıklarında sırtına ve sağ omzuna darbe aldı, daha önce sokakta minibüsün yan tarafına çarptığı için hissettiği acıyı yeniden alevlendirdi.

Charlotte ondan hızla uzaklaştı ve kendi sırtı uzak duvarı bulduğunda gözlerini kocaman açıp korkuyla Cole'a, sonra da kutuya baktı. Tekrar ona döndü.

Cole onun paniklemesini istemiyordu. En iyi silahsızlandırıcı gülümsemesini zorladı ve bir elini ona doğru uzattı. "Charlotte, yavaşça ayağa kalkıp odadan çıkmanı istiyorum, tamam mı?"

Kadın başını salladı.

"Lütfen tatlım."

"Hayır. O benim. Onsuz hiçbir yere gitmiyorum." İki kolunu göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona ters ters baktı.

Burada suyun içinde bir şey mi vardı?

Ömer'in cep telefonu odanın ortasında yerdeydi. Charlotte'u yuvarlayarak yoldan çekerken cebinden ç ı k m ı ş olmalıydı.

"Tamam, o zaman orada kal. Kıpırdama. Bana söz verir misin?"

Charlotte böyle bir söz vermedi. Onun yerine, "Çok dağınıksın," dedi. "Çok iyi bir polis olduğunu sanmıyorum."

Cole yerde yavaşça açık kutuya doğru ilerlerken bir gözünü ondan ayırmadı. Açık kapağın üzerindeki etiketi görebiliyordu. Karakoldaki Charlotte Briggs'e gönderilmişti. İadesinde Bernie Briggs adı ve istasyonun adresi de yazılıydı. Pek yardımcı olmamıştı ama kesinlikle doğru kutuydu.

Binlerce küçük metal bilyenin parıltısı pencereden içeri süzülen güneşi yakaladı. Kutu onlarla doluydu. Cole, Omar'ın arabasındaki bombaya benzer plastik patlayıcıların üzerinde elektronik bir alıcı veya başka bir patlama cihazı bulmayı beklerken, bulduğu şey bu değildi. Bunun yerine, bilye yataklarının içine yarı gömülü bir oyuncak bebek vardı. Seramik kafalı ve sarı saten elbiseli çok eski bir bebek. Bebeğin narin ellerinden biri ezilmişti. Bebeğin kafasında saç çizgisinden başlayıp boynuna kadar uzanan bir çatlak vardı. Bir gözü kayıptı. Sadece kurumuş kan lekeleri vardı.

yüzün kalıntılarını delik deşik etmiş ve elbiseyi lekelemiş. Kutunun alt köşesindeki notta şöyle yazıyordu:

Annem kötü bir kız oldu. -B

Hiç de bomba değil ama tüyler ürpertici. "Artık bebeğimi alabilir miyim?"

Cole başını salladı ve nefes almayı hatırladı. Yavaşça kutunun içine uzandı.

Gök gürültüsü gibi bir *patlama* binayı sarstı. Cole'un kalbi yerinden fırladı.

Elini geri çekti ve kutudan bir ateş topu fırlayıp kendisini, odayı ve etrafındakileri yutmasını bekledi. Ama bu gerçekleşmedi. Bunun yerine pencereler tıkırdadı, tavandaki floresan ışıkları titredi. Koridordaki birkaç kişi çığlık attı. Katta başka bir yerden başkaları da çığlık attı. Pencerenin dışında, sokaktan bir başka kara bulut yükseldi ve Cole bu patlamanın Omar'ın taksisi olduğunu biliyordu.

Duvara yaslanan Charlotte korkuyla eğildi. Omar'ın telefonu, hâlâ aralarında yerde duruyordu, çalmaya başladı.

Cole midesinin derinliklerinde öfke, nefret ve kızgınlığın çalkalandığını hissetti. Telefonu eline aldı ve cevap düğmesine bastı. "Seni lanet olası piç!"

İlk başta cevap gelmedi ve Cole bağlantının kesildiğini düşündü. İçinde bulunduğu koşullar düşünüldüğünde, aramanın gerçekleşmiş olması bile bir mucizeydi. Sonra tereddütlü bir ses "Kimsiniz?" dedi.

"Kimsiniz lan siz?" Cole karşılık verdi.

"NYPD'den Dedektif Garrett Tresler... Cole? Sen misin?"

Cole elindeki telefona baktı. Kısa bir an için bunun Omar'ın değil de kendi telefonu olabileceğini düşündü ama hayır, bu bir androidi, onunki ise iPhone. Pantolonunun cebini yokladı ve telefonunu orada hissetti. "Tresler? Bu numarayı nereden buldun?"

Tresler'ın sesi boğuklaştı. Sanki başka biriyle konuşmak için telefonu kapatmış gibiydi. Bir süre sonra hatta geri döndü. "Bahsettiğim Brooklyn'deki çifte cinayet davasıındayım. Bu insanların en son kimi aradığını görmek için sabit hattan tekrar aramaya başladım. Hangi *numaradasın*?"

"Oraya ne zaman gittin?"

"Sadece birkaç dakika önce. Her şey olup biterken-"

Cole, Bernie'nin Jordan'la canlı yayında yaptığı konuşmayı düşündü. *Nerede demişti?* "Brooklyn'de, Prospect Park'ın yakınındaki Yedinci Cadde'de mi?"

"Evet. Nereden biliyorsun?"

"Tanrım, olay yerinden aradı." "Kim aradı?"

Ona söyledi.

Canlı yayında Jordan hâlâ senatörü azarlıyordu. Son zamanlarda basında çıkan bir dizi olumsuz habere konu olan engellilik konusundaki tutumunu gündeme getirmişti. Senatör kendini savunmaya başladığında Jordan, "Daha fazla laf kalabalığı yapmak yerine, neden gerçekten engelli olan biriyle konuşmuyorsunuz? Daha önce onu kaybettik ama görünüşe göre tekrar hatta. Belki bir şeyler söyler. Bernie? Orada mısın?"

Ürdün

Senatör öfkeliydi. Yüzü benek benekti. Kanepede kıvranıyor, kapıya bakıyor, Billy'yle birlikte kabinde oturan arkadaşı Jules'a dönüp bakıyordu. Herifin başına gelmeyen kalmamıştı. Odayı terk edeceğini, kalkıp gideceğini düşündü, ama bunu yaparak başka bir sel kapısı açacağını a n l a m ı ş olmalıydı. Her nasılsa, kıvranan pislik orada kalmayı başardı.

Hat 1 - Shannon (St. Louis - bunun İran olduğunu düşünüyor)

Hat 2 - Ardis (NYC - Midtown - dumanı görebilirsiniz)

Hat 3 - Tara (Chicago - kimin saldırdığını bilmek istiyor) Hat 4 -

Bernie (Önceki konuşmayı bitirmek istiyor) Hat 5 - Frank (Gaz hatları olduğunu duydu)

Jordan dördüncü hat için düğmeye bastı. "Bernie, orada mısın?"

Sesi bu kez daha netti. Telefonunu değiştirmiş olmalıydı. "Kızınız hediye mi aldı mı?"

"Ne hediyesi Bernie?"

"Benden sana küçük bir şey. Bugünkü şenliklerin başlangıcını kutlamak için geçmişten bir anı."

"Şenlikler mi?"

"Yandaşlarının çoğunun terörist eylem dediği şey."

"Hiç dikkat etmedin mi? Bundan bahsetmiyoruz Bernie."

"Hayır mı? Bence konuşmalıyız. Ne de olsa buna sen sebep oldun." "Ben sebep oldum, öyle mi?"

"Sana bir seçenek sundum ve sen taksileri seçtin." "Senin oyununu mu kastediyorsun?"

"Bu *bizim* oyunumuz, Jordan. Sadece ikimizin."

Muhtemelen saçmalıyor ama gelen raporlara göre dışarıdaki patlamaların hepsi taksiymiş - yedi tane.

Jordan kabinde ona baktı ve yazdı: *Char'a hediye derken neyi kastediyor?*

Bilmiyorum.

Nerede o?

Emin değilim. Sarah'nın masası olabilir mi?

Bir sonraki reklama ne kadar var?

BILLY: İki dakika

Jordan mikrofonuna doğru eğildi. "Yani yedi taksiyi havaya uçurduğunuz için övgü alacaksınız, öyle mi?"

"Övgüyü hak ettim, övgüyü hak ettim. Yedi küçük taksi, hepsi patladı." "Vay canına, bir de rap mi yapıyorsun? Sen yetenekli bir adamsın, Bernie."

"Neden Memur Cole'a ne kadar yetenekli olduğumu sormuyorsun? Eminim şu anda kapının önünde durmuş, kilidini nasıl açacağını düşünüyordur."

Jordan başını kaldırıp baktı. Stüdyo kapısındaki dar cam pencereden az önceki polisi gördü. Her tarafı is içindeydi ve içeri bakıyordu. Yumruğunun tersiyle cama vurmaya başladı. Boğuk gümbürtülerden başka bir şey duymadı.

Onu içeri almamı ister misin?

Jordan başıyla onayladı.

Billy konsoluna uzandı ve bir düğmeye bastı. Kapının üzerindeki LED ışık kırmızıdan yeşile döndü ve neredeyse sessiz bir klik sesi duyuldu. Kapı odanın içine doğru açıldı.

Polisin elinde bir kutu vardı ve o stüdyoya girerken Jordan mikrofonuna dönmeden önce bir parmağını dudaklarına götürdü. "Burada polis yok Bernie."

"Sanırım ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. Bu talihsiz bir durum. Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz Bernie. Neredeyse kankayız, sen ve ben."

"O zaman doğruyu söyle. Masanda oturuyorsun. Güvenilir iş bitiricin Billy Glueck, yapımcın Jules Goldblatt'la birlikte kulübesinde -ki o da senden pek memnun görünmüyor. Yayın masanızın karşısındaki koltuğunuzda Senatör Moretti var - Goldblatt'tan bile daha kızgın görünüyor. Bir de Dedektif Cole Hundley var, elinde Charlotte'un hediyesiyle kapınızda duruyor. Lütfen ona bir çocuğun hediyesini almanın çok kaba bir davranış olduğunu söyleyin. Gerçekten ona geri vermeli. Sizin gibi bir anneyle uğraşmak zorunda kalarak bunu saklamayı kesinlikle hak etti."

Onun karşısındaki kabinde oturan Billy'nin ağzı açık kaldı. Stüdyonun tavanına monte edilmiş beş robotik kameraya baktı. Diğer ikisi tripodların üzerindeydi ve uzak köşeye itilmişlerdi. Bu kameralar birkaç yıl önce, The Entertainment Network ona yayın hizmetleri için günlük programını çekmesi için bir gemi dolusu para teklif ettiğinde kurulmuştu. Sadece pazartesiden çarşambaya kadar çekim yapmışlar, perşembe ya da cuma günleri hiç çekim yapmamışlardı. Bugün çalışanlardan hiçbirini görmemişti. Kırmızı ışıklar sönüktü.

Burada tüm canlı yayınlar için monitörlerim var. Şu anda hepsi karanlık. Sinyal yok. Belki de tahmin ediyordur?

Jordan "Kaç parmağımı kaldırıyorum Bernie?" dedi.

Hiç şaşırmadı. "Hiç, Bayan Briggs. İki elinizi de masanızın üzerine koymuşsunuz."

Polis hâlâ orada duruyordu. Kafası karışmış bir şekilde ona bakıyordu. Ne olduğunu duyamadığını fark etti. Senatörün önündeki örümcek mikrofon rafında duran bir çift kulaklığı işaret etti. Senatör kulaklığa uzandı ve taktı.

Bernie, "Omar için üzgünüm, Dedektif. İyi bir adama benziyordu. Anlatmak istediğim bir şey vardı ve ne yazık ki o sopanın sivri ucunu yakaladı. Günümüz dünyasında dikkat süreleri o kadar kısa ki, herkes sabah gözlerini açtığı andan başını hafızalı köpük yastığına koyduğu saniyeye kadar on birde koşuyor. İnsanlar artık kurnazlık yapmıyor. Kafalarına ağır bir şeyle vurmanız gerekiyor, yoksa hiç fark etmiyorlar. New York gibi bir şehirde herhangi bir gün pencereden dışarı baktığınızda herkesin başını eğmiş, telefonlarına gömülmüş olduğunu görürsünüz. Kaldırımında öyle yürürler. Karşıdan karşıya öyle geçerler. Trafiğe adım atarlar. Umursamazlar. Kendi balonlarının dışında bir dünya olduğunun farkına bile varmazlar. Bugün, bunu değiştirmek için bir adım atıyoruz. Uzun zamandır ilk kez hepimiz aynı balonun içinde yaşıyoruz."

Zor molaya 30 saniye kaldı

Jordan, "Bernie, önceden programlanmış bir reklam arasına giriyoruz. Bunu durduramam. Kesilecek."

"Senatörü pek sevmiyorsun, değil mi?"

Jordan koltuğundaki adama baktı. "Sanırım bunu açıkça belirttim, bence o aşağılık bir insan."

"Memur Cole'un tabancası var mı?"

Öyle olduğunu anlamak için ona bakmasına gerek yoktu. "Evet, neden?"

"Memurun tabancasını almanı ve senatörün kafasına bir kurşun sıkmanı istiyorum."

"Bunu yapmayacağım Bernie."

"Doğru yanıt, 'Bunu şimdi yapmayacağım Bernie,' çünkü birkaç saat içinde senden tekrar silah almanı istediğimde tereddüt etmeyeceksin. Sen-"

Hat kesildi.

Billy'nin sesi tüm kulaklıkların üzerinden geldi. "Kahretsin, bu bir mola!"

Polis kulaklıklarını çıkardı ve kabinin içine doğru baktı. "Telefonu yüzüne mi kapattın?"

Jordan başını salladı. "Her saatin başında ve sonunda sert molalarımız var. Bilgisayar istasyon tanımlaması için tüm yayınları kesiyor. Bu bir FCC kuralı; bunu durduramayız. Yayını taze tutmak için, tüm telefon hatlarımız yeni insanlara bağlanma şansı vermek için boşaltılıyor." Nefes almak için bir an durdu. "Bu da neydi böyle?"

Senatör ayağa kalktı ve kulaklıklarını yere fırlattı. O bir parmağını ona sapladı. "Sen lanet olası bir kaltaksın!" Jordan cevap veremeden adam hışımla kapıdan çıktı.

Jordan kendi kulaklığını bir kenara fırlattı. "Charlotte nerede?" Jordan onun yanından geçmeye çalıştığında polis kapıyı kapattı.

"Çekil yolumdan!"

"Charlotte güvende. Senin ofisinde. Seninle konuşmamız gerek."

"Kızımı görmem gerek."

Jules Goldblatt hışımla içeri girdi, yüzü kıpkırmızıydı. "Burada işin bitti!"

Jordan ona döndü. "Kontratım *tüm* konuklar için son onayı bana veriyor. Sen değil, şirket-ben değil. Sana onunla röportaj yapmak istemediğimi söyledim, bunu açıkça belirttim ve sen

Onu boğazımdan zorla geçirdim. Bunun için beni kovdurmak mı istiyorsun? Hadi dene. Seni dava edeceğim. Her şeyi canlı yayınlarım. Bu şirketin bana olan 50 milyon borcunu tahsil edeceğim ve elimde bir margarita ile Bahamalar'a emekli olacağım. Artık sabahın üçünde kalkmak yok. Trafikle boğuşmak yok. Her gün senin gibi korkak bir pislikle uğraşmak yok. İt beni, Jules. Bakalım diğer tarafta nasıl çıkacaksın. Sence Jordan Briggs'i kaybeden kişi toz duman dağılınca nerede çalışmaya başlar? Umarım kâğıttan şapkaları seviyorsundur, seni kibirli pislik, çünkü dünya için değerini çok abartmışsın."

Bu kez stüdyodan iterek çıkmaya çalıştığında polis onu durdurmadı. Jules Goldblatt da öyle.

Tüm bunları koridordan duyan Billy'ye, "O lanet kameraların kapatılmasını istiyorum!" diye bağırdı.

Cole

Cole onu ofisinin penceresinde durmuş kızına sarılırken buldu. Dönmeden, "Deliler beni her zaman arar. Bu yeni bir şey değil. Stern bana Dünya Ticaret Merkezi yıkıldığında, bunun arkasında olduklarını iddia eden birkaç düzine çatlaktan telefon aldığını söyledi. Benim için korkutucu olan, bazılarının buna gerçekten inanmış olması. Bu adam da farklı değil. Neyin peşinde olduğunu bilseydim, onu yayına çıkarmazdım. Bu insanlara yayın süresi verirsiniz, yangına benzin dökmüş gibi olursunuz. Onları boğmanız, nefessiz bırakmanız gerekir. O pislik senatör gibi."

"Yalan söylemiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Cole Charlotte'a hızlı bir bakış attı.

Jordan anlamıştı. Kızını tekrar sıktı, sonra diz çöküp onunla yüz yüze geldi ve yüzündeki gevşek bir saç telini fırçaladı. "Bize bir dakika izin verir misin?"

"Ona hediye istediğimi söyler misin?"

"Evet."

Charlotte ayaklarını sürüyerek kapıdan çıktı, önce elindeki kutuya, sonra Cole'a baktı. Köşede kaybolmadan önce ona, "Siz, efendim, güvenilmez birisiniz," dedi.

O gittiğinde Jordan ayağa kalktı ve pencereye dönerek sokağa baktı. "Delilerle başa çıkabilirim. Çoğu zararsız ama kızımın adını söylediklerinde beni korkutuyorlar. İçlerinden biri ona bir şey gönderdiğinde..." Sözcüğün bir an için oylanmasına izin verdi. "Bu daha önce de oldu ve Sarah biri kontrol etmeden ona bir paket verilmemesi gerektiğini çok iyi biliyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum. Yıllar boyunca postayla kirli iç çamaşırlarından ölü farelere kadar her şey geldi. Kurabiye veya şekerleme gibi güzel görünen bir şey aldığımda bile, her zaman çöpe gider - kimsenin onu yemesine imkan yok. Yıllar önceki şarbon korkusu sağ olsun, kartlar ve mektuplar bile şüpheli. Çoğu insanın iyi niyetli olduğunu düşünmek isterim, ancak günümüz dünyasında buna güvenemezsiniz. İlk hamile kaldığımda, eski kocam Nick, hamileliğimi halktan saklamam için beni ikna etmeye çalıştı. Bu çılgın dünyada onu güvende tutmanın tek yolunun bu olacağına yemin etti. Böyle bir şeyi saklayabileceğimizi nasıl düşündü anlamıyorum - sokakta yürüsem paparazziler etrafımı sarar. Hep öyle oldu. Nick'in teorisini test etmeye fırsat bulamadan saldırdılar. Arkadaşlarımdan yarısına hamile olduğumu söylemeden önce internette bebeğimin fotoğrafları vardı. Ondan sonra daha da kötüleşti. Doğum yaptığımda *Page Six* tam *sayfa* bir haber yayınladı; hastanede Char'ı tutarken çekilmiş bir fotoğrafım için hemşirenin birine yüz bin dolar ödemişler. O doğduktan bir saat sonra çekilmiş olamaz. "*Rosemary'nin Bebeği - Jordan Briggs'in Yumurtası*" başlığıyla yayınladılar. Birkaç yıl önce, sınıf arkadaşlarımdan biri eski bir kopyasını bulmuş ve okula getirmiş. Dolabına bantlamış. Muhtemelen ailesi ona bunu yaptırmıştır. Bu hayatı ben istedim, buna alıştım. Nick hiç alışmadı. Hakkını yemeyelim, denedi. Gerçi Charlotte'a hiç seçim şansı verilmedi. Bunun için ben suçluyum... Memur Bey... Dedektif Bey..." Ona döndü. "Sana nasıl hitap edebilirim?"

"Cole. Cole iyidir."

Onu inceledi. Onu tepeden tırnağa süzdü.

"Berbat durumdasın Cole."

Cole is ve kirle lekelenmiş yırtık üniformasına baktı. Kalçasında biraz kan kurumuştı, muhtemelen avucundaki sıyrıktan kaynaklanıyordu. Pencere camındaki yansımasını görebiliyordu. Kirliydi.

Kadın ona tanıtım fotoğrafındaki o meraklı gülümsemesini takındı ve elindeki kutuyu işaret etti. "Tam olarak ne gönderdi? Bir bakayım."

Cole kutuyu masasının üzerine koydu ve kapaklarını eldivensiz açabildiği kadar dikkatle açtı. "Bana başka bir bomba olduğunu söyledi."

Jordan bilye yatağındaki bebeğe baktı ve kaşlarını çattı. "Huh."

"Onu tanıdın mı?" "Tanımalı mıyım?"

"Bir an için tanıyormuş gibi göründün." "Hayır. Yine de çirkin küçük bir şey."

"Peki ya not? Bir anlamı var mı?" "Annem kötü bir kız mıydı?"

Başını salladı.

"Hayır." Masanın köşesine otururken gözleri kısıldı. "Bu yüzden mi ona inanıyorsun? Ürkütücü bir oyuncak bebek mi postaladı?"

"Dahası da var."

Cole ona dışarıda olanları, sonra da Tresler'dan gelen telefonu anlattı. Tüm bunlar o yayındayken olmuştu.

Jordan'ın beti benzi attı. "Bernie iki kişiyi mi öldürdü?"

Cole başıyla onayladı.

"Ve bombaları mı patlattı?"

Tekrar başını salladı.

"Vay anasını."

Kadın sustu ve Cole bunun çok sık olma d ı ğ ı izlenimine kapıldı.

Hava sessizlikle birlikte yoğunlaştı.

Cep telefonu çaldığında ikisi de çalışmaya başladı.

Cole arayanın kimliğine baktı ve cevaplama düğmesine bastı. "Hey, Tresler, ben-"

"Buraya gelmen gerek."

"Yapamam. Bomba imha ekibini beklemeliyim ve-" "Hemen buraya gelmelisin."

"Peki ya Gaff? Bana izin vermeyecek-"

Tresler yine sözünü kesti. "Gaff'ı unut. Onunla konuştum. Telsizler sıkışmış. Telefon hatları berbat durumda. Bomba imha ekibinden birine ulaşana kadar merkezi aramaya devam etmesi için bir üniforma alacağım. Telefonda gerçek bir kişi olduğunda, onlara neler olduğunu anlatacağım ve iletişim bilgilerinizi vereceğim. Bu bekleyemez. Sana burada ihtiyacım var."

Cole bir nefes verdi ve elini karıştırdığı saçlarının arasından geçirdi.

"Oraya nasıl gideceğim? Arabam hurdaya döndü. Şehir merkezinde hiçbir şey hareket etmiyor. Burada sıkışıp kaldım."

"Brooklyn mi? Prospect Park yakınlarında mı?" Jordan yumuşak bir sesle söyledi. Cole başını salladı.

"Seni oraya götürebilirim."

"Nasıl?"

Cole

Cole ilk başta onun řaka yaptığını dūřundū. Hızlı bir telefon gōrūřmesi yapıp bunu ayarladığında, ōyle olmadığını anladı.

Bir NYPD memurunun bařlangıř maařı 41,975 dolardı. Dedektif olarak Cole eve 64,750 dolar getiriyordu. New York standartlarına gōre řerez parası. řehirdeki kolluk kuvvetlerinin çoğunun řehirde yařamaya gūcū yetmiyordu. İlçeler bile ulařılmazdı.

Jordan Briggs'in maddi açıdan ondan biraz daha iyi durumda olduğu açıktı.

Telefonda konuşurken ahizeyi kapattı ve ona on beş dakikası olduğunu sōyledi, sonra ofisinin kōřesindeki banyo kapısını işaret etti. "Orada bir duş var, kullanmak istersen. Sanırım Nick dolapta birkaç giysi bırakmış. Onları da alabilirsin."

Cole onu bu konuda ikna etmiřti. Banyo dairesindeki iki katı būyūklūėūndeydi ve ūniformasını ııkardıktan sonra son bir saat iřinde aldıėı tūm kesik, sıyrık ve řūrūkleri gōzden geřirmek iřin bir dakikasını ayırdı. Tiřōrtūnū ııkarmadan ōnce bile sırtında minibūse řarptıėı yerdeki būyūk řūrūėū hissetti. Siyah ve morun řirkin bir tonu olan bu řūrūk, kūrek kemiėinden ařaėıya doėru uzanıyordu.

Sırtının küçük bir kısmı. Ecza dolabında bir şişe ibuprofen buldu ve buharlı suyun altına girmeden önce üç tane aldı.

On dakika sonra Cole beyaz düğmeli gömleği, taba rengi chino pantolonu ve kendi ayakkabılarıyla ofisine geri döndüğünde, Metallica tişörtlü sıksa adam onu bekliyordu. "Bayan Briggs sizi yukarı çıkarmamı istedi. Yayına geri döndü."

"Neden onu duyamıyoruz?"

Cole dolapta Nick'in giysilerinin olduğu bir spor çantası bulmuştu. Silah kemeri ve diğer ekipmanlarla birlikte üniformasını da içine tıktırdı. Omuz teçhizatı evindeydi, bu yüzden beylik silahını da çantaya koydu. Yedek silahı Kel-Tec .380 hala bileğindeki gizli kılıfta duruyordu.

Adam omuz silkti. "Ofis yayınını kapattı. Bunu bazen yapar. Acele etmeliyiz."

Başka bir açıklama yapmadan döndü ve kapıdan çıktı.

Cole onu koridorun sonundaki servis asansörüne kadar takip etti. Bir anahtar çıkardı, kontrol paneline soktu ve sağa doğru çevirdi, sonra en üstteki düğmeye bastı.

Kapılar çatıda açıldı ve Cole'un üzerine dönen bir rüzgâr, toz ve güçlü bir motorun kükremesi yağdı.

Adam bir eliyle asansörün kapısını tutarken diğer eliyle saçlarının uçuşmasını engellemeye çalıştı. İşe yaramıyordu. "Çatıdaki yeşil boyalı çizgiyi takip edin!" diye bağırdı. "Klimaların etrafından batı ucuna doğru git. Başını aşağıda tut!"

"Teşekkürler!"

Yeşil çizgi yaklaşık on santim genişliğindeydi ve en az on yıl önce boyanmış gibi görünüyordu, her tarafı yontulmuş ve solmuştu. Bunun pek önemi yoktu; Cole'un gideceği yeri gözden kaçırmak zordu.

Helikopter koyu maviye boyanmıştı, üzerinde sarı vurgular vardı ve kuyruk numarasının üzerinde büyük blok harflerle HAMPTON AVIATION yazıyordu. Rotorlar sabit bir *vınlama*, *vınlama*, *vınlama* sesiyle dönüyordu. Pilot helikopterin yanında duruyordu, hem ön hem de arka kapıları açıktı.

Açık. Cole yaklaşırken eliyle arka tarafı işaret etti. Cole'un içeri girmesine yardım etti, ardından arka kapıyı kapatıp ön tarafa tırmanmadan ve kendi kulaklıklarını takmadan önce ona bir çift kulaklık verdi.

"Beni iyi duyabiliyor musun?"

Cole başıyla onayladı. "Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Pilot yukarı uzandı ve birkaç düğmeye bastı. Motorların sesi daha da yükseldi. "FAA hava yolculuğunu kısıtlamadı, en azından henüz değil. 11 Eylül'de ikinci uçak düştükten hemen sonra herkesin gökyüzünden çekilmesini emrettiler ve yine de herkesi yere indirmek yaklaşık dört saat sürdü. Bu sabahki saldırıya karışan bir uçak yok ama bu önlem olarak uçuşları durduramayacakları anlamına gelmiyor. Onlar bunu yapana kadar, biz iyiyiz. Bu her an olabilir, bu yüzden hızlı olmalıyız. Bekle..."

Acil durum frenine benzeyen bir şeyi çekti.

koltuğunun yanına oturdu ve yumuşak bir sarsıntıyla havaya yükseldiler. Jordan'ın binasının çatısı, sokaklar ve yer seviyesindeki karmaşa gibi altlarında küçüldü. Tahrip olmuş araçlardan yükselen kalın siyah duman şeritleri havada dönüyordu ve yükseldikçe Cole hasarın boyutunu fark etti. Araçların hiçbirisi hareket etmiyordu. Şehrin sokakları dev bir otoparka benziyordu. Kaldırımlar insanlarla doluydu ve havadan bakıldığında metrolara doğru yöneldikleri açıkça görülüyordu. 11 Eylül'den sonra Manhattan'da yaşayanlar ve çalışanlar, bundan sonra ne olacağından emin olamadıkları için bir anda şehri terk etmeye kalkışmışlardı. Metrolar dakikalar içinde dolup taşmış, insanlar köprüleri ve tünelleri yaya olarak tıkamıştı. Clemson'da ikinci sınıf öğrencisi olan Cole, yurtlarının ortak salonunda bu olayı izlemiş, kendisi ve tüm arkadaşları şaşkın bir sessizlik içinde televizyona yapışmışlardı. Sanki bir filmde fırlamış gibiydi; is içinde kalmış insanlar, omuz omuza, çocuklarını, yiyeceklerini ve diğer eşyalarını taşıyarak Wall Street'ten aşağıya doğru koşuyorlardı.

aceleyle paketlenmiş giysi torbaları. Her şeyi yeniden görüyordu, bu kez yukarıdan.

"Bu çılgınlık," dedi pilot. "Kendimi Afganistan'a dönmüş gibi hissediyorum. Sen de orada mıydın?"

Cole sadece başını salladı. Konuşacak kelime bulamıyordu.

"İsa."

Bu pilot hovered Orada için başka bir an önce
Sonunda başını salladı ve güneydoğu yönünde Brooklyn'e doğru
daireler çizdi.

Ürdün

Jordan kendini sürekli tavana, kameralara bakarken buluyordu. Birisi siyah çöp torbaları almış ve bunları maskeleyen bandıyla tüm stüdyo kameralarının üzerine sabitlemişti. Bu iyiydi, gerçekten iyiydi ama yine de Bernie'nin onu izlediğini hissediyordu. Son reklam sırasında Billy, yayınlar sırasında arka planda uğultuya neden olduğu bilinen açık devreleri ve radyo sinyallerini ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir tür el aletiyle odayı taramıştı. Bernie bir şekilde stüdyoya gizli bir kamera ya da dinleme cihazı sokmayı başardıysa, otuz dolarlık küçük Radio Shack aletinin bunu bulacağına yemin etmişti ama hiçbir şey bulamamıştı. Son James Bond filmini izlerken notlar aldığı için heyecanlansa da, tam olarak güven vermemişti, bu yüzden stajyerlerinden birine bir profesyonel bulmaya çalışması talimatını verdi. Mor saçlı ve burnunda hızması olan yirmili yaşlardaki stajyer erken ayrılmak istediğine dair saçma sapan bir şeyler geveledi, bir diğeri telefon hatlarından bahsetti, üçüncüsü ise pencereden uzaklaşacak kadar uzun süre rahatsız olamadı. Jordan o zaman stajyer odasından ayrıldı ve o odaya neden nadiren adım attığını hatırladı.

Cole'un kartvizitine bir fiske vurdu ve masasının üzerinde dönmeye başladı.

Bernie tekrar ararsa onu hatta tutmasını söylemiş. Dedi ki

izini sürmesi için birini bulacaktı. Kartı almış ve stüdyonun yolunu yarılarmıştı ki bunun yasal olup olmadığını düşündü. Arama izni olmadan bir aramayı takip edebilirler miydi? Yanlışlıkla ona izin mi vermişti? Bu özel telefon hatları ona ait değildi. Öyle olsa bile yasal olarak ona izin verme yetkisi var mıydı?

Billy'ye bunları sormuştu ve Billy de ona cevapları belli bir sıraya göre vermemişti: hayır, hayır ve hayır. Billy harika bir mühendis ve daha da iyi bir yapımcıydı ama muhtemelen hukuki tavsiyelerde bulunacak nitelikte değildi.

Billy ona çağrının izini sürmeye çalışsalar bile IP şu, transfer bu yüzünden asla işe yaramayacağını anlatmaya devam etti... Tekno gevezelik başladığında onu susturmuştu ama işin özünü anlamıştı - telefon sistemleri internet tabanlı donanım, eski tip analog ve uygulamaları üzerinden doğrudan aramaların oldukça karmaşık bir karışımıydı. Bu, bir teknisyenin bir masa dolusu donanım kurup telefon numarasını teker teker girdiği filmlerdeki gibi değildi. Bir telefon numarasını taklit etmenin ya da Arayan Kimliği'ni kandırmanın yüzlerce farklı yolu vardı. Bernie istemediği sürece onu bu şekilde bulamazlardı.

Charlotte yeşil odaya geri dönmüştü ve ayrılmaması için kesin talimatlar almıştı.

Sarah'ya da Charlotte gitmeye karar verdiğinde ona mesaj atması için kesin talimatlar bırakmıştı çünkü Charlotte ondan daha fazla yerinde duracak biri değildi.

Billy kulaklıktan, "Bir dakika sonra yayındayız," dedi.

Kabinde yine yalnızdı, bu iyiydi. Goldblatt'ın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama gittiğine daha fazla sevinemezdi.

"Dışarıda olanlar hakkında konuşmanız gerekiyor," dedi Billy. "Sana söyledim, ben-"

"Monitöre bak."

"Monitöre bakmak istemiyorum."

"Üç milyon, iki on iki. Son bir saat içinde izleyicilerimizin neredeyse yarısını diğer kanallara kaptırdık. Dışarıda olanlardan bahseden insanlara."

"Biz onlardan daha iyiyiz."

"Hayır, değiliz. Kaybediyoruz. Şu anda kaybediyoruz. İşte biz buyuz. Kaybediyoruz. Kaybeden kaybedenler. Kaybeden bir kaybeden olmak ister misin, Jordie? Ofisindeki rafta üç Peabody Ödülü var ve ne için *değiller* biliyor musun? Sert gazetecilik. Onlar insanları eğlendirmek için. Sen bir şovmensin, gazeteci değil."

"Ofisimdeki rafta değiller. Onları Charlotte'a verdim, o da Netflix'te *The Haunting of Hill House'u* izledikten sonra kötü ruhları kovmak için arka bahçemize gömdü. Ödüller umurumda değil, bunu biliyorsun."

"O zaman benim için yap."

"Seni daha da az umursuyorum," diye azarladı.

"Arayanlardan birini aç, Jordie. Biriyle konuş. Kafanı tekrar oyuna vermeni sağlayacaktır. Daha sonra yayından çıktığımızda ve Greenstein, arkadaşı senatöre yaptıkların hakkında seninle sohbet etmek için aşağı indiğinde, o tahtayı g ö s t e r i p ona yapılacak doğru şeyin bu olduğunu söyleyebilmek isteyeceksin. Kişisel olarak bunun doğru bir şey olduğunu düşünmese bile, en azından güçlü rakamlar ona bunun doğru bir şey olduğunu gösterecektir."

"Bu insanlar nasıl ulaşıyor ki? Telefonların kesik olduğunu sanıyordum."

"Ara sıra oluyor ama tekrar aramaya devam edersen bir hat bulabilirsin. Ben üçüncü hatta oy veriyorum."

Jordan monitöre baktı:

1. Hat - Lex (şu anda seni de görebildiğini söylüyor)
2. Hat - Cecillia (metroya binmeye çalışıyor)

Satır 3 - Nora (Bernie'nin kim olduğunu bildiğini söylüyor - sesini tanıdı)

Hat 4 - Russel (kaldırımdan gidebilmek için posta kutusunu taşıyan
itfaiyecileri izlerken)

Hat 5 - Jeremy (şu lanet IŞİD yüzünden)

"Hayatta olmaz," dedi Jordan ona. "Oraya gitmeyeceğim."

Tahtaya doğru baktı. Buna kıyasla tek bir konunun bile değeri yoktu.

Çılgınlık satar. Çılgınlık radyoyu sağlam yapar.

Billy bastırdı, "O iki milyon dinleyiciye ihtiyacımız var. Reyting fahişesi olduğunu biliyorum, benim için yapmayacaksan reyting için yap."

"Bir kızla nasıl tatlı dille konuşulacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı."

"Üçüncü hat, Jordie. On saniye..."

"Bunu yaparsam, her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun,
değil mi?" "Daha azını beklemiyorum."

Jordan bir kalem aldı ve masasının kenarına vurdu. YAYINDA göstergesi
kırmızı renkte yandı.

Jordan mikrofonuna doğru eğildi. "Billy?" Adını uzattı, *Biiiiiileee?* ve
kabininde ona baktı. Eğer oraya gitmesi gerekiyorsa, kesinlikle tek başına
gitmeyecekti.

"Evet, Jordie?"

"Bana sarılır mısın? Korkuyorum..."

"Korkuyor musun?"

"Evet."

"Sen. Büyük ve harika Jordan Briggs... korkuyor musun?" "Birazcık."

"Neden? Bernie mi?"

"O özel bir tür kaçık."

"Hangi kısım seni korkutuyor? Seni görebildiğini söylemesi mi yoksa o arabaları havaya uçurduğunu söylemesi mi?"

"Kesinlikle," diye kesin bir ifadeyle cevap verdi.

"Bu gerçekten bir cevap değil. Daha çok biri, diğeri ya da ikisi birden gibi bir şeydi."

"Doğru, ben de bunu kastetmiştim."

"Birinci hattaki adam seni şu anda görebildiğini söylüyor. Belki de Bernie tek değildir."

Jordan uzandı ve ilk hatta bastı. "Tamam Lex. Kanıtlarla o."

"Kırmızı," diye yanıtladı ses.

Jordan kaşlarını çatı. "Kırmızı ne?"

"Kırmızı külot giyiyorsun."

"Yani sadece beni değil, külotumu da görebiliyorsun... pantolonumun içinden mi?" "Evet."

Jordan kontrol panosunun sol tarafındaki bir düğmeye bastı. Yüksek sesli bir vızıltı havayı doldurdu.

"Bu negatif olurdu Lex." "Mavi demek istedim."

Jordan telefonu onun yüzüne kapattı ve başka bir düğmeye bastı. "Jeremy, hepimizin bilmediği bir şey bilmiyorsan, bu IŞİD olamaz. Başkan bize IŞİD'in yok olduğunu söyledi ve bize asla yalan söylemez."

"Yayında mıyım?"

"Evet, Jeremy."

"Jordan Briggs'in programına ulaşmaya çalışıyorum."

"Ben Jordan Briggs, Jeremy."

"Ciddi misin? Vay anasını!"

"Dil, Jeremy." "Vay anasını!"

"Çok daha iyi."

"Komşum geçen hafta Orta Doğu'daki ikinci turundan döndü ve oranın tam bir bok çukuru olduğunu söyledi."

"Jeremy..."

"Yani çöplük. Tam bir çöplük. Hayvanlar gibi yaşadıklarını söyledi. Akan su ya da elektrik yok. Yemekler berbatmış. Kadınlar her zaman iki yüz derece olmasına rağmen vücutlarının her santimini örtmeye zorlanıyor ve erkekler oturup afyon içmekten ve Batı'yı cezalandırmanın yollarını hayal etmekten başka bir şey yapmıyor. Bizimle ilgili her şeyden nefret ediyorlar. İçki içemezler. Kadınların araba kullanmasına izin verilmiyor. Çocuklarına Amerikalılardan nefret etmelerini söylüyorlar. Hepimizin canavar olduğunu düşünerek büyüyorlar. Bu arada biz milyarlarca doları havaya uçuruyoruz ve komşum gibi insanlar orada barışı korumak için hayatlarını riske atıyor."

"Peki senin planın ne Jeremy? Nasıl düzelteceksin? Bir McDonald's açıp, biraz porno pompalayıp, hepsine sakın olmalarını mı söyleyeceksin?"

"Düzeltemem, demek istediğim bu. Yirmi yıldır oradayız ve hiçbir şey değişmedi. En iyisi zararımızı kesip çikalım. Hiçbir şeyi değiştirmiyoruz. Bizi her gün görüyorlar ve daha da sinirleniyorlar. Sonra da buraya gelip bu saçmalıkları yapıyorlar. Kesip kaçmak daha iyi. Gözden ve akıldan uzak olmak. O zaman bu tür şeyler duracaktır."

"Yine de IŞİD değildi. Bernie'ydi. O öyle söyledi." "O saçmalıklarla dolu-"

Jordan onun sözünü kesti ve üçüncü hat için düğmeye bastı. "Nora, Bernie'nin kim olduğunu biliyor musun? Telsizcime sesini tanıdığını söylemişsin."

"Benim bankamda çalışıyor. Arabaya servis bölümünde." "Ve sesini tanıyor musun?"

"Bundan eminim. Kendimi bildim bileli oradadır." "Bankanız nerede?"

"51. Cadde'deki Walmart'ın yanında."

Jordan gözlerini devirdi. "Yani, hangi şehir?"

"Oh, Pittsburgh. Yaklaşık on yıldır oraya gidiyorum. Her hafta birkaç kez oraya giderim. O hep çalışıyor. Kaypak gözleri var. Kötü biri olduğunu hep biliyordum. Adı Ralph-"

Jordan bir düğmeye daha bastı ve kadının sesini bir saniyeliğine kısıtı. "Üzgünüm, Nora. Soyadını engellemek zorunda kaldım. Evine yanlış insanların gelmesini istemeyiz."

"Evde değil. İş yerinde. Az önce uğrayıp kontrol ettim."

Jordan saate baktı. "Bankanız sabah yedi buçukta açık mı?"

"Hayır, dokuzaya kadar açmıyorlar ama o her zaman daha erken gelir. Kahvaltıda sandviç yemek için durur ve altı gibi gelir."

"Ralph'in programı hakkında çok şey biliyor gibisin, Nora." "Kırmızı bir Ford Focus kullanıyor ve on-"

Jordan tekrar sesini kesti. "Nasıl çalıştığını görüyor musun, Nora? Kişisel bilgi yok."

"Onu tutuklamaları gerek."

Eski sevgilin olabilir mi?

Jordan başını salladı. "Ralph sana ne yaptı, Nora? Neden onun başını belaya sokmaya çalışıyorsun?"

"O bana hiçbir şey yapmadı."

"Belki de sorun budur? Sana çıkma teklif etmesini istiyorsun ama etmiyor mu?"

Nora telefonu kapattı.

"Tamam," dedi Jordan. "Cecillia, hat 2."

"Polisleri aradın, değil mi? Bernie için? Ve onlara ne söylediğini anlattın?"

"Gerek yoktu. Polisler zaten buradaydı. NYPD o kadar iyidir."

"O zaman ne yapıyorlar?"

"Bilmiyorum, polis işleri."

"Onun oraya gelmesinden f a l a n mı endişeleniyorsun?"

Seni koruyorlar mı?"

"Korunmaya ihtiyacım yok. Billy var." "Billy ne yapacak?"

"Evet," dedi Billy. "*Billy* ne yapacak?" "İnsan kalkanı, tabii ki."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bana tapıyorsun Billy, hep tapmışsındır. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını seve seve feda edeceğinden kesinlikle eminim."

"Senin için ölseydim, sence lobiye heykelimi dikerler miydi?"

"Bundan şüpheliyim. Ama dinlenme odasındaki buzdolabının üzerine düşünceli bir notla birlikte resmini asabilirler."

"Bu iyi olurdu," diye yanıtladı Billy. "Ne zaman bir yoğurt alsan beni düşünmek zorunda kalırsın."

"Kulağa ürkütücü geliyor. Muhtemelen ofisime o mini buzdolaplarından birini koyar ve oradan tamamen uzak dururdum."

Cecillia, "Psikopatın biri sana saldırıyor ve sen şaka yapıyorsun" dedi.

"O, yıllardır bu programı arayan çılgın adamlar listesindeki bir başka çılgın adam. Eminim annesinin bodrumunda yaşıyordur. Muhtemelen şu anda çamaşır makinesiyle kurutma makinesinin arasındaki küçük masada kırmızı kalemle manifestosunu yazıyordur."

Satır 5!

Jordan ikinci monitörüne baktı:

Hat 1 - Niesha (trafikten kaçınmak için Central Park'ı kesiyor) Hat 2 -

Cecillia (metroya binmeye çalışıyor)

Hat 3 - John (polisler onun sokağını kapattı)

Hat 4 - Russel (kaldırımdan gidebilmek için posta kutusunu taşıyan
itfaiyecileri izlerken)

Hat 5 - Bernie (sadece Jordan ile konuşacak)

Cole

Helikopter Prospect Park'ta basketbol sahalarının yanındaki küçük bir açık alana indi.

Cole böyle bir şey için protokolün ne olduğundan tam olarak emin değildi - pilota teşekkür etmeli miydi? Bahşış mı vermeliydi? Taksimetreyi açık tutmasını ve beklemesini mi söylemeliydi?

Pilot inip Cole'un kapısını açtığında bu soruyu onun için cevapladı.

"Ben Bayan Briggs'in hesabına çalışıyorum ve bana sizinle kalmamı, nereye gitmeniz gerekiyorsa sizi oraya götürmemi söyledi. Buraya gelirken hareket memuruma sordum ve federallerin henüz hava yolculuğunu durdurmadığını söyledi. Durduracaklarından emin değil. Buraya inmek için izin almaya çalışmış ama kimseye ulaşamamış." Cole'a bir kartvizit uzattı. "Üzerinde cep numaram ve iş ofisimiz yazıyor. Eğer taşınmam istenirse, bu numaralardan birini arayın, bir şeyler ayarlarız."

Altı kişilik bir grup adam basketbol sahasında durmuş bakıyorlardı. Sanki erken saatlerde bir maç yapıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Bir kadın bebek arabasını itiyordu. Birkaç kişi koşuya çıkmıştı.

Brooklyn.

Cole pilotun kartını aldı, ona kendi kartını verdi, çantasını kaptı ve çimenlerin üzerine atladı. Onuncu Cadde'nin sonuna yakın Yedinci Cadde'de yanıp sönen ışıkları görebiliyordu.

Eğilerek onlara doğru koştu.

NYPD bloğun yarısını sarı bantla çevirmişti. İki ambulans, altı devriye arabası ve işaretlenmemiş üç araba daha Yedinci Cadde'de üç katlı bir binanın önüne gelişigüzel park etmişti. Ön kapı açıktı ve Cole içeride dolaşan gölgeleri görebiliyordu.

Sarı şeride yaklaştığında bir polis memuru yolunu kesti. "Bayım, üzgünüm ama şeridin arkasında kalmanız gerekiyor."

Cole arka cebindeki kimliğine uzandı ve kimliğinin yanında olmadığını fark etti. Kimliği Gaff'taydı ve şüphesiz masasında kilitliydi. "Ben cinayet masasından Dedektif Hundley. Dedektif Tresler nerede?"

Memur Cole'un kıyafetlerine, özellikle de taba rengi chino pantolonuna baktı. Bir suç mahallinden çok golf kulübüne gidiyormuş gibi görünüyordu. "Bana bir saniye izin verin."

Sırtını döndü ve omzundaki telsize yumuşak bir sesle konuştu. Görünüşe göre burada gayet iyi çalışıyorlardı.

Bir dakika sonra Tresler ön kapıda belirdi, etrafına bakındı ve onu gördü. "Cole!"

Memur sarı bandı kaldırdı ve Cole'un bahçeye girmesine izin verdi.

Tresler merdivenlerde, iki ay önce sigarayı bıraktığında edindiği bir alışkanlıkla, ağzının köşesinde dalgın dalgın bir kürdan tutuyordu. "Sana lanet bir helikopter mi aldı? Şaka yapıyorsun sanmıştım."

"Parkta beni bekliyor."

"Gerçekte nasıl biri? Seksi mi, yoksa hepsi airbrushing mi?" "Çekici-"

"Nefesi iyi kokuyor mu? Hiçbir şey beni ağzı kokan bir kadından daha hızlı soğutamaz."

"O-"

"Acele et, buraya gel."

Tresler böyleydi. Konuşmayı severdi ama dinleme kısmında hiç iyi değildi. Cole'u dar bir koridora doğru götürdü. Yan yatmış küçük bir sehpanın yanından geçtiler. Yerde çerçeveli bir fotoğraf ve içinde araba anahtarları olan parçalanmış bir seramik kâsenin kalıntıları vardı. Her bir eşyanın yanına kanıt etiketleri yerleştirilmişti ve bir CSI teknisyeni dizlerinin üzerinde her şeyin fotoğrafını çekiyordu.

Ters yönde yürüyen başka bir CSI'nin yanlarından geçmesine izin vermek için yan dönmek zorunda kaldılar. Mutfığa vardıklarında Tresler cebinden fazladan bir çift lateks eldiven çıkardı ve Cole'a uzattı.

Cole eldivenleri takarken Tresler mutfığı işaret etti. "Bay ve Bayan Bonfigleo ile tanışın."

Her ikisi de odanın ortasındaki katlanabilir metal ayaklı, küçük, kare formika kaplı masada oturuyordu. İkisi de kenarlarında turuncu biyeler olan, yırtık sarı pleather döşemeli metal sandalyelerde oturuyordu.

İkisi de ölü.

Ayak bileklerinin etrafındaki fermuarlı bağlar bacaklarını yerinde tutuyordu. Her iki kolda da ikişer tane vardı; biri bileğinden, diğeri dirseğinden onları sandalyelere bağlıyordu. Aralarındaki beyaz fayans zemin kanla lekelenmişti. Giysileri de öyle. Başları yana yatmış, ağızlarına tıkaç t i k i l m i ş t i .

"Pijama mı giyiyorlar?"

Tresler sıırttı. "Böyle bir manzarayla karşılaşıyorsun ve ilk fark ettiğin şey onların kıyafet seçimi mi oluyor? Sabah oldu. Pek çok insan hâlâ sıkışık durumda."

"Evet, ama ayakkabı ve çorap giyiyorlar."

Tresler bunu fark etmediğini asla kabul etmezdi ama Cole'a göre fark etmediği açıktı. Tekrar konuşmadan önce bir süre çifti inceledi. "Bunun dün gece başladığını düşünüyoruz. Birisi kahvaltı hazırlamış, masada yumurta ve krep var ama her şey soğuk, oda sıcaklığında. CSI bana yiyeceklerin en az altı saattir dışarıda olduğunu söyledi. Kahve taze ama. Masada üç fincan var. Birinin yarısı gitmiş. Failin o olduğunu düşünüyoruz, parmak izi yok. Yemek için sadece iki yer var. Onu gösteriş için koymuş. Ne anlama geldiğinden emin değilim. Bence masa da kurgulanmış. Burası iki milyon dolarlık bir ev. O paslı masa, sanki çöp gününde birinin *"al beni bedava"* yığınınından çıkarılmış gibi duruyor. Yan odada pahalı bir maun masa bulduk, üstünde de düzgünce dizilmiş dört sandalye. Yerde sürtünme izleri var. Görünüşe göre kötü adamımız masayı buradan taşımış, bunu kurmuş ve küçük bir çay partisi vermiş."

"Neden biri masayı değiştirsin ki?"

Tresler soruyu duymazdan geldi. "Ronald ilk sayıma göre yirmi sekiz kez bıçaklanmış, belki daha fazla. Tara'da yirmi altı tane var. Yemek gibi, bıçak işi de dün gece geç saatlerde başladı ve sabaha kadar devam etti. Boğazı yaklaşık bir buçuk saat önce kesilmiş. Eşinin de öyle. Bıçak yaraları derin değil. Onları bunlarla öldürmeye çalışmıyordu. Bu bir çeşit işkenceydi. Şurubun yanındaki masada yarısı kullanılmış bir kutu kokulu tuz var. Uyanık olmalarını istiyordu."

"Bilgi almaya mı çalışıyordu?"

"Ya da sadece sadist bir pislik," diye yanıtladı Tresler. "Üst katta, ana yatak odasında bir boğuşma var. Komodinin çekmecesini Ronald'ın tarafında açık. Görünüşe göre 22'liği almaya çalışmış ama alamamış. Anladığım kadarıyla bu ikisini yataktan kaldırmış, buraya getirmiş, mobilyaları yeniden düzenlemiş, sandalyelere bağlamış ve ne yapması gerekiyorsa o kadar süre yapmış. Belki de masanın yerini değiştirtti, kim bilir. Sonra da yumrukları arasında onlara kahvaltı hazırladı. Bıçaktan iz yok. Her iki taraftaki komşular da

Ama bu pek bir şey ifade etmiyor. Duvarlar sağlam. İki kat tuğla. Kimse bir şey görmemiş. Bir alarmları var ama izleme şirketi dün gece devrede olmadığını söyledi. Görünüşe göre sadece gündüzleri isteyken kullanıyorlarmış."

"Ne iş yapıyorlarmış?"

"Ronald Atık Yönetimi'nde arka ofiste çalışıyordu. Tara şehir merkezinde bir hukuk katibiydi." Tresler mutfak duvarında asılı duran ve kablosu birinci kattaki neredeyse her odaya ulaşabilecek kadar uzun olan telefonu başıyla işaret etti. "Seni aradığım telefon bu, dediğim gibi *69'u tuşladım. Ve bu taksiciyi mi aradı?"

Cole başını salladı. "Evet. Eminim kayıtları incelediğinizde Jordan Briggs'in programını da o telefondan aradığını göreceksiniz. Yayındayken ziyarete geldiğini, arkadaşlarında kaldığını söylemişti. Onunla konuşurken mutfaklarını karıştırıyormuş. Bu ikisinden biri ya da ikisi hâlâ hayattaydı. Arka planda onları duyabiliyordunuz."

"Bernie, ha?"

"Söylediği buydu."

"Soyadını verdiğini sanmıyorum. Belki güncel bir adres?"

Bundan sonra nereye gideceğini söyledi mi?"

Cole onu ancak yarı yarıya duydu. Odayı incelemekle meşguldü. CSI kanı bozmadan dolaşabilmeleri için zemine birkaç yükseltici yerleştirmişti. Parmak izi tozu yüzeylerin yaklaşık yarısını kaplamıştı. Birkaç teknisyen geri kalanı üzerinde çalışmakla meşguldü.

Cole, "Burada bombalar üzerinde çalıştığını gösteren bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu.

Tresler başını salladı. "Hayır, hiçbir şey bulamadık. Bulacağımızdan da şüpheliyim. Uzaktan kumandayla patlatmış olsa bile, buraya gelmeden önce bombaları yerleştirmiş olması gerekirdi. Federaller eğer bu işin bir parçasıysa, yalnız çalışmadığını düşünüyor. Yedi taksii bu şekilde birbirine bağlamak kolay bir iş değil."

"Federaller nerede?"

"Meşguller. Şehir merkezinde olanları bir araya getirirken bana her şeyi kopyalatıyorlar. İşler ters giderse suçlayacakları biri olsun diye muhtemelen mesafelerini koruyorlar."

Cole tanıdığı birkaç dedektif daha gördü ama aradığı dedektifi göremedi. "Gaff nerede?"

Tresler kürdanını cebinden çıkardığı yeni bir kürdanla değiştirdi. "Seni trafik arafından çekmeme neden izin verdiğini merak ediyor musun?"

"Evet."

"Bunun cevabı şurada," dedi ve oturma odası gibi görünen bir yere doğru ilerledi.

Cole

Bonfigleo'nun oturma odası Cole'un sıcak diyebileceği bir yer değildi. Televizyonun yanında duran ve çiftin uzun, çok uzun zaman önce Büyük Kanyon'da çekilmiş bir fotoğrafı dışında, gerçekten "ev" diye bağırان hiçbir şey yoktu. Genç ya da yaşlı hiçbir çocuk fotoğrafı yoktu. Duvarlardaki birkaç sanat eseri yavan ve yavan olduğu kadar da yavandı. Sanki biri yirmi yıl önce bir mağazadan hepsini aynı gün seçmiş, asmış ve unutmuş gibiydi. Kanepe, sehpa ve iki dolgulu sandalye daha iyi günler görmüştü ama yeterince rahat görünüyordu. Muhtemelen bir zamanlar pahalıydı, muhtemelen o tabloların asıldığı yıl.

Tresler uzak duvara dayalı küçük bir masayı işaret etti. Üstünde bir bilgisayar ve yazıcı vardı. Birkaç küçük bölme zarflarla doluydu. Faturaya benziyorlardı. Bilgisayar monitöründe dijital bir kelebek kanat çırpıyordu, ekran koruyucu gibi bir şeydi.

Cole tuhaf bir şey görmemişti. "Tamam, pes ediyorum. Neye bakıyorum ben?"

Tresler odanın karşısına geçti ve fareyi dürttü.

Kelebek kayboldu ve ekran Cole'un yüzünün görüntüsüyle doldu.

Cole bir adım daha yaklaştı. "Bu benim ehliyet fotoğrafım."

"Evet."

Etrafındaki yazılara baktıkça kafası daha da karıştı. "Bu benim DMV veritabanındaki ehliyet fotoğrafım. Bir web sitesinde ya da halka açık bir yerde değil."

Tresler pencereyi küçülttü. Cole'un başka bir fotoğrafı onlara bakıyordu.

"Bu mu?"

"NYPD'deki dosyanız."

Başka bir pencerede Cole'un son öğrenci kredisi ödemesine kadar güncel kredi raporu vardı. Bir diğeri Cole'un kişisel cep telefonu hesabıydı. Doksan gün öncesine ait bir arama kaydı.

Cole ne diyeceğini bilemeden öylece bakakaldı.

Klavye, yazıcı ve masaüstü parmak izi tozuyla kaplıydı.

"Teknisyenler bana bütün bu şeylerin çıktısını alıp yanında götürdüğünü söylediler. Bir tür kayıt var."

"Bütün bu şeylere nasıl girmiş?" "Sen söyle.

Senin giriş bilgilerini kullanmış." "Ne?"

"Kullanıcı adlarınızı ve şifrelerinizi kullandı. DMV için departman tarafından verilmiş, diğerlerinde ise kişisel hesaplarınız."

"Bunların yarısı için şifrelerimi bile bilmiyorum. Cep telefonu hesabıma en son ne zaman giriş yaptığımı bile söyleyemem."

"Tüm hesaplarınız için aynı kullanıcı adı ve şifreyi mi kullanıyorsunuz?"

Cole başını salladı. "Hayır, SecureNet adında bir şifre uygulaması kullanıyorum. Uygulamaya giriş yapıyorum ve o da beni ziyaret ettiğim her sistem ya da siteye hatırlaması imkânsız, uzun şifreli parolalarla kaydediyor."

"Uygulama için kullandığınız kullanıcı adı ve şifreyi hatırlamak ne kadar zor?"

Pek değil.

"Bunu nereden bulmuş olabilir?" Cole sordu. "Bunu kullandığımı nereden bilebilir ki? B i r buçuk saat öncesine kadar kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu."

"Öyle mi?"

"Evet," diye tekrarladı Cole kesin bir ifadeyle.

Cole ilk kez arkalarından gelen ve koridorda duran iki üniformalı memuru fark etti.

Cole'un gözleri öfkeyle tekrar Tresler'a kaydı. "Benim bu işe karıştığımı düşünmüyorsun, değil mi?"

Tresler uzandı ve kürdanı ağzında çevirdi. "Sanırım tüm bunlar besin zincirinde yukarılara doğru ilerlediğinde, pek çok insan bana senin bir şekilde bu işin içinde olup olmadığını soracak ve benim de verecek bir cevabım olsa iyi olur."

"Biz ortağız. Beni tanırsın."

Tresler omuz silkti. "Federaller yüzümüze parlak bir ışık tuttuğunda bunun pek bir önemi kalmayacak. Bana bu sabah etrafınızda neden yedi taksinin havaya uçtuğunu ve tek şüphelimizin en iyi dostlarınızdan biri olduğunu söyleyin."

Cole cevap vermedi.

Tresler odanın etrafını işaret etti. "Ofise dönüp etrafı araştırdığımda, seninle bu insanlar arasında bir bağlantı bulacak mıyım?"

"Tabii ki bulamayacaksın."

"O zaman ne?"

İki memur bir adım daha yaklaştı. Sağdaki polis memuru kelepçelerine uzandı.

Cole elini kaldırdı. "Bana bir dakika izin verin!"

Tresler, "Kişisel bir şey değil, sadece emirleri uyguluyorum," diye cevap verdi. "Gaff bana fazla seçenek bırakmadı. Seni buraya getirmemi ve bu işi çözmek için karakola götürmemi söyledi. Basın duymasın diye sessiz kalmamı istedi."

"Bu sabaha kadar bu adamın adını hiç duymamıştım. Onun da benim kim olduğumu bilmesine imkân yok. Onunla ilk kez o taksicinin telefonunda konuştum."

"Hâlâ sende mi? Bir bakayım."

Cole cebinden Android telefonu çıkardı ve Tresler'a uzattı.

Tresler birkaç ekrana dokundu. "Bu ucuz bir yazıcı. Taksiciden aldığını nereden bileyim? Belki de Bernie denen adamla konuşabilmek için bu telefon başından beri üzerindeydi ve ben seni aradığımda, onun yerine benim hatta olduğumu fark ettiğinde taksiciyle ilgili kısmı uydurdun ve hızlı bir örtbas hikâyesine ihtiyacın vardı. Doğrulayacak bir taksici yok."

"Bu çılgınlık!"

"Kulağa daha az makul gelmiyor."

Tresler'ın kendi telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. "Ben Gaff."

Telefonu açtı ve kulağına götürdü. "Onu buldum."

Gaff telefonun diğer ucunda konuşuyordu ama Cole kelimeleri seçemiyordu.

İki polis memuru daha da yaklaşarak Cole ile evin tek çıkış kapısı olan koridor arasında durmayı başardılar.

Amirlerini dinlerken Tresler'ın gözleri Cole'a sabitlenmişti.

Cole'un kalbi küt küt atıyordu. Elini yumruk yapmıştı ama bunu yaptığını hatırlamıyordu.

Tresler kaşlarını çattı ve diğer elindeki Omar'ın telefonuna baktı. "Ne oluyor lan?"

Daha iyi görebilmek için Omar'ın telefonunu kaldırdı. "*Ne oluyor lan?*"

Cole bir adım daha yaklaştı ve her iki memurun da aradaki mesafeyi bir adım daha daralttığını hissetti.

Tresler, "Efendim, sizi geri aramam gerekiyor," dedi. Gaff itiraz edemeden telefonu kapattı.

"Ne oldu?" Cole sordu.

Tresler neler olduğunu görebilmek için Omar'ın telefonunun ekranını kendisine doğru çevirdi. Metin ve ilerleme çubukları ekranda hızla ilerliyordu. Veriler hızlı hareket ediyordu ama Cole yine de bazı kelimeleri, isimleri ve telefon numaralarını seçebiliyordu.

Cole, "Omar'ın telefonu senin telefonunu klonluyor," diye fark etti. "Sanırım verileri bir yere gönderiyor."

Memurlardan biri, "Bataryayı çıkarın," diye önerdi. "Çabuk." O da yaptı.

Yine de fark etmedi. Bitti.

Ürdün

Jordie, aç - Hat 5!

Jordan'ın parmağı düğmenin üzerinde geziniyordu. Bir talk show'da sessizlik ölüm demekti.

Sessizlik, ayağının altında küçük bir kesik olan bir yüzücünün etrafını saran büyük bir beyaz gibiydi, su her sessizleştğinde ölüm daha da yaklaşıyordu, sadece kelimelerle, sudaki öngörülemez bir hareketle geri çekiliyordu. Jordan sessizlikten her şeyden çok korkuyordu ve bir anlık tereddüt bile tenine bir karıncalanma, bir endişe getirdi.

Saniyeler ilerledikçe köpekbalığının yaklaştığını hissediyordu ama yine de düğmeye basmaya cesaret edemedi.

Lanet olsun, Jordie!

Ona doğru baktı. Adam kabinde duruyordu, iki eli havada, parmakları ısrarla telefonu gösteriyordu. Tekrar klavyesinin üzerine eğildi ve yazmaya başladı:

Seni korkutmasına izin verirsen o kazanır.

Siktiğimin Billy'si.

Kadın düğmeye bastı. "Bir yanımla seninle konuşmamam gerektiğini düşünüyor, Bernie."

"Bu beni üzerdi."

"Ulusal bir radyo programını aradın ve canlı yayında birden fazla cinayeti, terörist eylemleri itiraf ettin. Bunun seni aptal mı, deli mi yoksa her ikisi birden mi yaptığından emin değilim ama benim için ne anlama geldiğini biliyorum. Bir noktada, hayatımın önemli bir bölümünü ya ifade vererek ya da tanıklık yaparak harcamak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Muhtemelen ikisini de. Pek çok insan sizinle konuşma gerekçemi haklı çıkarmamı isteyecek. Bunu ilgi çekmek, reyting almak için yaptığımı söyleyecekler."

"Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Az önce telefonumu açmakta bu yüzden tereddüt etmedin mi? Beni yayından uzak tutmak gibi ahlaki bir zorunluluktan değil de, o küçük beyniniz bunun getireceği reytinglerin diğer tarafta yaratacağı sıkıntıya değip değmeyeceğini hızlıca tartmak zorunda kaldığı için mi? Bunun için kimse seni suçlayamaz."

Jordan tavanda hâlâ plastik kaplı olan kameralara baktı.

"Şu anda seninle konuşuyorum çünkü eğer bu sabah olanların arkasında sen varsan, bunu neden yaptığını bilmek istiyorum."

"Yani bu bir kaşıntıyı kaşımak mı? Merakını mı tatmin ediyorsun?"

Başka bir şey değil mi?"

"Evet. Bir avukat kulağını çekip sana yapmamamı söylemeden önce açıklamamı duymak istiyorum."

"Yakalanmaktan korkmuyorum. Tutuklanmaktan endişelenmiyorum. Gelecekte bir avukatın ne diyeceği de beni ilgilendirmiyor. Şu anda benim için önemli olan tek şey sensin."

"Çok tatlısın Bernie, ama sen anneme götüreceğim türden bir adam değilsin."

"Uzun zamandır hiçbir erkeğini annene getirmedin. Sanırım bu, yarın akşam annenle yiyeceğin yemekte konuşulacak garip konulardan biri olacak."

Bunu nereden biliyor?

"Senin gibi insanlar, hayatın gündelik işleriyle uğraşamayacak kadar meşgul olanlar, çok fazla şeyi erteliyor. Garajını yarın yapacağın şeylerle dolduran bir istifçi gibisin. Yarının olmayabileceğini hiç düşünmüyorsunuz."

"Yine intihara meyilli gibi konuşuyorsun Bernie. Belki de deli senin için doğru kelime değildi, bu benim duyarsızlığım olabilirdi. Belki de hasta olduğumu söylemeliydim, ya da hasta."

"Ben deli, aptal, hasta ya da hasta değilim." "Bir etiket için çok mu karmaşık?"

"Onun gibi bir şey."

"O zaman bana bunu neden yaptığını söyle."

Bernie ona cevap vermedi. Onun yerine, "Federaller bu aramanın izini sürüyorlar mı, yoksa hâlâ binanızı bulmaya mı çalışıyorlar?" dedi.

"Muhtemelen araştırıyorlardır. Bana bunu uzaktan yapabilecekleri söylendi." "En azından dürüstsün."

"Sana asla yalan söylemem Bernie."

"Göreceğiz bakalım."

"Neden yedi taksi?"

"Nedenini biliyorsun."

"Uber yerine taksiye binerim dediğim için mi?" "Sen seçtin."

Neyi seçeceğini nereden biliyordu? İkisine de telgraf mı çekti?

Jordan tekrar konuşmadan önce Billy'nin mesajını iki kez okudu, çıkarımlarını tarttı. "Bu çok saçma. Bu, dışarıda bir yerlerde arkasında bomba olan bir Uber olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bir tane bile yok."

"Yedi mi?"

Bernie cevap vermedi.

Jordan bir süre sessizliğin sürmesine izin verdi. "Onları da havaya uçurmayacağını nereden bileyim?"

"Patlatmamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman patlatmayacağım. Kararını çoktan verdin. Artık onları patlatmak için bir nedenim yok. Ben hayatıma devam ettim. Sen de devam etmelisin."

"Öylece mi?"

"Öylece," diye tekrarladı Bernie.

"Az önce yedi kişiyi öldürmüş biri için sesin çok sakın geliyor."

"On iki," diye yanıtladı Bernie kesin bir ifadeyle. "Yedi sürücü, üç yolcu ve iki görgü tanığı. On iki. Şimdiye kadar."

"Şimdiye kadar mı?"

"Bütün günümüz var Bayan Briggs. Bu işte uzun soluklu olacaksınız."

Jordan, Billy'ye yazdı: *Bu manyak herifin suratına kapatıyorum!*

Hayatta olmaz! Reyting tablosuna bak!

Jordan, Billy'ye reyting tablosuna bakma zevkini tattırmayacaktı. Ve bu adamla işi bitmişti. "Kapatıyorum Bernie. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

Bernie dilini şaklattı. "Sen telefonu kapatırsan, ben de o Uber'ler konusundaki tutumumu yeniden düşünmek zorunda kalabilirim."

"Ne yapman gerekiyorsa onu yap Bernie. Burada yetkili sen değilsin."

"Beni gerçekten sınamak istemezsin."

Jordan bağlantı kesme düğmesine uzandı. İşaret parmağı üzerine düştü, kenarlarından yuvarlandı ama henüz basmadı. "Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez Bernie. Hiç kimse."

"Bugüne kadar değil."

"Burada yetkili sen değilsin," diye tekrarladı.

"Kendine bunu söyleyebilirsin ama bu onu doğru yapmaz." Jordan telefonu yüzüne kapattı.

Canlı yayında Billy, "...yapmadın." dedi.

Jordan ona gülümsedi. "Kesinlikle yaptım." "O adamın suratına mı kapattın?"

"İsrarcı erkekler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun." "Ya doğruyu söylüyorsa?"

"Sence öyle miydi?"

"Sanırım iç çamaşırlarımı değiştirmem gerek. Yani evet, ona inandım sayılır."

Jordan ikinci monitörüne baktı:

Hat 1 - Niesha (trafikten kaçınmak için Central Park'tan geçiyor) Hat 2

- Maggie (Bellevue Acil'de çalışıyor, yaralı geliyor) Hat 3 - John (polisler sokağını kapattı)

Hat 4 - Russel (kaldırımdan gidebilmek için posta kutusunu taşıyan itfaiyecileri izlerken)

Hat 5 - ARAYAN YOK

Jordan 2. hatta bastı. "Maggie, Bellevue'de misin?" Hat sessizdi.

"Belki o koy sen üzerinde Tutar mısın?" Billy teklif etti. "Belki O da iç çamaşırını değiştiriyor."

"3. hattaki John'u deneyelim. Sokağında polisler var." Hattına bastı

3. "John, tam olarak neredesin?" Sessizlik.

Jordan Billy'ye baktı. "Telefon hatlarımız mı kesik?"

Omuz silkti. "Belki. Muhtemelen. Muhtemelen. Bilmiyorum. Öyle bir gün oldu."

"Çok yardımcı oluyorsun. Russel, 5. hat. *Aşırı hızda*
Jordan Briggs."

Hiçbir şey

yok.

İkinci monitörü şimdi okunuyordu:

Hat 1 - Niesha (trafikten kaçınmak için Central Park'ı keserek) Hat 2 -
ARAYAN YOK

Hat 3 - ARAYAN YOK

Hat 4 - ARAYAN YOK

Hat 5 - ARAYAN YOK

Lanet olası telefon hatları, öyle olmalıydı. Birinci hatta bastı. "Niesha, konuş benimle."

Parmağı düğmeden ayrıldığında ekran şu şekilde değişti:

Satır 1 - ARAYAN YOK

Satır 2 - ARAYAN YOK

Satır 3 - ARAYAN YOK

Satır 4 - ARAYAN YOK

Satır 5 - ARAYAN YOK

"Telefonlar kesinlikle çalışmıyor."

Jordan her programın başında telefonunu sessize alır ama ulaşabileceği bir yerde tutardı. Kulaklıkları yüzünden telefonun titrediğini duymadı ama gelen bir mesajla birlikte masasının birkaç santim ötesinde sallandığını gördü. Telefonu çevirdi ve ekrana baktı:

BİLİNMEYEN ARAYAN: 1. Cadde ve Doğu 28. Sokak.

Jordan başını kaldırıp Billy'ye baktı. Onu izlemiyordu, tahtasında bir şeyler yapıyordu. Adresi bilgisayarına yazdı, NYC'yi ekledi ve aramaya bastı. İş yerlerinin ve yerel kiralık mülklerin bir listesi çıktı. Başka bir şey yoktu.

İkinci monitörü yenilendi:

Hat 1 - ARAYAN YOK Hat 2

- ARAYAN YOK

Hat 3 - Bernie

Hat 4 - ARAYAN YOK Hat 5

- ARAYAN YOK

Boğazında bir yumrunun büyüdüğünü hissetti. Billy çağrı panosundaki güncellemeyi görmüştü ve yine ona bakıp bir şeyler yazıyordu.

Jordan aramasını yeniledi ve aynı sonuçları aldı. İkinci monitörü de güncellendi:

Hat 1 - ARAYAN YOK

Hat 2 - Bernie

Hat 3 - Bernie

Hat 4 - Bernie

Hat 5 - ARAYAN YOK

Şuna tıkla!

Sohbet üzerinden bir bağlantı göndermişti. Tıkladığında, bir NYPD suç kaydı çıktı. Bir çeşit gerçek zamanlı sevkiyat kaydı:

10-80 - 484 1. Cadde ve E 28. TÜM BÖLGE BİRİMLERİ CEVAP VERSİN

Kimsenin ona 10-80'in ne olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu.

İkinci monitöründe ekran tekrar güncellendi:

Satır 1 - Bernie

Satır 2 - Bernie

Satır 3 - Bernie

Satır 4 - Bernie

Satır 5 - Bernie

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu; hâlâ yayındaydılar ama ağzını açtığında hiçbir şey çıkmadı.

Cole

Tresler, Omar'ın telefonunu parke zemine fırlattı ve ü z e r i n d e tepindi.

Cole onu durdurmak için artık çok geç olduğunu bildiğinden, sonradan aklına gelmiş gibi sessizce, "Bu bir kanıt," dedi. Tresler genellikle dürtüleriyle hareket eder ve yirmi dakika sonra mantığıyla devam ederdi.

Tresler telefonun üzerinde bir kez daha tepindi, bu kez topuğunu ekrandan geriye kalanlara sürttü. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Tekrar tepindi. Plastik, cam ve metal parçaları ayağının altında çıtırdadı. "Kim bu adam?"

"Hiçbir fikrim yok."

Cole'un cep telefonu gelen bir mesajla cebinde vızıldadı ve onu çıkardı.

484 1. Cadde!

Tresler, Omar'ın telefonundaki ölüm dansını bitirmiş, Cole'unkini okuyordu. "Bu da ne?"

"Emin değilim. Numarayı bilmiyorum."

Cole telefon numarasına tıkladı ve çevir tuşuna bastı. Bir dakika sonra telesekreter çıktı:

"Jordan Briggs'e ulaştınız. Mesaj bırakın, sizi geri arayabilirim."

Cole bip sesiyle telefonu kapattı.

Tresler'ın telefonu çalmaya başladı. "Yine Gaff." Gözlerini Cole'a dikti. "Orada kal. Bütün bu pisliği çözmemiz gerek."

Kürdanı ağzından çıkarıp açık kapıdan dışarı fırlattı ve Cole'a arkasını dönerek ne konuştuklarını duymamasını sağladı.

Cole mesajdaki adresin altını çizdi, web tarayıcısına yapıştırdı ve aramaya tıkladı. İlk başlık şöyleydi:

"Nissan Sentra Bellevue Hastanesi önünde patladı." (2 dakika önce)

Yarım düzine benzer hikâye vardı ve hepsi de son birkaç dakika içinde yayınlanmıştı.

Cole karnında bir sıkışma hissetti.

Hâlâ telefonla konuşan Tresler yavaşça arkasını döndü ve yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde tekrar ona baktı. "Aynı tür bir bombaya mı benziyor?"

Gaff başka bir şey söyledi, sonra Tresler cevap verdi, "Hayır, bence Cole bunun bir parçası olamayacak kadar aptal. Bu Bernie denen adam onunla oynuyor."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Cole.

Jordan'dan bir mesaj daha geldi: *Onu beklemeye aldım.*

Açayım mı?

"Kahretsin!" Cole ağzından kaçırdı. Telefonu Tresler'a gösterdi.

Tresler cebinden yeni bir kürdan çıkardı ve ağzının köşesine yerleştirdi. "Teğmen? Şu Briggs denen kadın adamımızı beklemeye almış. İç Güvenlik onların izini buldu mu?" Dinlerken yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Cole'a doğru başını salladı. "Bu herifi hemen yakalayacağız. Saat altıya söyle, suçlu yürüyüşü için bir bölümü açık tutsun. Bir adres bulduğunda beni ara."

Telefonu kapattığında omzunun üzerinden, "Biri bana telsiz getirsin!" diye bağırdı.

Cole ona, "Telsize ihtiyacımız yok," dedi. "Bir uygulama var."

Tresler'ın gözleri doldu. "Tabii ki var."

Cole hızla Jordan'a bir mesaj yazdı: TAKİP EDİYORLAR
-BERNIE'NİN ÇAĞRISINI KABUL ET VE ONU OLABİLDİĞİNCE UZUN SÜRE
YAYINDA TUT!

Sonra SiriusXM uygulamasını yükledi ve onun kanalına tıkladı. Bağlanması bir an aldı, sonra sesi hoparlörlerden geldi. İkisi de daha yakına eğildi.

"Bunu yapmak zorunda değildin Bernie."

"Ben yapmadım, sen yaptın. Bütün bunların sorumlusu sensin. Polis
aramamı takip ediyor mu?"

"Tabii ki izliyorlar. Ne düşünüyorsun?"

Bernie bir an sessiz kaldı. "Kameraları kapatmışsın." "Evet."

"Kendini daha iyi hissettirdi
mi?" "Evet."

"Hayattaki küçük şeylerin bizi güvende hissettirmesi ne tuhaf. Size daha önce gönderdiğim paket kolaylıkla başka bir bomba olabilirdi. Tek bildiğiniz, ofislerinize, stüdyonuza, hatta belki de evinize defalarca girip çıktığım. Neye benzediğimi bilmiyorsun. Şu anda bir kat altınızda, size doğrultulmuş bir silahla duruyor olabilirim-"

"Beni korkutmuyorsun Bernie. İstedğin kadar saçmalayabilirsin ama beni korkutamazsın. Ben senden daha güçlüyüm. Ben daha zekiyim. Sen telefonun arkasına saklanan bir korkaksın. Eğer binadaysan, yukarı gel. Karşıma otur. Ne kadar güçlü olduğunu yüz yüze görelim."

"Ayıp bir kelime kullandınız Bayan Briggs. FCC bu tür şeylerden hoşlanmaz."

"FCC'nin uydu radyosu üzerinde yetkisi yok. Küçük kızımı tehdit ettiğin anda eldivenlerimi köşeye fırlattım. Bir çocuğu. İşte o zaman gerçek yüzünü gösterdin. Birisi bunu yazdığında, her zaman bir delikte saklanan ve birkaç düğmeye basan, çünkü adım atacak ve sorunlarıyla yüzleşecek cesareti olmayan bir namby-pamby olacaksın. *Bok* çok iyi bir

Sana bir sözüm var. Öldürdüğün o insanların aileleri vardı. Kendi çocukları. Polisler seni yakaladığında, koluna iğneyi kimin batıracağını görmek için hepimiz numara çekeceğiz."

"Bonfigleos sana selam söyledi." Cole ve Tresler birbirlerine baktılar.

Jordan cevap vermedi. "Beni duydun mu?"

"Seni duydum."

"Şu anda başka birini ziyaret ediyorum."

Jordan yine karşılık vermedi.

"Nerede olduğumu bilmek ister misin?" "Elbette, Bernie. Adres nedir?"

"Kocasını garajda yakaladım. İşe gitmeden önce bir şişe içki içtiğine inanabiliyor musun? Sabahın bu saatinde kim içer ki? Günün yorgunluğunu atmaya yardımcı olduğunu söyledi. İşimden bu kadar nefret ettiğimi ve bununla başa çıkmak için her gün işe gitmeden önce içmek zorunda kaldığımı hayal bile edemiyorum. Direksiyona geçmek üzereydi. Küçük içkisinin onu sarhoş etmeye yettiğinden şüpheliyim ama böyle bir adamı merak etmelisiniz. Güne evde bir içkiyle başladıysa, muhtemelen ofisteki masasında bir şişe daha vardır. Belki arabasının torpido gözünde de bir tane vardır. Muhtemelen önünde baş harfleri kazılı küçük bir gümüş matara vardır, muhtemelen onu tuvalete götürür ve tuvaletlerden birinde küçük bir parti verir." Bernie yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "İyi haber şu ki, bugün artık içki içmeyecek. Araba da kullanmayacak. Onu arabasında Kübalı bir kravatla bıraktım."

"Küba kravatı mı?"

"Çenesinin tam altından, çenesinin boynuyla birleştiği yerden boğazını kestim ve dilini delikten çıkardım."

"Bu çok hoş Bernie."

"Bu benim için bir ilkti ve tam olarak umduğum gibi gitmedi. Böyle bir kesikle şahdamarını kesebileceğimi düşünmüştüm ama

Oraya girdiğinizde, şahdamarı yan taraftadır. Hedef almadığınız sürece pek engel teşkil etmez. Şah damarı daha yakın ama onu bile kesmedim. Tüm bunlardan çok önce diline ulaştım ve onu çıkarmayı başardım. Pis bir işti ama olan oldu. Yine de bu bana bir sorun bıraktı. Hâlâ hayattaydı. Damarlarından birini kesip kanını mı akıtmalıydım yoksa bir kurşun mu sıkmalıydım emin değildim. Elleri bağlı ve dili bıraktığım yerde olduğu için karar vermemde pek yardımcı olamadı, ben de onu düşünmesi için arabada bıraktım ve hanımla biraz konuşmak için içeri girdim."

Tresler'ın telefonu bipledi ve ekrana baktı. "Elimizde bir adres var, Kuzey Bergen'deki bir kablolu hattın arıyor. Başka bir ev telefonu, buradaki gibi." Kaşlarını çatarak tekrar yukarı baktı. "Buradan Jersey'e nasıl bu kadar çabuk gelebildi? Manhattan şu anda tıkanmış durumda. Kestirmeden gitmesi gerekirdi."

Cole ona, "Bunu nasıl yaptığından emin değilim ama Prospect Park'ta beni bekleyen bir helikopter var," diye hatırlattı. "On dakika içinde orada olabiliriz."

Tresler hızla başını salladı ve kapıdan hızla çıkarken görevli memura emir yağdırdı. Arkasında Cole olduğu halde parka doğru koşarken teğmeni aradı.

Ürdün

Jordan titrediğini fark etti. Aslında titremek doğru bir terim değildi, daha çok titremek gibiydi. Tüm vücudu. Erkek arkadaşının eli eteğinin yarısına kadar girmiş bir lise ikinci sınıf öğrencisi gibi titriyordu ve bu iyi bir şey değildi. Sol elinin masanın kenarını parmaklarını beyazlatacak kadar sıkı kavradığını fark etti ve bıraktı. Parmak uçlarındaki hissi geri kazanmak için masaj yaptı ve kahvesine baktı. İhtiyacı olan son şey daha fazla kafeindi, ama boğazı zımpara kağıdı gibi hissediyordu ve stajyerlerden oluşan çatlak ekibinin hiçbiri ona bir şişe su koyma zahmetine girmemişti.

Polislerle konuşuyorum, onu konuşturun, bir adresleri var.

"Şu anda evin içinde misin Bernie?"

"Az önce girdim, evet." Sesi alçaktı, fısıltının biraz üzerindeydi. "Umarım sakıncası yoktur ama şu Bluetooth kulaklık şeylerinden birini kullanıyorum. İki elime de ihtiyacım var. Dürüst olmak gerekirse, ellerimdeki kan yüzünden telefonu tutmak çok zor. Düşürüp seni kaybetmek istemem. Eldiven getirmeliydim."

Jordan mikrofonuna doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Açık konuşayım. Bir adamı garajında öldürdünüz, cesedini arabasında bıraktınız ve şimdi de evlerine girip karısını mı arıyorsunuz?"

"Muhtemelen hâlâ hayattadır. Ne kadar yaşayacağından emin değilim. Ben doktor değilim. Ama evet, şimdi içerideyim. Keşke şu an kalbimi hissedebilseydin. Lanet şey o kadar gürültülü atıyor ki duymamana şaşırdım."

"Başka kimseye zarar verme Bernie. Sadece... dışarı çık ve verandada otur, polisin gelmesini bekle. Aramanı takip ettiklerini biliyorsun. Yakında orada olurlar. Neden başını olduğundan daha fazla belaya sokasın ki?"

"Çocukları olup olmadığından emin değilim. Eğer varsa, büyük olmalılar. Burada birileri Hummel heykelleri topluyor. Dickens romanlarından fırlamış gibi duran o ürkütücü küçük porselen heykelcikler. Her yerde onlardan var; şöminenin üzerinde, kitap raflarında, mutfak tezgahı onlarla kaplı. En az elli tane. Biri bu şeylerin etrafında nasıl yemek pişirebilir anlamıyorum. Tüm bu dağınıklığı temizlemek çok zor olmalı. Belki de temizlemiyorlardır. Aralarında yağ, toz ve kim bilir neler olabilir. İğrenç. FCC yok, değil mi? *Siktir* demek sorun değil mi?"

Jordan kendi kendine, onu konuşturmaya devam et, dedi. Yapması gereken tek şey buydu.

Polise oraya varması için yeterli zamanı vermek.

"Bak ne diyeceğim Bernie. Dediğimi yapıp dışarıda beklediğin sürece telsizde istediğin kadar *sikeyim* demene izin vereceğim."

"Siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı Bernie yumuşak, şarkılı bir sesle. "Sorun değil Jordan. Sanırım sistemimden çıkardım, bu sonuncusuydu. Bonfigleo'lar çok fazla "*siktir*" dedi. 'Siktir git, siktir git' ve 'siktir git hayır'. Bu ikisi tekrar tekrar. Kahretsin, yine söyledim, şimdi duracağım, söz veriyorum."

Jordan bugünkü program için aldığı notların yazılı olduğu panoya baktı. Şu anda her şey çok aptalca görünüyordu. Uzanıp silgiyi aldı ve her şeyi temizledikten sonra en üste BERNIE? yazdı. Onun altına da BONFIGLEO/BROOKLYN.

"Neden Bonfigleolar, Bernie? Onları neden öldürdün?"

"Nedenini biliyorsun."

Jordan başını kaldırıp Billy'ye baktı. Camın arkasında yine telefonla konuşuyordu. Muhtemelen polisle konuşuyordu.

"Bu isimde birini tanımıyorum."

Bernie, "Hanımefendi aşağıda değil. Mutfağı, oturma odasını, banyoyu, çamaşırhaneyi kontrol ettim. Kimse yok. Yukarıda akan su sesi duyuyorum, duş sesi gibi. Sanırım bir lavabo olabilir, belki de biri dişlerini fırçalıyordur, ama eğer durum buysa, çok uzun zamandır akıyor. Bana sorarsanız biraz savurganlık. Duş için bile uzun bir süre. İnsanların kaynaklara hiç saygısı yok. Ron ve Tara, Bonfigleolar, evlerindeki neredeyse tüm ışıklar açıktı. Kullanmadıkları odalarda bile hepsi yanıyordu. Savurganlık. Aşağıda kesinlikle kimse yok. Ben yukarı çıkıyorum."

Jordan tahtada soyadının yanına hızlıca RONALD, TARA yazdı. Sonra Billy'ye hızlıca yazdı: *Oraya varmalarına ne kadar var?*

Görünüşe göre yaklaşık altı dakika uzaktalar.

Altı dakika mı? Tanrım, yürüyorlar mıydı?

Konuşmaya devam et, Jordie.

"Bernie, bana neden Bonfigleo'ları seçtiğini söylemeyeceksen, bana bu insanlardan bahset. Neden onlar?"

"Adımları gıcırıyor. Zeminin bazı kısımları da gıcırıyor. Bunu düzeltebilirsin, biliyorsun. Tek yapmanız gereken üzerine biraz bebek pudrası dökmek ve bunu yarıklara ve tırnak çevresine yaymaktır. Bu bir

Eski bir ev, ama parke güzel. Akçaağaca benziyor. Çoğunlukla iyi durumda." Bir an durakladı. "Koridordaki banyoda ışık yanıyor. Akan su kesinlikle duştan geliyor. Sanırım hanımefendiyi buldum. Burada iki kapalı kapı var. Gidip ona merhaba demeden önce evde başka kimse var mı diye bakacağım."

"Bernie, eğer çocukları varsa, onlara dokunmasan iyi edersin."

"Çizgiyi bu noktada mı çekiyorsun Jordan? Yetişkinleri öldürsem sorun yok ama çocuklar yasak mı?"

"Kastettiğim bu değildi. Kimseye zarar vermeni istemiyorum."

"Köpekler hakkında ne düşünüyorsun? Bir hayvanın ölmesinden bir insanın ölmesini tercih eden insanlardan mısın?"

"Kimseyi ya da hiçbir şeyi öldürmeni istemiyorum," diye tekrarladı Jordan. "Aşağı inmeni ve dışarıda polisi beklemeni istiyorum."

"Köpek falan yok. Şimdiye kadar bir köpek bulmuş olurdum. Çamaşır odasında bir kum kabı gördüm ama kediler saklanmakta oldukça iyidir."

"Hiçbir şeyi öldürme."

"Bir saniye sessiz olmam lazım. İlk kapıdayım. Bekle..."

Jordan telefona uzanıp adamı boynundan yakalamak ve boğazını sıkarak canını çıkarmak istedi. "Canlı yayında birini incitmene izin veremem. Bunu yaparsan telefonu kapatırım."

"Kapatırsan ne olacağını biliyorsun. E l i m d e altı tane daha Uber var. Belki bu sefer iki tane yaparım."

Jordan hemen, "Polis tüm Uber'leri tahliye etti. Bomba patladığından beri bunun üzerinde çalışıyorlar."

"Benim Uber'lerim hareket ediyor, Jordan. Lütfen bana yalan söyleme. Bu işte pek iyi değilsin. Ya benimle kalırsın ya da başkasını havaya uçururum. Kurallar böyle. Şimdi bana bir saniye verin, ilk kapıyı açıyorum..."

BILLY: Polis onunla kalmasını söyledi - eve vardıklarında, bu nerede olduğunu belirlemelerine yardımcı olacak

"Lütfen incitme-"

"Şşş..."

Jordan nefesini içine çekti ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Konuşmayı onun kontrol etmesine izin veriyordu. Bir konuşun konuşmayı kontrol etmesine *asla* izin *vermezdi*. Neden ona izin versin ki? Onun programı. Onun kuralları, onun değil. "Beni bir oyun oynamaya zorladın. Ben de sana bir tane versem nasıl olur?"

Daha ne dediğinin farkına bile varmadan kelimeler ağzından çıkmıştı, bilinçaltı onun üzerine atlamıştı.

Bernie önce bir şey söylemedi, sonra fısıltıyla, "Aklında ne var?" diye sordu.

Jordan dudaklarını yaladı. Gerçekten biraz suya ihtiyacı vardı. "Koridorda iki kapalı kapı olduğunu söylemiştin. Sadece birini açmana izin verilse nasıl olur? Seçme hakkın var ama ne olursa olsun, ne bulursan bul, diğer kapıya dokunmana izin yok. İkinci kapının ardında ne varsa, ikinci kapının ardında kalacak."

Bernie yine sessizliğe gömüldü ve Jordan saniyelerin hızla geçtiğini hissetti.

Sonunda, "Oh, bunu sevdim. Bunu çok sevdim."

Susma sırası Jordan'daydı. Kendini sakinleşmeye zorladı.

Gümbür gümbür atan kalbini sakinleşmeye zorladı.

Onun şovu, onun kuralları. İşleri yavaşlatmak. Zaman kazan.

"Yine de bir çocuğa zarar veremezsin Bernie. Bu da kurallardan biri olmalı."

"Hayır. Kimi ya da neyi bulursam ölürüm. Bu oyunu böyle oynuyoruz. Eğer bunu kabul etmezsen, benim yöntemimle yaparız ve iki odaya da girip evi temizlerim. Bir karara ihtiyacım var. Eğer duş önce durursa, hepsi ölür. Bam, bam, bam."

Polis hangi cehennemdeydi?

Lanet olası polisler neredeydi!

"Tamam." Bunu söylediği anda, bu kelimenin hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacağını biliyordu. O tek kelime. Billy camdan onu izliyordu, ağzı açık kalmıştı.

Az önce birini öldürmüştü.

Bernie, "Ortasında banyo olan iki kapalı kapı. Işıklar açık ama banyo boş. Ebeveyn yatak odası koridorun diğer ucunda. O kapı açık ve duş o yönden geliyor. Annem duşta. Bir ve iki numaralı kapıların arkasında kim var? Bir bıçağım ve bir silahım var. Silah bir SIG Sauer P238, küçük bir .380. Çok güçlü değil ama işimi görür. Bana en yakın olan bir numaralı kapıyı açacağım. Başka bir seçim yapma zamanınız geldi Bayan Briggs. Eğer içeride birini ya da bir şeyi bulursam, bıçağı mı yoksa silahı mı kullanmalıyım?"

Jordan'ın midesi bulandı. "Bernie, benden bunun bir parçası olmamı isteme."

"Ya sen karar verirsin ya da oyun biter ve ben iki odaya da girerim."

"Yapamam..."

"Düşün sonuna yaklaşmış olmalı, sence de öyle değil mi?"

Kim bu kadar uzun duş alır ki?"

Silah ses çıkaracak. Evdeki herkesi uyar. Onlara kaçmaları için bir şans ver.

Jordan ona baktı ve o da omuz silkti. "Tik tak, Bayan Briggs."

Başını iki yana salladı. "Silah, sanırım."

Bernie ofladı. "Silah o zaman. Bunu üç deyince yapacağız, tamam mı? İlk kapı üç...iki...bir..."

Stüdyoyu dolduran sessizlik boğucuydu - Jordan sessizliğin boğazında pamuk gibi düğümlendiğini hissetti ve kendini hareket edemez halde buldu. Billy de daha iyi görünmüyordu, kabindeki kontrol panosunun üzerinden ona bakıyordu, ağzı hafifçe açıktı.

Silah sesi hızlı ve sertti.

Jordan'ın karnına da çarpmış olabilirdi, sandalyesinde öyle bir sarsıldı ki.

Cole

Helikopter bir gölün güney ucundaki North Hudson County Park'ın çimlerine inmeden önce Cole kapıyı açmıştı. Telefonunu helikopterin ses sistemine bağlı kablodan çekti ve 77. Cadde yönünde koşarak son birkaç metreyi yere indirdi. Kendilerine verilen adres sadece birkaç blok ötedeydi.

Arkasında, Tresler telefonuna bağıırıyordu, koşarken kelimeleri kesik kesikti. "Ateş açıldı! Tekrar ediyorum, ateş edildi!"

Cole Riverview Drive'ı geçti ve karşı taraftaki alçak bir taş duvarı aşarak 79. Cadde'ye çıktı. Üzerine doğru gelen beyaz Honda'yı zar zor gördü. Ancak fren sesini duyunca ona doğru döndü. Araba kayarak durdu, onu sadece birkaç santimle ıskaladı ve Cole bacaklarındaki ve baldırlarındaki kaslar yanarak yanından geçti.

77. Cadde'de, yarım düzine siyah beyaz Kuzey Bergen Polisi devriye aracı ve ardından zırhlı bir SWAT minibüsü geçti. Işıklarını yakmışlardı ama sirenleri yoktu. Hepsi de gri çatılı, tuğla verandalı, üç katlı, müstakil bir evin önünde durdu. Cole ve Tresler son birkaç yüz metreyi koştuklarında, bloğun her iki tarafı da arabalarla kordon altına alınmıştı ve birkaç polis memuru

Diğerleri cadde boyunca toplanan komşuları ve izleyicileri geri çekerken, diğerleri de bant ve barikat kurmakla meşguldü. SWAT minibüsünün arkası açıldı ve komutanları emir yağdırırken tam taktik teçhizatlı bir ekip dışarı fırladı.

"Siz ikiniz, yüksek bir yer bulun ve pencerelere yaklaşın. Birinizin önde, diğerinizin arkada olmasını istiyorum. Siz üçünüz arkada daire çizin, tüm giriş noktalarında gedik açmaya hazırlanın. Önce sen gir, PD arkada olsun. Anladınız mı?"

Beşi de başını salladı ve aceleyle uzaklaştı. Onlar yaklaşıırken adam Cole ve Tresler'a baktı. "Siz de kimsiniz?"

Kırkklı yaşlarının ortalarında görünüyordu. Kısa kesilmiş saçları siyah ve gri karışımıydı. Yüzü sertti, sol gözünün arkasında eski bir yara izi vardı. Koyu renk üniformasının üzerine kurşun geçirmez bir yelek giymişti. İsim levhasında RYLAND yazıyordu.

"Ben Dedektif Cole Hundley, bu da ortağım Garrett Tresler. NYPD'den geliyoruz."

"Siz Jersey'desiniz beyler. Bu sizin gösteriniz değil." Yerel polisleri işaret ederek, silahları hazır bir şekilde kapılarda SWAT'ın arkasında sıralanmalarını söyledi.

Cole nefesini tutmaya çalıştı. "Bütün sabah bu adamın peşindeydik. Şehir merkezindeki patlamalardan ve Brooklyn'deki çifte cinayetten o sorumlu. O evin içinden yayın yapıyor. Az önce bir el ateş etti - eğer bu insanlar zaten ölmediyse, birkaç saniye içinde ölecekler - hemen içeri girmeliyiz."

Komutanın kafası karışmış gibiydi. "Nasıl yayın yapıyor?"

"Jordan Briggs'in radyo programını aradı." Cole telefonunu bir polis aracının kaputunun üzerine bıraktı ve sesi yükseltti.

Jordan Briggs'in tanıdık sesi havayı doldurdu. "Tanrım, Bernie, lütfen bana yapmadığını söyle! Cevap vermiyor. Tanrım, Bernie. Orada mısın?"

Bernie nihayet tekrar konuştuğunda sesi hâlâ alçak ve fazlasıyla sakindi. "Üzgünüm, biraz gerginim. Parmağım tetikteydi. Parmağım tetikteydi."

az önce patladı. Daha dikkatli olmam
gerekecek." "Odada ne var Bernie?"

"Dikiş odası ya da bir çeşit el işi odası gibi görünüyor, sanırım." "Ama
insan yok?"

"İnsan yok."

"O zaman gitmen gerekiyor. Anlaşmamız böyleydi," diye yanıtladı Jordan,
sesinde giderek artan bir güvenle. "Git dışarıda polisi bekle."

"Sanırım polis zaten burada. Dışarıda bir tür şamata var. Pencerele
fazla yaklaşmak istemiyorum. Muhtemelen dışarıda keskin nişancılar vardır."

"Silahı o odada bırak, bıçağı da bırak ve aşağı in. Ön kapıdan yavaşça çık,
ellerin havada olsun ki seni görebilsinler. Eminim şu anda dinliyorlardır - silahlı
olmadığını bileceklerdir, sana zarar vermezler - bu kadar insan dinlerken
olmaz."

"Ellerine geçen ilk fırsatta bana bir kurşun sıkacaklar, bunu biliyorsun
Jordan. Bu işler böyle yürür. Ayrıca, anlaşmamız böyle değildi."

"Elbette öyleydi."

"Anlaşmamız iki kapı içindi. İkincisine dokunmayacağım, anlaşmamız
böyleydi ama yine de karısıyla konuşmam gerekiyor."

"Eğer dışarı çıkmazsan, evi basacaklar. Sonra da
Seni vuracaklar. Neden onlara bir sebep verelim ki?"

"Zamanında nasıl gidiyoruz?" Bernie sordu.

"Zaman mı?"

"Saatin başında ve sonunda sert molalar programladığınızı söylemiştiniz.
Sekize iki dakika var. Kesilecek miyiz?"

Jordan sinirli bir şekilde ofladı. "Billy, bunları kapatmanın bir yolu var mı?"

Billy yayına girdi. "Üzgünüm, Jordie. Daha önce açıkladığın gibi, bilgisayar
bizi kapatacak ve tüm telefon görüşmeleri kesilecek. Bunu geçersiz kılmanın bir
yolu yok."

Bernie, "O zaman bu kadar. Eğer yolumuz kesilecekse, size başka bir seçenek bırakmamın zamanı geldi. O zaman-"

Sessizleşti.

Cole, Tresler ve Komutan Ryland gözlerini telefona diktiler. Jordan dedi ki, "Bernie? Orada mısınız? Billy'nin sesi kesildi mi?" "Hâlâ hatta, Jordie. Kırk saniyemiz var.

Mola."

Bernie bir saniye sonra geri döndü ve çok yumuşak, neredeyse bir fısıltı gibi konuştu. "Duş kapalı. İçeride mırıldandığınızı duyabiliyorum."

"Ona zarar verme, Bernie!"

"Sanırım bıçağı kullanacağım. Silahı pek sevmiyorum."

"Bernie, yapmam gereken bir şey olmalı-"

"İşte seçimin, Jordan. Bağlantımız kesilmeden önce bir cevaba ihtiyacım var, bu yüzden oyalanma. İşte başlıyoruz... Hollanda Tüneli mi Lincoln Tüneli mi?"

"Ben gitmiyorum-"

"Bağlantımız kesilmeden önce birini seç, yoksa ikisini de patlatırım. Beş saniye, Jordan."

"Bana soramazsın-"

"Bir tünel seç. Üç...iki..."

"Tanrım, bilmiyorum! Hollanda ya da-"

"Hollanda o zaman!"

"Bekle! Ben öyle demedim-"

Müzik ve önceden kaydedilmiş bir ses araya girdi, "SiriusXM'de Jordan Briggs ile Overdrive'ı dinliyorsunuz..."

Komutan Ryland'ın gözleri kısıldı. "O da neydi öyle?"

Cole evi işaret etti. "İçeri girmeniz gerek! O kadını öldürecek!" Tresler'a döndü. "Hollanda Tüneli - Gaff'ı ara ve söyle-"

Tresler telefonunu çoktan çıkarmış ve kulağına dayamıştı. "Hallediyorum! Hallediyorum!"

Ryland, "Öylece içeri giremeyiz. Bir protokol var. Temas kurmalı ve pazarlık yapmaya çalışmalıyız."

Cole yüzünün kızardığını hissetti. "Yirmi saniye sonra o evde kim varsa ölmüş olacak! Daha bu sabah arkasında bir sürü ceset bıraktı - bu adam teslim olmayacak ve kesinlikle pazarlık yapmayacak. İçeri girmelisin!"

Ryland başını sallayarak telsizini eline aldı. "Nişancılarım yerlerini aldılar mı? Görüş alanınızda mı?"

"Pozisyon olumlu. Görüntü yok, tamam."

"Aynı. Görüntü yok. Tüm pencerelerin perdeleri kapalı. Tamam."

Ryland tekrar Cole'a baktı ve yüzünde ikna edici bir şeyler görmüş olmalıydı, çünkü ağır bir nefes verdi ve telsiz ağzındayken eve geri döndü. "Takım liderleri. Harekete geçiyoruz. Kapıları açın ve flaş bombaları yerleştirin. Şüphelinin bir silahı ve bir bıçağı var. Üst katta -büyük olasılıkla ebeveyn yatak odasındaki potansiyel bir kurbanda yaklaşıyor. İçeri girin ve mümkün olduğunca çabuk yukarı çıkın. İçeride olası dostlar var, bu yüzden ateşinize dikkat edin. Herkes yerini aldı mı?"

Ekibi hemen harekete geçti.

Cole ön kapıda SWAT memurlarından birinin siyah bir koçbaşını kaldırdığını, diğerlerinin de silahlarını kaldırıp onun arkasında sıralandığını gördü. Evin yan tarafında diğerleri pencerelerin altına çömelmişlerdi.

Ryland hepsinin durumunu hızlıca gözden geçirdikten sonra iletim düğmesine tekrar bastı. "Üç...iki...bir...Hadi! Yürü! Yürü! Hadi!"

SWAT subayı koçbaşını geriye doğru yüksek bir kavis çizerek savurdu ve ileri doğru götürdü. Tokmakla sürgü arasındaki ahşap kapıyı kırdı. Tahta parçalanarak büyük bir delik açtı ve kapı içeri doğru savruldu. Bir adam açıklığa bir sarsıntı bombası fırlattı ve bomba derin bir gümbürtü ve beyaz duman patlamasıyla patladı. Elinde koçbaşı olan subay pratik bir dönüşle yoldan çekildi ve diğerleri açık kapıdan koşarak yanından geçtiler. İkincisi ise

Kapının ağızındayken şiddetli bir patlama evi ve yeri sarsarak Cole ve diğerlerini kaldırıma savurdu.

Evin içinden bir alev topu fırladı, tüm pencereleri patlattı ve ön bahçeye doğru yaklaşık yirmi metre fırlayarak yoluna çıkanları sardı. Üst kattan gelen ikinci patlama daha kötüydü.

Ürdün

Jordan konuşmaya çalıştı ve konuşamadığını fark etti. Ağzını açtığında hiçbir şey çıkmadı. Gözleri masasının üzerindeki toz zerresini buldu ve öylece ona baktı, sanki zihni artık ileri düzeyde düşünme yeteneğine sahip değildi ve bu toz zerresine bakmak ona bir amaç veriyor ama toplayabildiği tüm beyin gücünü alıyordu. Kan, patlamaya hazır bir kalp tarafından itilen ve ciğerlerinde tutamadığı havayla beslenen derin bir *vızıltıyla* kulaklarına hücum etti. Gözlerini toza dikti çünkü kendini şimdiki zamanda tutmak, yere sağlam basmak için tek yapabildiği buydu. Kendini bayılmaktan alıkoymak, çünkü vücudunun asıl istediği buydu -kapanmak ve bu şeyin diğer tarafında, yatağının rahatlığında, her şeyin kötü bir rüya olduğunu bilerek uyanmak.

Kulaklığında Billy, "Jordie? Polis hatta. Önlem olarak Hollanda Tüneli ve Lincoln Tüneli'nin her iki ucunu da kapatıyorlar. Hiçbir şey patlamamış. Bu tür şeyleri önlemek için önlemler aldıklarını söylediler -bomba koklayıcılar ve karşı istihbarat James Bond casusları. Bir düzine alarm patlamadan ve NYPD'nin bir ton cehennemi üzerine yağmadan herhangi bir tünele patlayıcı sokmasının mümkün olmadığını söylediler. Blöf yaptığını düşünüyorlar."

Blöf yapmıyordu.

O bir blöfçü değil.

Jordan nefesini verdiğiğinde masasındaki toz kayboldu ve başını kaldırıp bakmaya zorladı kendini.

Billy, "Bunların hiçbiri senin suçun değil, Jordie. Hiçbir şey yok."
_"

Gerisini duymadı. Kulaklıklarını çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Sallantılı bacakları üzerinde durarak stüdyoyu geçti ve yaklaşık bir buçuk milyon insanın ayakta durup ona ve stüdyo kapısına baktığı koridora çıktı. Bazıları onu görünce dağıldı, diğerleri ise sanki bir YouTube videosu izliyormuş ve o da yıldızmış gibi kıpırdamadan durup onu izledi.

Jules Goldblatt doğrudan onun yoluna çıktı.

O daha konuşmadan, "Charlotte nerede?" diye sordu. "Sarah yeşil odada onu izliyor. Dinle Jordie, ben-"

Jordan adamın söylediklerinin geri kalanını da duymadı. Kalabalığın arasından dirsekleyerek geçip koridordan aşağı indi ve yeşil odaya girdi.

Charlotte iri kahverengi gözleriyle ona baktı. "Sarah'ya Pop-Tart yememde bir sakınca olmadığını söyleyebilir misin?"

Jordan odayı geçti, dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını kızına doladı. Onu öylesine sıktı ki, kızın duyulabilir bir solukla söndüğünü duydu.

Yüzü Jordan'ın göğsüne gömülen Charlotte, "Anne, kişisel alanımı daraltıyorsun," diye mırıldandı.

Bu onun daha da sıkmasına neden oldu. Bırakmak istemiyordu. Asla.

Herkesin onu izlediğini hissediyordu ama umursamıyordu.

Yaklaşık bir dakika sonra ellerini gevşetti ve Charlotte'un yüzünün iki yanına bastırdı. "Seni bu gezegendeki her şeyden daha çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Asla izin vermezdim

Kimse sana zarar veremez, seni aşağılayamaz ya da sana olduğun gibi değil de başka bir insanmışsın gibi davranamaz."

Charlotte ona baktı, açıkça şaşırmıştı, sonra dedi ki, "Yani... Ben Pop-Tart alabilir miyim?"

Jordan ağlama isteğiyle savaştı. "İstersen bir kutu Pop-Tart yiyebilir ve üzerine çikolatalı süt içebilirsin."

Ona tekrar sarıldı.

Sarah dudaklarını büzmüş onu izliyordu. "Buradaki yayını kapattım. Televizyonları da. Daha iyi olacağını düşündüm..."

Sesi kesildi ama Jordan anladı. Başını salladı ve "*Teşekkür ederim*" dedi.

Onun arkasında Goldblatt boğazını temizledi. "Jordan?"

"Şimdi olmaz, Jules. Kızımla bir an yaşıyorum ve bunu mahvetmemeni tercih ederim."

"Jordan, FBI'dan birileri seni görmek istiyor."

Jordan kımıldamadı ama Charlotte kımıldadı. Hafifçe geri çekildi ve Jordan'ın omzunun üzerinden yukarı baktı. "Sen bir G-man misin?"

"Evet, hanımefendi."

"Onlarla konuşmalısın anne. Bir sürü silahları var."

Jordan'ın kafası birinin silahını çıkardığını düşünerek döndü ama onun yerine kapıda takım elbiseli altı kişinin durduğunu gördü. Dördü erkek, ikisi kadın.

Kadınlardan biri öne çıktı ve elini uzattı. "Bayan Briggs? Ben Özel Ajan Allison Varney. Özel olarak konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Jordan buna *Gerçekten mi diye* cevap verme isteğiyle savaştı. Çünkü Allison Varney, Allison Varney gibi görünmüyordu. Asyalı olduğu belliydi, üstelik uzun boyluydu, en az beş-dokuz yaşındaydı ve yeşil gözleri vardı. Gri bir pantolon takımının üzerine lacivert bir FBI rüzgârlığı, beyaz bir bluz giymiş ve beline çok büyük görünen bir silah takmıştı.

Kalçasını. "Yayına geri dönmeden önce altı dakikam var. Kızımı bırakmayacağım."

"Tamam."

Jordan Charlotte'un saçını karıştırdı. "Ofisime gidebiliriz." "Ofisinden başka bir yere."

"Neden?"

"Ofisini arıyoruz."

Jordan yüzünün kızardığını hissetti. "Ne yapıyorsunuz? Size ofisime girme iznini kim verdi?"

Jules Goldblatt'ın yüzündeki ifade ona cevabı vermişti.

Ellerini savunurcasına kaldırdı. "Şirket işbirliği yapmamızı söyledi, biz de işbirliği yapıyoruz. Burada kimsenin saklayacak bir şeyi yok, değil mi Jordie?"

"Peki ya arama emri? Yasal süreç? Bir polis devletinde yaşamıyoruz."

"Bugün yaşıyoruz," dedi Allison Varney kesin bir ifadeyle. "Burada kalabiliriz. Sadece biraz mahremiyete ihtiyacımız var." Başını kapıya ve kapının ardında duran bir düzine kadar insana doğru salladı.

Jordan ayağa kalktı. "Jules, dışarı çık. Geri kalanınız da. Herkes dışarı."

Goldblatt tartışmak yerine daha iyi biliyordu. Kapıya doğru ilerledi, önce diğerlerini dışarı çıkardı. Koridorda bir adım atınca durakladı. "Jordan bir şey daha var. Senatör hâlâ burada. Bu sabah olanlar ışığında, ekibi ofisine dönmeye çalışmaktansa burada, stüdyoda kalmasının daha güvenli olacağını düşündü. Onu görürseniz, samimi davranmanızı bekliyorum. Onu yayında yeterince azarladınız. Düşmanca davranarak yarattığınız sorunlara yenilerini eklemenize gerek yok."

Jordan kanepenin yanındaki masadan boş bir kola kutusu alıp ona doğru fırlattı ve omzunun yaklaşık bir karış sağındaki duvara çarptı. "Ben düşmanca davranmıyorum."

Goldblatt başını salladı ve kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Ajan Varney başını öne eğdi. "Hangi senatör burada?"

"Moretti."

Moretti geçen yıl FBI'ın İç Güvenlik'e bağlanması, yaklaşık bir düzine ofisin kapatılması ve binden fazla kişinin işten çıkarılması için bir yasa tasarısı önermişti. Tasarının geçme şansı yoktu ve pek çok kişi onun sadece adını gazetelere yazdırmak için bu tasarıyı gündeme getirdiğini düşünüyordu.

"Tamamen haklı o zaman." Ajan Varney başıyla kısa bir selam verdi ve Charlotte'a gülümsedi. "Bugün kızınızı neden yanınızda tutmak istediğinizi anlıyorum ama bunu duymaması daha iyi olabilir."

"Ben kırılgan, küçük bir kar tanesi değilim," dedi Charlotte.

"Dayanabilirim." "Eminim gezegendeki en sert küçük kız sensindir ama annenle yalnız konuşmak için." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Diğer G-Men'lerimden birkaçıyla koridorda beklesen nasıl olur?"

Jordan tartışmaya hazırды ama saate bakınca sadece beş dakikası olduğunu anladı. Onun yerine Charlotte'un kolunu sıktı. "Sorun yok, tatlım. Hemen çıkıyorum. Sarah ile kal. Federallerin dokunmamaları gereken hiçbir şeye dokunmalarına izin verme."

Kızı tereddüt etti, sonra koridorda Sarah'yı buldu. Ajanlardan üçü onu dışarı kadar takip etti; diğer kadın ve iki adam. Diğer iki adam yeşil odada kalmış, sessizce kapıda bekliyorlardı. Jordan onların bu olaya katılmak için mi yoksa kapıya doğru kaçmaya karar verirse kaçmasını engellemek için mi orada olduklarından emin değildi. Sessizlikleri sinir bozucuydu.

Ajan Varney kanepeye doğru başını salladı. "Neden oturmuyorsunuz?"

"Hayır," diye cevap verdi Jordan. "Neden ofisimi arıyorsunuz?"

"Çünkü sürprizlerden hoşlanmam." Ajan Varney'nin gözleri kısıldı. "Bu adamla bağlantınız nedir?"

"Öyle bir şey yok."

"Elbette var. Bu sabah sizi seçmesinin bir nedeni var." "Büyük bir dinleyici kitlem var."

Omuz silktili. "Stern'ün daha büyük bir kitlesi var. *Today Show* hemen sokağın aşağısında. Ofisinin penceresinden Jimmy Kimmel'in stüdyosuna tükürüp vurabilirim. Senden daha büyük izleyici kitlesine sahip düzinelerce başka yayın burada. Peki neden sen?"

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sana inanmıyorum."

"U m u r u m d a değil." Jordan başını sallayarak duvardaki saate baktı. "Dört dakikam var."

Varney'nin bakışları Jordan'ın yüzünden ayrılmadı. "Zamanın farkındayım ve mevcut koşullar ışığında, yayına geri dönmenize izin vereceğim. Ancak bunu yapmadan önce bir şeyi çok dikkatli düşünmeni istiyorum. Şu anda size bu adamın neden size kafayı taktığını *soruyorum*. İkinizi birbirinize bağlayan her neyse açıklama fırsatı veriyorum. Sana bu nezaketi gösteriyorum. Dört dakika içinde, yayına geri dönmek için kapıdan çıktığınızda, bana bu cevabı vermediyseniz ve ben bunu kendim çözersem -ki çözeceğim- engellemekle suçlanacaksınız. Eğer sizi onun suçlarına bir tür suç ortağı olarak bağlayabilirsem, işler çok daha kötüye gidecek. New York hala bir idam cezası eyaleti ve Sing Sing'deki elektrikli sandalyeyi neredeyse altmış yıldır kullanmamış olsalar da, dostun Bernie onlara örümcek ağlarının tozunu almak ve kabloları incelemek için pek çok neden verdi. Ya onun hemen arkasında turuncu bir tulumun içinde elinde 'sıradaki' yazan bir biletle duracaksın ya da benimle çalışıp bu işten bir kahraman olarak çıkacaksın."

"Bu adama tam olarak neden yardım edeyim ki?"

Ajan Varney gözünü kırpmadı. "Reytingler."

"Reytingler," diye tekrarladı Jordan. "Reytinge ihtiyacım yok. Benim izleyici kitlem çok büyük."

"Ama en büyüğü değil. En azından bu sabaha kadar değildi. Şimdi *herkes* seni dinliyor. Buraya gelmeden önce şirket ofisinize uğradım. Kaç kişinin seni dinlediği hakkında bir fikrin var mı?"

Sadece son bir saat içinde insanlar programınızı dinlemek için kayıt yaptırdı mı?"

Jordan bir an durup stüdyodaki panoyu kontrol etseydi bunu bilebilirdi ama bakmamıştı. Bu düşünce aklının ucundan bile geçmemişti. Çünkü bu çok çılgıncaydı. "Bu konuda ciddi olamazsın."

"Olanlardan sadece iki kişi yararlanıyor. Bernie kendini şöhret trenine hızlı bir şekilde bindirdi ve sen, senin şovun. Birkaç saat içinde *nispeten* tanınan bir isimden dünyanın *en çok* dinlenen talk show sunucusuna dönüştün. Sen söyle: Başka kime bakmalıyım?"

Jordan bir adım daha yaklaştı ve ona vurma isteğiyle savaştı. "Üç dakika."

"Bu kocanızın mali sorunlarıyla mı ilgili? Belki de onu kurtarmak için bir girişimdir?"

"Ne?"

Ajan Varney ağırlığını sol ayağından sağ ayağına kaydırды. "İkinizi soktuğu çukurun farkında olmadığınızı mı söyleyeceksiniz cidden? Çünkü bunu yapmayı planlıyormuşsunuz gibi görünüyor. Federal bir memura yalan söylemek başlı başına bir sürü suçlamayı beraberinde getirir. Bir hukukçuya danışmak akıllıca olur-"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"...ve işte gidiyor." Varney hayal kırıklığı içinde alnını kaşıdı ve kapının yanındaki iki ajana baktı. "Neden itiraf etmek yerine hep inkâr ediyorlar?"

Ajanlardan biri omuz silkti.

"Bu sizi ilgilendirmez ama *kocamla* ben boşandık ve bir süredir de boşanıyoruz. Mali durumumuzu her zaman ayrı tuttuk çünkü aptalca şeylere para harcamayı seviyordu ve bunu görmek beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Evlendiğimizde, gelirlerimiz muhasebecimiz tarafından tutulan bir hesaba yatırılıyor ve her hafta çek hesaplarımıza harçlık yatırılıyordu. Bilmiyordum.

Parasını balinaları kurtarmak için mi yoksa Rus fahişeler için mi harcadığını bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi. Paramız artık tamamen ayrı."

"Sesin biraz sert geliyor."

"O bir pislik ve benim senin hakkındaki görüşüm de çok daha yüksek değil. İki dakika."

Ajan Varney sol elini kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. Arkasındaki ajanlardan biri, çürük dişleri olan tombul bir adam, ceketinin cebinden katlanmış birkaç kâğıt çıkardı ve avucunun içine bıraktı.

Ajan Varney kâğıtlara bakmadan Jordan'a uzattı. "Vatanseverlik Yasası'nı biliyor musunuz?"

"Elbette."

"Bu küçük, şık bir araç. Terörizmle potansiyel bir bağlantı varsa, Yasa, kolluk kuvvetlerindeki bizlerin arama emri olmadan finansal verilere hızlı bir şekilde erişmemize izin veriyor. Önceden kayıtlarınıza erişmem günlerimi, belki haftalarımı alırdı. George W. sağ olsun, ihtiyacım olan her şeyi buraya gelirken bulabildim ve bulduklarım hiç de hoş değildi. Meteliksizsiniz Bayan Briggs. Görünüşe göre iki haftadır parasızsınız. Kocanız küçük bir kabuk oyunu oynuyordu, ama bu onu yakaladı. Bırakayım da mali suçlarla ilgilenen iyi insanlar suç işlenip işlenmediğine karar versinler. Benim ilgilendiğim tek şey size verdiği sebep."

Ajan Varney'nin kemerine takılı telefon cızırdadı. Açtı ve ekrana baktı. Kaşlarını çatı.

"Şimdi ne olacak?"

"Başka bir bomba patlaması daha var."

Jordan midesinin sıkıştığını hissetti. "Hollanda Tüneli mi?"

"Hayır... tünel falan değil." Mesajı okurken sesi kesildi.

Jordan onun devam etmesini bekledi. Ajan devam etmeyince elindeki evrakı kaptığı gibi kapıya yöneldi. "Yayına geri dönmem gerek."

Cole

Cole yerdeydi. Yere düştüğünü hatırlamıyordu. Tresler ve Komutan Ryland'ın da düştüğünü görmemişti ama üçü de caddenin karşıındaki kaldırımdaydı, evle aralarında bir devriye arabası vardı ve üstlerindeki hava bir fırın kadar sıcaktı. Ateş toplarının en büyüğü ön kapıdan fırlamış ve bir canavarın kızgın kırmızı dili gibi evin içine geri çekilmeden önce sokağın yarısına kadar gelmişti.

Cole yüzüstü yuvarlandı, dizlerini altına aldı, ayağa kalktı, ön bahçede birkaç adam gördü, ikisi yanıyordu ve bir diğeri yeleğini çıkarıp ona en yakın adamın alevlerine vuruyordu. Onlar söndüğünde hızla döndü ve çimlere yığılıp bayılmadan önce yuvarlanmaya çalışan diğeri adamlarla ilgilenmeye başladı.

Komutan Ryland ayağa kalktı ve telsizini bulup mikrofona bağırımadan önce tüm olanları bir saniyeden kısa bir süre içinde kavradı, "Tüm ekip üyeleri, ses verin! Binayı boşaltın - bubi tuzaklarımız var! Rapor verin! Herkes rapor versin!"

Geniş gözleri Cole'a kaydı ve öfkeyle doldu. "Bu senin suçun, pislik! Hepsi senin suçun! Eğer birini, yani *herhangi birini* kaybedersem, kariyerimin geri kalanını seninkini mahvederek geçireceğim!"

Cole onun haklı olduğunu biliyordu. Protokolü çiğnemişler ve onun sözüyle hareket etmişlerdi. O daha iyi bilmeliydi.

Ön kapıdan ve eksik pencerelerden siyah dumanlar fışkırıyordu.

Çatı yanıyordu.

Ryland polis memurlarından birine döndü. "İtfaiyeyi buraya getirin!"

Açık kapı aralığında bir SWAT memuru belirdi ve sendeleyerek dışarı çıktı. Şok geçirmiş gibi görünüyordu.

Cole sokağın karşısına, ön sahanlığa doğru fırladı. Adamın kolunu omzuna attı ve çimenlerin üzerine çıkmasına yardım etti. "İçeride başka kimse var mı?"

Memur bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra başını salladı. "İçeride hiçbir şey yok. Mobilya yok, insan yok; her yer bomboş. Boş." Başını çevirdi ve öksürdü, sonra tekrar Cole'a baktı. "Arka kapıdan girdim ve bombalar patlamadan önce merdivenlerden yukarı çıktım. Bir kabloyu mu tetiklediler yoksa uzaktan kumandayla mı patlattılar bilmiyorum ama tavan arasında ikincil bir patlamayla ön kapıya yerleştirilmişti. Evde, üst katın sahanlığında, kablolu ve kancasız bir telefonda başka bir şey bulamadım. Bu ona bağlıydı, ahizeye takılıydı."

Yan tarafında beyaz bir LED halka olan ve ön tarafında Bose yazan küçük, kama şeklinde siyah bir kutuyu havaya kaldırdı. "Bir çeşit kablosuz alıcı. Bluetooth sanırım. Belki WiFi. Emin değilim."

"Peki ev boş mu?"

Memur tekrar öksürdü ve başını salladı. "Hiç kimse yok. İçeride hiç kimse yok," diye tekrarladı.

Cole kaşlarını çatarak kutuya baktı. "Birinci katı ve tavan arasını havaya uçurmuş ama bunu bulduğun yerde hiçbir şey yok. Mümkün olduğunca uzun süre yayın yapmaya devam etmek istedi."

"Kim?"

Tresler arkasından koştu. "Ne yapıyorsun lan sen? Evden uzaklaş!"

Cole telsiz alıcısını memurun elinden aldı ve havaya kaldırdı. Bir aşağı bir yukarı sokağa, sonra da sokağın karşısındaki evlere baktı ve yavaş bir daire çizerek döndü. "O burada. Çevredeki evlerden birinde. Bluetooth kulaklık kullandığını söyledi. Alıcı bu. Bu şeylerin fazla bir menzili olduğunu sanmıyorum, belki en fazla yüz metre - yakınlarda olmalı."

Cole yavaşça döndü ve dondu kaldı. Parmağı kalktı ve yandaki evin verandasını işaret etti.

Tresler önce anlamadı. Sonra anladı.

Verandada pasla kaplı eski bir metal sandalye oturuyordu. Koltuğun oturma yeri ve arkası turuncu şeritli, yırtık sarı pleather kumaşla kaplanmıştı. "Bu, Bonfigleo'ların mutfaklarında bağlı oldukları sandalyenin aynısı."

"Olamaz."

Bir sağlık görevlisi çimlerin üzerinden fırladı ve Cole'un memuru yere indirmesine yardım etti, böylece ona daha iyi bakabilecekti. Cole ambulansın geldiğini bile duymamıştı; kulakları hâlâ çınlıyordu. Bir itfaiye aracı ve ardından iki ambulans daha sokağı turladı; ilk müdahale ekipleri sokağa doluşurken hepsi de kayarak durdu.

"Onu yakaladınız mı?" Cole sağlık görevlisine sordu.

Memurun gömleğinin yanmış kolunu yırtarak başını salladı. Diğer dört sağlık görevlisi geldiğinde, ön kapının yanındaki SWAT memurlarını işaret etti. "Onları kontrol edin!"

Cole telsiz alıcısını memurun eline geri verdi. "Olay Yeri İnceleme'nin bunu aldığından emin ol."

Bir dakika sonra, o ve Tresler yan taraftaki evin ön verandasındaydılar, yanlarında köhne sarı sandalye vardı. Ön kapıyı hafif aralık bulmuşlar.

Ürdün

Masasındaki kırmızı ON THE AIR göstergesi yandığında Jordan kelimelerin gelmesini bekledi. Bu onun için genellikle böyle çalışırdı. Tahtada yazılı gevşek konular dışında önceden plan yapmazdı. Kariyerinin başlarında plan yapmıştı ama o yayınlar senaryolaştırılmış, prova edilmiş gibi geliyordu. Sanki izleyicileriyle konuşmak yerine onlara bir şeyler okuyormuş gibi. Formatı daha resmi olmayan bir sohbele dönüştürene kadar kariyeri gerçekten yükselişe geçmedi. Onu tanıyanlar sık sık bunun ne kadar garip olduğu yorumunu yapıyorlardı çünkü o gerçekten de pek konuşkan biri değildi. Üniversitedeyken her zaman köşedeki sessiz kız olmuş, diğer herkesin ne kadar zahmetsizce konuştuğunu izlemişti. Biriyle çıktığında, sohbeti hep karşısındakinin yönetmesine izin verirdi. Arada sırada, onun ilgisini çeken bir konuya *girerlerdi* ve sonunda konuşur, genellikle onları şaşkın bir sessizlik içinde kendisine bakarken bırakan bir atıp tutmaya başlardı. Bunların bu programın nasıl bir şeye dönüşeceğinin ilk işaretleri olduğunu tahmin ediyordu ama o zamanlar bunu bilmiyordu.

Konuşmak istediğinde, konu ilgisini çektiğinde, kelimeler gelirdi.

Şu anda söyleyecek sözü yoktu.

İkinci monitöründe tüm hatlar doluydu ve hiçbirisi Bernie hakkında değildi. Hepsi de Bernie hakkında konuşmak istiyordu.

Duvardaki LED sayaç, yayına ilk çıktığında beş milyondan biraz fazla dinleyicisi olduğunu söylemişti, sonra bombalamalar hakkında konuşmayı reddettiğinde düşmüştü, şimdi neredeyse on iki milyonu gösteriyordu.

On iki milyon insan onun konuşmasını bekliyordu.

Sayı artmaya devam ediyordu. Her baktığında daha da yükseliyordu.

Bu yüzden daha fazla bakmadı.

Özel Ajan Allison Varney'nin ona verdiği çıktılar masasının üzerinde duruyordu. Hiç mantıklı değillerdi. Nick'in kişisel çek hesabının, kendi hesabının, Charlotte'un üniversite birikimlerinin, çeşitli emeklilik hesaplarının ekstreleri vardı... Toplamda altı yüz doların biraz üzerinde bir bakiyeleri vardı. Muhasebecisiyle son kez masaya oturduğunda, yaklaşık otuz milyonluk likit varlığı vardı. Bir de arabaları, evleri, kiralık mülkleri, Nick'in Martha's Vineyard'daki teknesi vardı; hepsi son kontrolde ödenmiş, şimdi de ağzına kadar ipotekliydi. Kendisinin haberi olmadan bunun nasıl olabildiğini anlamıyordu. Her iki tarafın da avukatlarına bildirim yapılmadan tek bir dolar bile hareket etmemişti.

"Lanet olsun, Nick."

Mikrofonun çok sıcak, Jordie

Jordan ona baktı, gözlerindeki panik ışıltısını yakaladı. Sonra kelimeler döküldü ve o da dökülmelerine izin verdi. "Lanet olası eski kocam. Böyle bir günde ikinci planda kalacağını düşünürsünüz ama hayır, ana etkinliğin önüne geçip spot ışıklarını çalmanın bir yolunu buldu. Burada önemli olan kelime *çalmak*. O daldı

bal küpünü temizledim, karıncaların yemesi için bir parça bile bırakmadım."

BILLY: Bunun neyle ilgili olduğundan emin değilim, ama bir süre önce bana boşanırken geri dönüp seni ısırabilecek bir şey söylersen kırmızı bayrağı kaldırmamı söylemiştin - bu da benim kırmızı bayrağı sallamam

Jordan onu görmezden geldi. "Eski sevgilimin bir vampir gibi olduğunu hep biliyordum. Kont Nick, içimdeki tüm yaşam enerjisini emiyor, sonra daha fazlası için tekrar tekrar geri geliyor, benden geriye kurumuş bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar durmaya niyetli değil. Başından beri bunun olacağını gördüm, sadece paranoyak olduğumu umdum, kendime milyonlarca kez sadece paranoyak olduğumu söyledim, ama hayır... hiç de paranoyak değildim, daha çok bir kahin, bir kahin, bir kahin, bir kahin, benden çok önce bunu görmesi ve olmasını engellemesi gereken berbat bir profesyonel destek sistemi tarafından çevrelenmiş güzel saçlı bir falcı, ama yine hayır. Kont Nick, eğer dışarıda bir yerlerde, memleketinin toprağıyla kaplı tabutunda uyuyorsan, eğer şu anda beni dinliyorsan, bir parçamın bunu bana neden yaptığını anladığını bilmeni isterim. Hoşuma gitmeyebilir ama anlıyorum. Anlamadığım şey ise bunu kızına nasıl yapabildiğin. Senin bile bu kadar alçalabileceğini düşünmemiştim. Sanırım bu konuda yanılmışım. Seni sevmek konusunda olduğu kadar bu konuda da yanılmışım. Bunu küçük kızımıza nasıl açıklayacağını biraz düşünmeni istiyorum, çünkü bu senin sorumluluğunda. Bunu senin yerine ben yapmayacağım. Mezarından çıkmaya karar verdin, o deliğe geri dönmeden önce onunla aranı düzeltmelisin, ona tam olarak kim olduğunu anlatmalısın, seni lanet olası pislik. Kızının senin kim ve ne olduğunu başka birinden öğrenmesini istemezsin."

Jordan içini çekti ve hatta arayanlara baktı:

Hat 1 - Tina (O evdeki insanları öldürdü mü?) Hat 2 - Becky
(Tünelde araba kullanmak güvenli mi?)
Hat 3 - Julie (Jersey'deki patlama - bu o mu?) Hat 4 - Bill
(Onun dediklerini yapmayı bırak!)
5. Hat - Jeff (Polisler nerede?)

Hiçbiri Bernie değildi. Bir endişe sancısı hissetti. Ve o hatta olmadığı sürece, dışarıda yaptığı şeyi yapıyordu ve bu çok daha kötüydü. Bu acının bir kısmının hayal kırıklığı olduğunu itiraf etmezse yalan söylemiş olurdu. Bunun için kendinden nefret ediyordu. Kendi kendine onunla konuşmak istemediğini söyledi, hiç de öyle değildi, ama onun ne yaptığını bilmesi gerekiyordu. Onu yiyip bitiren de buydu.

Telefonu Nick'ten gelen bir mesajla titredi. Basitçe "*WTF?*" yazıyordu.

Telefonunu çevirdi. Siktir et onu.

"Bu kadar yeter. Onun eski sevgilisi olmasının bir nedeni var ve eminim hepiniz onun pek çok kusurunu duymak istemiyorsunuzdur," dedi Jordan derin bir iç çekerek. "Telefonda soruları olan bir sürü insan var. Açıkçası *benim* de sorularım var. Hepimizin soruları var. Yine de çok fazla cevabım yok. Açıkçası, bir bok bilmiyorum. Sizden daha fazla değil. Kayıtlara geçsin, Bernie denen adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Son molarımızda bir grup federal ajan geldi, hepsi yeni tıraş olmuş, kolalanmış ve ütülenmişlerdi ve gerçek bürokratik tarzda, kötü adamı yakalamak için herhangi bir girişimde bulunmak yerine beni spot ışıkları altına attılar. Bu adamla bir şekilde bağlantılı olduğumu düşünüyor gibiler. Küçük Bayan Sorumlu Ajan, tüm bunları kendime reyting kazandırmak için düzenlediğimi söyleyecek kadar ileri gitti. Sanki ben ve Bernie, Boris ve Natasha ya da Bonnie ve Clyde gibi bir plan üzerinde çalışıyoruz. Eğer bu hödükler grubu federallerin sunabileceği en iyi şeyi temsil ediyorsa, bence hepimiz

bu sabah sorun. Bernie hariç herkesin. Davaya bakan bu ekip sayesinde endişelenecek bir şeyi yok."

Bir ziyaretçimiz var. Asma köprüyü indireyim mi?

Jordan stüdyonun kapısına baktı. Ajan Varney diğer tarafta, ellerini cama dayamış, içeri bakıyordu. Jordan onu görmezden geldi, Billy'ye başını salladı. "Hat 2'den Becky tünellerde araba kullanmanın güvenli olup olmadığını soruyor. Hiçbir fikrim yok. Ben olsam kullanmazdım. Seçme şansım olsaydı, bir fincan kahve, bir paket Oreos ve haber kanallarından biri açıkken oturma odamda kamp kurardım. Dışarı adımımı atmazdım, nokta. Eski kocalar bir yana, hayatımı seviyorum, onu yaşamaya devam etmeyi tercih ediyorum, bu yüzden otobüslerin önüne çıkmıyorum ya da zararın havada olduğu apaçık ortadayken kendimi tehlikeye atmıyorum. 4. Hattaki Bill benden 'Onun dediklerini yapmayı bırak' alıntısını yapmamı istiyor. Bill, ben onun dediklerini yapmadım. Beni arıyor, ben de onu hatta tutuyorum ki yukarıda bahsi geçen emniyet mensupları aramasının izini sürebilsin. Bu kadar. Olan biten bu. Duman ve aynalar yok bunda. Simon Says yok. Telefonlarına bakmayı bırakabilirim ama iki şeyden biri olur: Ya bir sürü şeyi havaya uçurur ya da başka birini arar. O zaman polisler iki numaralı mekâna yerleşmek için çabalamak zorunda kalacaklar. Tüm bunlar ona daha fazla zaman kazandırır. Ve onun dünyasında daha fazla zaman, muhtemelen bizim dünyamızda daha fazla insanın ölmesi demek. Peki, doğru şeyi mi yapıyorum Bill? Bilmiyorum. *Şu anda doğru* gibi görünen şeyi yapıyorum. Bunu ilerledikçe anlıyorum."

Jordan tekrar arayanlara baktı. "Tina o evdeki insanları öldürüp öldürmediğini bilmek istiyor. Kahretsin Tina, bilmiyorum. Senin duyduklarını ben de duydum. Bana kenarda köşede notlar bırakacak değil ya. Dua edelim de öldürmemiş olsun ve bu bir tür eşek şakası olsun. Sabaha nasıl başladığını düşünersek, ona inanmaya meyilliyim. Umalım da polisler zamanında oraya varmış olsunlar.

Bir yerlerde yüzüstü toprağa düşmüş. Şu anda bizimle birlikte olmamasının nedeninin bu olduğunu düşünmeyi tercih ederim. Kafası meşgul ve umarım kontrol listesinde sırada ne varsa onunla meşgul değildir."

Jordan her bir yoruma cevap verirken, arayanların hattan düşmesini ve yerlerini başkalarının almasını izledi. Ama o değil, Bernie değil.

Telefonu tekrar titrediğinde ona bakmadı bile. Nick şimdilik kendi pisliğinde boğulabilir.

Cole

Hem Cole hem de Tresler silahlarını çıkardılar.

Kapının kilidi kırılmıştı. Tahta parçalanmıştı ve kalıntılar verandada, ayaklarının dibindeydi, belli ki tazeydi. Geniş bir tornavida ya da belki bir levye kullanmıştı.

Cole tekrar Komutan Ryland'a baktı. Etrafı polis memurları ve emir yağdıran ilk müdahale ekipleri tarafından sarılmıştı.

"Ona söylemeliyiz."

Tresler başını salladı ve yumuşak bir sesle konuştu. "Onlar işlerini hallederken daha fazla zaman mı harcayalım? Jersey'deyiz. Ona söyleriz ve bizim yerimize onlar içeri girer. Sizi bilmem ama ben bu adamı istiyorum ve o muhtemelen yukarıda bir kadını doğrarken bunu tartışarak bir saniye daha kaybetmeyeceğim. Yargı yetkisini sonra hallederiz. Arkamı kolla..."

Cole'u dürttü, çömeldi ve dirseğini kullanarak kapıyı itti, solda merdivenler ve sağda bir aile odası bulunan dar bir koridora açıldı. Kalın ahşap panjurların arasından sızan ışık, alacakaranlık parçacıklarının yerleri, duvarları ve mobilyaları kaplamasına izin veriyordu. Kanepenin önünde metal bir televizyon tepsi, üstünde de bir pizza kutusu duruyordu. Birkaç çocuk oyuncağı yere saçılmıştı; köpük yapbozlar, yeni yürümeye başlayan bir çocuğun oynayacağı türden şeyler.

Cole kalbinin etrafında bir yumruğun sıkıldığını hissetti.

Lütfen üst katta bir bebek bulmamıza izin verme.

Çaylakken iki ölü bebek görmüştü. Son yıllarda cinayet masası dedektifi olarak dört tane daha görmüştü. Bir tanesi meth kafalı annesi tarafından neredeyse bir hafta boyunca beşiğinde unutulmuştu. Diğer üçü SIDS'ten ölmüştü, iki tanesinde de ebeveynler öyle görünmesini sağlamaya çalışmıştı. Bir tanesinde baba, henüz üç aylık olan bebekle birlikte uyuyakalmış ve bebeğin üzerine yuvarlanmıştı. Diğerinde ise anne ağlamaya dayanamayıp yeni doğan kızını yastıkla boğmuş, sonra da dadısının yaptığını iddia etmişti. Hepsinde de minik yüzler Cole'un zihninde kazınmış olarak kaldı. Küçük savunmasız parmaklar. Geniş, cam gibi gözler. Ölü yetişkinlerle başa çıkabilirdi ama çocuklar onu rahatsız ediyordu.

Tresler eşiği aşarak odaya girdi ve Cole onun omzunu tuttu. "Diğer evde bubi tuzağı vardı. Yavaş hareket et."

Tresler arkasına bakmadan başını salladı.

Yukarıdan bir gümbürtü geldi. Üst katta bir şey kımıldadı, döşeme tahtalarının üzerinde kaydı.

İkisi de yukarı baktı ve Bernie'nin gıcırdadığını söylediği basamaklardan kaçınmak için ayaklarını basamakların ortasına değil, sol ve sağ kenarlarına koymaya dikkat ederek merdivenleri çıkmaya başladılar. En üst sahanlıkta, tam da Bernie'nin yayında tarif ettiği şeyi buldular

-İkinci kat boyunca uzanan bir koridor, sol uçta bir banyonun iki yanında kapılar, sağda koridorun karşı ucunda ebeveyn yatak odası gibi görünen bir yer. Koridordaki banyonun ışığı yanıyordu ama oda boştu. Yanındaki iki kapıdan biri açık duruyordu -bir çeşit dikiş ya da el işi odası- diğer kapı hâlâ kapalıydı. Sağ taraflarındaki ebeveyn yatak odasının derinliklerinde bir ışık yanıyordu. Duş akmıyordu. Su akmıyordu. Başka ses de yoktu.

Tresler silahının namlusuyla ana yatak odasını işaret etti ve o yöne doğru ilerlemeye başladı.

Cole başıyla onayladı ve onu takip etti.

Yapılmamış büyük boy bir yatağın uzak tarafındaki komodinin üzerinde bir masa lambası yanıyordu. Çarşaflar ayak ucundaki beyaz yorganın etrafında buruş buruştu, kadın giysileri üst üste saçılmıştı - kot pantolon, kazak, sütyen ve iç çamaşırı. Köşedeki kapıdan ışık sızıyordu ve havada buhar vardı.

Cole sessizce çömelip silahıyla yatağın altını süpürürken, Tresler açık bir dolap kapısına gitti. Odada kimseyi bulamadılar.

Yatağın etrafından dolanarak banyoya doğru ilerleyen Tresler, odanın çizgilerini takip etti, Cole doğrudan yaklaşırken sırtını komodine açık kapı arasındaki duvara dayadı. Tresler boştaki elinin parmaklarıyla sessizce üçten geriye doğru saydı, sonra kapı aralığına eğilip "Polis!" diye bağırdı, Cole koşarak odaya girip etrafı soldan sağa tararken.

Cole kanı görür görmez çok geç kaldıklarını anladı. Bernie gitmişti.

Çıplak bedeni beyaz bir küvetin kenarına örtülmüştü, yüzü koyun, belinden bükülmüştü. Küvetin içinde, bacakları altından garip bir şekilde kıvrılmıştı. Sağ eli hâlâ yukarıdaki çubuktan kısmen kopmuş olan duş perdesine sarılıydı. Gövdesinin üst kısmı çökmüştü ve ıslak saçları hâlâ bir kan gölünün içine damlıyordu. Görünürde üç bıçak yarası vardı; ikisi sırtında, diğeri boynunda, yanağının hemen altındaydı. En çok o kanamıştı ama artık kanamıyordu ve Cole'un onun öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmesine gerek kalmamıştı.

Aynadaki buhara Bernie şöyle yazmıştı:

Bir bebek kadar çıplak

Cole o anda tek bir şey düşündü: *Çocuk.*

Cole

Cole hiç vakit kaybetmedi.

Tresler'ın yanından ite kaka geçip yatak odasına girdi ve koridora geri döndü. Giderken açık alanları süpürdü, dikiş odasına ve boş banyoya göz attı, sonra diğer tarafta bulabilecekleri için diğer tek kapalı kapının önünde kendini hazırladı.

Kapı koluna uzandığında Tresler onu durdurdu. "Eğer bu evde patlayacak bir şey ayarladıysa, o da bu kapı olacaktır."

Cole onun haklı olduğunu biliyordu.

Telefonunu çıkarıp el fenerini açtı ve kapı kolunu elinden geldiğince inceledi, sonra ışığı kapı pervazının üzerinde gezdirdi, sağ alt köşeden başlayıp geniş bir daire çizerek tüm kapı boyunca ilerledi.

Eğer kapı hileliyse, bu taraftan hiçbir şey görünmüyordu. Alttaki çatlaktan da bir şey göremiyordu. Tresler'a, "Sen aşağı in. Ben yaparım."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Cole anlamıştı. O da gitmezdi.

Hâlâ dizlerinin üzerinde, parmaklarını bükerek kapı koluna uzandı, yavaşça tuttu ve yarım daire çizerek döndürmeye başladı,

İnce boşluğun dörtte üçünü geçtikten sonra mandal civatasının çerçevedeki plakadan dışarı kayışını izledi. Topuz durdu. Çizginin sonu.

Tresler'a hızlıca bir göz attı. Ortağı olabildiğince yana kaymıştı, silahını kaldırmış, parmağı tetikteydi.

Cole'un vücudundaki her içgüdü ona kapıyı açmamasını söylüyordu ama yine de açtı. Hafif bir itmeyle kapı eski, gıcırtılı menteşeleri üzerinde odaya doğru sallandı.

Keskin bir nefes aldı ve el feneriyle odayı taradı.

Arkasında Tresler, "Orospu çocuğu," diye mırıldandı, döndü ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. "Emin olduğumu sanmıştım..."

Cole'un da vardı ve rahatlamamanın ü z e r i n e çökmesi bir an aldı.

Çocuk yoktu.

Bir çocuk odası bile yoktu.

Toz ve örümcek ağlarıyla kaplı ikinci oda, tabandan tavana kadar bayram süsleri ve giysilerle dolu şeffaf plastik kutularla doluydu. Sadece bir depo odası.

Evin ilk katından bot sesleri ve "Polis!" bağırışları yükseldiğinde Cole hâlâ tüm bunlara bakıyordu.

On dakika sonra ön tarafa geri dönmüşlerdi.

Kapsamlı bir aramadan sonra Bernie'ye dair hiçbir iz bulamadılar - sadece duştaki ölü kadın ve garajda arabasının direksiyonunda boğazı kesilmiş halde ölü bulunan kocası.

Cole ve Tresler, Kuzey Bergen Polisi'ne ait bir kruvazörün kaputunun etrafında durmuşlardı, SWAT Komutanı Emmett Ryland karşılarındaydı, yüzü kıpkırmızıydı ve Tresler'ın telefonu hepsinin arasındaydı, Teğmen Gaff'ın sesi duyuluyordu. *"İki memurumu tutuklamak ne işe yarayacak?"*

"İki memurunuz adamlarımdan birinin ölümüne neden oldu, üçünü hastanelik etti, sonra da bir evi yasadışı bir şekilde aradı ve bunların hiçbirisi sizin yetki alanınızda gerçekleşmedi."

Gaff cevap verdi: "Hepsi burada, *bizim yetki alanımızda* başlayan bir şüphelinin peşindeydi. Bu adresi bize Vatan verdi, tıpkı sizin gibi. Hepimiz aynı şeyin peşindeyiz. Bunu bir inceleme kurulunun önünde tekrar anlatma zamanı geldiğinde, onlara hepimizin birlikte çalıştığını mı yoksa kilit oyuncularını avın dışına çıkararak işleri nasıl yavaşlattığınızı mı söylemeyi tercih edersiniz? Dedektif Hundley bu adamla gerçekten konuşan tek emniyet mensubu. İlk patlamaların ortasında dışarıdaydı. Haberlerde ve internette koşarken çekilmiş görüntüleri var. O bu olayın yüzü. Hayat kurtardı. Onu bir hücreye koyarsanız nasıl görünecek? *Sizin için* nasıl görünecek? Bu ikisi tüm suç mahalleri hakkında ilk elden bilgi sahibi olan tek memurlar. Açık konuşacağım. Ya onlarla çalışırsın ya da bir sonraki çağrım seni aşar. Ondan sonraki çağrım da senin yerine gelecek olanla olacak."

Bu Ryland'ı daha da sinirlendirdi. "Yetkiniz yok-" "Tabii ki yok.

Gerçekten de federallerin-"

Cole yumuşak bir sesle, "Çocuğa odaklanmamız gerek," diyerek ikisinin de sözünü kesti.

Ryland ona ters ters baktı. "Sana söyledim. Çocuk falan yok. Ev Ted ve Patty Epps adına kayıtlı, 43 ve 39 yaşındalar. İkisi de kayıp. Bu sadist pislik tarafından öldürülmüşler. Çocukları yok. Torunları yok. Yalnız yaşıyorlarmış." İlk evi işaret etti. Yangın sönmüştü ama çatı hâlâ için için yanıyordu. "Burası iki yıldan uzun bir süredir boştu. Ev sahibi Florida'da yaşıyor ve ev tamamen boka batmasın diye elektrik ve su tesisatını açık tutuyor. Telefon dışında kimsenin girip çıktığına dair bir iz yok. Komşular kimseyi görmemiş."

Cole ona baktı. "Bizi buraya bilerek çekti. Polisleri öldürebilmek için bizi özellikle o eve çekti. Hemen yanındaydı

biz buradayken o iki kişiyi öldürdü. Muhtemelen hepsini izlemiştir."

Tresler, "Yani bu ne? Bir tür kan davası mı? Polislerle bir sorunu mu var?"

Cole ikinci eve döndü. "Kısmen... belki? Bilmiyorum. İçeriye tekrar görmem gerek."

Gaff telefonda, "Ryland, ona izin vereceksin. Yapmadığını duydum, bundan sonra ne yapacağımı biliyorsun. Federaller diğeri hattımda. Gitmem gerek." Sonra telefonu kapattı ve ünü arabanın etrafında ayakta bıraktı.

Bir saniye sonra Cole'un telefonu Gaff'tan gelen bir mesajla çaldı: *Gracie'ye yaptıkların için bir an bile paçayı kurtardığını düşünme, seni küçük pislik. Taşakların hâlâ kavanozda. Bu iş bittiğinde trafiğe geri döneceksin. Bitir şunu.*

Cole başını salladı ve telefonu cebine geri koydu. Ryland bir şey söyleyemeden döndü ve eve, olay yeri şeridinin etrafından dolaşıp kapıdan içeri girdi. Olay yeri inceleme ekibi çoktan olay yerine gelmiş ve evin içinde ilerlemeye başlamıştı; iki kişiyi oturma odasında, kapının hemen içinde buldu. "Bana bir dakika izin verir misiniz?"

Başlarını salladılar ve Tresler içeri girerken gittiler. Cebinden bir kürdan çıkardı ve ağzına attı. "Çabuk olun. Bizi hâlâ buradan çıkarabilir."

"Çıkarmayacak." Cole odanın önündeki kitaplığın üzerinde duran bir kutudan bir çift lateks eldiven çıkardı ve çekiştirerek giydi. İkinci bir çiftini Tresler'a fırlattı, sonra kanepenin önündeki metal televizyon tepsisine gitti. "Bunlardan birini en son ne zaman gördün?"

"Bilmiyorum. Belki çocukken."

"Her tarafı paslanmış. Bonfiglio'ların evinde bulduğumuz masa gibi." "Ön taraftaki sandalye gibi."

"Evet."

Cole diz çöktü ve yerdeki yapbozlara daha yakından baktı. Farklı renklerde üç set -kırmızı, mavi ve sarı. Yaklaşık çeyrek inç kalınlığında köpükten yapılmışlardı ve üzerlerinde basit şekiller vardı. Kare, elmas, üçgen, daire. Küçük bir çocuk içindi. "Bunların hiçbiri buraya ait değil. Buraya ait değil."

"Komşular yanılıyor olabilir. Belki bir çocukla ziyarete gelmişlerdir."

"Evde çanta yok. Bavul yok."

Cole oturma odasından mutfığı görebiliyordu. Biri kahve pişirmişti ya da belki de makine zamanlayıcıydı. Bunun dışında olağan dışı bir şey görünmüyordu. "Mısır gevreği yok. Başka oyuncak yok. Çocuklar dağınıktır. Merdivenlerde kapı yok. Mutfak dolaplarında ya da kapılarda çocuk emniyeti yok. Burada bir çocuğun yaşamasına imkân yok ve bunun dışında ziyaret edildiğine dair bir işaret de yok."

Tresler uzandı ve parmağını metal kapının üstünde gezdirdi.

Televizyon tepsisi. Tozda bir iz bıraktı. Aynı şeyi sehpaye da yapınca parmağı temiz çıktı. "Tamam. Bütün bunları burada bırakmış. Bulmamız için buraya koymuş. Ön taraftaki sandalye gibi, Bonfigleo'lardaki mobilyalar gibi. Neden? Bunlar bahçe satışı saçmalıkları. Ne anlamı var ki?"

Cole'un hiçbir fikri yoktu.

Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Parmağıyla köpük yapboz parçalarından birine, kırmızı bir üçgene dokundu. "Onunla o taksicinin telefonunda konuştuğumda, 'Oyuna hoş geldin' dedi. Bu onun için böyle bir şey. O radyo programını aradı ve bunun da bir oyun olduğunu söyledi. Ona bir seçenek sundu. O arabaları havaya uçurmayı bir oyun haline getirdi. Sonra bu cinayetler oldu. Birbirleriyle bağlantılı olmalılar." Cole başını kaldırdı. Olan biten her şeyi neredeyse unutmuştu. "Briggs'in kızına bir oyuncak bebek gönderdi. Bana başka bir bomba olduğunu düşündürdü. Eski püskü bir bebek, tıpkı bunlar gibi. O ikisi canlı yayında konuşuyorlar ama o bebek, tüm bu şeyler, hatta belki cinayetler... Bu onların ikinci, konuşulmayan bir sohbeti. Ona bir şeyler anlatıyor."

Tresler başını sallıyordu, kürdan ağzının köşesinde sallanıyordu. "Bir şeyler saklıyor. Onu tanıyor. Tanıyor olmalı. Bahse girerim onunla tüm bu insanlar arasında bir bağlantı vardır."

Cole tekrar ayağa kalktı. "Başka bir şeyi havaya uçurmasını beklemiyorum. Bu şeyin önüne geçmeliyiz. Manhattan'a dönüp o kadınla konuşmalıyım."

Tresler bir an için itiraz edecek gibi göründü. Sonra başını salladı. "Ben bu işle ilgileneceğim. Ben yapmazsam Ryland'ın bizimle paylaşmasına imkân yok. Öğrenebildiğim kadarını öğreneceğim, sonra da sizinle şehirde nasıl buluşacağımızı bulacağım." Bir saniye sonra Tresler'ın telefonu gelen bir mesajla çaldı. Yüzü kaskatı kesildi ve başını kaldırıp Cole'a baktı. "Teğmenden geliyor. Hollanda Tüneli'nde bir şeyler oluyor."

Ürdün

Jordan Billy'den gelen mesajı ikinci kez okuduktan sonra stüdyonun arka tarafındaki kabinde oturan Billy'ye baktı. Ayakta durmuş, kontrol panosunun üzerine eğilmiş, şuna basıyor ya da bunu çeviriyordu. Ona baktı ve tekrar yere bakmadan önce çılgınca bir omuz silkti.

Gelen arayanlar listesi doluydu ama hiçbiri Bernie değildi.

Monitöründeki mesajı üçüncü kez okudu. *Bu işe yarayacak mıydı?* Daha önce hiç denememişlerdi.

Bir nefes verdi ve mikrofonuna doğru eğildi. "Millet, Hollanda Tüneli'nde bir şeyler oluyor ve kukla ustalarım kardeş haber kanallarımızdan birinden canlı yayın yapmamı istiyor. Ben de sizinle kalacağım, eğer mühendis ekibim bu işi doğru yaparsa, siz de beni duyabileceksiniz. Şu anda web üzerinden ya da uygulama üzerinden programımı izliyorsanız, canlı video akışını görmeniz gerekir, böylece sesle birlikte neler olup bittiğini de görebilirsiniz."

Videoyu Monitör 1'den izleyebileceksiniz. 3'te kesiliyor -

Jordan'ın ilk monitörü titredi, sonra titrek bir videoya geçti. Sanki bir kamera geniş bir mesafeyi yakınlaştırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden en ufak bir hareket geniş atlamalarla sonuçlanıyordu.

Bir dizi durmuş arabanın üzerinde gezindiler, odaktan çıktılar, sonra yan tarafında bir halı şirketi logosu olan sarı bir minibüsün uzak köşesine tekrar odaklandılar. Bir erkek sesi şöyle dedi: "...onu izlemeye devam edeceğiz ve umarım aracın diğer ucuna geldiğinde onu yakalarız. Biraz uzaklaştırabilir misin?" Kamera yaptı, sonra sabitlendi. "Tamam, tünelin ağzından yaklaşık yüz metre uzakta, arabaların arasından geçmeye çalışıyor. Bu tıkanıklık Jersey'e kadar bir mil boyunca devam ediyor. Yetkililer tüneli kapattığında buradaki her şey tamamen durdu. Bu sabahki bombalama ve şimdi de bu olayla birlikte Manhattan'da bisikletli olmayan kimse hareket edemiyor. Ya da yürümüyor. Metrolar berbat durumda. Sistem tamamen çökmüş durumda. Görünüşe göre bu araçların çoğu terk edilmiş. Tehdidin gerçek olma ihtimaline karşı NYPD herkesi tünelin ağzından Newport Centre'daki viraja kadar olan bölgeden uzaklaştırdı. Şu anda sadece birkaç kişi görüyorum ve polis de bölgeyi temiz tutmaya çalışarak onlarla hızlı bir şekilde ilgileniyor. Bu adamın nereden geldiğini bulmaya çalışıyoruz ama şu anda elimizde spekülasyondan başka bir şey yok. Yaygın teori, polis her şeyi kapattığında tünele yaklaşan araçlardan birinde olduğu yönünde. Sonra araçtan inip yaya olarak ilerledi. Sanırım birileri kamera kayıtlarından onun izlediği yolu bulacaktır. O bölge kameralarla kaplı. Şahsen günde iki kez geçtiğim bu yola bakınca, bu iş bittiğinde sürücüsüz kalan tüm bu arabaları nasıl temizlemeyi planladıklarını merak ediyorum. Bir süre daha burada stüdyoda kalabilirim. İnsanlardan arabalarına dönmelerini isteseler bile, etraflarındaki arabalar hareket etmedikçe kimse hareket edemez. Sanırım bazılarını çekebilirler. Onları kenara çekemezler. Yer yok. Ne olursa olsun, bunun çözülmesi uzun zaman alacak. İşte orada. Minibüsün önünden geliyor."

Jordan kameranın hafifçe yakınlaşmasını ve yer değiştirmesini izledi, ve uzun kahverengi paltolu bir adama odaklandı.

arabaları yavaşça karıştırdı. İki kolunu da vücudundan uzakta tutuyordu. Sağ elinde bir şey vardı. Uzak bir mesafeden çekim yapıyor olmalıydılar. Odaklanmaya çalıştıklarında bile yüz hatları yumuşak ve bulanıktı.

Haber spikeri devam etti. "Bu mesafeden bir şeyler anlamamanın zor olduğunu biliyorum ama bize söylenene göre sağ elinde polisin 'ölü adam anahtarı' dediği bir şey tutuyormuş. Ceketinin kolundan geçip yeleğine bağlanmış. Tutuşunu bırakırsa, devrenin kapanması ve bombayı tetiklemesi bekleniyor. Ceketinden dolayı yeleğin kendisini iyi göremedik. Burada oturmuş bana verilen bazı görüntüleri genişletmeye ve yakınlaştırmaya çalışıyorum, ancak videoda olduğu gibi, her şeyi net bir şekilde seçemeyecek kadar uzaktayız. Yeleğin sadece ön kısmı görünüyor. Orada bir cep telefonu var, muhtemelen uzaktan patlatmak için. Patlayıcıların kendileri küçük tuğlalara benziyor, bu yüzden uzmanlar bunların C4 ya da benzeri bir şey olduğunu tahmin ediyor. Ama her tuğlanın arasında ince bidonlar var ve kimse bunların ne olduğunu bilmiyor. Sıvı bir itici gaz ya da bir çeşit gaz olabilirler. Tünele doğru ilerlemeye devam ediyor. Polis keskin nişancılarını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. Onları göstermeyeceğiz, pozisyonlarını tehlikeye atmak istemiyoruz, ancak bu adamla birlikte arabaların arasından ilerliyorlar, yaklaşık yüz metre kadar geride duruyorlar. Çok yaklaşırlarsa ya da ilerleyişini durdurmaya çalışırlarsa kendini patlatacağını açıkça belirtti. Ateş eden polislerden birkaçı etrafından dolaşıp adamın önüne geçti. Onunla tünel arasında konumlandılar. Tahminde bulunacağım ama bu adamın Hollanda Tüneli'ne girmesine izin vereceklerini sanmıyorum. Niyetinin bu olduğu açık. Tünele girmek ve muhtemelen içeride patlatmak. Altyapıya büyük zarar verir. New York'u bilmeyenler için, Hollanda Tüneli doğuda New Jersey'i batıda Manhattan'a bağlar ve Hudson Nehri'nin altından geçer. Dört şeritli. En derin yerinde, nehrin yaklaşık 90 metre altındadır.

Su. Yeterince büyük bir patlama her şeyi yerle bir edebilir. Bu kulağa kaba gelebilir, ancak olası mali sonuçlar polisin harekete geçip geçmeyeceğini ve ne zaman harekete geçeceğini belirleyebilir. Tüm sivilleri tahliye ettiler. Eğer bu adamın bombayı patlatması kesinse, bunun sokakta, kontrollü bir ortamda, hasarın daha az olacağı bir yerde gerçekleşmesi için çalışabilirler. Hollanda Tüneli'nde en son 1949'da bir patlama olmuştu. Bir varil karbon disülfür bir nakliye kamyonundan kurtulmuş ve alev almıştı. Beş yüz metrelik güçlendirilmiş beton çöktü. Bir kişi öldü ve altmış altı kişi de yaralandı. Bu adamın bombasındaki bileşikleri tam olarak bilmeden, yetkililerin tünelde bir patlama riskine gireceklerini sanmıyorum. O... o şimdi bir şeyler bağıyor. Bunu anlayabilen var mı?"

Mikrofon dışındaki biri bir şeyler söyledi ama Jordan ne dediklerini anlayamadı.

"Bana söylenene göre ona biraz daha yaklaşırsa ateş edeceklerini söylüyorlar" dedi haber spikeri. "Eğer izleyenler arasında küçük çocuklar ya da kalbi zayıf olanlar varsa, yayını kesmenizi öneririm. Gecikmeli yayın yapmıyoruz. Canlı yayındayız; polis harekete geçerse, bunu göreceksiniz. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, bu tür şeyler görülmeden olmaz. Tamam, az önce NYPD'den söylediklerimi doğrulayan bir açıklama aldım. Yerel SWAT ve keskin nişancılar, bu adam tünele girmeye çalışırsa ölümcül güç kullanma yetkisi aldı. Tüm izleyicileri tekrar uyarıyorum, bu grafik olabilir. Adam birine bağıyor. Mikrofonlarımız ne dediğini alamıyor. Çok uzaktayız. Tekrar hareket ediyor. Uyarılardan yılmamış görünüyor. Tünelde doğru devam ediyor. Tahminimce 50-70 metre uzakta, ki bu çok yakın, eğer o-oh, Tanrım. Tamam, ateş edildi. Tekrar ediyorum, ateş edildi, adam vuruldu."

Kamera yukarı ve uzağa doğru sarsıldı, sonra yavaşça geri geldi. ve sabitlendi. Adam yerdeydi, garip bir şekilde oturuyordu.

pozisyonunda, hâlâ hayatta ve hâlâ düğmeyi tutuyor.

"O...o tekrar ayağa kalkıyor. Bana sağ bacağından vurulduğunu söylüyorlar ve... tamam, ayağa kalktı. Aman Tanrım. Belli ki kalçasından vurulmuş. Tekrar ayağa kalktı ama dengesiz, sağ bacağını destekliyor. Şimdi boştaki eliyle cebine uzanıyor. Kasten yavaş hareket ediyor gibi görünüyor. Yine bir şeyler bağırdı ve...tamam, silahı olmadığını söyledi. Cebinden bir şey çıkarıyor. Yapımcım bana sahada daha iyi bir lensi olan ikinci bir kameramız olduğunu söylüyor. Değiştirdiğimizde daha yakın bir çekim yapabilmeliyiz...oh, bu çok daha iyi. Tamam. İzleyen herkesi tekrar uyarmak istiyorum. Bu bir canlı yayındır ve tüm izleyiciler, özellikle de çocuklar için uygun değildir. Bir kağıt açıyor ve bir işaret tutuyor, diyor ki-"

Jordan duyulabilir bir nefes verdi ve eliyle ağzını kapattı.

"Tabelada *"Senin üzerine, Jordan"* yazıyor."

Kamera tabelayı yakınlaştırdı, sonra da adamın yüzünü taradı. Yüzünü buruşturuyordu, belli ki çok acı çekiyordu. Adam netleşince Jordan'ın midesi düğümlendi.

Bekle, onu tanımıyor muyuz?!?

Haber spikeri tekrar araya girdi. "Kimliği tespit edildi. Kaynağından emin değilim, henüz adını açıklayamayacağımız söylendi ama Manhattan'da bir savunma avukatı. Kırk iki yaşında. Bekâr. İşaretin SiriusXM'deki talk show sunucusu Jordan Briggs'i kastettiği açık, bu da olayın bugün Manhattan'da meydana gelen bombalı saldırılarla ve muhtemelen yine bugün üç eyalet bölgesinde meydana gelen birkaç cinayetle bağlantılı olduğunu doğruluyor. Sadece *Bernie* olarak bilinen bir adam..."

Sesi kayboldu. Jordan kulaklarına hücum eden kanın sesinden onu duyamıyordu. Masasının üzerinde telefonu titriyordu.

ve o da kaptı. Yine Nick. *Beni hemen ara, lanet olsun! Acil durum! 911!*

Cidden mi, seni pislik? Hemen şimdi mi?

M i k r o f o n u n u n sesini kapatma düğmesine basarak telefonunun tuşlarına bastı ve monitöründen gözlerini ayıramadan kulağına götürdü.

"...tekrar hareket ediyor, ciddi bir topallama ile. Çok kan kaybetmiş gibi görünüyor ve dayanılmaz bir acı çekiyor olmalı ama yine de tünelin ağzına doğru ilerlemeye devam ediyor. Polisin uyarılarını dikkate almıyor. Her adımda daha da hızlanıyor."

Telefonu çalmaya başladı.

Ekranda adamın gözleri irileşti ve dondu kaldı. Yeleğine baktı. Göğsünün ortasına, patlayıcı kemerinin üzerine tutturulmuş cep telefonu, kör edici bir parlıttıdan önce kısa bir milisaniye boyunca yandı.

Jordan'ın cep telefonu parmaklarının arasından düşüp masasına çarptı. Bir mesaj daha geldi, bu seferki tanımadığı birinden geliyordu ve onu çileden çıkarmaya yetmişti.

Seçiminizi yaptınız. Bom.

Cole

Cole helikopterden gelen patlamayı, bir milden daha az bir mesafede sağında parlayan beyaz ışığı gördü. Ya bir patlama dalgasından ya da pilotun ani bir tepkisinden dolayı helikopter sert bir şekilde sola doğru çekildi. Cole yan duvara çarptı, sonra koltuğun kenarına tutundu. Cole emniyet kemeriyle uğraşırken hızla tırmandılar ve bir an sonra düzleştiler.

Pilot kulaklıklarının arasından, "Üzgünüm. Savaşta uçtum. Refleks meselesi. Şuradaki Hollanda Tüneli."

Tünel açıklığının yakınında dev bir alev topu patladı ve birkaç arabayı tutuşturdu. Bir kamyon patladı, sıçradı ve paslı bir steysin vagonun üzerine düştü.

"Tanrım."

Cole cama yaslandı. "Bizi daha yakına götürebilir misin?"

Pilot duraksadı, helikopter havada asılı dururken yavaşça dönüyordu. "Doğudaki haber helikopterlerini görüyor musun? O adamları tanıyorum, kafayı yemişler. Bu kuşu onların yakınına götürürsem, patronum gelecek hafta bu saatlerde beni taksi şoförü yapar. Bu çok riskli. NYPD hava sahasını kısıtlayacaktır, eğer henüz yapmadılarsa. Belki bu noktada federaller de. Hepimizi yere indirecekler."

Bir araba daha patladı. Yoğun siyah duman havaya yükseldi ve bir şey görmeyi neredeyse imkânsız hale getirdi. Pilot onları daha da uzaklaştırdı. "Üzgünüm ama sıcak hava akımına kapılma riskini göze alamam. Bu helikopter daha çok konfor için üretildi, böyle bir şeyi kaldıramaz - bizi boğabilir ve durmasına neden olabilir."

Cole onu zar zor duydu.

Bu tek bir adam olamazdı, değil mi?

Üç saatten az bir süre geçmişti ve şehir dizlerinin üzerine çökmüştü. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Telefonu çalmaya başladı. Teğmen

Gaff.

"Ben Cole."

"Neredesin?"

"Briggs'i sorgulamak için radyo istasyonuna dönüyorum. Onu tanıyor olmalı."

"Helikopterle, değil mi?" "Evet."

"Rotanı değiştirmeni istiyorum. Onun yerine Rikers'a git."

"Rikers, neden?"

"Az önce tünelde kendini havaya uçuran adam William Daly adında yerel bir savunma avukatıydı. Onunla Briggs arasında bir bağlantı bulduk. Bir molaya ihtiyacımız var. Bu o olabilir."

"Bağlantı nedir?"

"Ne değil, *kim*. Şu anda onu bir görüşme odasına götürüyorlar. Adı Marisa Chapman."

Ürdün

"Bu Nick'in numarası değil!"

FBI ajanı Allison Varney gözlerini Jordan'ınkilere dikerek, "Anlamıyorum," diye cevap verdi.

İkisi birlikte Jordan'ın ofisindeki konferans masasında oturuyorlardı. Masanın üzerini örten boyacı brandaları atılmış, zeminin bir köşesine yığılmıştı. Boyacılar ortalıkta yoktu.

Ajan Varney, Jordan'la yalnız konuşmak istemişti ve görünüşe göre *yalnızlık*, çürük dişli, tombul FBI ajanıyla birlikte olmak anlamına geliyordu çünkü onları takip etmiş ve yeşil odadan aşırıldığı bir fincan kahveyle masasının köşesine oturarak kendini evinde gibi hissetmişti. Jordan onun adının Fred Schulman olduğunu öğrenmişti.

Jordan konferans masasının ortasındaki cep telefonunu işaret etti. Telefon plastik bir kanıt torbasının üstünde duruyordu ama henüz içine yerleştirilmemişti. Nick'in iletişim bilgileri ekrandaydı. "Biri onun için programladığım numarayı değiştirmiş!"

"Peki biri bunu neden yapsın?"

Jordan gözlerinin çıldırmış gibi sağa sola döndüğünün farkındaydı. Diğer kadın konuşurken onu sadece yarım yamalak duydu. Kalbi

Dakikada bin kez atıyor ve patlayacakmış gibi hissediyordu. "O bombayı ben mi aktive ettim?"

Ajan Varney cevap vermedi. Bunun yerine bir süre öylece oturdu ve Jordan'ı küçümseme, taziye ve acıma karışımı bir bakışla izledi. Masanın diğer ucuna uzanıp Jordan'ın telefonunu aldı ve parmağını ekranda kaydırıldı. Zaman aşımına uğramıştı. "Şifreniz nedir?"

Jordan ona söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti.

Varney başını eğdi. "Her zaman değiştirebilirsin. Sana yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bana yardım etmek için burada olduğundan emin değilim."

Varney omuz silkti. "Her halükarda içeri gireceğimi biliyorsun. Asıl soru, senin işbirliğine mi yoksa işbirliği yapmadan mı içeri gireceğim. Ve bu, önümüzdeki günlerde çok yakından incelenecek türden bir şey." Öne doğru eğildi. "Olaylar şöyle gelişecek. Bir telefon görüşmesi yapacağım ve arama izni isteyeceğim. Bir yerlerden bir avukatı arayacaksınız ve o avukat size, kendisi buraya gelene kadar hiçbir şey yapmamanızı söyleyecek. Dışarıda olanlar yüzünden buraya gelemeyecek. Daha fazla insan ölecek. Arama iznimi alacağım. Telefonunuzu FBI merkezine geri göndereceğim, muhtemelen bu karmaşayı çözene ve Tribeca'ya bir taksi bulana kadar yürüyerek biriyle - orada bulunuyoruz. Bu biraz zaman alacak. Daha fazla insan ölecek. Avukatınız erişimimizi engellemeye çalışacak. Başarılı olamayacak ama bu da zaman alacak. Daha fazla insan ölecek. Yine de eninde sonunda, bu telefondaki her bir veri kırıntısını üç kopya halinde yazdıracağım ve bir düzine insan bunları analiz edecek. İhtiyacım olanı alacağım ve sen de *daha fazla insan ölürken* bizi oyaladığın için asılacaksın. Ne istiyorsan yap, ben de yapmam gerekeni yapayım. Sonumuzun nereye varacağını göreceğiz."

Jordan onun haklı olduğunu biliyordu, ama bu durumu daha kabul edilebilir hale getirmiyordu. "0-3-2-4. Kızımın doğum günü."

Ajan Varney ona hafifçe gülümseyerek kodu tuşladı ve Nick'in iletişim bilgilerini tekrar getirdi. "Buna göre iki cep telefonu var." Telefonu havaya kaldırdı.

"İlki doğru. İkincisi değil. Bunun oraya nasıl girdiğini bilmiyorum ama mesajının geldiği telefon bu. Ben de onu aradım."

"Bombayı aktif hale getirdiğini düşündüğünüz." Bunu bir soru olarak değil, bir açıklama olarak söyledi.

Jordan bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. "Evet."

Ajan Varney tekrar ona baktı. "William Daly'yi ararsam onu bulabilir miyim?"

Jordan yine sustu.

"Kalan azıcık sabrım da hızla azalıyor Bayan Briggs." Ajan Varney ayağa kalkmaya başladı. "Schulman, devam et ve onu kelepçeleyp haklarını oku. Bunu zor yoldan yapacağız."

Jordan, "Tamam, bekle," dedi. "Sadece bekle."

Ajan Varney kendini sandalyesine geri bıraktı.

Jordan yavaş bir nefes verdi. "Orada olup olmadığını bilmiyorum. Onunla uzun zamandır konuşmadım. O zamandan beri muhtemelen bir düzine telefon görüşmem olmuştur. Yıllar önce, işe ilk başladığım zamanlarda beni bir hukuk davasında temsil etmişti."

"Hukuk davası mı?"

"Gerçekten çok aptalcaydı. Şehre yeni taşınmıştım. KROQ beni St. Louis dışındaki bir istasyondan işe almıştı. Billy ve ben. Burada yayına başlayalı bir haftadan biraz fazla olmuştu. KROQ reytinglerde üçüncü sıradaydı ve beni onları bir numaraya çıkarmam için getirdiler. Hemen işe koyuldum ve dinleyici kitlemi artırmak için öğrendiğim tüm numaraları uyguladım. Bu noktada bir formülüm vardı. Beni gönderdikleri her pazarda bir numaraya yükselmişim, burada da bunu yapabileceğimi biliyordum ve bunu rekor sürede yapmayı planlıyordum. Ben de her zamanki numaralarımızdan birini yaptım."

"Neydi o?"

"Oh, Şimdi çok aptalca geliyor. Bu muhtemelen on yıl önceydi. Zaman farklıydı. Ben farklıydım." "Sen ne yaptın?"

Jordan başının yan tarafını ovuşturdu. "Bir kız aradı, New York Üniversitesi'nde liberal sanatlar ğrencisi. On dokuz yaşındaydı. Beni arayıp okul ücretinden, Şehirdeki kiralardan, öğrenciler için iş olmamasından Şikayet etti. Buraya Kansas'tan taŐınmış ve arabasını saklamış, külüŐtür bir Honda Accord. Onu park edecek ya da garaja koyacak parası yoktu. Artık Şehirde kalmayı karŐılayamadığı için okulu bırakmanın eŐiğinde olduğunu söyledi, ben de ona bir teklifte bulundum. Arabasına ıplak binip Broadway'den Hell's Kitchen'a, oradan da Washington Heights'a giderse ve bu süre boyunca benimle yayında kalırsa ona on bin dolar nakit vereceğimi söyledim."

"Ciddi olamazsın."

"Hayır dedi," diye yanıtladı Jordan. "En azından ilk başta. Beni geri çevirdi, telefonu kapattı ve ben de *her* Şeyin bittiğini sandım ama bir sürü telefon gelmeye başladı; bunu yapmak isteyen başka kadınlardan ve bunu yapmasını isteyen erkeklerden. O zamanlar nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alnının ortasında bir ben olan 300 kiloluk bir kadın olabilirdi ama sesi çok hoştu ve önemli olan da buydu. Radyonun güzelliğı de bu. Dinleyiciler bir ses duyarlar ve o sesin arkasındaki kişi için ideal bir imaj yaratırlar. Sesinde tatlı, masum bir ton vardı. Orta batı aksanı vardı. Sağlıklı. Büyük Şehirdeki küçük kasaba kızı. Bunu yapmak istemediğı gerçeğı, hemen herkesin bunun gerçekleŐtiğini görmeyi daha da çok istemesine neden oldu. Herkes sahip olamadığı Şeyi ister. Yeni izleyicilerim onun yaşadığı zorlukları bir meydan okuma olarak gördüler ve bağıŐta bulunmak için aramaya başladılar. Bir saat içinde önce yirmi bin, sonra yirmi beş bini aŐtık. Sonunda tekrar aradığında ve bunu yapmayı kabul ettiğinde yirmi sekizdeydik."

Ajan Varney ona sadece baktı.

"Canlı yayında ona Hell's Kitchen'da bir adres verdik. Stajyerlerimden birinin yaşadığı yere yakın bir otoparktı ve onunla buluşması için oraya kameralı bir ekip gönderdim." Jordan elini havada salladı. "Şimdiki gibi bir şey değildi, sadece boktan bir Sony HandyCam'di, her şeyi belgelemek için kullanabileceğimiz bir şeydi, ne için belgelediğimizi gerçekten bilmiyorduk. Henüz televizyona çıkmamıştık. O ortaya çıktı ve sanırım sesi kadar sevimli olduğunu fark ettiğimizde herkes rahatladı - kıvrıcık sarı saçları, yeşil gözleri ve başları döndüren ve erkeklerin elektrik direklerine çarpmasına neden olan türden bir vücudu vardı. Orta batıda mısırla beslenmiş ve sınıslıkm yüz on kilo."

"Tüm bunların kulağa ne kadar cinsiyetçi geldiğinin farkında mısın?"

Jordan omuz silkti. "Satmak için yeterince cinsiyetçi. Binlerce yabancı bir torbaya para atmasına neden olacak kadar cinsiyetçi. Bir kariyer inşa etmek için yaptığım her şeyden gurur duymuyorum ama neyin işe yaradığını bildiğim için özür dilemeyeceğim. Bin yıldır neyin işe yaradığını. İnsanlar ne isterse onu ister ve o sabah Broadway'de çıplak bir kızla gezmek istediler, ben de onlara bir tane verdim."

"Ne kadar gergin olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Bunu kasette görebilirsiniz, kim olsa gerilirdi, ama o

-Garajda soyundu, kıyafetlerini personelime teslim etti ve sarı Accord'un direksiyonuna geçti, yolcu koltuğunda kameralı stajyerim ve arkada cep telefonu tutan başka bir personel vardı, böylece her şeyi canlı yayınlayabilecektik. Giysileri ayrı bir arabaya konuldu ve parasıyla birlikte bitiş çizgisinden alabileceği söylendi." Jordan olaylar aklına geldikçe bir an durakladı. "Seyircilerime tam olarak nereden başlayacağını ya da tam olarak nerede biteceğini söylemedik; sadece Hell's Kitchen'ı ve diğer ucundaki Washington Heights'ı biliyorlardı ama adresleri bilmiyorlardı. Bildikleri tek şey Broadway'di. Broadway'e gideceğini biliyorlardı. Ve bu kadarı yeterliydi. Birisi Broadway'de sarı bir Accord görür görmez

sosyal medyada #NakedGirl hashtag'i ile paylaştı. Diğer insanlar onu gördü ve paylaştı. Diğerleri kendi arabalarıyla onu takip etti; bazıları yanına, bazıları önüne geçti. Canlı yayındaydım, sanki bir spor müsabakasını anlatıyormuşum gibi play-by-play yapıyordum. Telefonlarımız çıldırdı. Yerel televizyonlar haberin üzerine atladı, ekipleri seferber etti. İnsanlar kaldırımlarda sıraya girmeye ve berbat bir geçit töreni gibi onu beklemeye başladılar. Aslında hiçbir şey göremiyordunuz - kısa boyluydu ve koltukta kambur duruyordu ama bu kimseyi uzak tutmadı. Dürüst olmak gerekirse, işleri daha da kötüleştirebilirdi."

Jordan tekrar durdu ve ellerine baktı. "7.4 mil. A İyi bir günde yirmi ila otuz dakikalık bir yolculuk. Hepsi bu kadardı. Olması gereken buydu. Ne olacağını bilmeme imkan yoktu."

Cole

Cole NYPD'ye katıldığından beri Rikers Adası'na pek çok kez gitmişti ama her seferinde araba kullanmıştı - FDR'den 278'e. Köprüyü geçer, güvenlikten geçer ve kolluk kuvvetleri için ayrılmış küçük otoparka girerdi. Normalde şehir merkezinden yaklaşık kırk dakika sürerdi. Hava yoluyla işler çok farklıydı. Doğrudan Doğu Nehri üzerinden geçtiler, telsizle hapishane hava sahasını temizlediler ve birkaç dakika içinde helikopter pistlerinden birine iniyorlardı. Arkalarında, Manhattan'ın üzerindeki gökyüzünü kalın kara bulutlar dolduruyordu. Cole onlara bakmamaya çalıştı.

Cole helikopterden inip hapishane girişine doğru koşarken, ellili yaşlarının ortalarında bir adam kapılardan birini itti ve sırtıyla açık tuttu. Motor gürültüsünün üzerinden bağırdı. "NYPD'deyken bunlardan hiç almadım!"

Ağır metal kapı arkalarından kapandı ve ağır *güm, güm, güm* sesleri donuk bir *gümbürtüye* dönüştü. Cole elini uzattı ama diğer adam elini tutmadı. Onun yerine gözleri kısıldı. "Ben Müdür Daggett. Gracie'nin vaftiz babasıyım."

Cole midesinin çukurunda bir yumru oluştuğunu hissetti.

"Gaff bana küçük kızımıza ne yaptığını anlattı. Bugün hariç herhangi bir gün hapishaneme gelersen, ne yaptığını bilirim"

Kazara seni bir aylığına hücreye atarlar. Belki de seni avlunun ortasına koyar ve mahkumlara polis olduğunu söylerler. Belki ikisi de."

"Düşündüğün gibi değil."

"Asla değil. Bu onu doğru yapmaz." Döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. "Her şey bittiğinde geri gel. Gaff'ı davet eder ve bunu erkekler gibi konuşuruz."

Bir gardiyan açık asansörde sessizce duruyordu, bir eli kapının üzerindeydi. İçeri adım attıklarında, alt katlardan biri için bir düğmeye bastı. Kapı kapandı ve aşağı inmeye başladılar.

Cole, "Bana onun hakkında ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

"O bu gezegene ayak basmış en tatlı yaratık." "Gracie değil. Marisa Chapman."

Müdür Daggett omuz silkti. "Fazla bir şey değil. Yirmi yıllık cezasının yarısını tamamladı. Gelecek hafta ilk şartlı tahliye duruşması var. Başını aşağıda tutuyor, yoksa muhtemelen daha fazlasını bilirdim. Burada yaklaşık yedi bin mahkum var ve Gaff yirmi dakika önce beni arayana kadar onun adını bile bilmiyordum. Bu onun bir kanıtı. Böyle bir yerde radarımda olmak istemezsiniz."

Asansörün kapıları beton zeminli ve sarı duvarlı geniş bir koridora açılıyordu. Boyalar yontulmuş ve dökülmüştü. Hapishanenin birkaç yıl içinde kapanacak olması nedeniyle, bütçe kısıtlamaları muhtemelen bakımın çoğuna son vermişti.

"Sağdaki üçüncü görüşme odası," dedi müdür. "İşiniz bittiğinde gardiyanlardan birine sizi helikopter pistine götürmesini söyleyin."

"Kalmıyor musunuz?"

Müdür keyiflendi ve Cole'un eline bir dosya tutuşturdu. "Onunla ilgili elimizdeki her şey burada. Gerektiğinden daha fazla yakınında olmak istemiyorum. İşin bittiğinde dosyayı gardiyana geri ver."

Döndü ve koridorun diğer ucuna doğru ilerlemeye başladı. Omzunun üstünden bağırdı: "Yarım topunuz var, işiniz bitince geri geleceksiniz."

Bu iş bitsin de Gracie hakkında konuşalım, bok kafalı!"

Asansördeki güvenlik görevlisi onları dışarı kadar takip etmişti ve ağzının kenarına hafif bir gülümseme yerleşmişti ama hiçbir şey söylemedi. Koridoru geçip üçüncü görüşme odasının kapısını açtı ve Cole'un içeri girmesini bekledikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

Turuncu bir tulum giymiş, alüminyum bir masada oturuyordu. Kısa sarı saçları arkaya toplanmıştı. Makyaj yapmamıştı ve kısıtlanmamıştı. Sağ bileğinde küçük bir siyah gül dövmesi vardı. Pek iyi değildi. Cole karşındaki koltuğa oturup dosyayı açarken hiçbir şey söylemedi.

Sol tarafa kadının çok daha genç halinin bir fotoğrafı iliştilmişti. Gerçek on yaşından ziyade yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

Cole ona bakmamaya çalıştı.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedi.

"Şanslısın ki bugün programım boştu." "Neden burada olduğumu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bugün şehirde neler olduğunu biliyor musun?"

Yüzünün hatları gerginleşti. "Benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey. Beni buraya sürüklediklerinde dinlenme odasında televizyon izliyordum."

Cole dosyayı karıştırdı. Şaşırtıcı derecede az şey vardı. On yıl sadece bir avuç sayfada özetlenmişti. Hapishane çamaşırhanesinde çalıştığı süre için aldığı cezalar. Neredeyse dokuz yıl öncesine dayanan bir kavga için bir ihtar. Hakkındaki suçlamaların bir özeti - beş kez ağırlaştırılmış adam öldürme ve bir kez kasıtsız adam öldürme.

Dosyayı kapattı. "William Daly hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?" "Kim?"

"Duruşmanız sırasında Jordan Briggs'i temsil etti." Kadın sandalyesine yığıldı. "Ah, o mu?"

"Ne hatırlıyorsun?"

Sırıttı. "Ne mi hatırlıyorum? Her şeyi hatırlıyorum. O kaltağın beni istemediğim bir şeyi yapmaya nasıl ikna ettiğini hatırlıyorum. Benden ve içinde bulunduğum durumdan nasıl faydalandığını hatırlıyorum. O yağlı pislik avukatının tüm gerçekleri nasıl çarpıttığını ve bir şekilde hepsini benim suçum haline getirdiğini hatırlıyorum. Sanki o kadının bunlarla hiçbir ilgisi yokmuş gibi. Sanki o gün altı kişiyi öldürmek için yola çıkmışım gibi. Mahkemenin atadığı avukatımın orada nasıl oturduğunu ve beni gerçekten savunmak için hiçbir şey yapmadığını hatırlıyorum. İkisinin mahkeme salonunun bir köşesinde konuşmalarını izlediğimi hatırlıyorum, sesleri kısık ve kankaydılar, şehir merkezinde lüks bir restoranda öğle yemeğine gitmeden önce benimle ne yapacaklarını düşündüler ve benden ellerini yıkadılar."

"Birbirlerini tanıyorlar mıydı? Daly ve avukatınız mı?"

"Hepsi birbirini *tanıyor*. Burada öğrendiğiniz şeylerden biri de bu. Mahkeme salonunda can düşmanı gibi davranıyorlar, sonra da gidip golf oynuyorlar. Yargıçlar da öyle. Daly zengin bir müvekkilini beladan uzak tutarak cebini doldurdu ve avukatım da dosyamı masasının üstünden alıp bodrumdaki bir kutuya koymak için yapması gereken küçük işi yaptı. Yargı sisteminde sıradan bir gün daha."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Neden?" diye karşılık verdi. "Ne anlamı var ki? Beni buradan çıkarmak için yarım yamalak bir söz verip, ihtiyacın olanı aldıktan sonra ortadan kaybolacak mısın?"

"Sana hiçbir şey için söz veremem."

"O zaman neden seninle konuşayım ki?"

"Hollanda Tüneli'nde kendini havaya uçuran adam Daly'ydi."

Sandalyesine geri oturdu ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bunu haberlerde söylemediler."

"SiriusXM adını ağzından kaçırdı ama hemen ardından tüm kanallar İç Güvenlik'ten bir yayın yasağı emri aldı. Şimdilik bunu gizli tutuyorlar."

Gülümsemesi bir şekilde daha da büyüdü. "O görüntülerin bir kopyasını alacağım ve her gece uyumadan önce ağır çekimde izleyeceğim, lanet bir masal gibi. Keşke onu ben yakabilseydim."

"Marisa, insanlar ölüyor. Bir şekilde bağlantısı var. Nasıl olduğunu bulmam gerek."

"Senden, Jordan," dedi Marisa yumuşak bir sesle. "İşareti öyle diyordu. "Sürtük sonunda hak ettiğini buldu."

"Ne oldu, Marisa?"

Marisa uzun bir nefes verdi ve ifadesi yumuşadı. Kısa bir an için yüzünde masumiyet pırıltısı belirdi ve Cole onun eskiden olduğu, yıllar önce Rikers'in kapısından ilk kez giren kadını gördüğünü fark etti. "Beş parasızdım ve NYU'da kalmak için paraya ihtiyacım vardı. Onun programını çoğunlukla içimi dökmek için aradım. Bunun gerçekten bir şeye yol açacağını düşünmemiştim. Ne olduğunu anlamadan bana Broadway'de çıplak gezmem için otuz bin dolara yakın bir para teklif etti. Bunun tamamen benim seçimim olduğunu söyledi, ama bu pek de bir seçim değildi, gerçekten, bu kadar para söz konusuysen d e ğ i l . Kendi arabamla birkaç mil. Kimsenin dinlemediğini düşündüğüm yeni bir program için radyo gösterisi. Ben kısıyım. Arabada kambur durursam belki birkaç kamyon şoförü dışında kimse bir şey görmez diye düşündüm. Mardi Gras ya da bahar tatilindeki bir flaştan pek farklı değil. Buna nasıl hayır diyebilirsin ki? On dokuz yaşındayken her şey çok mantıklı geliyordu. Yayın dışında bana Hell's Kitchen'da bir adres verdiler. Orada çalışanlarından bazılarıyla tanıştım. Onlar da benim kadar gergin görünüyorlardı, herkes yüzü kıpkırmızı yere bakıyordu ve bu bir bakıma işleri biraz daha kolaylaştırdı. Birkaç dakika içinde çırılçıplaktım ve arabama dönmüştüm. Kameralı bir adam benimle birlikte öne bindi, sadece belden yukarısını çekeceğine söz verdi, başka bir adam arkaya bindi ve Jordan Briggs'i

onun hücresi. Ne olduğunu anlamadan canlı yayına geri dönmüş ve trafiğe çıkmıştık."

Bir an sessiz kaldı, anıları canlanırken gözleri Cole'un omzunun üzerindeki bir noktaya yarı odaklanmıştı.

"İlk başta kimse beni fark etmedi bile ve her şeyin yolunda gideceğini düşündüm. Komik olduğunu düşündüm - etrafımda araba süren tüm bu insanlar, kendi balonlarına sarılmışlardı, hiçbirinin bir fikri yoktu. Sanırım bir mil kadar gitmiştik ki biri arkamızdan korna çalmaya başladı. Birkaç blok daha gittikten sonra Ford pikaplı iki adam yanımıza yanaşmaya çalışırken neredeyse bir kazaya neden oluyorlardı - onlar da korna çalıyor ve camlardan saçma sapan bağırlıyorlardı. Ne dediklerini anlayamadım, pencerelerim kapalıydı, açmamın imkanı yoktu. Onun programını dinlediklerini sanmıyorum; sadece beni gördüler. Trafik de New York'a göre hafifti. Işıklar dışında gayet iyi ilerliyorduk. Ne zaman bir ışıktaki dursak, etrafımda **n e l e r** olup bittiğini bilen daha fazla insan varmış gibi görünüyordu. O lanet kamyonlardan daha fazla. O adamlar balın üstündeki sinekler gibiydiler. Sürekli yaklaşıyorlardı, sallanıyorlardı, bazen birkaç santim yaklaşıyorlardı. Üçüncü ya da dördüncü ışıktaki, hala penceremi açmadığımda, bir şeyler atmaya başladılar - boş bira kutuları, bozuk paralar, bir buz kazıyıcı - ne bulabilirlerse ve işte o zaman korkmaya başladım. Hareket ederken iyiydim. Durduğumuzda oldu. Riverside Park yakınlarında bir ışıktaki durmuştuk ki kamyonun yolcu koltuğundaki adam uzanıp camıma yumruk atmaya başladı, her vuruşunda camı kıracaktı gibi sallıyordu. O zaman ona iyice baktım ve onun bir bela olduğunu anladım, gerçek bir bela. Gözleri çılgın ve kırmızıydı, adrenalin ve kim bilir neyin karışımıydı. Bütün gece partideymiş ve sakinleşmeye hiç niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Bağırırken dudağının kenarından salyası aktı, tükürükleri camıma çarptı - ya fark etmedi ya da umursamadı. Kapılarımı kilitledim, ona bakmamaya çalıştım. Dostum, o ışığın değişmesi çok uzun sürdü.

Tüm bunlar olurken Briggs hoparlörden stajyeriyle bir tür play-by-play konuşması yapıyordu, ikisi de heyecanlıydı. Sağ tarafımda başka bir araba durdu. Onda da dört adam vardı ve Briggs'in programını dinliyorlardı. Benim duyabileceğim kadar yüksek sesle dinliyorlardı. Bir sonraki ışıktaki durduğumuzda, kamyonu uzaklaşmaya çalıştım ama yapamadım, diğer araba karşı taraftayken olmazdı. Beni sıkıştırdılar. Sanırım panik o zaman başladı. Çünkü ikisi arasında şerit değiştiremeyeceğimi, sağa ya da sola hareket edemeyeceğimi fark ettim. Başlangıçta bip sesi çıkaran araba hala arkamdaydı ve beni arkadan engelliyordu. Elimde kalan tek şey ileri gitmekti ve aklıma bir düşünce geldi: Ya biri önden de önümü keserse? Bu adamlar arabamı durdurmayı başarırlarsa ne yapacaklar? Arka koltuğumda telefonu olan adam, Jordan Briggs'le konuşan adam, konumumuzu söyleyip duruyordu, insanlara tam olarak nerede olduğumuzu ve daha ne kadar yolumuz olduğunu söylüyordu. Gülüyordu, kendini bir şeylere kaptırmıştı. Kameralı adam da sanırım benim hissettiklerimi hissetmeye başlamıştı; kontrol *bizden onlara* geçmişti. Sanki biri büyük bir düğmeye basmış gibiydi. Columbia Üniversitesi'ne geldiğimizde başımızın ciddi belada olduğunu biliyordum. İkimiz de biliyorduk. Arkadaki adam bile sustu. Kaldırımlar boyunca öğrenciler vardı. Bazılarının elinde pankartlar bile vardı. Diğerleri arabamı gösterip adımı bağıırıyordu. Göz açıp kapayınca kadar birkaç düzineden yüzlerce kişiye çıktı. Kameralı adam bana dönmemi, Broadway'den çıkmamı söyledi ama yapamadım, kamyon ve araba beni iki taraftan engellerken yapamadım. Bir sonraki ışıktaki kavşağın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, kalbim yumruk gibi atıyordu, neredeyse kamyondaki pisliğin her fırsatta camıma vurması kadar kötüydü. Bütün o insanları görmek, onun ateşini daha da körükledi. Şoför de kaldırımlardan gelen bağırıış çağırıışa kendini kaptırdı ve bana yandan çarptı. Çok sert değil, sadece yolcu tarafına bir bakış. Sonra arkadaşı camdan o kadar eğildi ki düşecek gibi oldu.

Bana bağırdı, her şeyin ötesinde kızgındı, *onlara* vurduğumu söyledi! Bu saçmalıktı ama önemi yoktu. Kenara çekmem için bağırdı. Bunu yapmamın imkanı yoktu. Sonra bilerek arabama çarptılar, sağ tarafımdaki arabaya çarpmama neden oldular. O araba da yanlarındaki arabaya çarptı... Tek görebildiğim etrafımdaki araba ve kamyonlardan, kaldırımdan, hatta yolcu koltuğumdaki adamdan bana bağırان ve yan yoldan gitmemi isteyen yüzler ve insanlardı. Tüm bunlar olurken Jordan Briggs stajyeriyle telefonda konuşmaya devam ediyordu, ikisi de sanki arabanın ortasında araba kullanmak yerine bir televizyon programı izliyormuş gibi tüm bu olanlara yorum katıyorlardı. Biz... üniversitede başka bir ışığa geldik ve kaldırımlardaki tüm insanlar dışarı koştu, arabamın etrafını sardı, kaputa vurmaya başladı, arabamın üzerine tırmandı, çığlık attı. Çok fazla insan..."

Sesi bir an için kesildi. Cole onun titrediğini fark etti.

Fark ettiğinde ellerini masanın altından kucağına götürdü. "İşte o zaman silahı gördüm."

"Kimin silahı vardı?"

"Kamyondaki pisliğin. Uzandı ve camımı kırmak için kullandı. Cam kırıldı, üzerime yağdı ve her şey çok gürültülü oldu, sanki tüm o insanlar aniden benimle birlikte arabadaymış gibi. Beni tutmaya çalıştı. O an kendimi kaybettim. Bundan sonrasını zar zor hatırlıyorum ve keşke bundan sonra olanları aklımdan çıkarmanın bir yolu olsaydı, çünkü gözlerimi her kapattığımda aklıma geliyor." Cole'a baktı, bakışları parlıyordu. "Gaza bastım. Kamyonun yarısına kadar dışarıdaydı, pencereden uzanıp beni tutmaya çalışıyordu ve ben de ayağımı gaza bastım. Arabamın üzerinde insanlar vardı, arabamın önünde insanlar vardı, ışıpta karşıdan karşıya geçen insanlar vardı, her yerdeydiler ve ben umursamıyordum, artık düşünmüyordum, tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum. Kendimi korudum. Arabam ileri fırladı ve aralarından geçti... Tanrım, duydum - bu

mide bulandırıcı çıtırtılar, daha fazla çığlık, gözlerim açık bile değildi, bakamadım, kontrol ettim; sadece ayağımı gazda tuttum..."

Kollarını kaldırdı ve göğsüne sardı, bu yalnız sarılma. Cole onu teselli etmek istedi ama yapamayacağını biliyordu.

Sesi titreyerek devam etti. "Ben... kavşağın karşı tarafındaki bir binaya çarptım. Sonunda beni durduran şey bu oldu. O zaman gözlerimi tekrar açtım. O zaman ne yaptığımı anladım. Tekrar kapanmak istedim ama yapamadım. Çığlık atmaya başladım. Beni götürdüler ve o kısmı da pek hatırlamıyorum. Şoka girmiştım. İki gün kendime gelemedim ve o zaman bana beş kişinin öldüğünü ve yirmi üç kişinin de yaralandığını söylediler."

Cole ne söyleyeceğinden emin değildi. İlk başta ağzını açtığında hiçbir şey çıkmadı. Sonunda, "Özür dilerim," dedi.

Tekrar ona baktı. "O cahil sürtüğü en başta dinleyen bendim. Beni ikna etmesine izin verdim. Burada olmamın sebebi o."

Cole tekrar dosyasındaki suçlama listesine baktı. "Neden beş kez ağırlaştırılmış adam öldürme ile suçlandınız? Eğer o adam sana silah çektiyse-"

"Beni hiç umursamayan, aşırı çalışan bir kamu avukatım vardı. Silahı benden başka kimse görmedi ve asla bulunamadı. Videoda göremezsiniz. O olmadan, tüm suç bendeydi. Briggs'in avukatı, şu Daly denen adam, bunu halletti. Ortalık yatıştığında Briggs başka bir kurban gibi görünüyordu ve ben de buraya doğru yola çıkmıştım."

"Kamu avukatınız kimdi?"

"Dan Carswell adında, kulaklarının arkası ıslak bir pısırik." Sandalyesine geri oturdu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bugün olanlara benim de karıştığımı düşünüyorsun."

"Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Bak, on yıl oldu. O kadından nefret ediyor muyum? Evet, nefret ediyorum. Ondan her zaman nefret edeceğim. Saf bir kızıdan faydalandı. Ama bırakabildiğim kadarını bıraktım. Ondan nefret etmek hissettiğim suçluluk duygusunu silmiyor. Nefret o insanların hiçbirini geri getirmeyecek. Yapabileceğim tek şey zamanım. Başımı eğmek ve diğer taraftan bir hayatın kalıntılarıyla çıkmayı ummak. Hepsi bu kadar."

Cole'un gözleri ondan uzaklaştı, dosyaya geri döndü. Ona bakamadı. "Beş kez ağırlaştırılmış adam öldürme ve bir kez kasıtsız... neydi..."

"Aradaki fark neydi?" Çatlamış dudaklarını yaladı ve ellerine baktı. "Bir kadın hamileydi."

Ürdün

Jordan Ajan Varney'i üçüncü kez stüdyonun dışındaki koridorda bıraktı ve ağır mikrofonunun arkasına oturdu. Yayınlar arasında, son yarım saatin büyük bir bölümünü o genç NYU öğrencisine ne olduğunu anlatarak, kalan dakikalarını avukatlarından birini buraya çağırıp çağırmaması gerektiğini düşünerek ve yayında geçirdiği zamanı da *onun* ne zaman geri arayacağını merak ederek geçirmişti.

Bernie'nin geri araması bir "*eğer*" değildi. Hepsi bunun kesinlikle bir *zaman* olduğunu biliyordu ama o henüz geri aramamıştı. Henüz aramadı. Ama bu olasılık muhtemelen ajanı ve arkadaşlarını onu parlak ışıklar altında daha fazla sorgulanmak üzere federal bir binaya götürmekten alıkoyan tek şeydi. Jordan burada ev sahibi avantajına sahipti ve bunu biliyorlardı; kesinlikle bundan hoşlanmıyorlardı.

Telefonunun onda kalmasına izin vermişlerdi ve ilk içgüdüğü Nick'i aramak olmuştu, bunun için kendinden nefret ediyordu. On dört yıldır birlikteydiler ve on iki yıldır da evliydi. Bu sürenin büyük bir kısmında Nick onun dayanağı, ruh eşi ve sırdaşıydı. Tek *gerçek* sırdaşı. O kızla ilgili her şey olduğunda oradaydı, duruşmada oradaydı ve parçaları toplamasına yardım etmek için oradaydı. Onun uykusuz gecelerini gördü. Hap kullandığını gördü. Hapları bırakmasına yardım etti. Kızın dağıldığını gördü ve onu sıkıca tuttu.

parçaları tekrar birleştirmek için zamanları olacaktı. Ellerinden geldiğince kamuoyundan uzak durmaya çalışıyorlardı, çünkü basındaki o pisliklere yazacakları *böyle* bir şey vermesine imkân yoktu.

Mektupları bilen tek kişi oydu.

Ajan Varney'le konuşurken Jordan'ın ona söylemeyi düşündüğü bir an olmuştu ama o an geçip gitmişti. Eğer koridora çıkıp ona şimdi söylerse, geri adım atmış olacaktı. Ona mektupları gösterirse, saklamakla suçlanacaktı. Ve gerçek şu ki, birbirleriyle bağlantılı olup olmadıklarını bilmiyordu. Onları gündeme getirmek sadece suları bulandırabilir ve onları takip etmeleri gereken izlerden uzaklaştırabilirdi.

Jordan belli belirsiz Billy'nin onu saydığını duydu ve göz ucuyla havadaki ışığın yandığını gördü. Ona doğru baktı. "Billy, sence ben iyi bir insan mıyım?"

Billy yayına çıkmaya hazır olmadığı için bir an bocaladı, sonra mikrofونunun canlı yayına geçmesini sağlayan düğmeye bastı. "Kesinlikle hayır, Bayan Briggs. Bence siz etrafınızdakilerin sırtından zirveye tırmanmış, kendini beğenmiş, düşüncesiz bir kaltaksınız. Kahretsin, bunu yüksek sesle mi söyledim? Demek istediğim, sen bir azizesin Jordie ve eğer heykel yapmayı bilseydim, yayın dışı zamanımı Central Park'ın ortasında senin suretinde elli metrelik bir heykel yapmak için harcardım, böylece ayaklarına açıkça tapabileceğim bir yerim olurdu. Müzik besteleyebilirim. Açıkçası, bir masa oyununa konu olmayı hak ediyorsunuz."

"İğneleme seziyorum, Billy."

"Çeklerimi imzalıyorsun. Sözleşmem gereği seni sevmek zorundayım."

"Ben sevmesem, sen sever miydin? Beni mecbur olmasan takılacağın türden bir insan olarak görüyor musun?"

"emin değilim. sen porno, *Game of Thrones*, ve *Minecraft* mı?"

"Herkes öyle değil mi?"

"İç çamaşırlarımla çok oturuyorum."

"Ben de öyle."

"O zaman sanırım iyisin." "Bernie benden nefret ediyor."

"Sanırım Bernie'nin öfke sorunları var. Pek çok insandan nefret ediyor gibi görünüyor."

"Evet, ama özellikle benden hoşlanmıyor."

Billy, "Belki seni tanısaydı, cehennemde bitişik odalar isterdi. Asla bilemezsin."

"Sence ben cehenneme mi gideceğim?"

Üçüncü monitöründe bir mesaj belirdi:

Bununla nereye varmaya çalışıyorsun?

Jordan kabinde ona baktı. "Kötü bir insan olduğumu düşünmüyorum. Hayatta bazı hatalar yaptım. Bazı yanlış adımlar, ama çoğunlukla doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Çoğunlukla mı?"

"Bazen sürtük genim devreye giriyor. Bazen hırs genimle kavga ediyor. Bazen de dürtü genim ikisini de ezip geçiyor. İşte o zaman işler biraz bulanıklaşıyor ama benim bir vicdanım var."

"Emin misiniz? Belki de söz konusu vicdanın varlığını doğrulamak için yaptırabileceğiniz bir tür kan testi vardır."

Jordan başını yana eğdi ve saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itti. "Bernie gibi birini uçurumun kenarına neyin itebileceğini bulmak için beynimi zorluyorum ve elim boş dönüp duruyorum. Federaller burada, beni sorguya çekiyorlar, buna da bir cevap arıyorlar ve sanırım buraya ilk geldikleri zamandan daha da uzaktalar. Kilit taşı polislerinin daireler çizmesini izliyormuşum gibi hissediyorum. Her şeyin ne kadar kırılgan olduğunu fark etmemi sağlıyor. Bir Bernie uçuruma yuvarlanıyor, dünya başımıza yıkılıyor ve düzeni sağlamasını beklediğimiz insanlar devreye giriyor ama yardım etmek yerine, güven aşılacak yerine

büyüteçleri yanlış yöne çeviriyor. Eğer buradaki insanlar elimizdekilerin en iyisiyse, tüm bunlar sona erene kadar gidip bir yatağın altına saklanabilirim."

"Kafanı kuma gömmenin çözüm olduğundan emin değilim." "Olay şu Billy. Hayatım boyunca doğru olanı yapmaya çalıştım, ve bu önemli bir ayrım çünkü benim için doğru olan başkası için doğru olmayabilir. Bu yüzden merak ediyorum - bu Bernie'nin doğru olanı yaptığını düşündüğü anlamına mı geliyor? Tüm bunlar ona çok mu mantıklı geliyor?"

Billy, "Hitler doğru şeyi yaptığını düşünüyordu. Stalin. Castro. Oprah."

"Oprah'ın bu listeye ait olduğundan emin değilim."

"Gündüz talk show sunucuları şeytani, zihin eriten propaganda pisliği tacirleridir ve durdurulmaları gerekir. Ellen Deccal olabilir."

"Ellen'ı severim."

"Tamam, belki Ellen'ı değil. Ama Springer, kesinlikle o. Bana o adamla asla doğrudan göz teması kurmamam söylendi. Ruhunu çalar."

"Kimsenin bu konuda tartışacağını sanmıyorum." Bir an sessiz kaldı, sonra "Çıplak Kız'ı hatırlıyor musun?" dedi.

Billy'nin gözleri büyüdü.

Bu konuda konuşmaya izniniz yok!

Billy'nin o günkü bakış açısı benzersizdi ve Billy'nin o günün tek bir saniyesini bile unutmadığından emindi. Billy'nin yıllar boyunca üç farklı psikiyatristle çalışarak bu olayları yeniden anlattığını biliyordu.

Billy, o kızın sarı Accord'unun arka koltuğunda cep telefonunu tutan stajyerdi.

Jordan, "O davada beni temsil eden avukat William Daly idi. Hollanda'da kendini havaya uçuran adamla aynı kişi.

Tünel."

Sözcüklerin uçmasına izin verdi, bir kez söylediğinde onları geri alamayacağını biliyordu. Ne Billy tarafından, ne de FBI tarafından. Milyonlarca insan onun sözlerini duymadan edemezdi. Artık kayıt altındaydı.

Gag emirleri! Gizlilik anlaşmaları! Anlaşmalar! BUNU YAPMA. HER ŞEYİ RISKE ATIYORSUN. BU SADECE SENİNLE İLGİLİ DEĞİL!

Jordan'ın parmakları telefonuna dolandı. Telefonu çevirdi ve ekrana baktı. Nick'ten bir düzine mesaj gelmişti. Sonuncusu yaklaşık dört dakika önce. *Ara beni! Ara beni! Ara beni! Ara beni! Ara beni!*

Tüm bunları görmezden geldi ve ona bir mesaj yazdı.

Nick'in cevabı neredeyse anında geldi: *Konuşana kadar olmaz!*

Şimdi!!! diye cevap yazdı, parmaklarını her harfe sertçe bastırıyordu, sanki ek basınç bir şekilde amacını vurgulayacakmış gibi. *Hemen bir kopyasına ihtiyacım var!*

Saniyeler geçtikçe adamın bunu yapmayacağını düşünmeye başladı.

Yapmayacaktı. *Neden yapsın ki?*

Sonra bu sabah ona verdiği mektubun fotoğrafı geldi. Jordan özenle hazırlanmış el yazması mektubu tekrar okudu ve karnındaki düğümü görmezden gelmeye çalıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Boğazını temizledi. "Billy? Sana bir şey okuyacağım."

Ürdün

Jordan mektubun görüntüsüne baktı, nefesini içine çekti ve yüksek sesle okuyacak cesareti buldu. "Sevgili Bayan Briggs, bir yıl daha geçtiğine inanamıyorum! Günler, haftalar ve aylar çok hızlı geçti! Artık beşinci sınıftayım ve son yazdığımдан bu yana çok büyüdüm. Hatta artık sınıftaki çoğu çocuktan daha uzunum. Bu biraz tuhaf görünüyor ama artık tüm kızların boyu daha uzun ve öğretmenimiz Bayan Dolan bunun tamamen normal olduğunu söylüyor. Erkeklerin yakında onlara yetişeceğini ama duygusal, ruhsal ve zekâ olarak biz kızların her zaman erkeklerden daha uzun olacağını, sadece bunu her zaman göremeyeceğinizi söylüyor. Bayan Dolan'ı severim. İyi biri. Yazmayı ve matematiği seviyorum. Fen biraz daha zor ama o da eğlenceli. Annem küçük bir kardeşimin yolda olduğunu söylüyor. Biliyorum, bunun için heyecanlanmam gerekiyor ama o kadar uzun zamandır sadece annem, babam ve ben varız ki, bir kardeş istediğimden emin değilim. Yine de başka bir bebek istiyor gibi görünüyor, bu yüzden sanırım onun mutlu olmasından mutluyum. Babam bir süre aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağımızı söylüyor ama bize daha büyük bir yer alacağına söz verdi. Annem de bu konuda heyecanlı. Taşınmak istediğimden emin değilim. Tüm arkadaşlarım burada, bu yüzden umarım yeni yer yakın bir yerdedir. Okulumu da değiştirmek istemiyorum. Geçen gün en iyi arkadaşım Valerie'yle sınıfta not tuttuğumuz için başımız derde girdi. Neyse ki, bir çözüm bulduk.

Bayan Dolan okuyamasın diye gizli kodla yazılmıştı ama yine de bizi yakaladı. Yine de okuyamamasına sevindim çünkü not sınıfımdan bir çocukla ilgiliydi, Blake Hilley. Valerie Blake'in çok tatlı olduğunu düşünüyor, sanırım ben de öyle. Blake beni ondan daha çok seviyor gibi görüldüğü için kızgın ama yine de dün onu öptü ve şimdi ikimizle de konuşmuyor. Anneme Blake'ten bahsettim, o da bütün erkeklerin bitli olduğunu ve yirmi beş yaşına kadar onlarla birlikte olmanın tehlikeli olduğunu söyledi. Üniversite diploması ve iş bir şekilde onları iyileştiriyormuş. Sanırım son kısmı uydurdu. Ayrıca babama Blake'ten bahsetmememi söyledi. Babamın erkeklerle konuştuğumu öğrenirse beni manastır denen bir yere kapatabileceğini söyledi. Ama onunla istediğim zaman erkekler hakkında konuşabileceğimi söyledi. Geçen yıl veteriner olmak istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Geçen yıl bunu çok düşündüm ve sanırım Valerie'nin köpeği öldüğü için böyle bir şey söyledim. Yaşlıydı ama onu kurtarmaya çalıştık ama bazen köpekler çok yoruluyor ve uyumaları gerekiyor. Sanırım veteriner olmak yerine doktor olup insanlara yardım edebilirim. İnsanlar köpeklerden, kedilerden ya da gerbillerden daha uzun yaşar. Annem ve babam büyüdüğümde ne istersem olabileceğimi söylediler ama televizyonda doktorları görüyorum ve onlar gibi olmak istiyorum. Annem ayrıca henüz böyle bir şeye karar vermem gerekmediğini söyledi, ama yine de bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Valerie'nin şu anda ne yapmak istediğine dair bir fikri yok. O da doktor olmayı planlıyor. Erkekler çoğu zaman aptaldır, o yüzden Blake'e sormadım."

Jordan bir an durakladı. Billy'ye bakmadı, çünkü Bunu yaparsa devam edemeyeceğini biliyordu. Monitörlerine ya da kapıdaki pencereden onu izleyen her kimse ona bakmadı. Telefonundaki mektup görüntüsünden başka hiçbir şeye bakmadı. Sol gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı yuvarlandı. Buna izin verdi. Masasına döküldüğünde devam edecek gücü kendinde buldu.

"On yıl önce beni öldürdüğünde, annemi öldürdüğünde ve ben hala onun karnındayken, tüm hayatımı aldığımda, *her şeyimi*

Benden, hepimizden gerçekten, hiçbir şey olmamış gibi devam ettin. Bunu hatırlıyor musunuz? Birkaç gün izin aldınız ve ertesi Pazartesi programınıza döndüğünüzde hiçbir şey olmamış gibi devam ettiniz. Sana gönderdiğim diğer mektuplarda olduğu gibi, bu mektup da *hiçbir şey olmasaydı* ne olacağına dair bir bakış. Eğer hayat senin yaptığın gibi devam etseydi. Babam uyanık olduğu her saniyeyi hiçbir şey olmamış olmasını dileyerek geçirdiğini söylüyor. Keşke annem hala hayatta olsaydı, keşke ben doğma şansına sahip olsaydım, keşke bahsettiğim küçük kardeşim bir gün gelseydi. Tüm bunları ondan, bizden aldığını söylüyor. Bu seni üzüyor mu? Öyle görünmüyorsun. Ve bu beni üzüyor. Bir insan nasıl bu kadar korkunç bir şey için hiçbir pişmanlık, suçluluk, utanç, sorumluluk hissetmeyecek kadar kara bir kalbe sahip olabilir? Geceleri gözlerini kapattığında beni görüyor musun? Çünkü ben seni görüyorum. Seni görmeyi hiç bırakmadım. Hayatımıza hiç girmeseydin *ne* olurdu *diye* düşünmekten hiç vazgeçmedim. Yakında bir gün sen de ben senin hayatına hiç girmeseydim senin hayatın nasıl olurdu diye merak edeceksin."

Jordan'ın sesi titremeye başlamıştı ve kendine birkaç nefes alma izni verdikten sonra, "Mektup 'Sonsuza dek Kimberly' diye imzalanmış ve beni her zaman en çok etkileyen kısım bu olmuştur çünkü benim yüzümden asla bir Kimberly olmadığını biliyorum. Bunu sizlerle paylaşmam gerekiyordu... paylaşmak istedim... çünkü bu uzun zamandır üzerimde ağır bir yük olan bir şey. Ayrıntılardan bahsetmeme izin verilmiyor, bunu yasaklayan mahkeme kararları var, ancak internette hızlı bir aramayla çoğunuzun bunu bir araya getireceğini tahmin ediyorum. Bu mektuplardan on tane aldım; Kimberly'nin hayatta olduğu her yıl için bir tane. Ve bu konuda konuşmak istemediğimden değil. Konuşamadım. Sanırım bunun beni durdurmasına daha önce hiç izin vermemiştim, ama bu durumda, muhtemelen bu konuda daha iyi hissetmemi sağladığı için konuştum." Bu kez başını kaldırıp Billy'ye baktı, Billy'nin gözleri ona sabitlenmişti. "Bernie, ben

Senden çaldıklarım için özür dilerim. Ben hep üzgündüm. Bunu duymayı uzun zaman önce hak etmiştin."

Jordan başka bir şey söyleyecek kelime bulamadı, bu yüzden sessizliğin sürmesine izin verdi ve ikinci monitörüne baktı. Beklemede olan kişilerin isimlerinin birer birer yanıp sönmesini izledi, hepsinin yerini konuşmaktan başka çaresi olmadığını bildiği adamın ismi almıştı:

Hat 1 - Bernie

Hat 2 - Bernie

Hat 3 - Bernie

Hat 4 - Bernie

Hat 5 - Bernie

Cole

"Adı Kourtney Bretz'di," dedi Tresler.

Cole, Rikers'taki helikoptere giden koridorda durmuş, telefonunu kulağına dayamıştı.

"Marisa Chapman onu biçtiğinde altı aylık hamileymiş. Anne ölmeden önce bebeği ambulanstan çıkarmayı başarmışlar ama çocuk sadece dokuz dakika yaşamış. Küçük kız. Ölüm belgesine göre adı Kimberly Bretz. En yakın akrabası Bernard Bretz olarak listelenmiş. Bu o. Onu bulduk."

"Bir isim bulduk. Bana bir adres lazım, Tresler."

"Üzerinde çalışıyoruz. Chapman'ın başına bir tür koruma koymalıyız, değil mi?"

"Müdür Daggett çoktan yaptı. Onu izolasyona alıyor."

"Daggett'in Gracie'nin vaftiz babası olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni orada yalnız bırakırsa bıçaklayabilir. Arkanı kolla."

Cole onu duymazdan gelerek yüksek sesle düşündü: "Bu bir tür intikam meselesi, öyle olmalı. Bu yüzden Jordan Briggs'e odaklandı, bu yüzden avukat Daly'yi hedef aldı. Bu adam kafayı yedi ve hepsinin peşine düştü. Ama neden şimdi? Neden on yıl bekledi?"

"Delilik bir gecede büyümmez. Küf gibi zaman alır." "Bir şey onu tetikledi. Onu uçurumun kenarına itti."

Cole'un telefonu Batı Harlem'de 136. Cadde'de bir adresle çaldı.
Tresler, "Bilinen son adresi bu," dedi.

"Benimle orada buluşabilir misin?"

"SWAT'ı oraya göndermesi için Teğmen Gaff'a haber vereceğim ama Jersey'de sıkışıp kaldım. Bu trafikte ilerlememin imkânı yok. Hiçbir şey hareket etmiyor."

"Seni Hudson'dan geçirecek bir tekne bul, sonra da git. Adres iskeleden çok uzakta değil."

"Tekne bulmak mı?"

"Bir tane bul. Çal bir tane. Umurumda değil. Suda trafik sıkışıklığı olmaz." "Kahretsin," diye mırıldandı Tresler.

"Ne oldu?"

"Mahkeme tutanaklarının bir özetini çıkardım. Ronald Bonfiglio ve Patty Epps, Briggs'i serbest bırakan jürideydi."

"Bana her şeyin bir kopyasını gönder-"

Cole'un telefonu tekrar çaldı, bu sefer tüm jüri üyelerinin isimlerinin olduğu bir liste vardı. Volta atmaya başladı. "Bu on yıl önceydi. Herkesin güncel adreslerini bulmalı, izlerini sürmeli ve bu iş bitene kadar onları koruyucu gözetim altına almalıyız."

"Elbette. Böyle bir günde, bu işi halletmek için etrafta bir sürü insan var."

"Gaff'a federalleri, İç Güvenlik'i getirmesini söyle... NYPD olmak zorunda değil."

"Flaş haber, ortak. Hepsi bu davayı zaten farklı açılardan yürütüyor ve garanti ederim ki koruma, herhangi birinin kaynaklarını dağıtacağı son yer olacak. Herkesin onu bulmaya çalışmasını istiyorlar."

"Eğer bu insanları koruyorsak, Bernie bize gelmek zorunda.
Bu şekilde bu adamın önüne geçebiliriz."

"Bir yargıcın sivillerin yem olarak kullanılmasını onaylamasına imkan yok." "Briggs davasındaki yargıç kimdi?"

Tresler bir an durakladı. "Brenda Northrop. Güney Bölgesi, ikinci devre."

"Ona ulaşabilir misin?"

"Aynı sorun. O da şehirde." "İhtiyacınız olan-"

"Bir tekne bul... evet, evet."

"Bak, ona ulaş ve neler olduğunu anlat. Onu güvende tutmak için orada olduğunu söyle. Telefona sarılıp diğer jüri üyelerinin izini muhtemelen herkesten daha hızlı sürebilir. İki kuş."

"İki kuş mu? Onu yem olarak kullanmaktan bahsediyorsun. Bir yargıcı kullanmak bir sivili kullanmaktan çok daha iyi, bunu böyle mi satmamı bekliyorsunuz?" Tresler açıkça söyledi.

"Onu koruyorsun, ona bu şekilde satacaksın. Eğer Bernie orada ortaya çıkarsa, o zaman bu işi bitirecek ve hayatının davasını çözeceksin."

Cole onun bunları düşünürken kürdanlarından birini çiğnediğini hayal edebiliyordu.

Sonunda Tresler, "Bu kulağa hoş geliyor. Bir saniye bekle..." Arama kesildi, muhtemelen Tresler eliyle telefonu kapattı. Bir süre sonra geri geldi. "Şu anda Briggs'in programını mı dinliyorsun?"

"Hayır, neden?"

Ürdün

Ajan Varney neredeyse iki dakikadır kapıyı yumrukluyordu ki Jordan sonunda el yazısıyla yazılmış *"İçeri giremezsiniz"* yazılı bir notla camı kapattı. Billy onun izni olmadan kapıyı açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu ve görünüşe göre kendi kapısını da kilitlemişti çünkü hiçbiri onun odasına girmemişti.

Üçüncü monitöründe hâlâ Jules'tan gelen mesaj duruyordu:

J. GOLDBLATT: AÇ ŞU LANET KAPIYI, JORDIE!

Jordan ona cevap vermemişti. Notu bantladıktan sonra masasına geri döndü ve otomatik reklam arasının bitmesini bekledi. Saat dokuzun başında sert bir mola verildiğinde, tüm çağrılar kesilmişti, sistem olması gerektiği gibi çalışıyordu, ancak bir dakika sonra her hat eskisinden farklı olmadan yanıp sönmeye başladı:

Hat 1 - Bernie
Hat 2 - Bernie
Hat 3 - Bernie
Hat 4 - Bernie

Hat 5 - Bernie

Duvardaki LED sayaç, o anda dünya çapında on üç milyondan fazla insanın dinlediğini gösteriyordu. Kaç kişinin aramaya çalıştığını hayal bile edemiyordu, Bernie'nin hepsini nasıl atlatıp sistemi ele geçirdiğini de anlayamıyordu ama yine de çabucak halletmişti.

Hâlâ plastikle kaplı olan kameralara baktı. Sonra stüdyonun tüm karanlık köşelerine baktı ve adamın başka nerelerde gözü olduğunu merak etti. Gözü olduğunu biliyordu. Onun kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Tüyleri diken diken olmuştu. Jordan bilgisayarında yeni bir sohbet penceresi açtı ve Sarah'ya hızlı bir mesaj yazdı.

Sarah bir dakika sonra cevap verdi:

Federaller Charlotte'u Senatör Moretti ile birlikte yeşil odada kilitli tutuyorlar. Onları güvende tutmak için kaledeki nöbetçiler gibi kapıda duran iki kişi var. Kitapları yanında ve bir şeye ihtiyacı olursa beni arayabilir, yani onun için endişelenme. Ben ona göz kulak olurum. Muhtemelen orada kalması en iyisi. Asansörlerde ve merdiven kapısında da federaller var. Bizim kata girip çıkan herkesi kontrol ediyorlar. Diğer katlarda da varlar. Orada ne yaptıklarından emin değilim.

Jordan ona kızını senatörle aynı odada istemediğini söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Her ne kadar bundan nefret etse de, izlemek için başka bir oda yaratarak kaynakları bölmek mantıklı değildi. Sarah'ya teşekkür etti. Ekranında Billy'den gelen bir mesaj belirdi:

BILLY: Muhtemelen bizi tutuklayacaklar

JORDAN: O zaman olanlar için mi yoksa şimdi olanlar için mi?

Evet.

Bu işin sonunu görmem gerek ama gitmek istersen gidebilirsin.

Başını yeterince belaya soktum.

Hiçbir yere gitmiyorum.

Teşekkürler, Billy. Her zaman yanımdasın.

BILLY: Hayır, yani hiçbir yere gitmiyorum - metro kapalı ve taksiler çalışmıyor. Burada sıkışıp kaldım. Sana yardım edebilirim.

Siktir git, Billy.

Ben de seni seviyorum, Jordie.

Bir an sonra, kulaklıklarının üzerinden kendisini sayan sesini duydu. "Üç, iki dakika içinde yayında..."

Kırmızı HAVADA göstergesi yandı.

Jordan'ın parmağı Hat 1 düğmesinin üzerinde gezindi. Fikrini değiştirmeden önce düğmeye bastı. "Merhaba Bernie."

"Şimdi daha iyi hissediyor musun? Rahatladın mı? Üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi?"

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Güzel."

"Bunu neden yaptığını anlamaya çalışıyorum. O zamanlar olan şey korkunçtu. Trajikti ama bir kazaydı. Bir şekilde bunu anlamalısın."

"O bir kaza değildi. Sen düzenledin. Kuklalarınızın iplerini çektiniz ve bu olayları meydana getirdiniz."

"Kibriti ben çakmış olabilirim ama hiçbirimiz bunun böyle bir şeye yol açabileceğini bilmiyorduk. Nasıl bilebilirdik ki?"

Bernie şöyle cevap verdi: "Sonuçlarını düşünmediniz. Sadece kendini düşündün. O kızı kullandın. O gün pek çok hayatı mahvettin. O kıza bir seçenek sundunuz ve o da hayır diyebilirdi ama o da düşünmedi. Hiçbiriniz. Hiçbiriniz

yarım saniye ne yanlış gidebilir diye düşündüm. Sadece yaptın. Sonuçlar lanet olsun."

"Eğer her şeyi geri alabilseydim, alırdım."

"Alır mıydın? Kariyerinin sonu anlamına gelse bile mi? Hayatının bu şekilde devam etmeyeceği anlamına gelse bile mi? Ya kocanla hiç tanışamayacağın anlamına gelseydi? Asla bir kızınız olmayacaksa? Ya zamanda geriye gidebilseydiniz, bir düğmeyi çevirebilseydiniz ve tüm bunları hiç olmamış gibi geri alabilseydiniz? Seninkini ortadan kaldırarak benim hayatımı düzeltsen, bunu yapar mıydın?"

"Bu adil bir soru değil."

"*Adil* gibi kelimeler kullanamazsın."

"Tüm bunları durdurmak için ne yapabileceğimi söyle."

"Bunu durduramazsınız Bayan Briggs. Tek yapabileceğiniz başka bir seçim yapmak."

"Senin lanet oyununu oynamayacağım."

Bernie tereddüt etmedi. "Grand Central mı Penn İstasyonu mu?" "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Birini seç, yoksa ikisini de havaya uçururum. Karar vermek için sana üç dakika veriyorum. Bu süre dinleyen herkesin dışarı çıkması için yeterli olacaktır. Ve anladığım kadarıyla dinleyen çok kişi var. Ajan Varney nasıl? Birkaç yıl önce kötü bir boşanma geçirdi. Belki sana bazı ipuçları verebilir."

Burada kimin olduğunu nereden biliyor?

Kabinindeki kameranın etrafındaki plastiği inceliyordu ama diğerleri gibi o da sıkıca kapatılmıştı.

Jordan, "Neden beni öldürmüyorsun?" dedi.

"Hayır."

"Neden öldürmüyorsun?"

"Çünkü acı çekmeni istiyorum ve daha yeni başlıyoruz."

"Yıllar önce olan şey bir kazaydı. Bugün yaptığın şey değil. İnsanları bilerek öldürüyorsun. Her birinin bir ailesi, belki çocukları, bir tür hayatı var. Bunu ellerinden alıyorsunuz."

"Yani benim kaybım onların kaybına eşit değil mi? Bunu mu söylemeye çalışıyorsun? Baş parmağımı teraziye koydum ve denge biraz bozuldu mu?"

"Bunu dengelemenin bir yolu yok. Senin ya da benim yapabileceğimiz hiçbir şey karını ya da kızını geri getiremez. Denemelisin-"

"Sakin bana hayatına devam et deme. Yarın uyandığında, bu iş bittiğinde ve biri sana 'hayatına devam etmelisin' dediğinde, bunun nasıl bir his olduğunu sen de anlayacaksın. Devam etmek diye bir şey yok."

"Peki yarın geldiğinde, her şey bittiğinde, nerede olacaksın?"

"Ölmüş olacağım. Tıpkı şu anda olduğum gibi. On yıl önce o sabah karım ve kızım ile birlikte öldüm, yani benim için hiçbir şey değişmiyor. İki dakikanız var Bayan Briggs."

Jordan monitörlerine baktı. Sesi kısılmış olmasına rağmen ilk monitörde haber kanalı hâlâ yayındaydı. Solda Grand Central, sağda Penn İstasyonu olmak üzere bölünmüş bir ekran yayınlıyorlardı. İnsanlar bütün kapılardan dışarı akıyordu. Ulaşım polisi aceleyle kaldırımlara barikatlar kuruyordu. Ekranın altında kayan ticker tünellerdeki trenleri durdurduklarını söylüyordu. Yolcuları tahliye mi ettiklerini yoksa trenlerde mi tuttuklarını söylemiyorlardı. Metroya nadiren binerdi ve tünellerden birinde mahsur kalmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemezdi.

"Sen lanet olası bir korkaksın Bernie. Eğer karın ya da kızın hayatta olsaydı, seni böyle mi görmelerini isterdin? Seni böyle mi hatırlamalarını isterdin?"

"Seçiminizi yaptınız mı?"

Jordan ona "Seçim yapmayacağım" dedi. "Yani ikisini de havaya uçurduğumu görmeyi mi tercih edersin?"

"Federallerin kafana bir kurşun sıkmasını tercih ederdim ama henüz kimse bu seçeneği sunmadı."

"Seninle konuşmayı özledim."

Jordan sevindi. "Sanırım sensiz de hayatta kalabilirim."

"Belki de cevap budur, kafana bir kurşun sıkmak. Madem tren istasyonları arasında karar veremiyorsun, ben de öyle yaparım."

"Kendini mi öldüreceksin?"

"Ben değil, bu adam," diye yanıtladı Bernie.

Bernie telefonun yerini değiştirirken hafif bir hışırtı oldu. Sonra hattan başka bir ses geldi. "Jordie?"

Jordan mikrofonuna doğru eğildi. "Nick?"

Silah sesini duyunca yerinden sıçradı. Bunu yapmak istememişti.

Cole

Helikopter St. Nicholas Parkına indi. Pilot yolun ortasına inmeden daha fazla yaklaşamazdı ve bu Cole'un kendi tavsiyesine uyup son birkaç bloğu yürüyerek geçmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Adres, tuğlaları uzun zaman önce beyaza boyanmış, sol tarafında dar bir sokak bulunan beş katlı, köşedeki kahverengi bir binaydı. Cole nefes almaya çalışarak koşarken binayı zar zor fark etti. Bakışları ön tarafa park etmiş olan eski püskü sarı Honda Accord'a sabitlenmişti.

Bunun Marisa Chapman'ın on yıl önce kullandığı araba olamayacağını biliyordu ama oraya tesadüfen park edilmediğini de biliyordu. Plakayı ve köşedeki on yıllık etiketi okuyabilecek kadar yaklaştığında, arabayı buraya Bernie'nin yerleştirdiğinden emindi. Arabayı kaplayan toz ve kire bakılırsa, Bernie sarı Honda'yı buraya uzun zaman önce yerleştirmişti. Ama aynı araba olamazdı. Marisa Chapman'ın Honda'sı bir kanıt deposuna çekilmiş olmalıydı, muhtemelen Brooklyn'deki Erie Basın deposuna. Oradayken, Olay Yeri İnceleme aracı sökmüş, her bir çizik, çentik ve göçüğün fotoğrafını çekmiş olmalı. Her bir parça daha sonra kanıt kutularına yerleştirildi, etiketlendi ve kayıt altına alındı. Bir cinayete karışan herhangi bir aracın bir daha kullanılma ihtimali yoktu; birden fazla cinayete karışan bir

Marisa Chapman'ın işlediği cinayete benzer bir cinayet, temyize gidilmesi ve kanıtların yeniden incelenmesi gerekmesi durumunda dikkatle korunacaktır.

Harlem Polisi'ne ait tek bir araç 136. Cadde'nin ortasında durdu ve sürücü tarafındaki cam açıldı. "Siz Dedektif Hundley misiniz?"

Cole başını salladı ve cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı. "SWAT nerede?"

Memur aracını park etti, flaşörlerini yaktı ve yavaşça dışarı çıktı. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyordu, yaklaşık elli kilo fazlaydı ve hafif bir Jamaika aksanıyla konuşuyordu. "SWAT doğu ucunda bağlı." Arabanın içine uzanarak, yıpranmış bir üniforma şapkasıyla geri döndü ve onu koyu renk kel kafasının üzerine geçirdi. Kapısını açık bırakarak, oturarak çok fazla zaman geçiren bir adamın yavaş adımlarıyla Cole'a yaklaştı. "Bu benim devriyem."

Cole Honda'ya döndü, ellerini camın üzerine koydu ve içeri daha iyi bakmaya çalıştı. "Bu arabayı daha önce gördün mü?"

"Kendimi bildim bileli bu enkaz orada park halinde duruyor. Hiç hareket etmiyor gibi görünüyor. Komşular sürekli şikayet ediyor, buralarda park etmek çok zor. Gerçi birileri ruhsatı yenilemeye devam ediyor, o yüzden bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Cole ön camın sol üst köşesindeki etikete baktı ve haklı olduğunu anladı. Çıkartma sadece bir aylıktı. "Bagajı açmak için kullanabileceğimiz bir şeyiniz var mı?"

"Arama izniniz var mı?"

"Burası bir suç mahalli."

"Bunu nasıl anladın?"

Cole onun haklı olduğunu biliyordu. Geçerli bir neden olmadan, bu sadece sokağa park edilmiş başka bir arabaydı. "Ruhsatını hiç kontrol ettiniz mi?"

Cole başını salladı. "Bir Marisa Chapman. Adres bu binanın beşinci katındaki daire olarak görünüyor ama kapıyı kimse açmıyor."

Cole neredeyse ona bunun imkânsız olduğunu söyleyecekti ama bu sadece daha fazla soruya yol açacaktı. Arabanın etrafında döndü ve arka koltuğa baktı. Eski bir Taco Bell çantası dışında boştu.

Arabanın önünde diz çöktü ve tampona daha iyi baktı. Boyanın çoğu çatlamış ve soyulmuştu, alttaki siyah kauçuk ortaya çıkmıştı. Sol taraf garip bir açıyla dışarı çıkmıştı, yolcu tarafında önemli bir göçük vardı ve o taraftaki far kayıptı. Açıkta kalan küçük metal parçası pasla kaplıydı. "Bir kaza geçirmiş."

"Onu da kontrol ettim. Bu araçla eşleşen bir rapor yok."

Aynı araba olamaz.

"Ne kadar geriye gittiniz?"

Memur omuz silkti. "Bilmiyorum. Birkaç yıl, belki?"

"Rapor edilmemiş bir enkaz bize bunu açmak için olası bir sebep veriyor." "Bu çok zayıf."

"Arabanızda ne var?"

Memur iç geçirdi ve aracına doğru ilerledi. Bir süre sonra elinde yaklaşık iki metre uzunluğunda, siyah ve sarı uçlu bir levyeyle döndü. Çubuğu Cole'a uzattı. "Bunu senin yapman gerekecek. Henüz hazırladığın şeye bulaşmak istediğimden emin değilim."

Cole levyeyi alıp bagajın üzerine koydu, sonra uzanıp telefonunun el fenerini açarak arabanın altına girdi.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Bomba arıyorum," diye cevap verdi Cole.

Göz ucuyla memurun birkaç adım geri attığını gördü. "Ciddi misin?"

Cole ışığı her yarıktaki, bagajın altında ve tekerlek yuvalarının etrafında gezdirdi. "Ben bir tane bile göremiyorum."

"Peki, bunun için yaşasın. Eğer bir bomba varsa bunu teşhis edebilecek nitelikte misin?"

"Bomba ekibiniz nerede? Onları buraya getirebilir misin?"

"Şehir merkezinde neler olduğunu duydunuz mu bilmiyorum ama tüm Uber sürücülerine araçlarını kontrol için en yakın polis karakoluna götürmeleri emredildi. Bombacılarımız 2029 Şükran Günü'ne kadar serbest kalamayacaklar. Şehirdeki diğer tüm ekipler de aynı şekilde."

Cole arabanın altından sürünerek çıktı, ayağa kalktı ve pantolonunun tozunu aldı. Levyeye uzanarak, "O zaman geri çekilmek isteyebilirsin," dedi.

Levyeyi bagajın kilidin altındaki dudağının altına kaydırды, iki eliyle diğer ucunu kavradı ve zıplayarak tüm ağırlığıyla levyenin üzerine indi. Kilit kırıldı, çubuk yere çarptı ve bagaj kapağı açıldı.

Koku ilk başta onu etkilememişti. Koku çarpmadan önce ikisi de birkaç saniye boyunca büyük plastik çöp torbalarına baktı.

İki torba vardı, hani şu hafta sonu savaşçısı depolarından birinde bulabileceğiniz türden ağır hizmet tipi inşaat torbalarından. Kalın siyah plastik, ancak bir ceset olabilecek şeyin iki ucuna yerleştirilmiş ve ortada birleştikleri yerden bantlanmıştı. Bant kenarlardan birini ıskalamış, sarımsı mukusun sızıp etrafındaki halıyı ıslatmasına yetecek kadar yer bırakmıştı. Bazıları kurumuş ve katılaşmıştı ve Cole'un zihninde, sonunda biri o çantaları bagajdan çıkardığında çıkaracağı sesi duydu.

Yanındaki memur tökezleyerek geri çekildi, o cüssede bir adamın muhtemelen dönmesi gerekenden çok daha hızlı döndü ve kaldırıma kasmaya başladı.

Telefonu çaldığında Cole hâlâ bagaja bakıyordu. "Evet?"

Tresler, "Yargıcımız Brenda Northrop yaklaşık bir aydır işe gitmiyor. Ofisi üç yargıç hakkında kayıp başvurusunda bulunmuş.

haftalar önce. Memurlarından biri dairesine gitmiş, kapıcıya onu içeri aldırması ve ondan hiçbir iz olmadığını söylemiş. Yine de tuhaf bir şey bulmuş. Oturma odasının ortasında duran eski bir metal ekmek kutusu. Paslı bir şey. İçinde yüz yıllık gibi görünen yarım somun ekmek vardı. Tamamen yersiz. Tıpkı şu sandalyeler ve masa gibi."

"Sanırım onu buldum."

Cole ona arabadan bahsetti.

"Chapman'ın arabası olması mümkün değil." "Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum." "Yukarı çıktın mı?"

"Henüz çıkmadım."

"SWAT orada mı?"

Cole sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Köpeğini gezdiren bir kadın. İki adam koşuyordu. Onun dışında ıssızdı. Çoğu insan muhtemelen içeride televizyonlarına yapışmış durumdaydı. "SWAT yok, sadece ben ve Memur..."

"Whimbly," dedi adam ağzını koluna silerek. "Clifford Whimbly."

"Sadece ben ve Memur Whimbly. Burası onun bölgesi."

Tresler içini çekti. "Karar senin, ama beklersen çok uzun süre bekleyebilirsin."

Cole bagaj kapağını indirdi ve yüzünü binaya döndü. Gözleri dökülen beyaz tuğlaları takip ederek beşinci kattaki pencerelere ulaştı. "Ben yukarı çıkıyorum."

Cole

Şehirdeki birçok eski kahverengi apartmanın aksine, bu bina hiçbir zaman müstakil bir ev olmamış, bunun yerine 1900'lerin başında bir tür kiralık bina olarak hayatına başlamıştı. Beş kat yüksekliğinde, en az sekiz ila on birimden oluşan bu binalar, mümkün olan en düşük maliyetle mümkün olduğunca çok insanı barındırmayı amaçlıyordu. Ancak son yıllarda bu mahalle değişti ve emlak maliyetleri metrekare başına yaklaşık 600 dolara yükseldi ve bir zamanlar bu binaları evleri olarak gören işçi sınıfını dışarıda bıraktı.

Cole için tüm bunlar, soylulaştırmayla hiçbir ilgisi olmayan basit bir gerçek anlamına geliyordu.

Asansör yok.

On kat merdiven onun için pek sorun teşkil etmese de, formunu nispeten iyi koruyordu, Memur Whimbly'den kendisini takip etmesini isteme konusunda ikinci, üçüncü ve dördüncü düşünceleri vardı.

Whimbly de benzer bir düşünceye kapılmış olmalı ki, "Cüssem sizi yanıltmasın. Bu kadar cüsseyi taşımak için biraz kas gerekir. Lisede, üniversitede top oynadım ve omzum patlamasaydı profesyonel olacaktım. Her zaman iriydim. Devam edeceğim. Bu ve bunun gibi adımları yapabildiğim kadar uzun süredir yapıyorum.

Unutma. Yukarıda her ne oluyorsa oraya tek başına gitmene izin vermeyeceğim."

Cole ona başıyla onay verdi ve posta kutularını kontrol etti.

Kendisine verilen adres 5A numaralı dairenin adresiydi.

5A'nın posta kutusundaki isim levhası kayıptı. Etraftaki boyadaki taze çiziklere bakılırsa, birisi yakın zamanda söküp atmıştı.

Whimbly'ye, "*Bernard Bretz* ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Peki ya *Kourtney Bretz*?" O da başını salladı.

Cole arkasına döndü ve merdivenlere baktı. "Tamam, arkamda kal."

Whimbly ona ayak uydurmakla kalmadı, beşinci katın sahanlığına ulaştıklarında nefes nefese bile kalmamıştı. Gözleri 5A kapısına kilitlenmiş bir halde son basamakları çıktı, bir eli beylik tabancasının kabzasındaydı ve işaret parmağı deriyi pratik bir kolaylıkla çözüyordu.

Yirmi dakika önce Cole, Memur Clifford Whimbly'nin o silahı en son ne zaman ateşlediğini merak etmiş olabilirdi ama adam hakkındaki düşünceleri hızla geliyordu ve şimdi poligonu ziyaret etmeyi ve kendini keskin tutmayı alışkanlık haline getirdiği izlenimini edinmişti.

Cole önce ona, sonra 5A kapısının sağ tarafındaki köşeye işaret etti ve Whimbly sessizce sahanlığı geçip olabildiğince sıkı bir şekilde duvara yaslandı.

Cole aynısını sol tarafta da yaptı, bir elini kendi silahına götürdü ve diğer eliyle kapıyı çaldı. Üç hızlı vuruş. "NYPD!"

Cevap gelmedi ve saniyeler geçtikçe Cole, 5B'nin gözetleme deliğinden onları izleyen bir komşunun gözlerini hissetti ve Bernie'nin diğer kapının arkasında olup olmadığını merak etti. Yapacağı şey buydu -bunu yem olarak kullanıp diğerinden saldıracaktı ve 5B'nin kapısı açıldığında Cole neredeyse silahını çekiyordu.

Dışarı bakan kadın yetmiş yaşlarındaydı, hâlâ pijama giyyordu ve saçında bigudiler vardı. Onları görünce gözleri büyüdü ama dairesine geri çekilip kapıyı kapatmak yerine, "Orada kimse yaşamıyor," dedi.

Cole, Whimbly'ye hızlı bir bakış attı. İri adam olduğu yerde kaldı.

Kadın iki elini de ağır flanel bornozunun ceplerine soktu. "Dokuz ya da on yıldır boş."

"Kimsenin girip çıktığını görmediniz mi?"

Kadın başını salladı.

Cole telefonunu çıkardı, el feneri uygulamasını açtı ve ışını kapının kenarı boyunca ve kilidin etrafında gezdirmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?"

Cole cevap veremeden Whimbly, "Dairenize geri dönün hanımefendi ve kapıyı kilitleyin," dedi.

Bir an için tartışacakmış gibi göründü. Sonra kapıyı kapattı ve birkaç kilit yerine oturdu.

Cole ayağa kalktı, kendini destekledi ve Whimbly kolunu tuttuğunda kapıyı tekmelemeye hazırlandı. "Bir dakika bekle."

"Arabanın bu daireye kayıtlı olduğunu söylemiştin. Bu bize olası bir sebep verir."

"Demek istediğim bu değil."

Whimbly kemerinin yan tarafına uzandı, deri bir kesenin klipsini açtı ve bir kilit açma seti çıkardı. İki kazma alarak iri gövdesini kapının önünde bir dizinin üzerine indirdi. "Bu, teşkilata katılmadan önce öğrendiğim küçük bir beceri. Pek çok kapı çerçevesini kurtarmaya yarıyor. Endişeli komşulardan gelen telefonlar ve terk edilmiş mülklerden gelen garip sesler arasında, yıllar boyunca payıma düşen kapıları açmak zorunda kaldım."

Her iki kazmayı da kilide soktu ve hareket ettirmeye başladı. Birkaç saniye sonra, tutuşunu çevirdi ve kilit açıldı. Ayağa kalkarak kazmaları kilide geri soktu.

çantasına koydu, tekrar cebine attı ve kapının yanına geri çekilerek Cole'a hafifçe başını salladı.

Bir eli hâlâ silahının kabzasında olan Cole kapı tokmağına uzandı, çevirdi ve kapıyı dairenin içine doğru itti.

"NYPD, içeri geliyoruz!"

Parke zemindeki toza bakılırsa, burada uzun süredir kimse yaşamıyordu. Ama içeride birileri vardı; kapıdan koridora doğru uzanan ve daireyi boydan boya kaplayan birkaç iz vardı. Sağ taraftaki duvarda çerçeveli resimler, sol tarafta ise birkaç oda sıralanmıştı. Cole silahını çıkarıp içeri girdi ve Bernie'nin yerleştirmiş olabileceği tuzak telleri ya da başka bir şey olup olmadığına dikkatle baktı. Birçok fotoğraftan ilkinde durakladı.

Fotoğrafta bir adam ve bir kadın düğün günlerinde resmedilmişti; adam smokin giymiş, kadın ise beyaz bir elbise giymişti, ikisi de adliye binasının merdivenlerinde durmuş, elleri birbirine dolanmıştı. Birisi bir süre önce her iki yüzü de kesmek için zaman ayırmıştı. Yerler gibi camı da kalın bir toz tabakası kaplamıştı. Diğer fotoğraflar da benzerdi; yürüyüş yapan bir kadın ve erkek. İkili büyük bir şelalenin önünde duruyordu. Bir diğeri de rahat bir kulübede şömine başında.

Cole koridorda ilerlerken resimler bir hikâye anlatıyordu. Birlikte geçirilen birkaç yıl kronolojik bir sıraya göre dizilmişti. İlk yatak odasının karşısındaki görüntüler değişti, sadece ona ve büyüyen karnına odaklandı. Belli ki hamileydi, bir fotoğraftan diğerine hafifçe şişiyordu. Kot pantolonları ve atletleri yerini streç pantolonlara ve geniş tuniklere bırakıyor. Yüzü her fotoğraftan silinmiş.

ilk yatak odasında bir çift kişilik yatak, komodin, ve Şifonyer. Çarşaf lar ayak ucunda buruşuk bir yığın halindeydi ve mobilyalar, saç fırçası, daha fazla çerçeveli fotoğraf, birkaç katlanmış çamaşır gibi bulmayı beklediğiniz çeşitli eşyalarla kaplıydı. Hepsi toz içindeydi. Banyoda, yaşlılıktan sarıya boyanmış ve yarısı kalın bir örümcek ağının altına gömülmüş bir bardağın içinde iki diş fırçası buldular.

Duşun zemininde eski şampuan şişeleri ve perde şubuğunun üzerinde çürümüş havlular vardı. Klozetteki suyun dış kenarında kalın bir kf tabakası vardı; yıllardır sifon ekilmemişti.

"Sanki biri kalkıp gitmiş gibi. Dolaplar hl kıyafetlerle dolu."

Cole başını salladı ve koridora doğru ilerledi.

İkinci yatak odasının duvarları soluk pembe boyalıydı ve köşede ii doldurulmuş hayvanlarla dolu beyaz bir beşik vardı ve ona bakmak bile Cole'un kalbinin sızlamasına neden oluyordu. O beşiğin hiç kullanılmadığını ve asla kullanılmayacağını biliyordu.

Koridorun sonunda köşeye sıkışmış küçük bir mutfağı olan bir oturma odası vardı. Kanepe, televizyon, her şey muhtemelen Bernard ve Kourtney Bretz burada yaşarken olduğu gibi kurulmuştu. Sehpasının üzerinde boş bir bira şişesi duruyordu. Tüm mobilyalar eski ve çeşitli bakımsızlık durumlarındaydı. Hiçbir şey birbirine uymuyordu. Cole, burada yaşadıkları dönemde bile ikinci el olduğu, zaman içinde bir araya getirildiği izlenimine kapıldı

-Çok fazla imknı olmayan genç bir ift. Orada olmayan şey sadece mutfağın hemen dışındaki boş alan nedeniyle değil, aynı zamanda yer değiştiren toz karesi nedeniyle de göze çarpıyordu. Cole'a göre Bonfigleo cinayet mahallinde bulunan paslı yemek masasının buradan geldiği çok açıktı. Her iki evde bulunan sandalyeler de yle. Büyük olasılıkla çocukların oyuncakları da bu yatak odasından gelmişti.

"Neden hayaletler tarafından izleniyormuşuz gibi hissediyorum?" Whimbly dedi ki

usulca.

Tam o sırada telefon çaldı, eski bir sabit hattan gelen zil sesi ikisini de yerinden sıratacak kadar yüksekti.

Cole

Cole, mutfak duvarında asılı duran eski telefonu, bir arama sırasında dairenin yarısını dolaşacak kadar uzun bir kabloyla buldu. Dikkatlice yuvasından çıkardığında telefon üçüncü kez tiz bir şekilde çalışıyordu. Bernie onun konuşmasını beklemedi. "Bir ailen var mı?

Dedektif mi?"

"Hayır."

"Aile tüm canlıların kalbidir. Ben basit bir adamım; hiçbir zaman çok şey istemedim. Kendime ait diyebileceğim bir yer, onu paylaşabileceğim biri ve belki, eğer şanslıysam, bir gün ikimizin de hayattaki iyi şeyleri aktarabileceği başka biri. Çok şey istemedim. Aslında değil, sadece rüyanın küçük bir parçası. Kourtney ile üniversitede tanıştım. O yirmi dört, ben yirmi altı yaşındaydım. İkimiz de üniversiteye diğerlerinden biraz daha geç gitmiştik, bu da aramızda bir buz kırıcı olmuştu. Ortak bir noktamız vardı. O ve ben tüm bu çocuklara karşıydık. O zamanlar diğerlerinden çok daha yaşlı hissettiğimizi düşünmek şimdi aptalca geliyor, ama daha gençken, altı ila sekiz yıllık fark bir ömür boyu sürüyor. O zamanlar kamyon şoförüydüm ve para biriktirmek zorundaydım. Sonunda yarı zamanlı okula gidebilecek kadar kendimi topladım. Pankreas kanserine yakalanan annesine bakmak için birkaç yıl izin almıştı. Her neyse, bir Amerikan edebiyatı okuluna girdim.

sınıftaydım ve işte oradaydı, gördüğüm en güzel kadındı, arkadan üçüncü sırada tek başına oturuyordu. John Cusack filmindeki gibi bir an yaşadım, sanki üzerinde bir spot ışığı vardı ve müzik devreye girdi. Bana baktı, kısa bir bakış attı, sanki yakalanmış gibiydi, sonra defterine bir şeyler karalamaya geri döndü, ama hepsi bu kadar sürdü. Dudaklarında muhtemelen olması gerekenden bir saniye daha uzun süre asılı kalan sırtış beni kendine çekti ve vücudumdaki her sinirle savaşıarak yanına oturdum. Gülümsediğinde sanki gülümsememeye çalışıyormuş gibi gamzeleri olduğunu hatırlıyorum ve bu sadece onu daha parlak yapıyordu. Ve bu gözler, safir gibi mavi ve binlerce yıllık bilgiyle doluydu, sanki evrenin en büyük sorularının cevapları tam oradaydı. Ona çıkma teklif etmek için cesaretimi toplamam neredeyse bir haftamı aldı ama sanırım ikimiz de bunun için çalıştığımızı biliyorduk ve o da sabırlıydı. Her zaman çok sabırlıydı."

Cole başını kaldırıp Whimbly'ye baktı ve ağzından *iz* kelimesini çıkardı.

Whimbly başını salladı ve telsizine binmeden önce koridorun sonuna doğru ilerledi.

Bernie uzun bir iç geçirdi. "Bu dünyaya bir şey eksik doğarız. Ruhumuzda bir boşluk. Şu yin ve yang meselesinde bir şeyler var ve sanırım diğer yarımızı bulduğumuzda bunu anlıyoruz. Bu duyguyu tam olarak tarif edemiyorum ama inanın bana, bir gün anlayacaksınız ve bileceksiniz. Bunu inkar edemezsiniz. Kourtney benim diğer yarımdı ve Tanrı yardımcısı olsun, ben de onun. İkimiz de bunu ilk andan itibaren biliyorduk ve her geçen gün daha da kesinleşiyordu. Neredeyse bir yıl çıktık, insanların acele ettiğimizi söylemeyecekleri kadar uzun bir süre, sonra adliyeye gittik ve evlendik. İkimizin de ailesi yoktu. Ben benimkini hiç tanımadım, Kourtney'ninki de annesiyle birlikte öldü, yani sadece ikimiz ve okuldan birkaç arkadaşımız vardı, ama ihtiyacımız olan tek şey buydu. Ekstra vardiyalar aldım, rotalarımı uzattım. Üç beş kuruşumuzu biriktirip şu anda içinde bulunduğunuz daireyi ve kullanılmış birkaç mobilyayı aldık ve hayatımıza başladık. Fazla bir şey değildi ama bizim dairemizdi ve hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu.

Başka. Kourtney'in hamile olduğunu öğrendiğimizde iki yıl olmuştu. İkimiz de çocuk istiyorduk, bu asla bir soru değildi, ama okulda olduğumuz için dikkatli davranıyorduk. Sanırım yeterince dikkatli değildik. Kourtney'nin okulu bitirmesine bir yıl kalmıştı, ben de fazladan çalıştığım için geride kalmıştım ve aslında pek de karar sayılmayacak bir karar vermemiz gerekiyordu. Okulu bırakıp ekstra işlere devam etmeye, birikimlerimizi artırmaya ve Kourtney'nin okulu bitirebilmesi için bebekle evde kalmaya karar verdik. Mezun olduktan sonra ben işe geri dönecektim, o da iş bulabilecekti ve bebeği kreşe verecektik. Bir gün benim de okula dönmem konusunda konuşurduk ama asla dönmeyeceğimi biliyordum. Gerçek şu ki, kamyon sürmeyi seviyordum. Maaşı iyiydi ve kimseye hesap vermek zorunda değildim. İdeal değildi ama yapman gerekeni yaparsın, değil mi? Ayrıca, kızımızın odasını boyadığımda ve bir beşik bulduğumda Kourtney'nin yüzündeki ifadeyi görmek her şeye değerdi."

Cole koridora baktı. Whimbly şu anda telefonda konuşuyordu. ona geri döndü.

Bernie şöyle devam etti: "Küçük dairemizde çok fazla sevgi vardı. Kapıdan içeri girdiğinizde bunu hissediyordunuz, sanki biri ısıyı yükseltmiş ve size doğru akıyordu. Bir sabah güneş doğduktan biraz sonra eve geldiğimde Kourtney'i kızımızın odasında bulduğumu hatırlıyorum, eli karnında oturmuş doğmamış kızımızla konuşuyordu, ona benden, bizden bahsediyordu ve yalan söylemeyeceğim... tılandım. Neredeyse koridora geri dönüyordum ki Kourtney beni gördü ve yüzü ışıldayarak odaya gelmemi işaret etti. Elimi tuttu ve kendi karnının yanına koydu ve bir saniye sonra bunu hissettim - bebek tekmeledi. Bu küçük şişlik, bize orada olduğunu, konuşmanın bir parçası olduğunu söylemeye yetti ve Kourtney'nin gözlerine baktığımı hatırlıyorum ve..." Sesi bir an için kesildi ve boğazını temizledi. "Yaklaşık on dakika sonra okula gitmek için çıktı. Mutfaktaydım, sandviç yapıyordum. Bana bir hoşça kal öpücüğü verdi ve hızla kapıdan çıktı.

Her zamanki gibi. Bu onu son görüşümdü. Birini son kez canlı gördüğünüz o anları bilemezsiniz. Sadece başka bir vedaydı, diğerleri gibi. Olay olduğunda uyuyordum. Yemek yedim, duş aldım ve kanepede uyuyakaldım. Karım ve kızım öldüğünde uyuyordum. Kestiriyordum. Televizyondaki haberlere uyandım. Broadway'in ortasında bir muhabir vardı. Uyandığımı hatırlıyorum, sersemlemiştim, yarı izliyordum ve NYU'da bir grup insanı ezen kız hakkında konuştuğunu duydum. Sonra arkasında Kourtney'nin sırt çantasını gördüm. L.L.Bean'den alınmış, ortasında kırmızı bir kalp olan gri bir çanta. Cep telefonunu aramaya çalıştım ve tam orada canlı yayında bir polisin sesi takip ettiğini, sırt çantasını açtığını ve telefonuna cevap verdiğini gördüm. Sesini duydum ve sanırım o anda bayılmışım çünkü hatırladığım bir sonraki şey yine kanepede uyandığım ve birinin kapımı yumrukladığı."

Cole sırtını duvara yasladı ve elini saçlarında gezdirdi. İkisi de uzun bir süre konuşmadı. Sonra Cole sonunda, "Bernie, eğer bu kaybın nasıl bir his olduğunu anlıyorsan, neden tüm bu diğer insanlara zarar veriyorsun?" dedi.

"Ateşi Jordan Briggs yaktı, Dedektif. Onu söndürebilecek tek kişi o."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bana hâlâ bir cevap borcu var. Henüz seçimini yapmadı. Daha fazla bekleyemem."

Memur Whimbly elinde bir kâğıtla koridorda ayaklarını sürüyerek geri döndü. *Bizim ona söylediğimiz* kelimeleri mırıldandı ve notu Cole'a uzattı. Aceleci bir elle yazılmış bir adres.

Cole, "Bernie, şu anda neredesin?" demeden önce iki kez okudu.

Ürdün

Jordan yine ofisindeki konferans masasında Ajan Varney'nin karşısında oturuyordu. Hâlâ titriyordu.

Billy yayındaydı ve onu koruyordu.

Koridordaki hoparlörlerden onun sesini belli belirsiz duyuyordu.

Stüdyonun kapısını açtığında, yarı sersem bir halde sendeleyerek dışarı çıktığında, Jules Goldblatt Senatör Moretti ile birlikte orada duruyordu ve ikisi de aceleyle içeri girdiler. Goldblatt senatöre bir çift kulaklık verip onu mikrofonun önüne oturttu ve Billy şu anda canlı yayında onunla konuşuyordu. Bunun olmasına izin vermişti, onlara hayır diyecek gücü yoktu. İtiraz etme fikri, zihninde dikkat çekmek için bağırان diğer her şeyin arasında kalmış uzak bir düşünceydi.

Jordan başını kaldırmadan yumuşak bir sesle şöyle dedi
Nick."

Ajan Varney parmağının ucuyla Jordan'ın telefonunu masanın üzerinden ona doğru kaydırđı. "Onu tekrar aramayı dene."

"Bu sefer cevap vereceğđi için mi? Son on denemenin aksine?" Ajan Varney cevap vermedi, sadece baktı.

Jordan telefonu kaldırdı, Nick'i tekrar aradı ve arama doğrudan sesli mesaja geçince telefonu kapattı. Yukarı baktı

Ajana. "Yerini falan tespit edemez misiniz?" "Bunun üzerinde çalışan adamlarım var."

"Tanrım, bu ne kadar sürer? Neden onu bulamıyorlar?" "Sakin olun, Bayan Briggs."

"Bana söyleme-"

"Sakin olun Bayan Briggs," diye tekrarladı Varney, bu kez daha güçlü bir şekilde.

"Sanırım az önce kocamı vurdu." "Eski kocam," diye cevap verdi Varney.

"Bu durumu daha iyi yapmaz."

Varney'nin ağzının kenarında sinsi bir gülümseme belirdi. "O kadar kötü mü olurdu? Nick'in resmin dışında kalması?"

"Sen hastasın."

Varney omuz silkti. "Adamlarımın yarısı Bernie'nin senin maaşlı çalışanın olduğunu ve sana bir iyilik yaptığını düşünüyor. İkiniz arasında masa altından, arka kapıdan yapılan bir anlaşma."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Kocasını dışarı çıkaran ilk eski eş sen olmazsın. Böyle bir şey olduğunda, on defadan dokuzunda suçlu eş olur. Bu sabah bulduğumuz para olayıyla, Nick'in banka hesaplarınızı boşaltma şekliyle, kesinlikle motivasyonunuz var." Öne doğru eğildi ve sesini alçalttı. "Aramızda kalsın hanımlar, o herif bunu hak etmişti."

Jordan bu kadının kendisini sinirlendirmesine izin vermeyecekti. "Para benim için bir motivasyon kaynağı değil. Her zaman daha fazla para kazanabilirim. Her kuruşunu harcamış olsa bile, geri kazanabileceğimi biliyorum. Yani istediğin kadar çılgın teoriler ortaya atabilirsin, ama aslında tek yaptığın zaman kaybetmek. Bernie dışarıda hepinizi aptal yerine koyarken siz burada eliniz kolunuz bağlı oturuyorsunuz."

"Dostun Bernie."

"Bırak artık şunu."

Sesi kısılmış olsa da ofisinin köşesindeki televizyon açıktı ve hem Penn İstasyonu'ndan hem de Grand Central'dan yayın yapıyordu. Her ikisinin de dışında devasa kalabalıklar vardı ve tüm kapılar polis ablukası altındaydı. Trenlerin hiçbiri çalışmıyordu ve bomba imha ekipleri her ikisini de ararken son insanlar da tahliye edilmişti. Bu adam birkaç saat içinde tüm şehri kapatmıştı.

Jordan ayağa kalktı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Yayına geri dönüyorum. Burada oturup bunu izleyemem. Bir şeyler yapmam lazım."

"Tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler. Herhangi bir şey."

"Bu pek de plan sayılmaz."

"Seninki kadar iyi görünüyor."

"Bir hata yapacak Bayan Briggs. Her zaman yaparlar."

"Denemeye ve başarmaya istekli olmadan önce başkalarının başarısız olmasını bekleyseydim, hala bir garson olurum."

Odadan çıkmak için döndüğünde Varney, "Telefonun burada kalacak," dedi.

Jordan onunla tartışmayı düşündü, bir anlam veremedi ve telefonunu masaya doğru kaydırıldı. "Nick geri ararsa, bana söyle."

Önce Varney olabilir Cevap ver, o oldu geri içinde ve koridorda stüdyoya doğru ilerliyordu.

Yeşil odanın kapısında durdu ve içeri baktı.

Charlotte top gibi kıvrılmış, kanepede uyuyordu. Nick'e olanları duymamıştı. Bu iyi bir şeydi. Bunu haberlerde ya da başka birinden duymasını istemiyordu. Uyandığında ona anlatacaktı. Ya da belki bir tür onay aldıktan sonra. Belki o zaman. Ama daha erken değil, ona daha erken söylemek için bir neden yoktu. Kızı çok küçük, savunmasız görünüyordu, bu dünyada hayatta kalmak için ona ihtiyacı olan bu küçücük şey.

Jordan birkaç dakika orada durdu, kızının uyumasını izledi, mümkün olduğunca uzun süre o huzurdan başka bir şey bilmemesini istedi ve salona dönüp stüdyonun kapısına doğru ilerledi. Tavandaki hoparlörlerin sesi kesikti ama kabinin penceresinden Billy'nin konuştuğunu görebiliyordu. Kapıdaki küçük pencereden senatörün koltuğunda oturduğunu görebiliyordu; kulaklıklarını takmış, mikrofona doğru eğilmiş, Tanrı bilir neler anlatıyordu.

Jordan Billy'nin camına vurarak dikkatini çekti ve stüdyonun kapısını işaret etti.

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ve kilit tıklayarak açıldı.

Senatör odaya girdiğinde ona baktı ama konuşmaya devam etti.

Jordan bir süre orada durdu, sonra tavana, plastikle kapladıkları kameralara baktı. Uzanıp en yakındaki, kanepeyi gösteren kameranın plastiğini kaptı ve yırttı, sonra da normalde kendisini kaydeden kameranın plastiğini yırttı. Kanepenin etrafında döndükten sonra masasının arkasına geçti, kulaklıklarını taktı ve mikrofonuna doğru eğildi. "Biraz ara vermek zorunda kaldım ama geri döndüm."

Senatör Moretti açıkta duran kameralara şüpheyle baktı, sonra da ona döndü. "Billy ve ben de tam size daha önce bahsettiğim Moretti/Mercer Tasarısı hakkında konuşuyorduk. Federal kolluk kuvvetlerine, terörle ilişkisi olduğundan şüphelenilen kişilerin ev ve araçlarını arama emri gerekmeksizin arama yetkisi veriyordu. Sanırım dinleyicilerinizin çoğu bu gibi durumlarda polise değerli bir araç sağlayacağı konusunda hemfikirdir."

"Ah huh."

Sağındaki üçüncü ekran aydınlandı.

Lütfen onun canını yak, Jordie. Çok kötü incit.

Ona sırtını dönmek yerine, "Tamam, Senatör. Isıracağım. Bugünün koşullarında tasarınız tam olarak nasıl yardımcı olacak?"

Billy oturduğu yerden ona şaşkın bir bakış fırlattı.

Senatör de şaşırılmış görünüyordu. Kavgaya hazır bir şekilde göğsünü kabartmış ve tanıdık bir retoriğe büründüğünde yavaşça sönmüştü. "Bir arama emrini beklemek çok değerli zamanınızı alabilir. On ya da yirmi dakika gibi kısa bir süre olsa bile. Bu süre içinde bir şüpheli kanıtları yok edebilir, kaçabilir, başkalarına zarar verebilir, milyonlarca şey ters gidebilir..."

"*Bugünün koşulları*, Senatör. Genellemelerle konuşmayın. Eğer Tasarınız mevcut bir yasa olsaydı, *bugün* polise nasıl yardımcı olurdu? Eminim bunu enine boyuna düşünmüşsünüzdür. Raporları ve istatistikleri incelediniz. Siperdeki insanlarla konuştunuz. Bernie'yi yakalamak için *bugünkü* tasarınızı nasıl kullanırdınız?"

Senatör hemen yanıt vermeyince Jordan devam etti, "Eğer bir yargıç değilse, polisin hangi eve girebileceğini, hangi arabayı arayabileceğini tam olarak kim belirliyor? Daha büyük bir iyilik için birinin dördüncü değişiklik haklarını çiğnemenin doğru olduğuna kim karar veriyor?"

"Tasarı süreci basitleştiriyor."

Jordan başını salladı. "Süreci basitleştiriyor," diye tekrarladı. "Sizin örneğinizi kullanalım. Eğer polis birinin delilleri yok edeceğini ya da suç işleyeceğini düşünüyorsa, eğer geçerli bir sebep varsa, zaten arama izni olmadan bir eve ya da araca girebiliyor. Sizin tasarınız bunu nasıl değiştiriyor?"

"Benim yasa teklifim polisin daha hızlı arama yapmasını sağlıyor." "Açık olalım. Geçerli bir neden olmadan demek istiyorsunuz."

"Sadece birisinin terör şüphelisi olması durumunda."

"Tekrar soruyorum, eğer bir yargıç değilse, bu kararı kim verecek?" "Sahadaki botlar. Kolluk kuvvetleri."

"Birinin sadece bir suçlu değil de 'terörist' olduğunu mu düşünüyorlar? Düğmeye mi basıyorlar?"

"Evet."

"Ve bunun tehlikeli olduğunu düşünmüyor musunuz? Denge ve denetleme mekanizmalarını ortadan kaldırıp tüm yetkiyi sahada kim varsa onun eline vermek? Belki bir kişinin? Bu tarih boyunca pek çok kez oldu. İyi sonuç verdiği tek bir örnek bile düşünemiyorum. Bir polis devletine dönüşmemizi nasıl engelleyeceksiniz?"

Senatör Moretti ona ters ters baktı. "Bu adamı yakalamak istemiyor musunuz?"

Az önce kocanızı vurmuş olabilir."

"Hâlâ bana tasarınızın bugün olanları nasıl değiştireceğini söylemenizi bekliyorum."

"Onun önüne geçebilirdik. Başlamadan önce onu durdurabilirdik."

"Nasıl?"

"Eminim bir yerlerde bir veri tabanı vardır. Belki bir kaydı vardır. Böyle birinin bugünden önce kolluk kuvvetlerinin radarına girmesinin milyonlarca yolu var ve benim yasa teklifim, onu daha **b a ş l a m a d a n** durdurmalarına olanak tanıyacak."

"Yani birisi sizin hayali çizelgenizde yeterince kutucuğu işaretliyor ve bu da size onun evine baskın yapma hakkı veriyor. Bu iş böyle mi yürüyecek?"

Senatörün yüzü kıpkırmızı oldu. "Sen imkânsızsın, bunu biliyor muydun?"

"Ben gerçekçiyim. Güç verildiğinde, sizin gibi insanlar bunu kötüye kullanır. Basiretsizsiniz. Seninki gibi bir tasarının yaratacağı tüm yansımaları düşünmüyorsun. Gözünüz kapalı dalıyorsunuz. Beni yanlış anlamayın, teoride yapmaya çalıştığınız şeye katılıyorum, ancak bu sadece haklarımızı çiğnemedен yapılabilirse. Bu hiçbirimizin asla geçmemesi gereken bir köprü."

"Belki de seçilmiş yetkililerinize ve sizi koruyan insanlara daha fazla güvenmeniz gerekiyordur."

Jordan bir an için onu inceledi. Onun ağırlığını kanepeye verdiğini görene kadar tek kelime etmedi. En az on saniye boyunca

Garip bir sessizlik. Konuklar rahatsız olduklarında her zaman yerlerini deşiştirirlerdi ve sessizliğin bunu en iyilerine yapmanın bir yolu vardı.

Bir sonraki bölüm için onun rahatsız olmasını istiyordu.

Jordan ona hafif bir gülümseme verdi. "Ya sana şu anda seni görebileceğini söylesem?"

Senatör Moretti onun kameranın üzerindeki plastiği çıkardığını görmüştü. Yukarı doğru işaret etti. "Bununla mı?"

"Öyle olduğunu düşünüyöruz. Daha önce aradığında, burada stüdyoda neler olduğunu tam olarak tarif etti. Eğer bizim kameralarımızı kullanmıyorsa, o zaman bir şekilde buraya başka kameralar yerleştirmiş olmalı. Baktık ama bir şey bulamadık. Federaller de bir şey bulamadı. Yani bizim kameralarımız olmalı, değil mi? Mesela şu, doğrudan size doğrultulmuş olan."

"Az önce ortaya çıkardığınız mı?"

"Doğru."

"Bunu tam olarak neden yaptın?"

"Seçilmiş yetkililerime daha fazla güvenmem gerektiğini söylemiştin. İşte sana onunla bire bir konuşma fırsatı."

"Bernie gibi insanlarla mantık yürütmek mümkün değil. Sanırım bugün bunu gördünüz."

Jordan sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir süre onun yüzünü inceledi. "Belki de yanlış insanları ikna etmeye çalışıyoruz."

"Anlayamadım."

Jordan duvardaki LED sayaca baktı; şu anda on üç buçuk milyon kişi dinliyordu.

Mikrofonuna doğru eğilerek, "Siz, benim seçilmiş yetkilim, şahidim olarak bir suç işlemek üzereyim, Senatör Moretti." dedi.

Gözleri kısıldı. "Ne tür bir suç?"

"Beş milyon dolar," dedi yumuşak bir sesle. "Bernie'nin kafasına bir kurşun sıkana beş milyon dolar vermek istiyorum."

Ürdün

Senatör Moretti, "Bunu yapamazsınız," dedi. "Az önce yaptım."

"Bu vur emri vermekten başka bir şey değil."

"Ben sadece süreci basitleştirmeye çalışıyorum. Sizin tasarınız gibi. Belki de hepimizin biraz daha iyi hissetmesi için yaptırımlı vuruşlar için bir yasa tasarısı hazırlayabilirsiniz? Yasa yaparsan yanlış olmaz, değil mi?"

"İfadenizi derhal geri çekmeniz gerekiyor. New York eyaletinde vur emri vermenin on yıla kadar hapis ve ağır para cezası var. Hapse girersin."

"Kocam daha yeni öldürülmüş olabilir, baskı altında yım, aklımın başında olduğundan emin değilim. Yine de umursamanız çok hoş." Sadece onun görebileceğini bildiği için göz kırptı.

Billy penceresine baktı, başını salladı ve kapısının sürgüsüne uzandı. Sürgüyü açtığında, kabininin kapısı patlayarak açıldı ve Ajan Varney iki kişiyle birlikte içeri daldı.

Billy irkilerek sandalyesine geri düştü.

"Uh-oh, görünüşe göre süvariler beni indirmek için içeri dalmış olabilir."

Senatör koltuğunda döndü ve Billy'nin arkasındaki kabine baktı.

"*Bütün* kameraları kapatmak için yanlış günü seçmişim. Federal ajanlar zavallı küçük Billy'yi standında sıkıştırdılar."

Varney Billy ile konuşurken Jordan'la konuştuğundan çok daha canlıydı. Diğer iki ajan onun etrafını sarmış, biri çeşitli bilgisayar monitörlerine bakıyor, diğeri de pencereden Jordan'ı izliyordu.

Billy Varney'ye bir şeyler söyledi, sonra başını kaldırıp hızla bir mesaj yazdı:

Bernie'nin son telefon görüşmesi bizim binaya kadar izlenmiş. Hepimizi koruyucu gözetim altına almak istiyorlar - yayından çıkmamız gerekiyor. Tahliye ediyorlar. Beş saniye içinde kesiliyor -

Jordan'ın tüm bunları sindirmesi biraz zaman aldı. "Millet, hemen döneceğiz." Sandalyesinden fırlayıp kulaklığını masanın üzerine bırakırken bu beş kelimeyi söyleyebildi. Jordan yanından geçip stüdyonun kapısından çıktığında senatör koltuğunu yarlamıştı.

Arkasından Ajan Varney'nin Billy'nin kabininden çıktığını duydu ama dönmedi. Bunun yerine koridordan yeşil odaya koştu ve Charlotte'u hâlâ kanepede uyurken buldu. Yanına oturdu ve kızının saçlarını nazikçe okşadı. "Hey, tatlım. Kalkman gerek."

Varney kapıda belirdi ve Jordan'ın kızını görünce yapmak üzere olduğu yorumu geri çeker gibi oldu. Bunun yerine dönüp diğer ajanlara emirler yağdırarak asansör ve merdivenleri iki kat korumalarını ve tüm çıkış noktalarını emniyete almalarını söyledi. Jordan'a döndüğünde alçak ve acil bir sesle konuştu. "İlk geldiğimde sizinkinin altındaki ve üstündeki katları temizledik. Şu anda binanın geri kalanını boşaltıyoruz. Adamlarınızın çoğu çoktan

Tahliye edildi. Ellinin üzerinde hazırlık yapıyoruz. Kalmak için ısrar edenler orada. Geri kalanlar evlerine gönderildi. Gelen bir helikopterim var. Size ve kızıma elli numaraya kadar bizzat eşlik edeceğim ve geldiğinde çatıdan tahliye edeceğiz."

Charlotte kıpırdandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Ona gülümsedi. "Gitme vakti geldi mi?"

Jordan sırtıtmaya zorladı ve içinde kaynayan panik, korku, endişe ve öfke karışımını gizlemek için elinden geleni yaptı. "Evet, eşyalarını topla. Görünüşe göre bir helikopter yolculuğuna çıkıyoruz!"

Hâlâ yarı uykulu olan Charlotte etkilenmiş görünmüyordu. Koltuktan indi ve eşyalarını toplayıp sırt çantasına koymaya başladı.

Jordan tekrar Varney'ye döndü. "Nereye tahliye?"

"Tribeca'daki federal binaya. Muhtemelen ülkedeki en güvenli yer. Orada sana dokunamaz."

"Doğru olmadığını bildiğin sözler verme."

"Bak, bahsettiğim hatayı yapıyor. Biz bunu *istiyoruz*. Bunu bekliyorduk. Binanın her yerinde adamlarım var. Giriş ve çıkışları kapattık. Her santimetrekareyi arıyoruz ve katınıza bir ekip bırakacağım, stüdyonuza, ofisinize..."

"Onu bizimle mi yemlediniz?"

"Buraya gelmesinin bir olasılık olduğunu biliyorduk, birçoğundan biri. Sen akıllı bir kadınsın; aklından geçmemiş gibi davranma. Burayı ve çevredeki tüm katları kilitledik; asansörlerde, merdiven boşluklarında insanlar var. Buraya geldiğimizden beri bunun için hazırlanıyoruz. Sana ulaşmak için hepimizin içinden geçmesi gerekecek ve bu olmayacak. Seni ve adamlarını dışarı çıkarıp onu sıkıştıracağız. Her şey yirmi dakika içinde bitecek."

Jordan bundan hiç hoşlanmamıştı. "Başından beri herkesten bir adım öndeydi. Bizi çatıda beklemediğini ya da sizin federal binayı havaya uçurmaya hazır olmadığını nereden biliyorsunuz? Muhtemelen oraya gideceğinizi tahmin etmiştir. Öngörülebilir olamaz."

"Biz-"

"Kesinlikle öyle. Yer seviyesinden çıkamayacağımızı biliyor. Geriye çatı kalıyor. Kaçtığımı düşündüğü anda oraya gidecektir." Jordan Charlotte'a baktı. Charlotte masadaki yemekten arta kalanları karıştırıyordu. "Beni ya da kızımı bir tuzağa düşürmene izin vermeyeceğim."

"Bu *bizim tuzağımız*," diye ısrar etti Varney. "Başından beri öyleydi."

Billy koridordan içeri daldı, yüzü telaşlıydı. "Tekrar hatta. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

Varney hızla diğer ajanlardan birine döndü. "Binadaki tüm cep telefonu tekrarlayıcılarını kapat. Cep telefonlarını oyun dışı bırakmalıyız. Eğer düşerse, sabit hattan geri aramak zorunda kalacak. Yapmazsa, zaten bir tanesinde olduğunu biliyoruz. Her iki durumda da, aramayı izole edin. Onu bir yere sabitleyin. Hadi, hadi, hadi!"

Ajan başıyla onayladı ve köşede gözden kayboldu.

Varney Jordan'a döndü. "Burada ne işimiz var Bayan Briggs? Gitmemiz gerekiyor. İşbirliği yapmazsan seni koruyamam." Jordan geriye Charlotte'a baktı.

Strawberry Shortcake sırt çantasını takmış, kapıda durmuş bir granola barı çığniyordu. Ona doğru gitti ve diz çöktü. "Büyükannenle tanışmak ister misin?"

"Benim bir büyükannem mi var?"

"Sen yumurtadan çıkmadın ki. Tabii ki var."

Charlotte'un kaşları çatıldı. "Onun nesi var? Neden onunla daha önce tanışmadım?"

"Hani seninle bir anlaşmazlık yaşadığımızda sakinleşmek için mola verimiz ya? O ve ben bir anlaşmazlık yaşadık ve mola verdik."

"Ben on bir yaşındayım. Annenle on bir yıldır mola mı veriyorsun?"

"Zaman bizden uzaklaştı."

Charlotte bunu düşünüyor gibiydi. "Tüm bu işlevsizliğin benim için kötü olduğunu biliyorsun, değil mi? On dört yaşına geldiğimde dövme yaptırır ya da hızma taktırırsam, hepsi senin suçun olacak."

"Bütün bunlar bittiğinde sana en iyi terapisti bulacağıma söz veriyorum. Ve dondurma. Sana bir sürü dondurma borçluyum."

Jordan onu alnından öptü ve ayağa kalktı. Cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve Varney'ye uzattı. "Onu buraya götür. Annemin Hamptons'da kaldığı pansiyon, Bernie'nin radarından tamamen uzakta. Yayına geri dönüp onunla konuşacağım, sana da çıkman için zaman vereceğim."

Varney gazeteye baktı, bunu düşündü. "Emin misin?" "Hayır. Yapmak istediğim son şey kızımdan ayrı kalmak.

Ama tam da bu yüzden işe yarayacak. Bernie onsuz gitmemi beklemeyecektir. Ben yayında olduğum sürece, hepimizin hâlâ burada olduğunu düşünecek."

"Yani şimdi yem olmayı sorun etmiyor musun?"

Jordan onun yüzüne baktı. "Ben, evet. Kızım, *hayır*. Bu gezegende değer verdiğim tek şey için sana ve adamlarına güveniyorum. Gözünün önünden ayrılmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Etrafını ajanlarla çevirecek ve yaklaşmaya çalışan herkesi vuracaksınız. *Sana* güveniyorum," dedi tekrar.

Varney başını salladı. "Sana söz veriyorum. Adamlarım onu koruyabilir ama ben buradan ayrılamam. Onlarla birlikte gitmesi gerekecek."

Ajan Shulman hızla arkasından yaklaştı ve Jordan'ın duyamayacağı bir şeyler fısıldadı. Varney omzunun üzerinden geriye baktı, sonra tekrar Jordan'a döndü. "Asansör temiz. Gitmemiz gerekiyor."

Charlotte bütün bunları duymuştu. Üst dudağı sertleşti. "Ben iyi olacağım anne. Fahri ajan olduğumu söylediler. Belki bana da bir silah verirler ve kötü adamı vurabilirim."

Jordan tekrar diz çöktü ve kızına olabildiğince sıkı sarıldı. Yüzünü onun saçlarına gömdü. "Hemen arkada olacağım, Char. Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum." Jordan onu bırakmayınca Charlotte ekledi: "Bunu tuhaflaştırma anne. Ben büyük bir kızım."

Jordan bırakmak istemedi ama bırakmak zorunda olduğunu biliyordu. Kendini ayakta durmaya zorladı.

"Ona iyi bakacağız, hanımefendi."

Başını salladı ve dört ajan Charlotte'u aceleyle koridorun sonundaki yük asansörüne götürüp oradan uzaklaştırırken peşlerinden gitme içgüdüleriyle savaştı.

Cole

"Telefonuna cevap vermiyor!" Cole cep telefonundan bağırdı. Bell helikopterinin kabini diğerlerinden çok daha sessizdi ama yine de duymak zordu. Memur Whimbly'nin kendisine verdiği el yazısı not hâlâ avucunun içindeydi ve mürekkebi teriyle bulaşmıştı.

Adres şöyleydi: 1221 Avenue of the Americas. SiriusXM binası.

Bernie, Jordan Briggs'in binasındaydı.

Tresler, "Olay yerindeki FBI ajanlarından herhangi bir yanıt alamıyoruz," diye cevap verdi. "Hatlar hâlâ bağlı olduğu için mi yoksa cevap vermedikleri için mi bilmiyorum ama hiçbirine telefonla ulaşamıyoruz. Halihazırda orada en az yarım düzine kişi var ve daha fazlası da yolda ama ne kadar süreceğini bilemeyiz. Tabii binaya ulaşabilirlerse."

"Şu anda binaya yaklaşıyoruz." Rockefeller Center'ın üzerinden geçip çatıya doğru daire çizerlerken Cole binayı altlarında görebiliyordu.

Tresler, "Az önce Teğmen Gaff ile konuştum. Üç jüri üyesinin daha izini bulmuşlar, hepsi de ölmüş. İki burada New York eyaletinde, diğeri Pittsburgh'da. Hepsi de en az birkaç gün önce ölmüş. Pennsylvania'daki neredeyse bir haftadır. Hala üzerinde çalışıyorlar.

ama durum iyi görünmüyor. İç Güvenlik bu Bernie Bretz denen adamın son on yıldır nerede olduğunu bulmaya çalışıyor, adımlarını takip ediyor ve öğrendiklerine göre durum hiç de iç açıcı değil. Sentinelleri hiç duydun mu?"

"DC'deki beyzbol takımı mı?"

"Hayır, o Nationals. Sentineller New York'un dışında bir milis grubu. Bernie sana kamyon kullandığını söylediğinde, kamyonun sahibi onlardı."

"Bir milis grubunda mıydı?"

"Öyleydi, öyleydi, o kısım biraz bulanık. O bir hayalet. Karısı öldükten bir gün sonra banka hesaplarındaki az miktardaki parayı çekmiş, tüm faturalarını ödemeyi bırakmış ve ortalıktan kaybolmuş. Yedi yıl önce bir çeşit sırt yaralanması olduğunu iddia edip maluliyet başvurusunda bulunduğunda tekrar ortaya çıkmış. Görünüşe göre bu para Marisa Chapman'ın adına açılmış bir Venmo hesabına yatmış ve o zamandan beri dairenin kira ve faturalarını karşılıyormuş. Karısı ölmeden bir yıl önce, Placid Gölü yakınlarında 87. yolda hız yaptığı için durdurulmuş. Kamyonun kaydı bir noktada FBI tarafından işaretlenmişti. Kamyonun kime ait olduğunu biliyorlardı, bu yüzden bir yerlerde bir veri tabanı oluşturdu."

"Ne taşıyordu?"

"Yiyecek, sadece yiyecek. Ama o gruplara girip çıkan her şeyi yakından izliyorlar. Ama ellerinde sadece bu var. Şu anki düşünceye göre, karısının ölümünden önceki yıllarda sınırdaki milislerle çalışıyordu, sonra gerçek dünyaya kaçtı ve onların kampına taşındı. Orada kolayca ortadan kaybolabilir. Hiçliğin ortasında bin dönümlük bir arazide yaklaşık üç yüz üyeleri var. Tüm bunları tek başına yapıyor olamaz, ama arkasında bir milisle bu mantıklı. Yardım almış."

Aşağıda SiriusXM binası görüldü. Çevredeki caddeler hala tamamen tıkanmış durumdaydı ve çeşitli ilk müdahale ekipleri duran araçların arasından yaya olarak ilerliyordu. Birkaç çekici

Kamyonlar yolları açmaya çalışıyordu ama manevra yapacak çok az yerleri vardı.

"Grand Central ve Penn İstasyonu'nda neler oluyor?" Cole sordu. "Henüz bir şey bulunamadı ama her yeri aramak günler sürebilir."

Helikopter büyük klimaların yanından geçerek çatının batı tarafındaki helikopter pistine yöneldi, bir an havada asılı kaldı ve sonra yavaşça yere indi.

Cole, Tresler'a "Ben buradayım," dedi. "Başka bir şey bulursan beni ara."

Bağlantıyı kesti, sonra Jordan Briggs'e bir mesaj gönderdi: *O senin binanda! FBI'a beni aramasını söyle! Çatıdayım, aşağı geliyorum!*

Helikopterden dışarı fırladı. Eğilip yüzünü rüzgâr ve tozdan koruyarak asansöre doğru ilerledi ve arama düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Tekrar bastı. Işığı bile yanmadı.

Anahtara ihtiyacı vardı. Öyle olmalıydı. Onu buraya getiren adam çatıya çıkmak için bir anahtar kullanmıştı. Binaya geri dönmek için de bir anahtara ihtiyacı olması mantıklı geliyordu.

Jordan'ı tekrar aradı. Hiçbir

şey çıkmadı.

Helikoptere geri koştu. Pilot motoru kapatmıştı ve rotorlar yavaşlıyor, gürültü azalıyordu. Cole'un yaklaştığını gördü ve kapısını açtı. "Eğer istersen tekrar çalıştırabilirim-"

Cole onun sözünü kesti. "Beni yer seviyesine indirebilir misin?"

Pilot başını salladı. "Bu civarda olmaz. İnebileceğimiz en yakın yer Bryant Park olabilir. Orası da yaklaşık yedi sekiz blok ötede. Orası bile yarım yamalak olur - FAA şehirdeki tüm helikopterleri yere indiriyor. Merkezden mesaj geldi ve dönmek için on beş dakikam olduğunu yoksa yerimde kalmam gerektiğini söylediler. Bayan Briggs'in parasını ödüyorum, o yüzden burada beklemenin en iyisi olduğunu düşündüm."

Cole onu çalıştırabilirdi ama helikopterin başka bir parkta beklemesi konusunda tereddütlüydü. Her yerde insanlar parktan çıkmaya çalışıyordu.

yolların ve trenlerin kesilmesiyle birlikte endişe baş göstermeye başlamıştı. 11 Eylül sabahı çok sayıda araç çalındı ve araba hırsızlığı yaşandı. Birkaç tekne çalındı. Pilotu açıkta olan bir helikopter çok cazip bir hedefti.

Jordan'dan bir mesaj geldi: *FBI seni içeri almak için geliyor.*

Cole pilota haber verdi ve çatıdan asansöre doğru geri çekildi.

Kapı bir an sonra kayarak açıldı ve otuzlu yaşlarının ortalarında bir adam uzanıp kapıyı tuttu. Sık kesilmiş bir sakalı, siyah saçları ve gri gözleri vardı. FBI rüzgârlığı açıktı ve Cole silahının kabzasını görebiliyordu. .44 Magnum'a benziyordu. Cole ona, "Size telefonla ulaşmaya çalışırken çok zorlandık," dedi.

Ajan bir süre sadece ona baktı, gözleri Cole'un boş kemerini inceliyor, ikinci bir silah için ayak bileklerine bakıyordu. Sonunda, "Silahlı mısınız?" diye sordu.

Cole pantolonunun paçasını yukarı çekti. "Kel-

Tec .380." "Birincil silahın nerede?"

Cole, içinde beylik silahı ve üniforması olan çantayı devriye memurlarından biriyle Bonfigleo olay yerinde bıraktığını fark etti. Silahın kendisine geri döneceğinden hiç şüphesi yoktu ama bu iş bitmeden önce Teğmen Gaff'tan bunu duyacaktı. "Ortağıma bıraktım."

"Ortağın nerede?"

Asansör kapısı kapanmaya başladı, ajan kapıyı sıkıca kavradı ve kapı tekrar açıldı. Bakışlarını sanki içlerini görebiliyormuş gibi helikoptere doğru büyük HVAC ünitelerine çevirdi.

"Başka bir suç mahallinde."

"Yani burada sadece pilotunuz mu var? Helikopterle birlikte mi kalıyor?"

Ajanın kalın bir Boston aksanı vardı. Helikopterin adı *Choppa*.

Cole onun yanından geçip asansöre girdi. "Evet. Dinle, bunun henüz sana ulaşip ulaşmadığından emin değilim ama Bernie'nin son aramasının izini sürdük.

Ya bu binada bir yerde ya da öyle görünmesi için aramalarını yönlendiriyor."

Ajan kapıyı açtı ve 50. katın düğmesine bastı. "Farkındayız. İstihbarat gelmeden önce bu binayı oldukça sıkı kontrol altına almıştık. Kat kat inceleme yapan adamlarımız var." *Kusur üstüne kusur.*

Cole ona, "Bu yanlış kat," dedi. "43. kata gitmem gerekiyor. Jordan Briggs'in ofisi."

"50. katta hazırlık yapıyoruz. Orası boş. Oraya gitmeden önce amirimden bilgi alman gerekecek."

"Şu anda bunun için zamanım yok. Briggs'le konuşmam gerek." Cole ileri uzandı ve kırk üç numaralı düğmeye bastı.

Asansör hareket etmiyordu ve ajan anahtara ihtiyacı olduğunu fark etti. Anahtarı cebinden çıkardı, kilide soktu ve çevirdi, sonra tekrar 50 düğmesine bastı.

Cole 43'e bastı ve bu sefer iki düğme de yandı.

Ajan terliyordu ve Cole elinin kemerindeki 44'lük Magnum'un kabzasına dayandığını fark etti. Cole geri adım atma dürtüsüyle savaştı. Bir şeyler yanıltı. Çok yanıltı.

"Büronun bunları taşımanıza izin verdiğini bilmiyordum."

Ajan silahına baktığında tutuşu sıkılaştı, parmağı deri kayışın üzerinde kıpırdandı.

Cole ona doğru koştu. Dar alanda toplayabildiği kadar büyük bir ivmeyle omzuyla karnına vurdu. İkisi de duvara çarptı ve Cole adamın çenesinin altını yakalayan bir aparkatla devam etti. Ajanın dişleri gürültülü bir çatırtı ile bir araya geldi ve gözleri kafasının içine yuvarlandı. Tamamen bayılmamıştı ama sersemlemişti, duvardan yere doğru kaymaya başladı ve Cole onu omuzlarının altından yakaladı, arkasına geçti ve Magnum'u kılıfından çıkardı. Asansör kapıları ellinci katta açıldığı sırada namluyu adamın çenesinin altına sokmayı başardı.

Koridorda beş kişi duruyordu, hepsi de çeşitli silahlarını çekmiş ve asansöre doğrultmuş, ateş etmeye hazır bekliyorlardı. Üçü FBI rüzgârlıklarını giymiş, ikisi sokak kıyafetleri içindeydi.

Cole kolunu yarı baygın adamın etrafına doladı, onu derme çatma bir kalkan gibi kaldırdı, Magnum'un namlusu çenesinin altında kafasını tutuyordu.

Kimse bir şey söylemedi.

Asansörün kapısı zaman aşımına uğradı ve yavaşça kapandı, ama Cole koridorda kendisini bekleyen insanların arkasında yerde yatan en az üç cesedi görmeden önce değil.

Cole

FBI değil.

Cole, FBI ajanlarının tam sakal bırakmalarına izin verilmediğinden oldukça emindi. Birkaç yıl önce ortak bir görev gcndeleyen birkaç ajanın büronun bakım politikasından Şikayet ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Ayrıca NYPD memurlarının taŐımadıęı nedenlerden dolayı bir ajanın .44 Magnum taŐımayacaęından da emindi. Rahatça taşınamayacak kadar ağır ve mermileri çok güçlüydü. Büroda standart olarak Glock 17, Glock 19 ya da Glock 26 kullanılıyordu ve onaylanırsa başka silahlara da izin verilebileceğini düşünüyordu ama kimsenin .44 Magnum taŐıyacaęı Şüpheli idi.

Bu noktalar bir yana, erkek ajanların görev sırasında küpe takmasına izin verilmediğini kesinlikle biliyordu ve bu adamın sol lobunda elmas bir küpe vardı.

Cole adamı asansörün zeminine bıraktı, sonra hızla yukarı uzandı ve kırk dördüncü katın düğmesine bastı. Briggs'in katında onu neyin beklediğini bilmiyordu. Sonra ellinci kattaki her kimse muhtemelen nerede durduğunu görmek için onu izlediğini fark etti, bu yüzden rastgele birkaç düğmeye daha bastı. Kapılar kırk sekizinci katta açıldı. Bir tabelada DEMARCO REALTY yazıyordu,

ve tüm ışıklar kapalıydı. Şüphesiz sabahın erken saatlerinde terk edilmişti ya da daha büyük olasılıkla çalışanlar içeri hiç girmemişti.

Cole hızla dışarı fırladı ve adamı da kendisiyle birlikte dışarı çekti. Asansörün anahtarını neredeyse unutuyordu ve kapılar kapanırken anahtarı almak için geri uzandı.

Adamın ceplerinde yaptığı hızlı aramada sadece bir rulo nane şekeri, çakmak, bir paket sigara ve bir sustalı bıçak buldu. Cüzdan yoktu. Kimlik yok. Telefon yok. Başka silahı da yoktu. Cole bıçağı resepsiyon masasının yanındaki lambanın kablosunu kesmek için kullandı ve adamın ellerini ve bacaklarını bağladı. Çakmakla plastiği eritti, böylece kesilip çıkarılması gerekecekti. Sonra adamı köşeden boş bir ofise sürükledi.

Tresler'ı aramak için telefonunu çıkardı ama çekmiyordu.

Masanın üzerindeki telefonu denedi ama çevir sesi alamadı.

Masanın üzerinde bir bilgisayar vardı ve açık olmasına rağmen internet tarayıcısını açtığı anda bir hata mesajı aldı: çevrimdışı.

Ayaklarının dibinde yerde yatan yarı baygın adam bir şeyler mırıldanıyordu.

Cole yüzünün yan tarafına sert bir tokat attı.

Gözleri yarık şeklinde açıldı, sonra yuvarlanıp tekrar kapandı. Cole ona ikinci kez, daha sert vurdu. "Sen de kimsin be?"

Başını yavaş ve tembelce Cole'a doğru çevirdi, sonra hareket edemediğini fark edince vücudu gerildi. Kollarını ve bacaklarını çekti ama kordon tutuyordu. Cole'a dik dik baktı ve dudağındaki kesiği yaladı. "Sen öldün amına koyayım."

"50'deki o insanlar kimdi?"

Bu sefer adam sadece sırıttı. Dişlerinin arasında kan vardı.

"Bernie 50'de mi?"

Bu bir kıkırdamaya neden oldu. "Bernie'yle tanışırsan şanslısın.

Biri seni ondan çok önce yakalayacak."

Aksan tamamen yanlıştı. Bu adam kesinlikle Bernie değildi.

"Zamanın azalıyor, PD."

Cole sustalıyı açtı ve ucunu adamın boynuna bastırdı. *"Siz kimsiniz?"*

Adam dudaklarını büzdü, hiçbir şey söylemedi.

Cole bıçağı aşağı kaydırđı ve onu kesti. Onu öldürecek kadar derin değil ama kan akıtacak kadar derindi.

Adam hiç ses çıkarmadı.

Lobinin köşesinde asansörün sesi duyuldu. Adam sırtarak,

"Ölü adam yürüyor," dedi.

Cole Magnum'un kabzasıyla adamın şakağına vurdu ve asansör arkasından açılırken hızla koridora daldı. Birkaç kişinin dışarı çıktığını duydu.

Ürdün

Jordan tekrar içeri girdiğinde stüdyonun kapısı tıkırdayarak kapandı ve arkasından kilitlendi.

Billy çoktan kabine geri dönmüştü. *Otuz saniye diye* mırıldandı. camdan ona bakıyordu.

Kanepede oturan Senatör Moretti kaşlarını çatarak telefonunun ekranına baktı. "Orada neler oluyor? Aramam kesildi ve şimdi de servis yok."

Jordan masasının arkasına geçti ve kulaklıklarını taktı. "FBI binadaki cep telefonu hizmetini kesti."

Billy, "Bernie'nin çağrısı düşmedi, o yüzden sabit hatta olmalı. Onu konuşturmaya devam et. Federaller hangi katta olduğunu öğrenir öğrenmez bana haber vereceklerini söylediler. Yirmi dakika içinde canlı yayındayız."

Senatörün bunu anlaması bir an aldı. Anladığında ise yüzündeki renk soldu. "Binada mı?"

Jordan ikinci monitöre bakarken başıyla hızlıca onu onayladı:

Hat 1 - Bernie

Hat 2 - Bernie

Hat 3 - Bernie

Hat 4 - Bernie Hat 5 -
Bernie

Senatör ayağa kalkarak "Neden bizi tahliye etmiyorlar?" d i y e sordu.

Jordan kameralara bakmamaya çalıştı. Bernie muhtemelen sadece onları izlemekle kalmıyor, büyük olasılıkla onları duyabiliyordu da. "Zırhlı bir minibüs eskortla birlikte geliyor," diye yalan söyledi. "Buraya gelir gelmez hepimizi yer seviyesinden çıkaracaklarını söylediler. Sıkı durmamız gerekiyor."

Senatör kaşlarını çattı. "Dışarısı tamamen tılandı sanıyordum?"

"On saniye Jordie," dedi Billy.

"Burada öylece oturamayız."

Jordan, "Eğer içindeyse binayı havaya uçuracak değil ya.

Burası şehirdeki en güvenli yer olabilir."

"Eğer buradaysa, senin için geliyor demektir. Bunu anlıyorsun, değil mi?" "Konuşmayı keser misin lütfen?"

Senatör ayağa kalktı ve kapıya yöneldi ama kilitli olduğunu gördü. "Beni dışarı çıkar," diye emretti Billy'ye.

Billy kontrol panosuna uzandı ve düğmeye bastı.

Senatör Moretti kapıyı çekti ama hâlâ kilitliydi. Billy'ye ters ters baktı. "Dalga geçmeyi bırak."

Billy düğmeye tekrar bastı. Kapı kilitli kalmaya devam etti.

Ajan Varney kapının diğer tarafında belirdi, yüzü cama birkaç santim uzaklıktaydı.

Billy hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı, sonra sessizce üçten geriye doğru saydı.

Jordan'ın masasının üzerindeki kırmızı ON THE AIR göstergesi yandı. Derin bir nefes aldı ve Charlotte'un yüzünü hayal etti. Birkaç dakika içinde

Hamptons'a giden bir helikopterde. Tüm bunlar yakında bitecekti ve o da ona katılacaktı.

Bernie ölmüş ya da bir hücrede çürüyor olacaktı.

İyi kurtuluş.

Hat 1'in düğmesine bastı. "Bernie." "Selam Jordan. İşler nasıl?"

"Nick öldü mü?"

"Nick öldü mü?" diye mırıldandı alaycı bir ses tonuyla. "Seninle her şey iş. Yapılacak en kibar şey bana teşekkür etmek ya da böyle travmatik bir sabahdan sonra nasıl olduğumu sormak. Birini bu kadar yakından öldürmek, gözlerindeki yaşamı kaybetmesini izlemek. Bu insana zarar verir. Buna alışacağınızı düşünürsünüz. Sanırım bazı insanlar alışabilir ama ben onlardan biri değilim. Belki de öylesindir? Göreceğiz bakalım. Yine de bunu senin için yaptım ve bir şekilde bunu takdir ettiğini biliyorum. Bunu yüksek sesle söylemeye istekli olmayabilirsin, özellikle de şu anki arkadaşlığında, ama eminim derinlerde bir yerde bir parçan rahatlamıştır, hatta belki biraz sersemlemiş hissediyorsundur."

"Benim başım dönmez."

Jordan'ın ilk monitörü hâlâ iki tren istasyonunun bölünmüş görüntüsüyle yerel haber akışını yayınlıyordu. Bomba imha ekibinden biriyle röportaj yapıyorlardı. Altyazıya göre henüz bir şey bulunamamıştı.

Bernie, "Başıma koyduğunuz ödül konusunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bunu tam olarak nasıl ödemeyi planlıyorsunuz? Beş parasız değil misin? Sokakta öyle konuşuluyor. Nick'in kapınızdan çıkarken kasayı boşalttığını duydum. Yine de gurur verici. Beş milyon dolar çok büyük bir para, devamını getiremeyecek olsan bile. Her halükarda beni düşündüğün için minnettarım. Uzun zamandır aklımdasın, bu yüzden senin kalbinde de bir yerim olduğunu bilmek güzel."

Kapıdaki pencerenin diğer tarafında Ajan Varney hâlâ içeriye bakıyordu. Birkaç kez dönüp başkalarıyla konuştu ama bakışları hep Jordan'a döndü. Aynı sakın, boş sırtış.

"Senatör nasıl?"

Jordan ona doğru baktı. Adam kapıdan vazgeçmiş ve koltuğa geri yerleşmişti. Takım elbisesinin ceketini çıkarmıştı ve gömleğinin çukurları terden kararmıştı.

"Oh, o güçlü bir sütun." "Size silahı olduğunu söyledi mi?"

Bu söz üzerine Senatör Moretti'nin gözleri kaydı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Boğazını temizledi ama hiçbir şey söylemedi. Jordan'a yalan söylerken yakalanmış bir çocuk gibi göründü.

"Süslü bir şey değil, sadece küçük bir 38'lik. Sırtının alt kısmına sıkıştırdığı gizli bir gözleme kılıfında tutuyor. Eğer kanepede ayaklarını sürüyorsa, muhtemelen bu yüzden. Şahsen ben bu tür silahlar için bilek kılıfını tercih ederim ama ben kim oluyorum da bir ABD senatörüne işini nasıl halledeceğini söylüyorum?"

"Adamı suçladığımdan emin değilim. Dışarıda bir sürü deli insan var."

Bernie yumuşak bir kahkaha attı. "Senin de bir tane taşımamana şaşırdım doğrusu. Şehirde senin gibi yüksek profilli güzel bir kadın. Yine de kontrol ettim, ne sende, ne Nick'te, ne de çalışanlarının çoğunda ruhsatlı, kayıtlı bir şey yok."

"Çalışanlarımdan çoğu mu?"

"Jules Goldblatt," diye yanıtladı Bernie. "Bir SIG Sauer için gizli taşıma izni var. Onu masasının sol üst çekmecesinde gizli bir bölmede bulduk. Haznesinde bir tane olmak üzere tamamen dolu. Resepsyonistiniz Sarah'nın çantasında bir sustalı bıçak vardı. Bunun için izni yok. Bu onun başını derde sokabilir. New York, ülkedeki en katı silah yasalarına sahip. Tüm bunlar sona erdiğinde, işyerinde silahlar konusundaki tutumunuzu gözden geçirmek için bir personel toplantısı yapmayı düşünebilirsiniz. Kimsenin başının belaya girdiğini görmek istemem."

Bulduk mu?

Jordan hızla hem Sarah'ya hem de Goldblatt'a mesaj yazdı.
İkisi de cevap vermedi.

Bernie, "Her neyse, senatörün silahı hakkında bilgi sahibi olmanızın önemli olduğunu düşündüm," dedi. "Sana bir sonraki kısmı anlattığımda."

Biz de kim oluyoruz?!?

Varney pencerenin diğer tarafından içeri baktı, gözleri Jordan'a sabitlenmişti. Jordan midesinin çukurunda bir düğümün büyüdüğünü hissetti.

Bernie devam etti, "Kourtney öldükten sonra, onu ve küçük kızımı kaybettiğimde yeni arkadaşlar edindim. Aslında yeni arkadaşlar değil, bir süredir tanıdığım insanlardı ama o ilk yıllarda kendi içlerine kapanma eğilimindeydiler. Kourtney'in ölümünden sonra beni aralarına aldılar, teselli ettiler ve iyileşmem için ellerinden geleni yaptılar. Bir parçam kapanmış, içine kapanmıştı - gerçekten de kilitlenmişti - ama onlar gözlerimi başka bir parçama açmayı başardılar. Sen bunları benden aldıktan sonra bir amaç ve sevgi bulmama yardımcı oldular. Eğer onlar olmasaydı, muhtemelen ölmüş olurdum. Senin gibi biri benim gibi birinin elinden her şeyini aldığında, kendi hayatına son verme kararı uzak, neredeyse imkânsız bir şeyden doğru, mantıklı ve kalp acısının tek çaresi gibi hissettiren bir şeye dönüşüyor. Bu insanlar, yeni arkadaşlarım, bunu anladılar. Benimle konuştular, beni o uçurumdan uzak tuttular. Birçoğu kendi kayıplarını yaşadı. Ajan Allison Varney olarak tanıdığınız kadının kocası birkaç yıl önce şehir merkezinden metroya binerken bir soyguncu tarafından öldürüldü ve üç erkek çocuğunu büyütmek için onu yalnız bıraktı. Yanındaki çocuklardan biri, sanırım size adının Fred Schulman olduğunu söylemişti, oğlunu futbol antrenmanına götürürken bir otoyol kahramanı öfkesine yenik düşüp önlerini kesmiş ve onları korkuluklara çarptırmış. Sekiz yaşındaki çocuğu araba koltuğundaydı, ancak bu Toyota'larının yan tarafını kesen çelikle boy ölçüşemezdi. Bugün ofisinizde bulunan insanlarla konuşacak olursanız

Bugün binanızda bulunan insanların hepsinin bir yakınını kaybettiğini ve her birinde hukukun, avukatların, sistemin işleri düzeltmek için çok az şey yaptığını ya da hiçbir şey yapmadığını göreceksiniz. Bu dünyada o kadar çok bozuk şey var ki, ama hepsini bir arada tutmak için sisteme güveniyoruz ve bu sistem de şu anda bozuk. Düzeltmesini beklediğimiz senatör gibi insanlar işleri daha da kötüleştiriyor. Senatör Moretti ve onun saçma yasa tasarısı. Yeni arkadaşlarımın elinden silahlarını almak istiyor. Adalet kisvesi altında, gücü çoğunluğun elinden alıp azınlığa vermek istiyor. Amerikalılar olarak bunun olmasına izin veremeyiz. Arkadaşlarım bugün şehre sadece eşim ve çocuğum için adaleti bulmama yardım etmek için değil, aynı zamanda bir noktayı kanıtlamak için geldiler - sistem kimseyi koruyamaz. Sistem bir yanılsamadır. Sistem öldü. Görevde olanlar tarafından öldürüldü."

Charlotte.

Charlotte bu insanların elindeydi.

Kızının koridorda FBI ajanı gibi giyinmiş kadın ve erkeklerle birlikte yük asansörüne doğru yürüdüğü görüntü gözünün önüne geldi.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Tek bir kimlik bile görmek istememişti.

Birkaç rüzgarlık, görünür silahlar ve özenle seçilmiş kelimeler...

Nasıl bu kadar aptal olabilir?

Jordan konuşmaya çalıştı ama konuşamadığını fark etti. Nefesini tutamıyordu. Sanki aldığı her nefeste ya çok az oksijen vardı ya da hiç yoktu ve boğuluyordu. Sesi almaması için mikrofonunun sesini kapatma düğmesiyle oynadı. Bernie'ye bunu duyma tatminini yaşatmayacaktı.

Senatör ona bakıyordu. Billy de öyle.

Arkasını dönmek istedi ama gidecek yeri yoktu.

Bernie devam etti, "Şu anda söylemem gereken bir şey var, çünkü eğer söylemezsem, bu durumun gereğinden çok daha hızlı tırmanabileceğini düşünüyorum ve bunu istemeyiz. Bu, beni dinleyen tüm emniyet mensupları içindir - benim adamlarım sizin adamlarınızı öldürdü. Bu binada bulunan herkes şu anda ölü. Onlara yardım etmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yok, bu yüzden denemeseniz iyi olur. Eğer bunu yaparsanız, bu binaya girmeye çalışırsanız, elektriği keserseniz, bana herhangi bir şekilde engel olursanız, Penn İstasyonu ve Grand Central'da bulamadığınız bombaları patlatırım. Bu sizi caydırmazsa, başkalarını da patlatırım. Ve elimde başkaları da *var*, bazıları bu binada. Bugüne hazırlanmak için on yılımız vardı. Sistemlerinize, rütbelerinize sızdık. Bunun önüne geçebileceğinize bir an bile inanmayın, eğer denerseniz bugün çok daha fazla insan ölecek. Şu haliyle, sadece bir kişinin daha ölmesi gerekiyor. O kişinin kim olduğu, Jordan, sana ve stüdyodaki insanlara bırakılacak. *Senin son seçimin*. Memur Cole bugün erken saatlerde stüdyona girdiğinde senden ne yapmanı istediğimi hatırlıyor musun?"

Jordan'ın mikrofonu hâlâ sessizdeydi. İstese bile ona cevap veremezdi.

Bernie tekrar konuşmadan önce Jordan'ın cevap vermesine fırsat vermedi. "Sadece birkaç saat oldu ama o kadar çok şey oldu ki unuttuysan anlarım, bu yüzden sana hatırlatacağım. Sana senatörün kafasına bir kurşun sıkacağını söylemiştim. Senden tekrar silah almanı istediğimde, bunu yapmakta tereddüt etmeyeceğini söylemiştim. İşte sana son seçenek, bugün işleri yoluna koymak için yapman gereken son şey. Senatörü vurmalsın. Vurmazsan adamlarım kızını öldürür."

Jordan bunu yapmamaya çalıştı ama yine de kendini senatöre bakarken buldu, senatör de ona bakıyordu, kolları hâlâ göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu ama şimdi sımsıkı kenetlenmişti, yüzü korkunç bir solgunluk tonundaydı. Alnında boncuk boncuk ter vardı; terini silmek için hiçbir çaba göstermedi. Hiç hareket etmedi.

"Elbette," diye ekledi Bernie, "sanırım senatör önce seni vurmaya karar verebilir. Silah onda. Bunu ikinizin kendi aranızda çözmesine izin vereceğim. Bir şeyleri çözmek için bir saatiniz var. Eğer senatör saat on buçukta hâlâ nefes alıyorsa, Charlotte ölecek."

"Delirmişsin sen," diye tükürmeyi başardı Jordan ve mikrofonu hâlâ sessizde olmasına rağmen onu duymayı başardı.

"Belki," diye cevap verdi. "Beni sen yarattın. Bugün hesaplaşıyoruz."

Cole

Denediği ilk iki ofis kapısının ikisi de kilitliydi, üçüncüsü -küçük bir dinlenme odasının hemen ötesindeki koridorun sol tarafındaki kapı- kilitli değildi. Cole içeri girdi, kapıyı hızla kapattı ve kilitledi.

İki ses duydu. Biri erkek,
diğeri kadın.

Erkek olan, "Lanet olası Pugliesi. Sana gitmem gerektiğini söylemiştim. Çatıdaki polisi vurmali ve onunla işimi bitirmeliydim."

"Bernie'nin onunla işi bitmedi," diye cevap verdi kadın. "Onu canlı istiyordu. Bunun için Pugliesi'yi suçlayamazsın."

"Peki, Bernie ne halt düşünüyor? Bir polise neden ihtiyacımız olsun ki?"

"Bernie'yi yargılamak bana düşmez."

"Belki biri yapmalı. Şu anda canlı yayında dünyaya burada olduğumuzu söylüyor. Artık geri dönüş yok ve buradan nasıl çıkacağımızı da açıklamadı."

"Bir planı var."

Adam sırtıttı. "Ben bundan pek emin değilim. Bugün ölmeyi umursadığını sanmıyorum. Buradan yürüyerek çıkmayı ummuyorsa, geri kalanımız ölse umurunda olur mu sence?"

"Acele et ve şu katı kontrol et," dedi ona. "Sen soldan git, ben sağdan gideceğim."

"43'e gidecek."

"Pekala, o değil Orada şimdi. Varney dedi hiç kimse oldu içinde Asansörde."

"Onu çatıda yakalamalıydık," diye tekrarladı adam. "Yukarı çıktığımızda, yapmamız gereken-"

İki ses de kesildi.

Cole duvara yaslandı ve Magnum'unu sıkıca kavradı, parmağı tetik korkuluğundaydı.

Hâlâ konuşuyorlardı ama alçak sesle, boğuk bir şekilde. Diğerini buldular.

Pugliesi.

Cole ismi zihnine not etti.

Duvardaki pencereler ofisi koridordan ayırıyordu ama beyaz panjurlarla kaplıydı ve hepsi kapalıydı. Cole bu insanların nerede olduğunu bilmeden dışarı bakma riskini göze alamazdı ve dışarı bakmadan da nerede olduklarını belirleyemezdi.

Ofisten masaya geçti ve telefonu denedi. Ölü.

Ofisin dış penceresi yoktu. Başka kapı da yoktu. Başka bir çıkış yolu da yoktu.

Telsizi Tresler'la bıraktığı çantadaydı. Gürültülü bir patlama.

Kilitli ofis kapılarından birini tekmeleyerek açmışlardı.

Cole masanın arkasına geçti ve dizine doğru döndü. Magnum'u iki eliyle tutuyordu.

Adam koridordan, "Hey, Dedektif Hundley, eğer dışarı çıkarsan sana zarar vermeyeceğiz. Söz veriyorum. Sadece seni Bernie'yi görmeye götürmek için buradayız, hepsi bu. Kimsenin zarar görmesi için bir sebep yok. Muhtemelen bizi konuşurken duydun, değil mi? Seni canlı istiyor. Gerçek buydu. Biz senin tarafındayız. Biliyorum, öyle görünmeyebilir.

ama biz öyleyiz. Bernie'ye sana bir şeyler açıklaması için bir şans ver, anlayacaksın. Anlayacaksın."

İkinci kapıyı tekmeleyerek açtıklarında bir patlama daha oldu.

Onlar odayı ararken yine sessizlik oldu.

"Silahın var mı Cole?" Bu ses

kadından geldi.

Sesi yakındı. Koridora geri döndü.

"Sanırım var. Arkadaşımızı öldürmek için kullanmadığın için teşekkürler. Onu neden kestiğini anlıyorum. O şartlar altında ben de muhtemelen aynısını yapardım ama onu öldürmedin ve bu senin için iyi bir şey. Bu senin nasıl bir insan olduğun hakkında çok şey söylüyor. Dürüst olmak gerekirse bizden çok da farklı değilsin. Bunun tamamen yanlış görüldüğünü biliyorum ama işte bu yüzden Bernie ile konuşmalısın. Garanti ederim, bunun ne olduğunu düşünüyorsun... burada ne yaptığımızı düşünüyorsun... yanılıyorsun. Sizinle aynı şeyleri savunuyoruz. O size anlatacaktır. Bence iş arkadaşlarınızın çoğunun da bizimle aynı fikirde olduğunu göreceksiniz. Sence yardım almadan bu işi başarabilir miydik? Ortağın, Garrett Tresler... Teğmenin... Gaff, sanırım adı... Hepsi bizimle çalışıyor. Sadece onlar değil, daha yüzlercesi, her seviyede. Düşüncesizce bir şey yapmadan önce bizimle gelseniz iyi olur Dedektif. Geri alamayacağın bir şey. Bernie'yi dinleyin ve tüm bunlardaki yerinizi daha iyi anlayın, sonra hangi tarafta olacağınıza karar verin."

Cole birinin kapısının tokmağını çevirdiğini duydu.

Sessizce.

Sadece kilitli olup olmadığını anlamaya yetecek kadar. Sonraki birkaç saniye uzun bir sessizlik içinde geçti.

Kapıyı çerçevesini çatlatacak kadar sert tekmelediler. Kapı ters dönerek açıldı ve duvara çarptı.

Cole Magnum'un namlusunu masanın ahşap diz boşluğuna dayadı ve tetiği çekti.

Ses sağır ediciydi.

Kulakları tiz bir çınlamayla doldu.

Gözlerini kapatmak istememişti ama yine de kapandılar ve açtığında diz boşluğunun çoğu gitmişti. Açılan delikten açık ofis kapısını görebiliyordu. Orada kimse durmuyordu. Kadın yerdeydi, oturuyordu, gözleri kayıp sol bacağına sabitlenmişti - patlama dizinin altındaki uzvu koparmış, kan gölünün içinde yırtık pırtık bir kütük bırakmıştı. Yüzü bembeyazdı ve şaşkınlıkla bakıyordu. Titrek bir el ile aşağı uzandı ve ayak bileğinin olması gereken boşluğu hissetti. Acı bir an sonra geldi. Cole onu fark etmesiyle aynı anda vurulduğunu gördü.

Dudakları kıpırdadı ama Cole'un kulaklarındaki çınlama yüzünden kelimeler kayboldu ve baygın bir şekilde geriye düştü.

Cole ilk başta diğer adamı görmedi. Sadece koridorun karşı duvarında adamın gölgesini gördü. Gölge alçalmış ve kapının soluna düşmüştü. Cole Magnum'u o yöne doğru iki kez daha ateşledi; cam duvar paramparça oldu ve panjurlar patladı. Koridorun karşısındaki cam da yok oldu. Dış pencere de onunla birlikte gitti ve içeriye soğuk bir hava doldu.

Adam geri ateş etti-Cole üç hızlı namlu parıltısını gördü, raporları zar zor duydu ve kendini hareket etmeye zorladı. Masanın altından sürünerek çıktı, yerdeki kaygan kandan dikkatle kaçındı ve açık kapıdan koridorun karşısındaki ofise daldı, gölgenin hareket ettiği yöne doğru tekrar ateş etti.

Adam bir fotokopi makinesinin arkasına saklanmıştı ve Magnum'dan çıkan mermi tam üstündeki duvara isabet ederek iç pencereleri ve metal çerçeveyi parçaladı, cam parçalarını geriye ve aşağıya savurdu.

Son parça da düşmeden önce, fotokopi makinesinin etrafından bir kol uzandı, elinde yarı otomatik bir silah vardı ve körlemesine üç el daha ateş etti. Cole bir kez daha ateş etti; fotokopi makinesinin köşesi yok oldu. Silahı tutan el bir anda ortadan kayboldu.

Adam ılık atarak arkasındaki duvardan geriye kalanlara doğru sıçrarken kırmızı ve kemik sisi.

Cole onu tekrar vurdu. Bir topun patlaması gibi, Magnum adamın göğsünü patlattı ve duvarın geri kalanını dışarı çıkardı. Adam hareketsiz kaldı.

Cole boş Magnum'u bir kenara fırlattı, yere düştü ve nefesini içine çekti. Ayak bileğindeki kılıftan .380'i çıkardı ve koridordan aşağı, ilk adamı bağlı bıraktığı boş ofise doğru baktı. Adam artık yerde değildi.

Cole asansörün kapılarının kapanışını bir an için yakaladı ve kabin ellinci kata çıkıp dururken yukarıdaki dijital rakamların tik taklarını izledi.

Ürdün

Jordan'ın gözleri senatörün gözlerine kilitlenmişti. Hâlâ göğsüne sarılı olan kollarını yavaşça açmaya çalışırken hafifçe kıpırdandı.

"Sakin buna cüret etme," dedi kadın ona. Bu sadece onun daha hızlı hareket etmesini sağladı.

Jordan ayağa fırladı, kulaklıklarını çıkardı ve masasının etrafından dolaştı ama bu, adam silahını sırtındaki kılıftan çıkarıp ona doğrultmadan önce olmadı. Adımının ortasında dondu kaldı ve adamın terli elinde titreyen namluya baktı.

"Beni zorlama!" dedi Senatör Moretti. "Sadece geri çekil. Koltuğuna geri dön. Masanın arkasına."

İkisinin de arkasındaki kabinde Billy ayaktaydı ama yapabileceği bir şey yoktu. Stüdyoya açılan bir kapısı yoktu; koridora çıkması ve Varney'nin hâlâ durup dikkatle onları izlediği stüdyo kapısına gelmesi gerekiyordu.

Billy iki elini de avuç içleri ileriye bakacak şekilde kaldırdı ve sonra yavaşça senatörün dediğini yapmasını işaret etti. Sohbet bilgisayarını işaret etti ve kendi sandalyesine çöktü.

"Pekâlâ." Jordan hem Billy'ye hem de senatöre başıyla onay verdi ve iki elini de benzer bir hareketle havaya kaldırdı, sonra da geri geri giderek

tekrar masaya oturdu, sandalyesine yerleşti ve kulaklıklarını tekrar taktı. Bernie'nin hattan düştüğünü ama hâlâ yayında olduklarını fark etti.

Senatörü sakinleştir. Silahı sonra al. Daha az ürkek olduğunda onu etkisiz hale getirin. Dış hat üzerinde çalışıyorum. Herkes konuşsun ki polis neler olduğunu anlasın. Charlotte iyi olacak. Blöf yapıyor. Bir çocuğunu kaybetti. Bir çocuğa zarar vermesine imkan yok.

Jordan bundan o kadar emin değildi ve senatorün kendini korumak için herkesi vurmayaacağına olan inancı daha da azalmıştı. Ama şu anda başka seçeneğı olmadığını biliyordu.

Silahını hâlâ ona doğrultan Senator Moretti, Billy'ye bakmak için hızla döndü, ardından stüdyonun kapısına ve diğerk taraftaki Varney'ye bakmak için ters yöne döndü. "Sadece... kimse kımıldamasın."

Jordan, "Bu şekilde titriyorsun, kazara beni vuracaksın. şu şeyi yere doğrultabilir misin?"

Bunu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı. "Sana güvenmiyorum. İki elini de masanın üstüne koy, avuç içlerin aşağı baksın."

Jordan dediğini yaptı. "Tamam."

"O masada hiç silahın var mı? Stüdyonun herhangi bir yerinde?"

Bu sefer Jordan cevap vermedi. Sadece ona baktı.

"Lanet olsun Jordan, bir daha sordurma bana!" Yüzü kıpkırmızı oldu, silahı sıkıca kavradı.

"Silahını indir."

"Yetkili sen değilsin-"

"Tamam, o zaman beni vuracaksan vur."

"Vuracaksın," diye cevap verdi. "Eğer silah sende olsaydı, beni bir saniyede vururdun."

"Sanırım hepimiz senin yetenekli ellerinde olduğu için şanslıyız, ha?" "Hiç silahınız var mı?" diye tekrar sordu.

"Hayır."

Jordan başını kaldırıp Billy'ye baktı. Gözleri orada biraz fazla kalmış olmalıydı, çünkü Senatör Moretti arkasını döndü. "Peki ya siz? O kulübede bir şeyiniz var mı?"

Billy başını salladı.

"Gördün mü," dedi Jordan, "sadece sen varsın. Kontrolün sende olduğu çok açık. Kimse silahı senden almaya çalışmayacak. Kimse kimseyi vurmayacak. Bernie kavga etmemizi istiyor, o yüzden bunu yapmayacağız." Duvardaki LED sayacına başını salladı - yaklaşık on dört milyon kişi dinliyordu. "Buraya bir dinleyici kitlesi için geldiniz, bir dinleyiciniz var. Seçmenlerine gerçekte nasıl bir adam olduğunu göstereceksin, çünkü onlar seni dinliyor."

Senatör yayın yaptıklarını unutmuş olmalıydı, çünkü önce panoya, sonra da duvarda yanan YAYINDA tabelalarından birine baktı. Yutkundu, sonra silahı kucağına indirdi. Yine de parmağını tetikten çekmedi.

Jordan sessizce *iyi* kelimesini mırıldandı.

Öne doğru uzanarak mikrofonunun sesini açtı. "Bernie, dinlediğini biliyorum. Kızımın iyi olduğunu bilmem gerek. Eminim korkmuştur. Onunla konuşmama izin vermelisin."

Bunları söylerken Billy'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Tahtasına bakıyordu. Ona baktı ve başka bir mesaj yazdı:

BILLY: Mikrofonunun sesini kapat ve tekrar konuş

Jordan düğmeye tekrar bastı, gözleri Billy'deydi. "Bernie, dinliyor musun?"

Kahretsin. Mikrofonun açık da olsa kapalı da olsa yayın yapıyorsun. Sadece masanda değil, yerde de. Kablolu yayın yapmış olmalı.

bizi izlemek için her ne kullanıyorsa bir şekilde ses için stüdyoya girmiş.

Jordan cevap yazdı: *Muhtemelen bu sohbet ağını da izliyordur.*

Billy bir not defteri aldı, siyah bir kalemle bir mesaj karaladı ve kabininin camına bastırdı:

Eski usul kâğıtla mı?

Jordan daha cevap vermeye fırsat bulamadan bunun da işe yaramayacağını anlamış olmalıydı. Not defterini bir kenara fırlattı. Onları izliyorsa, ne yazarlarsa yazsınlar görecekti. Nasıl izlediğini ve dinlediğini tam olarak bilmeden ondan saklanmanın bir yolu yoktu.

Jordan'ın diğer monitöründe haber yayını hâlâ devam ediyordu ama iki tren istasyonundan gelen görüntü yerine binanın ön girişine odaklanmış bir kamera vardı. Yavaşça yukarıya doğru tarıyor, sonra tekrar aşağıya iniyor ve bir muhabire odaklanıyordu. Jordan onu tanıyamadı. Başlıkta şöyle yazıyordu: TERÖRİSTLER SIRIUSXM BİNASINI ELE GEÇİRDİ-SENATÖR REHİN ALINDI-ÜNLÜ TALK-SHOW SUNCUSUNUN KIZINI ÖLDÜRMEKLE TEHDİT ETTİ.

Başlığın altında bir saatten geriye doğru sayan bir zamanlayıcı vardı.

Jordan buna bakamadı.

Pencereyi küçültüp bir tarayıcı açtı ve artık internete bağlı olmadığını fark etti. Bernie onu da kesmişti. Binanın iç ağı hala canlı görünüyordu, sadece dışarıdan erişim kesilmişti.

Masasına uzandı ve programın başında lobide taktığı kablosuz kulaklıkları aldı. Yan taraftaki gösterge tam kablosuz sinyali ve bir pil olduğunu gösteriyordu.

yüzde 78'de. Billy onu dikkatle izliyordu, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

Ne düşünüyorsun?

Jordan ona baktı, kulübesinde sakince oturmuş, onu ve senatörü izliyordu. Onun teknoloji gurusu. Uzun yıllardır yapımcısı ve ortağıydı. Mikrofonunu yaklaştırdı. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim, Billy. Bernie'nin seni neden tehdit etmediğini merak ediyorum. O gün Marisa Chapman'la arabadaydın. Onu hepimizden daha çok zorladın. Bernie neden size karşı herhangi bir hamle yapmadı?"

Cole

Cole'un ne kadar zamanı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden hızlı hareket etti.

Her iki cesedin üzerinde de kimlik bulamadı. İkisinin de telefonu ya da telsizi yoktu. Bu insanların bir şekilde iletişim halinde olmaları gerektiğini biliyordu ama nasıl olduğunu bilmiyordu. İkisi de silah taşıyordu, 9 mm. Glock 90'lar. .380'ini ayak bileğindeki kılıfına geri koydu, ölü kadının silahını ve adamın üzerinde bulduğu iki yedek şarjörü aldı.

Ofis lobisine geri koştı, üstteki çağrı düğmesine bastı.

Biraz zaman kazanmayı umarak asansöre bindi, sonra da iki araba da gelmeye fırsat bulamadan koridordan acil durum merdivenlerine yöneldi. Glock'u hazırda tutarak metal kapıyı olabildiğince sessiz bir şekilde açtı. Sahanlık ıssızdı ama yukarıdan gelen sesler ve ayak sesleri duydu, büyük ihtimalle sadece iki kat yukarıdaki elliden geliyordu. Cole hızla ters yöne gitti, iki kat aşağı indi ve kapıyı iterek 47. kata çıktı.

Bir tür finans şirketi -Murdock ve Brenville Yatırımcılık. Firma tüm katı kaplıyordu. Ana mekân tamamen açıktı,

Düzinelerce masanın çiftler halinde birbirine bakacak şekilde yerleştirildiği bir tür çalışma odası. Dış kenar boyunca bölmeler ve pencerelerden yararlanmak için dış duvarları kaplayan bireysel ofisler vardı.

Kat boşaltılmıştı. Tüm binayı boşaltmış olsalardı hiç şaşırmazdı.

Görünüşe bakılırsa insanlar aceleyle dışarı çıkarılmıştı. Cole ofiste koşarken bir masada yarısı yenmiş bir sandviç, diğerlerinde kahve fincanları gördü. Sadece birkaç çalışan ayrılmadan önce bilgisayarlarını kapatma zahmetine katlanmıştı; bazıları parola ekranına dönmüş olsa da çoğu hâlâ çalışıyordu. Birkaç makineyi denedi ama hiçbirinin internete erişimi yok gibiydi. E-postalar başarısız oluyor ve tarayıcı pencereleri sadece hata mesajları gösteriyordu. Duvarlardaki sessiz televizyon monitörlerinde çeşitli haber kanalları oynuyordu. Bunların yarısında bu binayla ilgili hikâyeler yayınlanıyordu, diğer yarısı ise finans kanallarına ve borsa raporlarına ayarlanmıştı.

Cole masanın çekmecelerini rastgele açıp içindekileri karıştırdı: zimbalar, kalemler, ataçlar, öksürük şurupları, alkol zulaları, atıştırmalıklar, bir kenara atılmış ve unutulmuş şirket notları... işe yarar hiçbir şey yoktu.

Taba rengi berber halısı ve sahte gül ağacı süslemelerle çevrili odanın ortasında durdu.

Sol kolu başka birinin kanıyla lekelenmişti.

Tanrım, az önce iki kişiyi öldürmüştü.

Çok zor nefes alıyordu.

Sakinleşmesi gerekiyordu.

Harekete geçmek yerine tepki veriyordu.

Tresler, Teğmen Gaff ve diğerlerinin de işin içinde olduğunu söylemişlerdi.

Bu saçmalık olmalıydı.

Bu isimleri nereden biliyorlardı ki?

Cole taksi şoförünün telefonunun bir şekilde Tresler'ın cep telefonuna nasıl eriştiğini ve veri indirdiğini hatırladı. Bonfigleo olay yerindeki bilgisayar Cole'un çalışan dosyasına, kredi raporuna, faturalarına erişmek için kullanılmıştı... Cole bu grup hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Sentineller, ama belli ki tecrübeli teknik becerileri olan birileri vardı. Kendi telefonu muhtemelen ele geçirilmişti.

Onu kızdırmak için isimleri ortaya atmışlardı. **B u** olmalı. Soruşturmayı izlerken buldukları ya da telefonundan çaldıkları isimler.

Ya da değil. Doğru olabilir miydi?

New York'ta da sahtekâr polisler vardı ama Tresler ve Gaff?
Tresler onun ortağıydı. Yıllardır öyleydi. Gözünden mi kaçmıştı?

Düşünmesi gerekiyordu.

Jordan onun dört kat altındaydı. Bernie üç üst kattaydı. Bernie gerçek FBI ajanlarını ya öldürmüştü ya da etkisiz hale getirmiş ve yerlerine kendi adamlarını yerleştirmişti, büyük olasılıkla ilk geldiklerinde. Düzgün bir şekilde konuşlanmaya fırsat bulamadan. Bina sakinlerinin çoğunu tahliye etmek için zaman ayırdı.

Akıllica
mı?

Belki.

Muhtemele
n.

Rehineler bilinmeyenler yaratıyordu. Çok fazla rehine sorun yaratırdı.

Haber kanallarından birinin manşetinde şöyle yazıyordu: TERÖRİSTLER SIRIUSXM BİNASINI ELE GEÇİRDİ-SENATÖR REHİN ALINDI-ÜNLÜ TALK-SHOW SUNUCUSUNUN KIZINI ÖLDÜRMEKLE TEHDİT ETTİ.

Cole durduğu yerden altyazıları okuyamıyordu ama başlığın altındaki geri sayım sayacını seçebiliyordu, şu anda elli beş dakikadaydı ve ilerliyordu.

Ne haltlar dönüyordu? Bernie'nin Charlotte'u var mıydı?

Bernie binanın çoğunu boşaltmıştı çünkü ihtiyacı olan kişi elindeydi. Başka herhangi biri sadece yoluna çıkacaktı.

Cole'un yoluna çıkması gerekiyordu.

Telefonunu çıkardı ve Briggs'in programını dinlemek için kullandığı uygulamayı denedi ama bir hata mesajı aldı. Hücresel ağ engellendiği için telefon çekmiyordu.

Belki bir pencereden?

Dış ofis kapılarının çoğu kapalıydı. Birkaç tanesi açık bırakılmıştı. Kuzeydoğu köşesindeki, diğerlerinin iki katı büyüklüğündeki en büyük ofise koştu. Kapıdaki bir isim levhasında ofisin Chunhua Mei adında birine ait olduğu yazıyordu, Sermaye Geliştirme Başkan Yardımcısı.

Ofis kilitli değildi ve dış pencerelerde panjurlar olmasına rağmen hiçbiri çekilmemişti.

Cole camdan aşağıya baktı.

Birkaç acil durum aracı geçmeyi başarmış olsa da trafik tamamen durmuştu. Bir itfaiye aracı, birkaç ambulans, üç devriye arabası gördü. Bu yükseklikten oyuncak gibi görünüyorlardı. Binanın önünü bantla kapatmışlardı, hemen kaldırım temizdi. Birkaç haber kamyonu aşağıdaydı. Düzinelerce insan durmuş çeşitli araçların etrafında dolanıyordu. Henüz kaldırılmamış olan tahrip olmuş taksilerden ince dumanlar yükselmeye devam ediyordu.

Telefonunu kaldırdı ve ekrana tekrar baktı. Hâlâ sinyal yoktu.

Ayarlarına tıkladı ve binanın WiFi ağının hâlâ aktif olduğunu fark etti, ancak katılmaya çalıştığında, sahip olmadığı bir şifre istendi.

Cole masaya gitti ve o telefonu denedi. Ölü.

Büyük bir Apple monitörün yanında, elinde iki ya da üç yaşlarında bir kız çocuğu tutan Asyalı bir kadının çerçeveli bir fotoğrafı vardı. İkisi de gülümsüyordu. Masada klavye ve fareden başka bir şey yoktu.

Çekmecelerden birini çekerek açtı. Ana kattaki masaların aksine, buradaki eşyalar seyrekti. Bir çakmak, birkaç ataç ve bir mektup açacağı buldu; hepsini cebine attı.

Klavyenin altına baktı, bir post-it notta binanın WiFi şifresini bulmayı umuyordu ama orada da bir şey bulamadı.

Masa telefonu çaldığında, aksi halde sessiz olan ofisi kesen sert bir sesle Cole'un kalbi boğazına fırlamakla tehdit etti. Kendini telefona, ikinci hattın yanındaki yanıp sönen yeşil ışığa bakarken buldu.

Görünüşe göre onları kapatan kişi tekrar açabiliyordu.

Cole 9 mm'lik silahı sıkıca kavradı, ahizeyi kaldırdı ve kulağına götürdü.

"Onları öldürmek zorunda değildin."

Bernie'nin sesi sakindi, ürkütücü bir şekilde. Sanki telefonu akşam yemeği hazırlarken ya da en sevdiği televizyon programını izlerken açmış gibiydi.

"İstemedim," dedi Cole ona.

"50'ye gel. Başka kimse zarar görmeden sana neler olduğunu, olaylardaki rolünü açıklamama izin ver."

"Olaylardaki *rolüm* mü?"

"Eski dairemdeki telefonumun izini süreceğinizi biliyordum. Telefonda izini sürebileceğin kadar uzun kaldım. Seni buraya çektim. Binaya girmene izin verdim. Şu anda o ofiste duruyorsun, hâlâ hayattasın, çünkü tam olarak orada olmanı istiyorum. Eğer bunu yapmasaydım, seni öldürmesi için oraya kolayca birini gönderebilirdim, ama yapmadım, çünkü bugün oynaman gereken bir *rolün* var, senin için hazırladığım *rol*."

Cole ilk kez tavana baktı ve bu ofiste hiç kamera olmamasına rağmen, kapının hemen dışında bir tane vardı - yuvarlak, siyah baloncuk ona bakıyordu. Bunun gibi en az yarım düzine kameranın daha ofisin dört bir yanına yayılmış olduğunu gördü.

"Tek kamera bunlar değil, Dedektif. Bu bina onlarla dolu ve adamlarım bizimkilerden daha fazlasını ekledi. Koridorlar, asansörler, merdiven boşlukları. Helikopterden ayrıldığınızdan beri yalnız değilsiniz. Açıkçası, bütün sabah seni takip ettim. İnsanlar

bugünden sonra adını bilecek, sana bunun sözünü verebilirim. Siz öldükten çok sonra bile hatıralarınız yaşayacak."

Eğer bu telefon canlı ise, diğerleri ofiste miydi? Cole yapamazdı

Bernie'nin sistemdeki bir telefonu diğerlerini etkinleştirmeden tek başına kullanabildiğini hayal edin.

Telefonu masadan kaldırarak kablosunu inceledi. Uzundu, belki de bu ofisin kapısının hemen dışındaki masaya ulaşacak kadar uzundu. Hızla o yöne doğru ilerledi. "Karının böyle mi hatırlanmasını istiyorsun? Kourtney böyle mi hatırlanmak isterdi?"

"Onun adını ağzına alma Dedektif, bu şekilde değil. Onun adını ağzına alma hakkını kazanmadın."

"Bugün yaptıklarını, şu anda yaptıklarını, incittiğin onca insanı görseydi senden öğrenirdi. Bunu göremeyecek kadar ileri mi gittin?"

Cole telefonun alt kısmını yere koymak zorunda kaldı ama ahizenin kablosunu takarak en yakın masaya kadar gidebildi. İkinci ahizeyi kaldırdı, çevir sesini duydu ve hızla Tresler'ın cep telefonunu aradı. Ortağı ikinci çalışta cevap verdi. "Dedektif Tresler. Kimsiniz?"

Cole ilk ahizeye, ama Tresler'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Eğer 47'de olduğumu biliyorsan, Bernie, neden 50'den buraya gelmiyorsun? Sadece sen."

"Biraz meşgulüm."

"Burada kaç kişi var? Başkalarıyla iyi geçinen birine benzemiyorsun."

"Sentineller bir amaç için araçtır, Dedektif. Onlar olmadan bugün yapmam gereken şeyi yapamazdım ve onların da bana başka nedenlerle ihtiyacı vardı." Bernie bir an durakladıktan sonra, "Eğer Dedektif Tresler için işleri kolaylaştıracaksa, ona burada tuttuğum kişilerin bir listesini ve binadaki tam yerlerini verebilirim.

Muhtemelen beni bu şekilde duymak onun için zor olacaktır. Belki de beni hoparlöre almalısınız?"

Cole tepesindeki kameraya baktı. Renkli camın arkasındaki merceği göremiyordu ama Bernie'nin kendisini izlediğini hissedebiliyordu.

"Bu binada benim bilgim dışında hiçbir şey olmadı ve olmayacak, Dedektif. Bu düşünceleri kafanızdan atın. NYPD'ye ve diğer tüm kolluk kuvvetlerine bir şey yapmaya kalkarlarsa ne yapacağımı zaten söyledim. Bu noktada bana inandıklarını düşünmek hoşuma gidiyor, ama kim bilir, zaman gösterecek. Ama sen bu işin içindesin, o yüzden dalga geçmeyi bırak. 50'ye gel. Eğer bir şey olursa Gracie hakkında konuşabiliriz."

Hat kesildi ve Cole Tresler'ın da telefonu kapattığını fark etti. Tüm telefonlar yine kesikti.

Ürdün

"Ciddi olamazsın?" Billy cevap verdi. "Bu adamla çalıştığımı mı düşünüyorsun?"

Jordan omuz silkti. "Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Ama çalışmıyorum."

"Tamam."

"Pek ikna olmuşa benzemiyorsun."

Jordan yine omuz silkti. Gözleri tekrar tavana kaydı. Kameralara. Birinin üzeri açıktı, diğerlerinin üzerinde hâlâ çöp torbaları vardı. Stüdyodaki daimi kameraların hepsinin kablolu olduğunu biliyordu. Yayınlar için en kaliteli sinyali sağlamak için öyle olmak zorundaydılar ama senatöre ve ona odaklanan kamera dışında diğerlerinin hepsi kapalıydı - Bernie yayına girmeyi başarsa bile işe yaramazlardı. Yine de onları görebiliyordu. Ses geçirmez ve diğerleriyle bağlantısı kesilmiş bir odada onları hâlâ duyabiliyordu.

Gözleri tekrar masasının üzerindeki kablosuz kulaklığa kaydı, sinyal güç göstergesi dolu gösteriyordu.

"WiFi kullanıyor, öyle olmalı," dedi usulca.

Billy kızgındı, onu sadece yarım yamalak duymuştu. Pencereden kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bir düşünsene. Buraya ya da binanın başka bir yerine kendi kameralarını ve mikrofonlarını sokmayı başardıysa, kablo döşemeye vakti olmazdı. Kablo döşemeye çalışsaydı, birileri fark ederdi. Her ne kullanıyorsa WiFi üzerinden çalışıyor olmalı." Telefonuna uzandı ve hala Varney'de olduğunu hatırladı. "Telefonunu kontrol et. Şu anda burada bina dışında aktif olan herhangi bir WiFi ağı görüyor musun?"

Silahı hâlâ elinde olmasına rağmen senatör boştaki eliyle telefonunu çıkardı ve birkaç ekrana tıkladı. "İki tane görüyorum-SiriusXM ve 1221 adında bir tane."

"1221 bina. Her yerde tekrarlayıcıları olduğu için genelde onu kullanıyorum. SiriusXM WiFi sadece bu katı ve bir üst katı kapsıyor. O kadar güvenilir değil."

Billy, "Teknik konulara girme riskini göze alarak, gizli bir WiFi sinyali olması mümkün. Eğer WiFi kullanıyorsa, biz bunu göremeyebiliriz."

"Bu nasıl olabilir?"

"Çoğu ağ kendi adını yayınlar, buna SSID denir. Bağlanmaya çalıştığınızda telefonunuzda gördüğünüz şey budur. Ancak bu yayını kapatmak mümkündür. Ağ hala oradadır, sadece görünmez, bu yüzden ona bağlanmak için adını bilmeniz gerekir. Aksi takdirde, aynı şekilde çalışır."

"Binanın tekrarlayıcıları birden fazla sinyal taşıyabilir mi? Bizim gördüğümüz ve gizli olan?"

Omuz silkme sırası Billy'deydi. "Bilmiyorum."

"Yine de tekrarlayıcıları kullanıyor olmalı, değil mi? Bu büyüklükte bir binada kendi kablosuz ağını kuramaz. Bir ya da iki kattan fazla çekmez. Ofisteki WiFi ile aynı sorunu yaşar - çok fazla metal, çok fazla parazit."

"Bunların ne önemi var ki?" Senatör Moretti başıyla duvardaki ışıklı tabelayı gösterdi. "Canlı yayındayız. Herkes bizi duyabilir."

Kelimeleri söylerken, anlamış gibi görünüyordu. Ne olursa olsun herkes onları duyabilirdi ama WiFi sinyalini kesmeyi başarırlarsa Bernie artık onları izleyemeyecekti.

Jordan bunun onlara tam olarak nasıl yardımcı olacağından henüz emin değildi ama bir tür plan yaparlarsa yardımcı olabileceğinden oldukça emindi.

Masasından birkaç kâğıt ve bir rulo bant alarak ayağa kalktı ve stüdyonun kapısındaki pencereye gitti. Varney hâlâ oradaydı ve içeriye bakıyordu. İçeri kilitlendiklerinden beri kımıldamamıştı. Bir tür nöbetçi olduğuna şüphe yoktu.

Jordan kağıdı camın üzerine yapıştırmaya başladı.

Son açıklık da kapatılana kadar Varney'nin gözleri onun üzerinde kaldı.

Billy de kendi kabininde aynı şeyi kendi penceresi için yaptı.

Jordan senatörün üzerindeki kameraya uzandı ve arkasındaki tüm kabloları çekti.

Moretti'nin silahı tutuşu, Jordan onun yanında dolaşırken sıkılaştı ama bir şey söylemedi.

Odanın içinde dolaştı ve diğer kameraları da vurdu. Billy iki tanesini kendi kabinine aldı. İyi bir önlem için lenslerin üzerindeki plastiği bıraktılar.

Jordan sandalyesine yerleştiğinde mikrofonuna şöyle dedi: "Bernie, kızımın iyi olduğunu bilmem gerek. Onunla konuşmama izin verin."

Satır 1 - Hata

Satır 2 - Hata

Satır 3 - Hata

Satır 4 - Hata

Satır 5 - Hata

Yaklaşık otuz saniye boyunca monitöre bakarak Charlotte'un adının görünmesini bekledi ama hiçbir şey değişmedi. Denediğinde

çevirdiğinde çevir sesi alamadı. Ofisteki dahili hatların hiçbiri de çalışmıyordu.

"Cidden sizin keyfi saatleriniz ilerlerken burada öylece oturmamızı mı bekliyorsunuz? Kızımı çoktan öldürmediğinizi nereden bileceğim? Bütün personelimi nereye koydunuz? Hepsinin iyi olduğunu nereden bileceğim? Eğer senatör beni vurursa, o zaman ne olacak? Ona ne yapmayı planlıyorsun? Onu vurursam ne olacak? Beni yine de öldürecek misin? Senatör adına konuşamam ama ben bir katil değilim."

Jordan yalvarmak istedi.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküp Bernie'ye kızını geri almak için her şeyi yapabileceğini söylemek istiyordu ama onun da bunu istediğini biliyordu. Onu kırmak, pes ettirmek istiyordu. Bunu yaptığı anda, teslim olduğu anda bu işin biteceğini biliyordu.

Kulaklıklarından duyulabilir bir *klik* sesi geldi ve Jordan'ın ikinci monitörü yenilendi:

Hat 1 - Aaron

Hat 2 - Eilene

Hat 3 - Robin

Hat 4 - Paula

Hat 5 - Ivan

"Billy? Sen miydin o?"

Başını salladı.

"Ne oldu?" Senatör Moretti sordu.

Billy yüzünde asık bir ifadeyle monitörlerinden birini inceledi. "Yine gelen çağrılar alıyoruz. Nasıl olduğundan emin değilim. Giden hatlar hâlâ kapalı."

"İsimlerini kim yazdı?" "Ben

değildim. Bilmiyorum."

Normalde telefonlara stajyerleri bakardı. Her aramayı önceden kontrol eder, arayanın adını ve ne hakkında konuşmak istediklerinin kısa bir açıklamasını sisteme girerlerdi. Jordan, Varney ile son görüşmesinde stajyer odasının önünden geçmişti ve oda boştu. Personelinin çoğunun eve gönderildiği ve sadece bir avuç kadarının kaldığı söylenmişti.

Çalışanları isimleri girmediyse kim girmişti?

Kontrol panosundaki bir düğmeye uzandı. "Robin? Ben Jordan Briggs. Yayındasınız."

"Lanet olsun, ciddi misin? Bağlandım mı?"

"Nereden arıyorsun, Robin?"

"Suzy! Bağlandım! Ben Jordan! Şu anda telefonda!" Kadın bir başkasına bağırdı, sesi hafif boğuk çıkıyordu. Sonra geri döndü. "Tulsa'dayım. Tulsa, Oklahoma. Şu anda haberlerdesiniz. Ulaştığıma inanamıyorum!"

Robin'in sesi bir yankıya dönüştü ve hatta geri bildirim oluşmaya başladı.

"Robin, telsizinin sesini kısabilir misin? Parazit alıyoruz."

"Sorun radyom değil, bizi televizyondan duyabiliyorum, haberlerden, canlı yayındalar. Suzy, bu ne kadar havalı?!?"

Jordan telefonu onun yüzüne kapattı ve beşinci hatta bastı. "Ivan, yayındasın."

"Bayan Briggs, sizinle konuşmak bir onurdur."

Jordan alaycı bir tavırla, "Sonunda seninle konuşabildiğim için çok heyecanlıyım, Ivan," diye cevap verdi. Elinde değildi. Gerçekten de iyi hissettiriyordu, arayanları kabul etmek kadar sıradan bir şey yapmak, artık göremediği ama küçültülmüş pencerede hissettiği saatin tik taklarını zihninden uzaklaştırmasına yardımcı oluyordu.

"İstersen onu senin için öldürebilirim." "Çok naziksin Ivan."

"Tek yapman gereken beni binaya sokmak. Rockefeller Center'ın hemen aşığısındayım. Polis geçmemize izin vermez."

"Açıklığı kavuşturmak için soruyorum, benim için senatörü mü öldüreceksin yoksa Bernie'yi mi?"

"Eğer istersen ikisini de öldürürüm. Burada bir grup insan var. O manyak herifin küçük kızına zarar vermesine izin vermeyeceğiz ve senatör de pislighin teki. Gleason'a oy verdim, ne işime yaradı ki? Bu dünyada bir avukattan daha kötü olan tek şey bir politikacıdır ve Senatör Moretti *hem* avukat *hem de* politikacıdır. Sen onu patlatırsın, ben onu patlatırım, kimsenin ağlayacağını sanmıyorum."

Jordan da telefonu onun yüzüne kapattı. "Eilene, yayındasın."

"Öldür onu, Jordan."

Senatör kanepede kıvranıyordu. Gömleği terden sırlıslıkla olmuştı ve avuçlarını silmek için silahı sağ elinden sol eline geçirip duruyordu.

"Ona bir kurşun sık ve işini bitir." Eilene'in kalın bir Brooklyn aksanı vardı ve sesi yaklaşık yüz yaşındaymış gibi geliyordu.

Jordan başını kaldırıp senatöre baktı. "Dünyanın büyükanneleri bile senden nefret ediyor."

"Onlar senin lanet olası hayranların, benim değil." Ayağa kalktı ve kapıya doğru gitti. Kapıyı çekti ama yine de kilitli olduğunu gördü.

Kabininde Billy başını sallamadan önce düğmeye birkaç kez bastı.

Senatör Jordan'ın bantladığı kâğıtlardan birinin köşesini sıyırdı. Varney artık orada durmuyordu; Jordan'ın tanımadığı bir adamdı.

Silahını kaldıran Senatör Moretti, namluyu diğer taraftaki adama doğrulttu ve tetiğı çekti.

Cole

Bernie'nin ağzından çıkan Gracie'nin adı Cole'un kafasında yankılandı, oyalandı ve sonunda elindeki ölü ahizenin sessizliğinin ardında kayboldu ve Cole bir an için onun adını duyduğundan bile emin olamadı. Telefona, her iki telefona da baktı ve her şeyin yok olmasını diledi çünkü bu adam onun adını biliyor olamazdı, onun adını bilmeye hakkı yoktu ama açıkça biliyordu. Cole'un göreceğini bildiği için Cole hakkındaki tüm o kişisel bilgileri almış ve Bonfigleo'ların evine bırakmıştı. Muhtemelen Cole'un görmesini istemişti çünkü Gracie'nin adını söylediğinde Cole'un bundan sonra söylediği her şeyde ciddi olduğunu anlamaktan başka çaresi kalmayacağını biliyordu.

50'ye gel. Eğer bir şey olursa, Gracie hakkında konuşabiliriz.

Cole'un 50. kata çıkmasına imkân yoktu. Burada da kalamazdı.

Cole merdiven boşluğuna geri döndü, dinledi ama kimseyi duymadı, sonra iki kat daha inerek 45'e çıktı.

Bernie'nin beş kat altında.

Jordan Briggs'in iki kat üstünde.

48 ve 47'nin aksine, bu kat birçok küçük ofise ayrılmıştı -duvardaki rehber göre on bir.

Cole telefonuyla sadece o rehberin değil, onun altındaki binanın diğer tüm katlarını listeleyen rehberin de fotoğrafını çekti, sonra da kamera olmayacağını bildiği erkekler tuvaletine girdi.

Tabii Bernie bir tane eklemeydiyse.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Paranoyanın kendisini alt etmesine izin veremezdi.

Bu binanın dışından biriyle konuşması gerekiyordu. Tresler.

Gerçek FBI.

İç Güvenlik.

Birileriyle.

Banyoda çalışan bir telefon bulamayacaktı.

Her kabinin duvarını kontrol etti, bir Sharpie ile yazılmış WiFi şifresini bulmayı umuyordu, ama böyle bir şans yoktu. NYPD'deki tuvaletlerin aksine, bu duvarlar tertemizdi. Uzak köşede bir kapıcı dolabı vardı ama orada çeşitli temizlik malzemeleri, tulumlar ve kenarları terden lekelenmiş eski bir Yankees şapkasından başka bir şey bulamadı.

Banyonun karşı tarafında bir havalandırma vardı.
tavana yakın bir kanal.

Filmlerde, ızgara hemen açılır ve kahraman A noktasından B noktasına ve gitmeleri gereken başka herhangi bir yere giden kullanışlı tüneller bulurdu; gökdelenin her santimini birbirine bağlayan, yalnızca erişim sağlamakla kalmayan, aynı zamanda bir kattan diğerine gizlice dinlemeye de izin veren bu karmaşık otoyollar ve yan yollar yaması.

Filmler saçmalıktı.

Bu ızgara yerine kaynak yapılmış gibi görünüyordu ve yarı boyutuna kadar küçülmeyi başaramazsa oraya sığmasının imkânı yoktu. Onu bir hafta sonra kıcı omuzlarına yapışmış halde bulacaklardı. Sığsa bile, kanalizasyon sistemi

Yetişkin bir adamın ağırlığını taşıyabilirdi; tavana çarpmadan önce beş adım atabilirse şanslı sayılırdı.

Arkasına döndü ve banyoya baktı. Düşün, Cole.

Düşün.

Dolaba geri döndü.

Tulumuna uzanıp ceplerini karıştırdı, bir paket sakız ve bir dizi anahtar buldu. Anahtarlar kemer klipsli bir yüzüğün üzerindeydi. Hiçbiri işaretli değildi ama yine de aldı.

Tulumun altındaki yıpranmış botların arasına sıkışmış bir çift kulaklık gördü. Kulaklıklar eski bir iPod Touch'a takılıydı.

Bingo.

iPod'un pili yüzde 73'tü ve sadece binanın WiFi ağına bağlı olmakla kalmıyor, Cole ana ekranda SiriusXM uygulamasını da buluyordu. Uygulamayı yükledi, kapıcının favorileri arasında Jordan Briggs'in programını buldu ve çal tuşuna bastı. Sadece bir kulaklık taktı ve sesi tahammül edebileceği en düşük seviyeye indirdi - birinin yaklaştığını duymama riskini göze alamazdı. Briggs'in sesi kulağına doldu. Bernie'yle konuşmuyordu ama bir şekilde telefon görüşmeleri yapıyordu.

Cole FaceTime'ı açtı ve Tresler'ın telefon numarasını girdi.

Arama Başarısız - Ağ Bağlantısını Kontrol Et

Kahretsin.

Tekrar denedi ve aynı hatayı aldı.

Birçok halka açık WiFi ağının bant genişliği kullanımını sınırlamak amacıyla telefon görüşmelerini ve video aktarımlarını engellediğini biliyordu. Burada olanın bu olup olmadığı ya da bunun bu sabahki diğer sorunlarla ilgili olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Jordan'ın numarasını tuşladı, aynı hatayı almayı bekliyordu ama bunun yerine iki kez çaldı, bağlandı ve yeşil gözlü Asyalı bir kadının yüzü ekranı doldurdu.

Kadın önce ona baktı, sonra bir tür tanıma gerçekleşti. Sesi alçaldı ve aceleyle konuştu. "Dedektif

Hundley mi? Tanrıya şükür. Size ulaşmaya çalışıyorduk. Ben FBI'dan Sorumlu Özel Ajan Allison Varney. Neredesiniz?"

32'deyim," diye yalan söyledi. "Sen neredesin?"

"43, Briggs denen kadını ve kızını koruyorum. "50'de bir komuta merkezi kurduk. Fark edilmeden oraya çıkabilir misin?"

50'ye gel. Eğer bir şey olursa, Gracie hakkında konuşabiliriz.

Asansör kapıları 50. katta açıldığında daha önce gördüğü cesetler gözünün önüne geldi; buraya ilk gönderilen ajanlar olduğuna şüphe yoktu. FBI olamazdı. Gerçek FBI ajanları ölmüştü.

"Jordan Briggs'le konuşmam gerek. Telefonu neden sende?" "Yayında. Bernie'nin binada olduğunu biliyoruz.

Onu sabit hattın aramaya zorlayacağız ki yerini tam olarak belirleyebilelim. Eğer 50'ye rapor verirsen, sorgulanacaksın. Yardımanız işimize yarayabilir."

Ya Bernie'yle son zamanlarda konuşmamıştı ya da Cole'un konuştuğunu fark etmemişti.

"Jordan'ın kızını telefona ver." "O uyuyor."

Varney'nin gözleri gergin bir şekilde yana kaydı, sonra geri geldi. "Yanınızda başka biri var mı?"

Cole yine yalan söyledi: "Bodrumdaki erişim tünellerinden içeri giren bir SWAT ekibim var." "Dağılıyorlar ve alt katlardan yukarı doğru ilerliyorlar."

"Biri seni fark etmeden önce 50'ye çıkmalısın. Bu binanın her yerinde insanları var ve bazıları bizim gibi giyinmiş."

Temizlik malzemelerine bakarken Cole'un aklına bir fikir geldi. "Şimdi oraya gidiyorum."

Ürdün

Stüdyonun duvarları sesi azaltan köpükle kaplı olmasına rağmen, senatörün silahından çıkan kurşun korkunç derecede gürültülüydü. Jordan sandalyesinde sıçradı ve Billy neredeyse sandalyesinden düşüyordu, çünkü mermi patlayıcı ses yüzünden değil, metal kapıdan sekerek kabininin penceresinin üst köşesini kırdı ve tavana gömüldü. Camı paramparça olmamıştı, tamamen değil ama kurşun kafasından bir adımdan daha az bir mesafede yaklaşık yarım inç çapında bir delik ve camın geri kalanında büyük bir örümcek ağı şeklinde çatlaklar bırakmıştı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, eğilerek. "Ne halt ediyorsun sen?"

Senatörün gözleri elindeki dumanı tüten silahtan kapıdaki göçüğe, diğer taraftan hâlâ onu izleyen adama ve nihayet Billy'ye kaydı. Tüm bunları bir an için düşünmüş gibiydi, sonra silahı kapıdaki pencereye doğru kaldırdı, tekrar ateş etmeye hazırды.

"Yapma!" Billy bağırdı. "O camın kalınlığı bir inçten fazla! Balistik camla eşdeğer. İçinden ateş edemezsin! Başka bir-"

Senatör yine de ateş etti. Bu atış pencerenin ortasında küçük bir çukur açtı ama içeri girmeye yaklaşmadı. Mermi sekerek yere düştü ve zeminde kayboldu.

"İçimizden birini vuracaksın!" Jordan masasının arkasına eğilerek, "Kes şunu!" dedi. "Kes şunu!"

Jordan bir an için senatörün tekrar ateş edebileceğini düşünüyordu ama sonunda silahını indirdi. "Burada öylece oturup bekleyemeyiz," dedi nefesinin altından.

Jordan tekrar ayağa kalktı ve Billy'yi kulübesinde gözledi. Ona hızlıca bir mesaj yazdı. Billy birkaç saniye sonra onun sorusunu yanıtladı.

Çoğu 38'lik beş ya da altı mermi alır, ama bazı modeller sekize kadar çıkabilir. Silaha yakından bakmadan ne kadar kaldığını bilmenin bir yolu yok. Belki kibarca sorarsan sana tekrar doğrultur ve silindiri yakından kontrol edebilirsin. Beni o psikopatla çalışmakla suçladıktan sonra bunu hak ettin.

Kapıdaki camın diğer tarafında adam içeri bakıyor, kurşunun bıraktığı küçük hasarı inceliyordu. İşaret parmağını kaldırıp yavaşça ileri geri sallarken yüzü gergin bir kaş çatmadan sırtmaya dönüştü. Senatör kâğıdı tekrar aşağı katladı, böylece artık stüdyonun içini göremiyordu. "Pislik herif."

Jordan ona "Lütfen silahını indir ve yerine otur," dedi.

Sakin görünmeye çalışıyordu ama sesindeki kırılmayı gizleyemiyordu. Gözlerini her kırışığında Charlotte'un yüzünü görüyordu. O lanet saatin tik taklarını gördü.

İlk başta senatörün onunla tekrar tartışacağını düşündü ama onun yerine bir nefes verdi ve kanepeye geri döndü. "Ulusal muhafızların bu binaya saldırması gerekiyor."

Jordan bunun olmayacağını biliyordu. Bernie'nin bir bomba daha patlatması riskini almaları mümkün değildi. Bu bir numaraydı

oyun. "Böyle bir şeye izin verir miydiniz?"

Senatör kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Bir düşünün. Şu anda bir yerlerde, çeşitli güvenlik yetkilerine sahip hükümet çalışanları, kolluk kuvvetleri ve yerel politikacılarla dolu bir oda var. O odadaki birileri, büyük olasılıkla hala bu binada bulunan insanların sayısını toplamakla görevlendirildi, Bernie gibi birinin mevcut tehdidine dayanarak verebileceği zararın dolar değerini topladı ve bunu Grand Central'da veya Penn İstasyonu'nda, muhtemelen her ikisinde, belki de diğerlerinde patlayacak bombalarla karşılaştırdı. Yetkili siz olsaydınız, ulusal muhafızlara bu binaya baskın yapmalarını mı söylerdiniz, yoksa uzakta durup bu işi olurluna bırakmak mı daha mantıklı olurdu?"

"Ölmemize izin vermeyecekler."

"Risk yönetimi berbat bir şey. Bahse girerim bu karar çoktan verilmiştir. Yetkili kişiler için bu bir sayı oyunu ve ne kadar toplarsanız toplayın, denklemin kaybeden tarafındayız."

"İnsanlar o kadar da soğuk değil."

"Kesinlikle öyle. Sen ya da ben ölürüz, birkaç gün, belki bir hafta manşet *oluruz* ama insanlar unuttur. Hayatlarına devam ederler. Bunların hepsi internette bir haber olarak kalacak. Ancak önemli bir altyapı hasarı olursa, insanları aylarca, hatta belki yıllarca etkileyecek, onlara paraya mal olacak, birinin günlük işe gidip gelme süresine bir saat ekleyecek bir şey olursa, birçok kişi, sizin gibi insanlar - politikacılar - bunun hesabını sandıkta verecektir. Birileri tamirat masraflarını ödemek zorunda kalacak, vergiler şüphesiz artacak. Politikacılar da bunun hesabını vermek zorunda kalacak. Bahsettiğim o odada duran insanların hiçbiri buna izin vermeyecek. Kimse bizim için gelmiyor."

"Tanrım, çok alaycısın."

Jordan belki bir şeyler söyler umuduyla Billy'ye baktı ama o oralı bile değildi. Parmağının ucuyla penceresinin camındaki çatlakların izini sürmekle meşguldü. Elini uzattı

yere bir şey bıraktı, ayakkabılarından biriyle geldi ve ortasına vurdu. Çatlaklardan oluşan örümcek ağı daha da büyüdü ama pes etmedi. Hayal kırıklığı içinde birkaç kez daha vurdu, sonra ayakkabıyı tekrar ayağına geçirdi.

Jordan senatöre döndü. "Yetkili siz olsaydınız, bahsettiğim o odayı siz yönetiyor olsaydınız, farklı bir şey yapacağınızı söyleyemezsiniz."

Moretti bir an sessiz kaldı. "Muhtemelen sizin varsayımsal odanızda duran insanları tanıyorum ve onlar bir yolunu bulacaklardır."

Jordan başını salladı. "Kızımı kurtarabilecek tek kişi benim."

"Beni vurarak."

Susma sırası Jordan'daydı.

Sırada Billy vardı. "Jordie, arayanlar panosuna bak."

Jordan ikinci monitörüne baktı, Bernie'nin adını görmeyi bekliyordu. Boğazında bir yumru oluşmasına neden olan şey onun adı değildi. 5. satırdaki başka bir isimdi:

Hat 1 - Mattie

Hat 2 - Ella

Hat 3 - Carl

Hat 4 - Ren

Hat 5 - Nick

Dünyada milyonlarca Nick vardı. O olduğuna inanmak için hiçbir neden yoktu ama isme bakarken bir şekilde o olduğunu biliyordu. Zihninin arkasındaki küçük bir ses, telefonu açmadığı sürece onun *olabileceğini* söylüyordu. Aynı ses ona telefonu açması gerektiğini de söylüyordu. O bırakmadan önce açması gerekiyordu.

Jordan'ın titreyen parmağı düğmeye gitti ve bastı. Monitörde Nick'in adının yanında bir yıldız işareti belirdi. "Nick, yayındasın."

"Jordie?" diye fısıldadı, zar zor duyuluyordu. "Benim."

Cole

Eğer Varney sahteyse, bu Bernie'nin Briggs'in katında adamları olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen Cole'un bulunduğu yerin üst ve alt katlarında da adamları vardı. Gerçek şu ki, Cole Bernie'nin adamlarının nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece nerede olması gerektiğini biliyordu. Ve hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu ve Bernie'nin kameraları olduğu sürece pek bir şey yapamazdı; hepsinin gitmesi gerekiyordu.

Asansör lobisine koşarak geri döndü, karşılaştığı her kameranın kablolarını çekip çıkardı ve silahının kabzasıyla lensi parçaladı. Başka kamera olmadığından emin olunca, erkekler tuvaletindeki kapıcı dolabına dönerek iki galon çamaşır suyu, iki galon amonyak, birkaç şişe aseton ve tekerlekli bir paspas kovanı aldı ve hepsini asansörlere taşıdı. Kadınlar tuvaletinde her birinden iki şişe ve bir paspas kovanı daha buldu ve bunları da dışarı taşıdı.

Cole daha sonra kilitli olmayan bir sigorta şirketi bulana kadar birkaç ofis kapısını denedi ve içeri girerek birkaç tahta sandalye ve dört plastik çöp kutusu aldı. Her şeyi koridora sürükledi, sandalyeleri duvara çarptı ve parçaları çöp konteynerleri arasında paylaştırdı. Asetonu üstüne döktü ve ahşabı doyurdu.

Cole iki paspas kovaşını da yarıya kadar çamaşır suyuyla doldurduktan sonra asansör çağrı düğmesine bastı.

İlk araba geldiğinde, içindeki kamerayı yok etti ve çatıda kendisiyle ilk karşılaşan sahte FBI ajanından -Pugliesi- aldığı anahtarı kullanarak asansörün kontrol panelini hızla kapalı konuma getirdi, sonra tekrar çağrı düğmesine bastı. Altı kabinin de kapılarını açıp kilitleyene kadar bu işlemi tekrarladı.

İlk kabinin içine girdi ve paneli inceledi.

Toplam 50 kat vardı ama çoğu gökdelende olduğu gibi 13. kat yoktu.

Bernie 50. kattaydı.

Briggs, personeli ve olası rehineler 43. kattaydı.

Kontrolleri inceledi, arabayı acil durum moduna geçirmek için anahtarı kullandı ve anahtarı geri çekti.

Neyse ki işe yaramıştı. Asansörün anahtarı orada bırakmasını gerektireceğinden endişelenmişti ve sadece bir tane anahtarı vardı.

Eğer fikri işe yararsa, ki bu büyük bir ihtimaldi, hızlı hareket etmesi gerekecekti.

Çöp kutularından birini aldı ve ilk asansörün içine, kapıya olabildiğince yakın bir yere koydu. Çakmakla onu ateşe verdi. Duman koridora girmeden önce 1'den 14'e kadar tüm katların düğmelerine bastı, böylece kabin en yakınından başlayarak zemin seviyesinde durmak zorunda kalacaktı. Kapılar kayarak kapanmaya başladığında hızla dışarı çıktı.

Aynı şeyi bir sonraki kabinde de yaptı ve onu da 15'ten 28'e kadar olan katlara gönderdi.

Üçüncü asansörü 29'dan 42'ye kadar olan katlara gönderdi.

Briggs'in katını atlayarak, dördüncü kabini 44'ten 49'a kadar gönderdi ve 45. katta olduğunu atladı.

Geriye sadece Bernie'nin üs olarak kullandığı kat kalmıştı.

Cole çamaşır suyuyla dolu paspas kovalarından birini hızla beşinci asansöre taşıdı ve yine kapının yanına yerleştirdi. Sonra amonyak şişelerinden ikisini aldı, kapaklarını çıkardı ve

Çamaşır suyunun içine attı. Hemen kovadan kalın beyaz bir sis yükselmeye başladı.

Klor gazı.

Zehirli.

Bu ölümcül karışımı yıllar önce akademide tehlikeli müdahalelerle ilgili bir ders sırasında öğrenmişti. GörünüŖe göre ev sahipleri tehlikelerden habersiz, daha güçlü bir temizlik solüsyonu umuduyla düzenli olarak iki kimyasalı karıştırıyorlardı.

Daha 50. katın -Bernie'nin katı- düğmesine basıp koridora çıktığında boğazının düğümlendiğini ve gözlerinin yaşarmaya başladığını hissetti.

İkinci paspas kovalarını çamaşır suyuyla doldurduktan sonra kalan amonyak şişelerini aldı ve son asansöre de aynısını yaparak bu asansörü de 50. kata gönderdi.

Asansörler acil durum modunda olduğu için, son katlarına ulaştıklarında kapıları açık bir şekilde orada kalacaklarını biliyordu. Elinde başka bir asansör anahtarı ve gaz maskesi olan biri olmadığı sürece, kimsenin asansörü kapatmak için içeri girmesine imkân yoktu.

Yine acele etmesi gerekiyordu.

Cole merdiven boşluğuna koştu ve kapıdan geçmeden önce çakmağını duman dedektörüne doğru kaldırıp ateşledi. Önce hiçbir şey olmadı, sonra bir *patlama* sesi duyuldu - yangın alarmı duvardaki hoparlörlerden öttü ve yukarıdan aşağı su yağmaya başladı.

Dumanla dolu asansörler kapılarını her açtığında aynı şeyin aşağıdaki katlarda da meydana geldiğini umabilirdi. Kontrol edecek zamanı olmayacaktı.

Cole bir elindeki 9mm'yi ve diğeri elindeki .380'i çekti ve yukarıdan kaçan Bernie'nin adamlarından herhangi birini vurmaya hazır bir şekilde merdivenlerden çıkmaya başladı.

Ürdün

Jordan Nick'i pek sevmezdi.

Son zamanlarda değil.

Ama ölmesini de istemiyordu ve onun sesini duymak göğsünde uzun zamandır hissetmediği bir çarpıntıyı canlandırdı. "Tanrım, seni vurduğunu sandım."

Nick yavaş bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi. "Beni vurmadı."

"Sana ne yaptı? Sesin yaralı gibi geliyor."

"Onlar... beni biraz hırpaladılar. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırılmış olabilir."

Jordan'ın nefesi kesildi. İstemiyordu ama ağzından kaçırverdi. Senatöre ve Billy'ye baktı, ikisi de onu izliyordu ve birden kendini çok utangaç hissetti. Milyonların onu dinlediğini düşünürsek aptalcaydı. "Nick, küçük kızımız ellerinde."

"Biliyorum."

"Neredesin? Onu gördün mü? Onu nerede tuttuklarını biliyor musun?"

Nick'in yanında biri daha boğuk bir sesle konuşuyordu ama Jordan ne dediğini anlayamadı. Nick, "Seninle konuşmam için uydu telefonlarından birini kullanmama izin veriyorlar, ama haklılar."

Burada, dinliyor." Sesi giderek yükseldi, "Dört kişiler Jordan, burada bizimle birlikte dört kişi var! Onlar-"

Adam sözünü kesti ve Nick, birinin karnına attığı yumruğun çıkardığı hava akımına benzer bir ses duydu. Nick çok korkunç bir ses çıkarmıştı, kaburgalarınız kırıkken birinin size vurmasının acısını ancak hayal edebilirdi. Kendine geldiğinde konuşmakta zorlandı ama yine de konuştu, her kelimesi acıyla kaplıydı. "Beni... senin ofisinden çıktıktan hemen sonra asansöre bindirdiler. Beni yumrukladılar, sonra da şok tabancası kullandılar. Beni nereye götürdüklerini göremeyeyim diye biri kafama bir başlık geçirdi. Yine de binadan ayrılmadık. Binanın içinde bir yerdeyim. Sadece ben değil. Buradaki çalışanlarınızdan bazılarını tanıyorum. Belki diğer ofislerden de insanlar vardır, gerçekten bilmiyorum. Hep birlikte yaklaşık otuz kişiyiz. Diğer herkesi tahliye ettiler. Sadece bazarlarımızı tuttular."

Nick öksürdü, sonra hızlı bir nefes çekti. Hafifçe hırıldadı, Sanki hiç nefes almamaya çalışıyormuş gibi. Göğsündeki acıyı hissetti, sanki biri karnına paslı bir bıçak saplamıştı ve yavaşça geri çekiyordu, tırtıklı kenarlar etine takılıyordu. "Bana Charlotte'u aldıklarını söylediler ama o burada bizimle değil. Onu nerede tuttuklarını bilmiyorum." Tekrar öksürdü ve tekrar konuşmadan önce bir an geçti. "Onlar... sizinle konuşmama izin veriyorlar çünkü yetkililerin bizi yakaladıklarını bilmelerini istiyorlar. Burada, binanın içinde bir yerde olduğumuzu. Eğer binaya girmeye çalışırlarsa, bizim... sivillerin... rehinelere... olayın ortasında kalma ihtimalimiz yüksek. Binanın dışında kalmaları gerektiğini söylemem istendi. Eğer bir plan üzerinde çalışıyorlarsa, durmaları gerek. Sanırım çevredeki bazı binalarda keskin nişancılar var. Onlardan da bahsetmemi istediler. Herhangi biri harekete geçerse, bir el ateş ederlerse, beşimizi öldüreceklerini ve daha fazla bomba patlatacaklarını söylediler. Bana senatörü öldürmen gerektiği söylendi, yoksa onlar... ya da Charlotte'u öldürecekler."

"Nick, bu-"

"Seçiminizi yapmak için kırk dokuz dakikanız kaldığını hatırlatmam söylendi. Jordan, incitmelerine izin veremezsin-"

Nick'in sesi kesildi ve Jordan bağlantının kesildiğini fark etti.

Mikrofonuna baktı. Küçük delikler, onu yutmaya hazır bir canavarın üzerindeki yüzlerce ağız gibi büyüyor gibiydi. Senatör ve Billy'nin kendisine baktığını biliyordu ama başını kaldırıp onlara bakamıyordu. Milyonlarca insanın onu dinlediğini biliyordu ama onları da düşünemiyordu. Zihninde tek gördüğü kıızıydı. Kızının sesini, kıkırdamalarını duyuyor ve onu göğsüne bastırduğında ağırlığını hissediyordu. Uyurken çıkardığı küçük sesleri ve dairelerindeki parke üzerinde ayaklarını sürüyüşünü duydu. Charlotte'un doğduğu ve onu ilk kucağına aldığı anı düşündü ve Charlotte'un liseden, üniversiteden mezun olacağı günü, düğün gününü, kızının ilk çocuğunu düşündü. Geride kalan ve gelecek olan her günü düşündü.

Jordan silahı düşündü.

Tanrı yardımcısı olsun, o silahı düşündü ve o anda elinde olsaydı, önünde oturan adamı öldürmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordu. Başını kaldırıp Billy'ye ya da Senatör Moretti'ye baksa, gözlerinde bunu hemen göreceklerini biliyordu. Mikrofonundan başka bir şeye bakarsa, ne hale geldiğini ve oraya ne kadar çabuk geldiğini tam olarak anlayacaklarını biliyordu.

Bunu yaparsa kimse onu suçlamayacaktı.

Kırk dokuz dakika.

Tek bir kişi bile hatalı olduğunu söylemeyecekti. "Kurşunları yutacağım."

Senatörün sesi zayıftı, emin değildi. Bu kez Jordan başını kaldırdı. "Ne yapıyorsun?"

Senatör Moretti'nin iki eli de kucağında duran silahın etrafındaydı. Parmakları sinirli bir şekilde metalin üzerinde dönüp duruyordu, siyah metal teriyle parıldıyordu. "Mermileri yutarsam seni vuramam ve senin silahı alıp beni vurmaya çalışmaktan endişe etmem gerekmez."

"Kaç tane mermi var?" Billy sordu. "Dört tane kaldı."

Billy Jordan'a baktı. En azından artık bunun cevabını almışlardı.

"Kurşunları yutarsan başka bir silah getirirler. Ya da bana seni boğmamı ya da mektup açacağıyla bıçaklamamı ya da boğazını çiğnememi ya da kafanı parçalamamı ya da..." Sesi kesildi. Düzgün düşünemiyordu ve düşünmesi gerekiyordu.

Ya başka bir silah getirirlerse?

Doğrudan ona vereceklerdi, değil mi? Kurulu, dolu ve gitmeye hazır.

Belki de olması gereken tam olarak buydu. Belki de olmasına izin vermesi gereken tam olarak buydu. Jordan usulca, "Kendini vurabilirsin," dedi.

Adam bunun üzerine geri çekildi, kanepenin içinde biraz kaybolur gibi oldu. "Kendimi öldürmeyeceğim."

"Dindar bir adam mısınız, Senatör?" "Hayır, öyle değil."

"Yani sen sadece bencilsin? Bir çocuğu ve bu binadaki diğer insanları kurtarmaktansa kendi derini korumayı mı tercih ediyorsun?"

"Bu haksızlık. I-"

"Seçme şansım olsa," diye araya girdi Jordan, "bir hayat kurtarmak için gözümü kırpmadan trafiğe çıkarım."

"O senin çocuğun. Elbette yaparsın. Tanımadığın biri için kamyonun önüne atlar mıydın?" diye karşılık verdi.

"Bir çocuk için mi? Kesinlikle. İnanılmaz bir hayat yaşadım. Bugün bitse üzülmezdim. Eğer benim hayatıma son vermem bir çocuğun

"Ben olsam yapardım."

"Buna inanmıyorum. Sen söylüyorsun. Hatta buna kendin bile inanıyor olabilirsin. Ama eline gerçek bir fırsat geçse, bunu yapmazsın. Kimse yapmaz. Kendimizi korumak temel içgüdülerimizden biridir."

"Daha büyük bir iyilik için fedakârlık yapmak bizi hayvanlardan ayıran şeylerden biridir."

"Bunu tartışmak anlamsız." "Sen bencilsin."

"Kolluk kuvvetlerindeki kadın ve erkeklere güveniyorum. Bu işi bitirecekler."

"Omurgasız."

Billy ikisinin de sözünü kesti. "Hey, haberlere göre binanın her yerinde yangın alarmları çalıyormuş."

Jordan haber kanalını tekrar ilk monitörüne yükledi, köşede kırk yedi dakika on iki saniyeyi gösteren geri sayım saatini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Ekrandaki başlık şöyleydi: fdny, siriusxm binasının 30'dan fazla katında yangın tespit edildiğini ve yayılmakta olduğunu doğruladı.

"Hangi katlarda olduğunu biliyor muyuz?" Jordan özellikle kimseye sormadı.

Billy onun üstündeki stüdyoda bulunan fısıkiye başlıklarından birini işaret etti. "Bizimkinde bir şey yok, yoksa şu anda sıırıslıklam olurduk."

"Duman kokusu alıyorum."

Bu ses Senatör Moretti'den geldi. Başını hafifçe yana eğmişti.

"Ben almıyorum," diye cevap verdi Jordan.

"Ben de." Billy standında durmuş, yine penceresindeki çatlakları inceliyordu. "Ama böyle bir binada, yukarıdan herhangi bir işaret gelmeden önce alt katlar saatlerce yanabilir. Bu kutuda kalmayacağım."

Bir elini kaldıraç olarak duvara, diğerini de masasına koyarak sağ bacağıyla cama tekme attı. Duyulabilir bir ses çıktı.

Çıtırdadı ama cam durdu.

Tekrar tekmeledi.

Tekrar.

Ateşli bir öfkeyle ayakkabısının topuğuyla cama vurdu.

Beş tekme.

On.

Kalın cam nihayet kırıldığında, büyük parçalar halinde dağıldı. Birkaç parça yukarıdan düştü. Billy'nin bacağı neredeyse dizine kadar geldi. "Ugh, lanet olsun!" Bacağını geri çekti, yanına daha fazla cam alarak kabinin arka duvarına çarptı ve aşağıda gözden kayboldu.

Jordan ayağa kalktı. "Kahretsin, iyi misin?"

Billy'nin eli tekrar ortaya çıktı, başparmağı yukarıdaydı. "İyiyim. Sanırım bacağımı kestim. Kanıyor."

Jordan kulaklıklarını çıkardı ve ona doğru yürümeye başladı.

Senatör Moretti ayağa kalktı ve silahını ona doğrulttu. "Yapma. Orada kal. Masanın arkasında."

"O yaralı!"

"Sakin kıpırdama!" Yine titriyordu. Sinirleri onu ele geçiriyordu. Kasten yapmadan çok önce kazayla birini vuracaktı.

İki elini de kaldırdı ve avuçlarını Senatöre doğru uzattı. "Billy? Ne kadar kötü?"

"Sanırım bir yerimi kestim. Kötü bir şey. Çok fazla kan var."

Jordan senatöre döndü, gözleri yalvarıyordu. "Kapının yanındaki duvarda bir ilk yardım çantası var. Onu almama ve ona yardım etmeme izin verin."

Silahı ona doğrulttu ve hızla kadının gösterdiği tarafa baktı.

Şimdi.

Kafasının arkasından gelen bir ses ona bunu söyledi.

Hemen üzerine atla.

Yine de geri döndü, o an çok hızlı geçmişti. "Sen masanın arkasına geç. Ben kiti getireyim." Omzunun üzerinden, "Billy? Sana ilk yardım çantasını uzatırsam kendini sarabilir misin?"

Billy sesi titreyerek, "Evet, sanırım," diye cevap verdi.

Jordan usulca başını salladı ve sandalyesinin kenarına oturdu.

Senatör silahını Jordan'dan ayırmadan odayı geçti, duvardan ilk yardım çantasını aldı ve stüdyonun arka tarafında Billy'nin penceresinin olduğu deliğe getirdi. "Al."

"Ona ulaşamıyorum." Sesi hiç de iyi gelmiyordu. Sesi bayılacakmış gibi geliyordu. "Ayağa kalkamıyorum. Masanın üzerinden kaydırın."

Senatör Moretti kutuyla birlikte açıklıktan uzandı ve Billy'nin masasının diğer tarafına kaydıldı. "İşte, al bunu-"

Billy iki koluyla uzandı ve senatörün bileğini yakaladı.

Onu yukarı ve pencereye doğru çekti.

Senatör öne doğru düştü.

Diğer elindeki silah ateş aldı ve Jordan keskin bir yanma hissetti.

Cole

Cole bu binaya ilk geldiğinde ve sahte FBI ajanıyla birlikte asansöre bindiğinde, 50. katta kapılar kısa süreliğine açıldığında koridorda duran beş kişi saymıştı. İkisini 47. katta öldürmüştü, biri kaçmıştı ve sol kulağındaki tek kulaklıktan az önce Jordan'ın kocasının, hangi katta tutuluyorsa orada en az dört kişi olduğunu ve yaklaşık otuz rehine bulunduğunu söylediğini duymuştu. Bu da Bernie'nin binada en az yedi kişi olduğu anlamına geliyordu, muhtemelen daha fazla. Muhtemelen çok daha fazla.

Cole 49. katın sahanlığına ulaştığında, yukarıdaki kamerayı kırmak ve durum değerlendirmesi yapmak için durakladı. Sağ elindeki Glock 19'un haznesinde bir, şarjöründe ise on beş mermi vardı. Arka cebinde iki yedek şarjör vardı ama birinde sadece on mermi vardı. Sol elinde ise .380 vardı. Şarjörde altı, fişek **y a t a ğ ı n d a** bir mermi vardı. Toplam kırk üç atış.

Çelik yelek giymiyordu. O da diğer teçhizatıyla birlikte kayıp çantasındaydı.

49'daki kapının karşı tarafından Cole yangın alarmının tiz sesini duydu. Kapıyı iterek açtı ve kenarlardan su püskürerek ayaklarının dibinde birikmeye başladı.

İşe yarıyordu.

Fıskiyelerin ne kadar süre çalışacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ama sadece binanın her kattaki güvenlik kameralarını değil, Bernie'nin yerleştirmeyi başardığı her şeyi kısa devre yaptırmak için fazla bir şey gerekmemeliydi. Merdiven boşlukları beton ve metal olduğu ve kaçış için tasarlandığı için fıskiyeler yoktu ama bulduğu her kamerayı yok etmişti ve Bernie kör olana kadar da buna devam edecekti.

Kapıyı hafifçe kapattı, duvara yaslandı, iki silahını da bir sonraki kata doğrulttu ve kulaklarını alarmların ve akan suyun ötesini duymaya zorladı.

Cole bağırışlar duymayı umuyordu. Öfkeli bağırışlar. Panik. Bernie'nin adamları acil durum kapısını iterek ona doğru koşuyordu.

Bunların hiçbirini duymadı. Sadece alarmları ve suyu duydu.

Yangın çıkan asansör 49'a ulaştıysa, klor gazı taşıyan iki asansör de kesinlikle 50'ye ulaşmıştı; kapılar ardına kadar açıktı ve gaz zemine sızıyordu.

Cole'un elliye kısa bir bakışından kadın bir inşaat alanı olduğu anlaşılıyordu; beton zeminler ve metal çivili duvarlar alçıpanı bekliyordu. Geldiğinde asansör kapısında pusuda bekleyen insanların arkasında, zeminden uzak taraftaki pencerelere kadar her şeyi gördüğünü hatırlıyordu. Saklanacak çok az yer vardı.

Duvara sarılan Cole birkaç adım attı, kalbi hızla çarpıyordu Bernie'nin adamları batan bir gemiden kaçan fareler gibi içeri dalarken yukarıdaki kapının her an açılabilceğini biliyordu. Köşeye ulaştığında, sahanlıktan hemen önce durdu.

Dinledi. Hiçbir şey duymadı.

İkisi de terden kayganlaşmış olan dokuz milimetrelik ve .380'lik tabancalarını sıkıca kavradı.

Üçten geriye doğru sessizce sayan Cole nefesini içine çekti, alçaldı ve virajı dönerek ateş etmeye hazırlandı.

Merdiven boştu, 50. katın kapısı kapalıydı.

Cole orada durdu.

Bekledi.

Aşağıdaki alarm çığlık atmaya devam etti. Kimse dışarı çıkmadı.

Bernie akıllı bir adamdı. Büyük ihtimalle gaz maskeleriyle hazırlıklı gelmişti ve kapının karşı tarafında durmuş Cole'un, federallerin, SWAT'ın, birilerinin içeri girmesini bekliyorlardı. Pusuya pusu.

Cole yüze kadar saydı. Bir şey çıkmadı.

50'ye kadar say. Bir şey olursa Gracie hakkında konuşabiliriz.

Hay sikeyim.

Cole birkaç basamak daha çıktı, kapının yarısına kadar geldi. Tekrar durdu.

Bernie onun ölmesini istiyorsa, onu öldürmek için zaten birkaç fırsatı vardı.

Ya da 50'ye kadar gelmesi için onunla alay etmek, onu binanın başka bir yerinde kovalama zahmetinden kurtarmanın bir yolu olabilirdi.

Diğer katlarda olduğu gibi, 50. kattaki acil durum kapısı da metaldi ve her iki yanında cüruf duvarlar vardı. Sol tarafta yaklaşık bir metre, sağ tarafta biraz daha az. Metal korkuluklu beton basamaklar hem yukarı hem de aşağı doğru uzanıyordu.

Cole kalan birkaç basamağı salyangoz hızıyla çıktı, kapı hareket ederse ateş etmeye hazırdı ama etmedi. Kapıya ulaştığında kulağını soğuk metale dayadı ama hiçbir şey duyamadı.

Tekrar yere çömeldi, sol tarafı kapının menteşelerinin yan tarafındaki briket duvara dayalıydı. Burnundan birkaç nefes çekti, tuttu ve ağzından verdi. Bu onu sakinleştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, alt katlardaki alarmların sesini duyabileceğini düşündü.

Sağ eliyle, 9mm'yi tutan eliyle, kapıdaki metal çubuğa uzandı ve mandal sürgüsü ayrılana ve kapı sallanmaya başlayana kadar hafifçe itti.

Fazla açmadı, bir santimden fazla değil. Silah sesi bekledi ama gelmedi. Klor gazının dışarı süzülmesini bekledi ama bu da olmadı.

Ses yoktu.

Hareket yoktu.

Cole kapıyı sertçe iterek içeri doğru sallanmasını sağladı. Açıklıktan içeri daldı, iki silahını da tutarak yüzüstü yere düştü, sonra sırt üstü döndü ve kimseyi görmeyince doğrulup oturdu. Olabildiğince hızlı bir şekilde dönerek etrafına bakındı, herhangi birine ateş etmeye hazırdı ama kimse yoktu.

Zemin ıssızdı.

En sağında asansör kapılarını gördü. Her birinin önünde, onları kapalı tutan, yerine kaynaklanmış bir tür metal çubuk vardı. Cole'un bunun klor gazı için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu; asansör kabini ya barikatlı kapının karşı tarafında sıkışmıştı ya da başka bir kata çıkmıştı, emin olmanın bir yolu yoktu.

Cole ayağa kalktı ve yavaş bir daire çizerek döndü, iki silahı da kol mesafesinde tutuyor, her gölgeye dikkatle bakıyordu.

Daha önce gördüğü cesetler hâlâ yerde, kurumuş kan havuzları içindeydi. Üçü asansörlerin yanında, dördüncüsü de yaklaşık on adım ötedeydi. En yakınındakine, bir kadına doğru gitti. Onu tanıyamadı. Kimliği yoktu, rozeti de yoktu ama Cole sağ elindeki FBI akademi yüzüğünü tanıdı. Asansörlerin yakınındaki iki adam da yüzük takıyordu. Bernie ve adamları onları pusuya düşürmüş, bir şekilde onları ele geçirmiş ve taklit etmiş olmalıydı. Her ikisinin de kafasında düzgün kurşun yaraları vardı, muhtemelen kendi silahlarını çekmeye fırsat **b u l a m a d a n** vurulmuşlardı. Hiçbirinin telefonu yoktu. Cole telefonunu ne zaman kontrol etse, pencerelerin yakınında bile çekmiyordu.

Cesetleri bulduğu gibi bıraktı ve sessizce zemini incelemeye devam etti.

Açık alanın ortasında, en az sekiz metre genişliğinde ve neredeyse tavana kadar uzanan büyük bir karton kutu yığını vardı. İki silahı da hazır olan Cole yavaşça yaklaştı ve saat yönünde daire çizmeye başladı. Üstünü göremediğı için, orta noktaya ulaştığında saat yönünün tersine iki kat geri döndü -burada kutuların etrafında dönen başka biri olma ihtimaline karşı, onları şaşırtmayı umuyordu.

Kendi ayak sesleri dışında başka ayak sesi duymadı.

Kimsenin nefes aldığını duymadı.

Cole, çemberi neredeyse tamamlayana kadar kutuların içinden gelen küçük kızın sesini duymadı.

Ürdün

Jordan silahın patladığını gördü, parlak bir parıltı. Saniyeden kısa bir süre sonra, bir şey sağ omzuna çarptı, arkadan çıktı ve sandalyesini ve arkasındaki duvarı parçaladı. Bunların hepsi silahın patladığını duymadan önce olmuştu, sanki beyni daha yüksek bir vites geçmişti ve bir şekilde etrafındaki her şeye karşı aşırı duyarlı hale gelmişti.

Acı bir an sonra, Billy'nin senatörü penceresinden çekip kulübesindeki masanın arkasında kaybolduğunu gördüğü anda geldi.

"Ben... vuruldum."

Jordan kelimeleri duydu, onun sesiyle, onun sesiyle söylenen kelimeleri, ama o da olanları gözlemliyor gibiydi, bir katılımcıdan ziyade bir seyirci gibi ve zihninin arkasındaki bir şey ona sadece şokta olabileceğini söyledi.

"Billy..."

Boğuştuklarını duyuyordu ama dünya hafifçe sola doğru eğilmişti ve onları izlemek zordu, görüşünü kaplayan bir bulanıklık vardı, beyaz bir ışık patlaması.

Zaman kaybetmişti.

Çok değil (en azından o öyle düşünmüyordu), ama gözlerini kırptığında Billy artık standında duruyordu, sağ elindeki silahı yere doğrultmuş, sol elinin parmaklarını esnetiyordu. Ona doğru baktı, yüzü bembeyazdı. "Jordan? İyi misin?!?"

Kulübesinde dururken sesini doğrudan duymak garipti, kulaklık ya da mikrofon yoktu, sadece Billy vardı. Güzel bir sesi vardı.

Jordan onun sesini severdi.

Kulaklıkları masaüstünde duruyordu. *Onları çıkarmış mıydı, yoksa düşmüşler miydi?*

"Jordan!"

Dünya geriye doğru eğildi. Onunla birlikte yana doğru kayma dürtüsüyle savaştı ve bunun yerine görüşündeki beyaz sisin çözülmeye ve yok olmaya başlamasını hayretle izledi.

"Lanet olsun, Jordan!"

"Neden bağıırıyorsun?" diye cevap verdi.

"Ne kadar kötü vuruldun?"

"Vurulmak mı?"

"Omzundan. Seni vurdu!"

Tüm bu olanlar zihninde kötü bir film gibi tekrarlandı ve sonuna ulaştığında, bedenine geri düşer gibi oldu. Görüşü netleşti. Billy odak noktasına geldi ve omzundaki keskin acı onun sözlerini vurgular gibiydi.

Billy'nin başı tekrar yere doğru döndü. "Yerde kal lan!" Jordan uzandı ve belli belirsiz omzuna dokundu.

Silahı hâlâ yere doğrultan Billy kırık pencereden stüdyoya doğru ilerledi, ilk yardım çantasını almak için kabine uzandı ve kanepenin yanından geçip masanın etrafından dolaştı. "Hareket etmemeye çalış."

"Tamam."

"Sen-"

"Şoktaydım. Sanırım şimdi iyiyim."

"Evet, harikasin. On yıldır ilk kez bu kadar sessizsin.

Sanırım bundan

hoşlandım."

"Siktir git."

Billy gülümsedi. "Bu acıtacak."

Jordan cevap veremedi gömleğinin kolunu yakaladı ve yırttı.

Jordan hızlı bir nefes aldı ve çığlık atma isteğiyle savaştı. "Hâlâ yayında mıyız?"

Billy başıyla onayladı. "Bu odadaki her şey yayın yapıyor. Her nasılsa saat başlarında ve sonlarında otomatik olarak verilen araları geçersiz kılmanın bir yolunu bile bulmuş. Nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

"Çok güzel." Billy'nin kot pantolonuna baktı. Hiç kesilmemişti. "Güzel blöf."

Önce yere, sonra da elindeki silaha baktı. Silahı dikkatle önündeki masanın üzerine koydu. "Eğer kabinimden çıkmaya çalışırsa, vur onu. Şaka yapmıyorum, Jordan. Sadece vur onu."

Kadın silaha baktı. Namludan hâlâ ince bir duman çıkıyordu.

Billy nefesini dışarı üfledi. "Herhangi bir kemiğe isabet ettiğini sanmıyorum. Öne doğru eğilebilir misin?"

Jordan eğildi ve çok acıdı. Sanki eşek arıları sırayla kimin iğnesini en derine sokabileceğini görmek istiyordu.

"İyi haber, kurşun arkadaki duvarda. Kötü haber ise omzunda olmaması gereken bir delik var." İlk yardım çantasını karıştırdı ve *QuickClot* adında bir paket çıkardı, paketi yırtarak açtı ve kalın gazlı beze benzeyen bir şeyi yaranın her iki tarafına bastırdı. Bir çeşit yapıştırıcı olmalı, çünkü ikisi de yapıştı. Kutuya geri uzandı, elastik bir bant çıkardı ve sıkıca sarmaya başladı.

"Bunu dezenfekte etmen gerekmiyor mu?"

"Elbette, eğer bunun için bir şeyimiz olsaydı. Bu iş bittiğinde birinci basamak doktorunuzu görmenizi tavsiye edeceğim. Benim tıp eğitimim *Chicago Fire* dizisinin tekrarlarını izlemekten geliyor; bu konuda gerçekten yeterli değilim."

"Senin için katkı payı yok." "En azından bu var."

Billy'nin kabininde senatör ayağa kalktı, bir eli burnundaydı. Yüzünün sağ tarafı kızarmış ve şişmişti. Gözleri sinirli bir şekilde etrafta dolaştı ve sonunda silahın üzerine geldi. Jordan ona ters ters baktı, silaha uzandı ve küçük silahı masasına yaklaştırdı. Göz ucuyla monitöründeki haber akışına ve saatin tik taklarına baktı.

Otuz bir dakika, dört saniye kalmıştı.

Billy omzunu sarmayı bitirdi ve kulağına doğru eğildi, sesi o kadar kısık ki kadın onu zar zor duydu. "Stüdyo kapısının manyetik bir kilidi var. Bir şekilde dışarıdan kontrol ediyorlar. Benim odamdakinde ise sadece sürgü var. Oradan çıkabiliriz. Senatör biliyor. Yerdeyken ona söyledim."

Jordan bunu düşündü. "Bizi görecekler."

"Belki."

"Görmeseler bile, yayını kestiğimiz anda haberdar olacaklar."

Billy'nin gözleri hâlâ masasının üzerinde duran kablolu kulaklıklara kaydı. Yayına ilk başladığında kullandıklarına. Hâlâ tam WiFi sinyali gösteriyordu.

"Peki ya kapıyı koruyan adam? Koridorun hemen dışında."

Billy'nin gözleri kulaklıktan silaha, sonra da ona kaydı ve Jordan anladı.

Acıyı görmezden gelmek için elinden geleni yaparak başını salladı.

İkisi de ikinci monitör güncellemesini gördü. Tüm aramalar kesildi, yerine tek bir isim geldi:

Hat 1 - Bernie
Hat 2 - Bernie
Hat 3 - Bernie
Hat 4 - Bernie
Hat 5 - Bernie

Cole

Cole ilk başta onu duyduğundan emin değildi. Ses çok yumuşak ve boğuktu. Ama hareket etmeyi bırakıp dinlediğinde, belli belirsiz bir inilti, neredeyse sessiz bir çığlık duydu.

"Charlotte?"

Onun olduğunu nereden bildiğinden tam olarak emin değildi ama biliyordu ve bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Kız cevap vermedi.

Hiçbir tepki yoktu.

İki silahını da kemerinin altına soktu ve kutuları çekiştirmeye başladı, bunun bir tür tuzak olma ihtimaline karşı dikkatlice kenara taşıdı. Boyutları yaklaşık on inç kareden birkaç metreye kadar değişiyordu. Bazıları diğerlerinin içindeydi. Bazıları düzleştirilmiş, çoğu hâlâ sağlam, hepsi boştu. Başlangıçta düşündüğünden çok daha fazlası.

Merkeze yaklaştıkça kadının sesi daha da yükseliyordu. Çılgınca nefes alıp veriyordu.

Adını birkaç kez daha haykırdı ama hâlâ cevap vermiyordu ve bu onu daha da hızlandırdı.

Işık paslanmış metali yakaladı.

Siyah kumaş.

Tekerlekler.

Cole antika bir bebek arabasına baktığını fark edene kadar arabanın neredeyse üçte birini ortaya çıkarmıştı, kaputu küflü pembe bir battaniyenin üzerine kısmen kapatılmıştı. Battaniyeyi kaptığı gibi bir kenara fırlattı ve Charlotte'u bir şekilde içine tıkılmış halde bulmayı bekledi ama Charlotte orada değildi. Onun yerine bir bebek telsizi vardı. Beyaz plastikten yapılmış, alt köşesine çizgi filmde bir bebek resmi kazınmış ve tepesinde güdük bir anten vardı.

Charlotte usulca ağladıkça, yuvarlak hoparlörün üzerindeki cihazın ön yüzünde bir dizi mavi LED bebeğin sesiyle senkronize bir şekilde dans ediyordu.

Cole tavana, duvarlara baktı; aniden izlendiğini hissetti. Yine de hiçbir şey görmedi.

Vagonun içine uzanarak monitörü aldı, bir süre inceledi ve yan tarafında bulunduğu bir konuşma düğmesine bastı. "Charlotte? Beni duyabiliyor musun?"

Kız irkilerek derin bir nefes aldı. "Kimsiniz?"

"Dedektif Cole Hundley. Bu sabah tanıştığınız polis memuru.

Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?" "Burası karanlık."

Cole tekrar etrafına bakındı. Bir bebek telsizinin menzili fazla olamazdı. Yakınlarda olmalıydı. Yine de cihaza daha yakından baktığında, üretici tarafından gururla tabanına *WiFi-etkin* damgası vurulduğunu gördü ve herhangi bir yerde olabileceğini fark etti. Ayrıca, asansör yangınları ve fıskiyelerle ilgili küçük marifeti binanın WiFi'sini devre dışı bırakırsa, onunla iletişimini tamamen kaybedebileceğini de fark etti.

Bunu düşünmemeye çalıştı. "Ne görebiliyorsun?" "Sadece saati."

"Saat mi?"

"Aslında bir saat değil. Geriye doğru sayıyor," dedi. "Şu anda yirmi sekiz dakika dört saniyede."

Cole kalbinin küt küt attığını hissetti. "Charlotte? Saat herhangi bir şeye bağlı mı?"

"Göremiyorum. Çok karanlık. Beni dışarı çıkarabilir misin? Beni bir sandalyeye bağladılar ve hareket edemiyorum."

"Hangi katta olduğunu biliyor musun?"

Burnunu çekti. "Hayır... Asansörde başıma bir torba geçirdiler. Eğer çıkarırsam bana zarar vereceklerini söylediler."

"Annenin katından mı?"

"Evet. O seninle mi? Onunla konuşabilir miyim?"

Cole bir an için gözlerini kapattı. Bu sabah tanıştığı kızı düşünmemeye çalıştı, bu gökdelenin bir yerinde elleri bağlı ve yapayalnızdı. Kızın bu kadar iyi dayanabilmesi için ne kadar güçlü olması gerektiğini hayal bile edemiyordu. "Üzgünüm tatlım, şu anda benimle değil. Bu işin arkasındaki insanlarla temas halinde kalması gerekiyor."

"Onun hakkında kötü şeyler söylediler," dedi Charlotte yumuşak bir sesle. "Bana onun çok kötü bir şey yaptığını ve tüm bunların onun suçu olduğunu söylediler."

"Bunun yalan olduğunu biliyorsun, değil mi? Annen iyi bir insan."

Önce hiçbir şey söylemedi, sonra sesi çok küçük bir şekilde geri geldi. "Evet, biliyorum."

"Charlotte, bu önemli çünkü sana yardım etmek istiyorum. Nerede olduğun hakkında bana ne anlatabilirsin? Herhangi bir şey yardımcı olacaktır."

Tekrar sessizleşti, sonra, "Sanırım bir dolap olabilir. Ellerimi ve bacaklarımı bir sandalyeye bağladılar ama tekerlekleri var ve yan yana kayarsam iki duvara dokunabiliyorum. Konuştuğumda bir yankı oluyor, tıpkı evdeki dolabımda oynadığım zamanki gibi."

"Bu iyi, bu gerçekten iyi," dedi ona. "Başka ne var?" "Yerde halı var."

Sanırım kapı solumda. Yapabilirim

Altan biraz ışık geliyor ama fazla değil. Sanki dolabın olduğu odanın ışıkları kapalı ve ışık belki de bir pencereden geliyor."

Tanrım. Bu hiç yardımcı olmuyordu. Bu binada elli kat vardı.

Her yerde olabilirdi.

Sonra asansörleri hatırladı. "Charlotte, hiç akan su sesi duyuyor musun?"

"Su mu?"

"Fıskiye sisteminden. Ya da bir yangın alarmına ne dersin?"

Sesi bir oktav yükseldi. "Yangın mı var?"

"Gerçek bir yangın değil. Bunlardan birini duyuyor musun?"

Sesi birkaç saniyeliğine tekrar kesildi. "Su sesi duymuyorum ama sanırım yangın alarmını duyabiliyorum. Zar zor da olsa."

Eğer asansörlerle ilgili numarası işe yaradıysa, ki bu büyük bir ihtimaldi, Cole bu kat hariç her kattaki duman dedektörlerini **ç a l ı ş t ı r m ı ş t ı**.

Oh, kahretsin. Belki de yanlış kata gitmiştir?

"Charlotte, bir koku alıyor musun? Gerçekten güçlü bir şey? Gözlerini yaşartabilir ya da boğazını acıtabilir. Böyle bir şey var mı?"

"Hayır."

"Temizlik ürünleri gibi bir şey? Çamaşır suyu ya da amonyak?"

"Hayır, tuhaf bir koku almıyorum."

Tekrar yere baktı. Ne duvar ne de dolap vardı. Burası aslında gelecekteki ofisler için boş bir sayfaydı. O bu katta değildi.

Cole'un parmağı gergin bir şekilde monitörün kenarına vurmaya başladı.

Düşün.

"Seni götürdüklerinde tam olarak ne olduğunu gözden geçirmeye çalışalım, bunu benimle yapabilir misin?"

"Tamam."

"Annenizin katındaki asansörde başınıza bir torba geçirdiklerini söylediniz. Asansöre binmeden önce hangi düğmeye bastıklarını gördün mü? Yukarı mı indin, aşağı mı?"

"Yukarı."

"Emin misin?"

"Evet. Ben de karnımda hissettim. Bu asansörler hızlı gidiyor."

"Güzel. Bu çok iyi," diye yanıtladı Cole. "Kapılar açıldığında ve indiğinizde sağa mı yoksa sola mı gittiniz?"

"İlk seferinde inmedik. Kapılar açıldı ve birkaç kişi daha içeri girdi. Sonra başka bir kata çıktık."

"Kaç kişi olduklarını biliyor musunuz?"

"Hayır, göremedim. Ama en az iki kişi vardı. İki yanımda insanlar olduğunu hissettim ve beni annemin katından alan adam arkamda duruyordu, eli omzumdaydı."

"Tamam. Cevap vermeden önce bunu iyice düşün. Karnınla hissedebildiğini söyledin - kapılar tekrar kapandığında yukarı mı çıktın yoksa aşağı mı indin?"

Charlotte birkaç saniye sessiz kaldı. "Sanırım aşağı indik ama emin değilim."

"Sorun değil, bir yolunu buluruz," diye güvence verdi Cole. "Tekrar durduğunuzda, o zaman mı indiriz?"

"Evet."

"Sağa mı gittin, sola mı?" "Sola."

"Güzel. Tekrar, bunun hakkında iyice düşün. Kaç adım attığını biliyor musun? Cevap vermeden önce gözlerini kapatmanı, hiçbir şey düşünmemeye çalışmanı, sanki kafanın içinde bir film oynuyormuş ve sen de şu anda izliyormuşsun gibi hatırlamaya çalışmanı istiyorum."

Tekrar konuştuğunda sesi emin değil gibiydi. "Sanırım yirmi civarı. Sonra tekrar sola döndük."

"Yürürken bir şey duydunuz mu? Herhangi bir ses ya da başka bir şey?"

"Hayır, sessizdi" dedi. "Ama asansördeki diğer insanların bizi takip ettiğini sanmıyorum. Sanırım indiklerinde ters yöne gittiler. Zemin fayans gibi bir şeydi ve sadece arkamda yürüyen bir adamı duyabiliyordum." Charlotte durakladı, sonra ekledi: "Sola döndükten sonra artık ayakkabılarını duyamıyordum. Sanırım o sırada halıdaydık. Bir sola daha döndük ve dört ya da

Beş adım. Sonra beni durdurdu ve bir sandalyeye oturttu. İşte o zaman beni bağladı. Hareket edemeyeyim diye bileklerime ve ayak bileklerime plastik fermuarlı şeyler bağladı. Fermuarlı bağ olduğunu biliyorum çünkü sıkıca çektiğinde tıkırtılarını duydum. Sonra beni ve sandalyeyi buraya itti ve kapıyı kapattı."

"Başlığı çıkardığında bir şey gördün mü?"

"Kaputu çıkarmadı," diye cevap verdi. "O gittiğinde, kendi kendine düşene kadar başımı hareket ettirmeye devam ettim. Bu, benimle konuştuğunu duymadan hemen önceydi."

"Ellerinden herhangi birini fermuarlardan çıkarabiliyor musun?" "Deniyorum ama çok sıkılar."

Asansörden indim, sola dönüp fayans koridora girdim, bir kez daha sola dönüp halı kaplı bir alana -büyük olasılıkla bir ofise-, sonra da bir dolaba girdim.

Elli kattan birinde.

"Seni bulacağım Charlotte. Söz veriyorum. Neredeyse her katta fiskiyeler çalışıyor. Etrafında su yoksa, bu ihtimalleri çok azaltır."

Tabii gerçekten de olması gerektiği gibi tüm katlarda çalışıyorlarsa.

Bu katta kaynakla kapatılmış olan asansörlere baktı.

Bunu başka nerede yapmışlardı?

Bir yerden başlaması gerekiyordu.

"Charlotte, hâlâ orada mısın?"

"Hayır, McDonald's'a gittim."

Cole bugün ilk kez gülümsedi. "Bana bir Big Mac kapar mısın? Bu adamların geldiğimi duymalarını istemiyorum, o yüzden kendi tarafımdaki sesi kısıtlayacağım. Konuşabileceğim bir yerde olduğumu anladığım anda geri döneceğim, tamam mı?"

"Tamam."

Sesi kısarken, kızın bir soru daha sorduğunu duydu. Cevaplayamayacağı bir soru.

"Saat sıfıra geldiğinde ne olacak?"

Ürdün

Jordan'ın monitöründe Bernie'nin adı yine beş satırda birden parladı.

Billy'ye baktı. Billy Jordan'ın omzundaki çalışmasını bitirdi, kablosuz kulaklıklara tekrar başını salladı ve kabine geri döndü.

Jordan sağlam koluyla diğer kulaklığını çıkardı ve kablosuz kulaklığı taktı.

Kabininin kırık penceresinden uzanan Billy birkaç tuşa bastı, kendi telefonunu aldı ve küçük ekrana bir şeyler yazdı.

Her şeyi uzaktan kumandaya çeviriyorum. Üç, iki...

Jordan başını salladı ve "Bernie?" dedi.

Boğazını temizledi. "Gerçekten hepimizin birbirimizi anladığını sanıyordum."

Jordan Billy'ye hızlıca bir başparmak işareti yaptı ve kulaklığın dahili mikrofonunu ağızına biraz daha yaklaştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Size ve beni dinleyen herkese hiçbir koşulda bir kolluk kuvveti mensubunun bu binaya girmesine izin verilmeyeceğini söylemiştim."

"Girdiler mi?"

"Arkadaşın Dedektif Cole, parasını ödediğin bir helikopterle çatıya indi, adamlarımdan birkaçını öldürdü ve şu anda binanın etrafında stoklanmış bir kilerdeki aç bir fare gibi koşturuyor. Yangınlar çıkarıyor. Bize gaz vermeye çalışıyor. Ciddi bir baş belası."

"Belki de şovumun hayranı değildir ve küçük anonsunuzu duymamıştır. Memur Cole için iki ihtar sanırım."

"Üstleri onu çoktan trafik cezasına çarptırdı. Besin zincirinde daha ne kadar aşığıya inebileceğinden emin değilim."

Jordan ona, "Neyse ki benim çalışanlarımdan biri değil, o yüzden benim sorunum değil," dedi.

"Bugün öyle Bayan Briggs. Başka bir seçim yapmanın zamanı geldi. Onu mu yoksa çalışanlarınızdan birini mi öldürmemi istersiniz?"

"Personelim mi? Bernie, buna bir son vermelisin. Hepsinin. Kızımın, kocamın, benim için çalışan insanların gitmesine izin ver, onların bu işle hiçbir ilgisi yok. Bombaları etkisiz hale getirin. Polisin geleceğini biliyorsun. Seni ve burada kim varsa öldürecekler. Bu işler böyle yürür. *Her zaman* böyle biter. Teslim ol," diye yalvardı Jordan. "Karınız, kızınız sizden alındı. Dışarıdaki herhangi bir ebeveyn bunun nasıl bir şey olduğunu anlayacaktır, sadece düşüncesi bile..."

Sesi boğuk çıkıyordu ve güçlü olmak istese de vücudu buna izin vermiyordu. Titriyordu. Kalbi, içinden çıkmaya çalışan tüm duygulara ayak uydurma çabasıyla boğuşuyordu.

"Anlamıyorsun, henüz değil. Yirmi altı dakika içinde anlayacaksın. Eğer senatör hâlâ ayaktaysa, eğer beni kızını öldürmeye zorlarsan, o zaman içimde yarattığın boşluğu anlayacaksın. O zaman sen ve ben konuşabiliriz. Kaç kurşunu kaldı? Bunu henüz çözemedin mi?"

Billy, Jordan'ın masasına geri dönmüş ve onun yanında duruyordu. İkisi birbirlerine baktı, sonra Billy hızlıca *not* defterine bir şeyler karaladı: "*Silahın sende olduğunu bildiğini sanmıyorum. Artık bizi göremeyebilir! Yangınlar olabilir mi?*"

Jordan, "Senatör Moretti'den silahı bana vermesini birkaç kez rica ettim ama paylaşmayı pek sevmiyor" dedi.

"Seni ne kadar kötü vurdu?"

"Kurşun omzumdan, sandalyemden geçti ve arkamdaki duvarda bir yere gömüldü. Çok acıyor ama Billy, *Nurse Jackie*'nin her bölümünü izlemiş ve kanamayı durdurmayı başarmış. SiriusXM'dekileri tanıyorum, muhtemelen önümüzdeki hafta stüdyolarına verilen zarar için bir fatura alacağım." Hâlâ Billy'nin standında duran senatöre baktı. "Moretti'nin daha önce kimseyi vurduğunu sanmıyorum. Bu onu ciddi şekilde ürkütmüşe benziyor. Stüdyonun köşesine büzülmüş, gözlerinde vahşi bir bakış var. Dudakları kırırdıyor ama ne dediğini duyamıyorum, sanki kendisiyle tartışıyor. Zavallı adam çökmüş durumda."

Senatör Moretti ona "*siktir git*" diye karşılık verdi.

Bernie, "Belki de hala şok battaniyesine sarılmışken silahı elinden almanın tam zamanıdır. Sen sert bir kadınsın, bahse girerim onu alt edebilirsin."

Billy stüdyonun kapısına doğru ilerledi ve pencereyi örten kâğıdın köşesini sıyırdı. Yüzünü cama dayadı ve her iki yöne de baktı, sonra masasına döndü ve bir not daha yazdı: *Şu anda orada kimse yok. Eğer dışarı çıkmaya çalışacaksak, bunu onlar geri gelmeden önce yapmalıyız. Silahı istiyor musun, yoksa ben mi alayım? Birini vurmamız gerekebilir.*

Jordan masasına uzandı ve silahı yaklaştırdı, yaralı omzundan acı fişkirirken yüzünü buruşturdu. Billy'nin yazısının altına, "*Nereye gideceğiz?*" diye yazdı. *Charlotte'u bırakamam!*

Yardım alacağız, onu bulacağız, bir şeyler yapacağız. Her zaman yıkıcı oldun, şimdi yıkma zamanı. Burada kalırsak onun istediğini yapmış oluruz. Gidersek belki kontrolü ele almanın bir yolunu buluruz.

Jordan onun haklı olduğunu biliyordu. Lanet olası Billy her zaman haklıydı. Hızlıca başını salladı, silahı sağlam eline aldı, ayağa kalktı ve masasının etrafında döndü. "Bana Kourtney'den bahset Bernie. Nasıl biriydi?"

"Sadece zaman kazanmaya çalışıyorsun."

Jordan adımlarını Billy'nin kabinine doğru yarı yolda dondurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Henüz seçimini yapmadın," diye cevap verdi. "Dedektif Cole mu, yoksa çalışanlarınızdan biri mi?"

"İkisini de yapmanın ne yararı olacak? Bana Kourtney'den bahsedersen, sana sempati duyacak bazı insanlar bulabilirsin. Dinleyicilerim dinliyor. Polis seni gözaltına aldığı anda, bir daha asla bu kadar büyük bir grubun önüne çıkamayacaksın. Şu anda seni sadece şehirlerini yok eden deli biri olarak tanıyorlar. Onlara gerçekte kim olduğunu söyle. Onun kim olduğunu. Onları incinmiş başka bir insan olduğuna ikna et."

"Onlar benim jürim değil."

Billy kırık pencereden sürünerek kabine girdi, sonra döndü ve Jordan'ın masasının yüzüne doğru kaymasına yardım etti. Hareket ettiği gerçeğini sesinden saklamak için elinden geleni yaptı. "Kendini kandırma Bernie. Sana ne olacağına kilitli bir odadaki on iki kişi karar vermeyecek. FaceBook, Twitter, TikTok ve Tanrı bilir başka neler üzerinden dünyanın dört bir yanındaki insanlar verecek. Sosyal medya yeni yargıç, jüri ve cellattır. 21. yüzyılın celladı."

Jordan masanın üzerinde dönüp bir bacağını tekrar yere koyarken Billy onu sabit tuttu. Senatör Moretti bir adım daha yaklaştı ve Jordan'ın silahı tutuşu sıkılaştı; bu bilinçli bir hareketten çok istemsiz bir hareketti ama Billy bunu fark etti ve yine de dondu kaldı.

"Bunun karar vermenize yardımcı olup olmayacağından emin değilim ama Dedektif Cole şu anda kızınızla konuşuyor. Sesi korkmuş gibi geliyor. Eskisi kadar kötü değil ama yine de korkmuş. Konuşurlarken ölürse, bir kurşun kafasını koparırsa, böyle bir şeyin kızınıza uzun vadede ne yapacağını düşünüyorsunuz? Tabii *uzun vadesi* varsa. Travmatik olayların insanlar, özellikle de çocuklar üzerinde ciddi etkileri olabilir ve o henüz çok hassas bir yaşta."

Cole Charlotte'u buldu mu?

İki ayağını da yere basan Jordan, Billy'yi kapısına kadar takip etti. Stüdyonun kapısı gibi onun penceresi de kâğıtla kaplıydı ve bir köşesini kenara çekip bir kez daha baktı.

Hiç kimse yoktu.

Elini sürgüye götürdü. Yerine **o t u r a n a** kadar yavaşça çevirdi. Kilit açıldı.

Bernie devam etti, "Kararınızı vermeniz gerekiyor Bayan Briggs. Adamlarıma Dedektif Cole'u öldürmelerini mi söyleyeyim, yoksa sizin grubunuzdan birini mi seçelim?"

"Tren istasyonuna ne oldu? Tüm bu kararlar, kafam karışmaya başladı."

Billy, "*Ne oluyor lan?*" diye mırıldandı.

"Birini havaya uçuracağımı söyledim ama ne zaman olacağını söylemedim. Sabırlı olun. Tüm iyi şeyler ve tüm bunlar..."

"Hadi Bernie, bana Kourtney'den bahset."

"Onun yerine sana Dedektif Cole'u anlatmama ne dersin? Belki onun hakkında biraz bilgi sahibi olmak karar vermene yardımcı olur."

Jordan, Billy'nin kapı kolunu çevirip koridorda dikkatle açmasını izledi. Silahını kaldırdı, kızıyla arasında duran herkesi öldürmeye hazırды. "Dedektif Cole hakkında bir şeyler duymak isterim," dedi yumuşak bir sesle.

Cole

Cole metal çubuğu itip merdiven boşluğuna geri adım atmadan önce yaklaşık otuz saniye acil çıkış kapısını dinledi. İki silahını da tekrar çıkarmış, bebek telsizini de sesi sonuna kadar kısılmış bir şekilde arka cebine sokmuştu. Bu durum Charlotte'un son sorusunun kafasında yankılanmasına engel olmamış gibiydi.

Saat sıfıra geldiğinde ne olacaktı?

Bernie bugün öldürmekte bir sakınca görmediğini defalarca kanıtlamıştı ve Cole'un, kendisine ve ailesine yaptığını düşündüğü yanlışlar için Jordan'ın sırtına son bir bıçak saplamak amacıyla kızını öldüreceğinden hiç şüphesi yoktu. Cole'a mantıklı gelmeyen şey, bunu yapmak için bir bomba kullanmasıydı. Bernie bugün her şeyi bir gösteri haline getirmişti. Canlı yayına çıkmaktan şehirdeki patlamalara, Marisa Chapman davasıyla bağlantılı kişilerin öldürülmesine kadar her şey azami dikkat çekmek için titizlikle planlanmıştı. Eğer Charlotte'u annesinden almak onun son eylemiyse, neden onu karanlık bir odaya sakladı ve kimsenin gerçekten göremeyeceği bir bombayla öldürdü? Cole kesinlikle bir profilci değildi, ama bunun karakterine aykırı olduğunu bilecek kadar onlarla çalışmıştı. Bilmediği şey ise nedeniydi. Bernie hakkında yeterince şey biliyordu.

Bugün olan her şeyin olması gerekiyordu, en azından Bernie'nin gözünde. Yani karakter dışı bir şeyin bile yeri vardı.

Olaylardaki rolün.

Cole odaklanabilmek için bu düşünceleri kafasından uzaklaştırdı. Şu anda zihninin dağılmasına izin vermek onu kolayca öldürebilirdi.

Merdivenleri çıkmaya başladı ve yukarıdan ayak sesleri ve sesler duyduğunda bir sonraki sahanlığı yarılamıştı.

"...çoktan çatıya mı çıktı?"

"Kim bilir, ama bu karmaşanın nasıl sona ereceğini görmek için beklemeyeceğim. Eğer yukarıda değilse, helikopteri kaçırıp buradan siktir olup gidelim derim. Diğerleri istemezse, onları vururuz. Bu işten sınılamaz, sıyrılrsa da umurunda olacağını sanmıyorum. Ben bunun için imza atmadım. Sizi bilmem ama benim ölmek gibi bir isteğim yok. Eğer çekip gitmezsek tüm bunların ne faydası olacak? Onu beklememeliyiz. Bu saçmalık için fazla ileri gittik."

İki kişi.

Erkek sesi.

"Gevezeliği bırak da bana yardım et," dedi ilki.

Bir saniye sonra Cole beton zemine bir şeyin düştüğünü duydu, ağır bir şeyin.

"Lanet olsun, dikkatli ol."

"Neden öylece bırakmıyoruz? Şimdi biri bulsa kimin umurunda?"

"Bernie dedi ki-"

"Bernie dedi ki, Bernie dedi ki. Siktir et Bernie'yi."

"Bak, eğer yardım etmek istemiyorsan, geri dön ve bana yardım etmesi için başka birini gönder."

"Asla olmaz. Helikopterin yanında kalacağım."

"O zaman sızlanmayı bırak ve kaldır. Bir an önce yukarı çıkmazsak, bizi almadan gidebilirler."

Yavaşça hareket ederek, iki silahı da hazır bir şekilde duvara yaslanan Cole birkaç basamak daha çıktı.

Yukarıdaki ayak sesleri yukarıya, çatıya doğru ilerliyordu. Sanki büyük bir şey taşıyormuş gibi ağır adımlar.

"Hepsine ihtiyacımız o l m a s a y d ı bu kadar çok silah getirmezdik," dedi ikinci ses.

"Lütfen şikâyet etmeyi keser misiniz? Neredeyse geldik." "Neden hepsini vurmuyorsunuz? Ne fark eder ki?"

"Tanrım, sen bir pislikisin. İşte bu yüzden kimse seninle konuşmuyor." "Sus."

Hareket etmeyi bıraktılar. Cole da öyle yaptı. Yakındaydı, belki de çok yakın. Bir sonraki sahanlığın hemen üstündeki duvarda gölgelerinden birini görebiliyordu.

"Bunu duyuyor musun?" dedi ikinci ses.

"Duymuyorum..." Durakladı. "Bekle, bu mu?"

"Kahretsin, sana söylemiştim! Bu helikopter. Biz olmadan gidiyorlar!"

Cole taşıdıkları her neyse onu düşürdüklerini duydu. Beton zeminde yankılanan bir gümbürtüyle çatırdadı.

Eğer çatıda daha fazlası varsa, bu ikisini oraya varmadan önce durdurması gerekiyordu.

Silahları önüne doğru iterek birkaç basamak çıktı, köşeyi döndü ve "Hey!" diye bağırdı.

İki adam da donup ona baktı. Son sahanlıktaydılar, çatıya açılan giriş kapısı arkalarındaydı. Soldakinin ön tarafında kemerinin altına sıkıştırılmış bir silah vardı. Yirmi beş yaşından fazla olamazdı. Kahverengi saçları kısa kesilmişti ve kırmızı bir tişört ile kot pantolon giymişti. İkinci adamın silahı varsa da Cole görememişti. Daha yaşlıydı, muhtemelen ellili yaşlarındaydı, kafası tıraşlı ve gri keçi sakallıydı. "İkiniz de kıpırdamayın; ben NYPD'denim."

Genç adam sağ elinin parmaklarını büktü ama silaha doğru bir hamle yapmadı. Cole'a "Aptalca bir şey yapma," dedi.

İkinci ses. Kıç.

Önlerinde, yerde büyük bir plastik kasa duruyordu. Yaklaşık dört fit uzunluğunda ve her iki tarafta yaklaşık on sekiz inç. Sert

kalın metal tokalı, dayak yemeye dayanıklı bir kabuk.

Cole her iki adama da birer silah doğrultmuştu. Genç olana, "Bu silahın kabzasını baş ve işaret parmağınla sıkıştırmanı, yavaşça çıkarmanı ve şu kutunun önüne, benim tarafıma bırakmanı istiyorum. Bunun dışında bir şey yaparsan seni vururum." Yaşlı adama, "Bir yerlerde bir tane olduğunu biliyorum. Hiç kıpırdamanı istemiyorum."

"Arkamda, kemerimin altında."

"Bir saniye içinde ona ulaşacağız." Adam başını salladı.

Soldaki adam Cole'un dediğini yaptı. Kasten yavaş hareket ederek silahına uzandı, pantolonundan çıkardı, sonra kolunu düz bir şekilde uzattı - plastik kasanın üzerine kadar uzattı - sonra dizlerini büktü ve silahı son adımda beton zemine bıraktı. Krom kaplama bir 9mm. Takırdadı ama patlamadı.

Cole, "Dizlerinin üzerine çök," diye talimat verdi. "İki avucunu da kasanın üstüne koy."

Öyle yaptı, yere inerken hafifçe homurdandı.

Cole yaşlı adama döndü. "Sen de aynı şeyi yapacaksın. Sırtının arkasına uzan ve iki parmağınla silahı çıkar. Yavaşça getir ve bunun yanına bırak."

Başını salladı. "Benden hiçbir sorun çıkmayacak, o yüzden telaşlanma. Kimseyi vurmak için bir neden yok."

Cole Glock'u kavrayışını sıkılaştırdı, parmağı tetikteydi. "Yavaş ol."

Yaşlı adam sağ kolunu yana, k e n d i s i y l e genç adamın arasına uzattı, avucunu Cole'un boş olduğunu görebileceği şekilde açtı, sonra sol eliyle arkasına uzandı. Cole'un söylediği gibi, silahı iki parmağının arasından yavaşça çıkardı, son derece yavaş ve dikkatli bir hareketle önüne getirdi, sonra diğer adamın yaptığı gibi düz tuttu. Dizlerini bükmeye başladığında yüzünü buruşturdu. "Dizlerim eskisi gibi değil."

Eklem yerlerinde duyulabilir patlamalarla kendini yere bırakmayı başardı.

Cole silahın yere düşüşünü izledi, elindekinin aynısı olan bir Glock'tu bu.

Silah yere düşerken, yaşlı adam sağ koluyla genç adamın arkasına uzandı ve bir şeyi tuttu; genç adam sağa doğru yuvarlanarak yoldan çekildi. Yaşlı adam plastik kasanın arkasına geçmeye çalışırken eli başka bir Glock'u tutuyordu.

Cole ikisine de ateş etti.

Yaşlı adamı sol kaşının üstünden vurdu. Kurşun kafasının arkasından çıkıp arkasındaki metal kapıya çarptı. İki kurşun da genç adama isabet etti; biri kalçasına, diğeri de yolundan çekilmeye çalışırken dirseğinin yakınına. Yere sertçe düştü ve sağlam koluyla botunun içindeki bir şeye uzanarak kaçmaya çalıştı.

Cole çantanın üzerinden atladı ve ön koluna basarak bileğini yere sabitledi. Parmaklarından kısa bir bıçak düştü ve adam haykırdı. Cole Glock'un namlusunu adamın şakağına dayadı. "Bu gerçekten aptalcaydı!"

"Siktir git! Sen zaten ölüsün." O anda acı ona vurdu ve gözleri dirseğinden geriye kalan kemik, kırık ve açıkta kalan kaslara takıldı. Şokun etkisi geçmeye başlayınca yüzü bembeyaz oldu. Kalçasında koyu kırmızı bir leke büyüyordu. "Sanırım bir doktora ihtiyacım var."

Cole .380'i kemerinin arkasına sıkıştırdı ve işaret parmağını adamın tahrip olmuş dirseğine bastırdı. "Bernie kızı nerede tutuyor?"

Adam çığlık attı. Merdiven boşluğunda yankılanacak kadar yüksek bir çığlık bu.

Cole adam bayılmadan önce elini bıraktı ve kendine gelmesi için ona bir saniye verdi. "Bunu bütün gün yapabilirim. Nerede o?"

Gözleri tekrar öne doğru yuvarlandı ve Cole'un üzerine yerleşti. "Whoa, sakın ol." Yüzünü buruşturdu. "Bu adamlar umurumda değil. Bırakın beni

Git ve seni doğruca ona götüreyim."

"Onu nerede tutuyor?" Cole     nc  kez tekrarladı, eli dirseğine doğru geri hareket etti.

"Sana yardım etmemi istiyorsan, bana yardım etmelisin. Acele etsen iyi olur. İkimizin de zamanı tükeniyor."

Metal kapının karşı tarafında Cole helikopterin sesini, pervane kanatlarının ağır g mb rt s n  duydu. Bugün kalkışa yakın olduğunu bilecek kadar içinde vakit ge irmışti. "Onu buradan götürüyor mu?"

"Acele edersek beni onunla takas edebilirsin," dedi. "Bernie bunu yapacak, çok şey biliyorum."

Cole onu kemerinden yakalayıp ayağa kaldırdı ve metal kapıya doğru itti. Adam öne doğru düştü, neredeyse devriliyordu ama kapının itme çubuğuna tutunarak ayakta kalmayı başardı. Kal asındaki kurşun oraya saplanmış olmalıydı.  ıkış yarası yoktu, kot pantolonu kan içindeydi. Sendeledi ve ağırlığını diğer bacağına verdi, biraz hava emdi, sonra kapıyı itti, kapı açılırken neredeyse tekrar devriliyordu.

Kulakları sağır eden bir  ğultu vardı. Helikopterden gelen r zg r kapı aralığından girdap gibi geçerek Cole'un gözlerine toz kaçmasına neden oldu. Gözlerini kırpıştırdı, Glock'unu adamın kafasının arkasına doğrulttu ve adamı ileri doğru itti. " ekil!"

Birkaç adım daha attı ve durdu. Helikoptere asla ulaşamayacaktı.

Cole arkasından yaklaştı, onu tekrar kemerinden yakaladı ve yaralı bacağının arkasına diz çöktü. Acı onu vurduğunda neredeyse yere düşecekti, ama bunu hareket etmesini sağlayacak kadar adrenalin patlaması izledi. Yaralı bacağını sürükleyerek çatıyı geçti ve büyük klimaların etrafından dolaştı.

Helikopter  atıdan yaklaşık altı metre yüksekteydi ve yükseliyordu.

Adam bir şeyler bağırdı ama Cole gürültüden ne dediğini anlayamadı.

Pencerelerdeki güneşin parıltısı görmeyi zorlaştırıyordu ama Cole içeride pilot dahil en az dört kişi olduğunu düşündü. Gölgelelerin hiçbirini çocuğa benzemiyordu ama emin olamıyordu.

Silahını kaldıran Cole, adamın kafasının arkasına doğrulttu.

Güçlükle ayakta durabilen adam sağlam kolunu kaldırdı ve helikoptere el salladı. Helikopter yükselmeyi bırakıp olduğu yerde asılı kaldığında, el sallamaları çılgınca bir hal aldı ve tökezleyerek yaklaştı.

Helikopterin yolcu tarafında küçük bir pencere açıldı ve uzun bir namlu dışarı çıktı, yaralı adama doğrultuldu ve ateş edildi. Adam yere düştü, öldü.

Cole silahını tüfeğin diğer tarafındaki gölgeye doğrulttu ama ateş edemedi. Helikopterin kuyruğundan bir alev topu fırladı, metal üzerinde hızla ilerledi ve helikopteri sardı. Büyük klimaların arkasına daldı ve helikopter ateşli bir enkaz ve  elik yağmuruyla patlarken sıcaklığın derisini yırttığını hissetti.

Ürdün

Derin bir gümbürtü binayı sarstı ve Jordan, Billy ve senatör donup kaldı.

Jordan gözlerini kocaman açarak, "Bernie, o da neydi?" dedi.

"Seni ilgilendirmez."

"Patlama sesi gibiydi."

"Sizi ilgilendirmeyen bir patlama. Dedektif Cole'u tartışıyoruz."

Billy Jordan'a tedirgin bir bakış attıktan sonra tekrar ilerlemeye başladı. Jordan onu koridora kadar takip etti, senatör birkaç adım gerideydi, böylece senatör silahı almaya kalkarsa ona ulaşamayacaktı ama birlikte kalabilecekleri kadar da yakındı.

Billy'nin kapısını kimse korumuyordu.

Stüdyonun kapısını da artık kimse korumuyordu. Koridor ıssızdı.

Billy ona doğru döndü ve zorlukla fısıldayarak, "Ne t a r a f a ?" dedi.

Jordan yeşil odayı işaret etti.

Bernie, "Oğlunuz Dedektif Cole yeni nişanlandı." dedi. "Öyle mi?"

"Bugün hepimiz onunla tanıştığımızda üniformalı olmasının nedeni buydu. Görünüşe göre, yanlış kızla birlikte olmuş. Kızın adı Gracie Gaff.

-Teğmeninin kızı. Onu biraz tanıdım, tam bir baba kızı. Annesi o daha dört yaşındayken ölmüş, yani bunca yıldır sadece ikisi varmış. Bir de en yakın polis arkadaşlarından yarım düzinesi... Gracie'nin annesi öldüğünde hepsi onu büyütmek için yardıma koşmuş. Böyle arkadaşlara sahip olmak çok dokunaklı. Güzel bir kız, uzun sarı saçlı, vegan, biraz da sağlık delisi. Birkaç hafta önce 30 yaşına girdi. Hâlâ bekâr olduğuna inanmak zor, ama sanırım babanız bir polis teğmeni olduğunda ve bir grup çok koruyucu polis tarafından büyütüldüğünüzde, taliplerin etrafta kalmasını sağlamak zor olabilir. Yine de bunların hiçbirisi Dedektif Cole'u caydırmışa benzemiyor. Sanırım yaklaşık iki yıl boyunca ilişkilerini gizli tutmayı başardılar, ancak birkaç hafta önce Queens'teki bir polis barında kediye çantadan çıkardılar. Cole, eski kafalı bir çocuk olarak, önce Teğmen Gaff'tan kızıyla evlenmesini istedi. Teğmen şiddetle hayır deyince, Cole tüm grubun önünde bir taburenin üzerine çıktı ve yine de evleneceklerini açıkladı. Bu, teğmen ya da kalabalıktaki arkadaşları -Gracie'nin vekil babaları- tarafından pek hoş karşılanmadı. Sanırım işler daha da kötüye gidebilirdi - böyle bir grup bir cesedi nasıl saklayacağını bilir - ama ona zarar vermediler. Onun yerine, uydurma bir disiplin suçlamasıyla trafik görevine atılmış. Son kontrolde, o ikisi hala nişanlıydı, bu yüzden geri adım atmadı. Gençlik aşkı çok heyecan verici."

Yeşil odanın kapısı kapalıydı.

Jordan elinde silahla geride dururken Billy kapı koluna uzandı ve parmaklarıyla sessizce üçe kadar saydı. Senatör Moretti koridorda birkaç adım ilerlemişti ve açık ofis kapılarından birini görmeye çalışarak boynunu büküyordu.

Billy kapıyı açarken, Jordan'ın rahatça görebilmesi için kenara çekildi. Ona ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını söylemek istedi,

Pek sayılmaz. Silahlardan hoşlanmazdı ve eski bir erkek arkadaşıyla poligona yaptığı bir gezi dışında, o zamandan beri hiç ateş etmemişti. Anlayabildiği kadarıyla 38'liği kullanmak yeterince basitti, sadece doğrultup tetiği çekiyordu ama nişan almak, kollarını atış gücüne karşı sabit tutmak, doğru duruş, tüm bunlar onun için uzak bir hatıraydı. O bir kereden ve filmlerde gördüklerinden başka bir şey bilmiyordu.

Kapı boş bir odaya açıldı.

Birisi televizyonu tekrar açmıştı ve haber kanallarından biri, binasının önünden çatının yakınındaki siyah bir duman bulutuna odaklanmış bir görüntü yayınlıyordu ve HELİKOPTER SIRIUSXM BİNASININ ÜSTÜNDE PATLADI başlığıyla birlikte

Üstte. Ses kesilmişti. Yan taraftaki küçük bir pencereden binanın lobisini gösteren başka bir kare daha çekilmişti. Uzaktan yakınlaştırıldığı belli olan kamera titriyordu.

"Bernie, bir helikopteri mi havaya uçurdun?"

Sabırsızca dilini gıcırdattı. "Sana zaten söyledim-"

"Beni ilgilendirmiyor. Tamam, tamam. Anladım." Jordan boş odaya baktı, sonra da "Bütün bunları nereden biliyorsun? Dedektifi, kız arkadaşını, geçmişini?"

"Senin, dostun Billy ve senatör hakkındaki şeyleri bildiğim gibi... Yeni arkadaşlarımdan arkadaşları var ve bu arkadaşlardan bazıları bilgisayarlarla arası çok iyi. Artık hiçbir şey gizli kalmıyor. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Hapşırдыңınız anda, bulutta bunun bir kaydı var ve arkadaşlarınız bu kaydı ya beğendi ya da *arkadaşlarıyla* paylaştı. Mahremiyet sorunlarından şikâyet edenler, sabah kahvelerinin ya da çocuklarının fotoğraflarını Instagram'da paylaşıyorlar, tatil fotoğraflarını gerçek zamanlı olarak yayınlayanlar, sonra da kötü adamların evde olmadıklarını nasıl bildiklerini merak edenler. Dedektif Cole duyurusunu yaptığında, oradaki insanların yarısı, homurdanmakla meşgul olmayanlar, ellerinde fotoğraflarıyla

telefonlar ve biralarının köpüğü durulmaya fırsat bulamadan onları dünyaya saldı."

"Hâlâ Charlotte'la konuşuyor mu?"

Bernie yumuşak bir iç geçirdi. "Bu konuşmayı uzatma, kararını olabildiğince erteleme ihtiyacını anlayabiliyorum ama benim de oldukça sıkışık bir zaman çizelgem var. Korkarım sizi bekleyemezdim, bu yüzden sizin yerinize ben karar verdim."

Adamlarıma Dedektif Cole'u öldürmelerini mi söyleyeyim, yoksa birini mi seçelim?

senin grubundan mı?

İçgüdüleri sıkıştı.

"Tam olarak neye karar verdiniz?"

Bernie, "Hat 4'ü aç," diye talimat verdi.

Billy telefonunu çıkardı, bir süre ekranı inceledi, sonra uzaktan kumanda panelinde bir şeye tıkladı.

Jordan kulaklığında yumuşak bir klik sesi duydu ve "Jordan Briggs ile canlı yayındasınız. Kimsiniz?"

Bir anlık bir karışıklık oldu, sonra sert bir ses cevap verdi: "Bu numarayı nereden buldun?"

Jordan'ın gözleri kısıldı. "Ben... Ben aramadım. Beni sen aradın." "Hayır, ben aramadım. Sen beni aradın."

Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Kimsiniz?"

"Dedektif Garrett Tresler, NYPD'den. Kim olduğunuzu biliyorum, Bayan Briggs. Mevcut durumun gayet farkındayım."

Jordan ona, "Neler olduğundan tam olarak emin değilim," dedi. "Bernie bizi bir şekilde birbirine bağladı. Sizinle konuşmamı istedi. Neredesin?"

Tereddüt etti, belki de ona söylemek istediğinden emin değildi, sonra "SWAT ve FBI üyeleriyle birlikte binanızın dışındayım" dedi.

Billy onun omzuna vurdu ve televizyonu işaret etti. Kameralardan biri caddenin karşısındaki kaldırımda bulunan kolluk kuvvetlerinden oluşan büyük bir kalabalığı hızla taradı, birkaç kez ileri geri hareket etti ve elinde kürdan olan bir adama odaklandı.

ağız ve kulağına bastırılmış bir telefon. Tekrar konuştuğunda Jordan ekrandaki görüntü ile kulaklığındaki ses arasında hafif bir gecikme olduğunu fark etti ama bu o olmalıydı. "Az önce bize rehinelere birini aşağı gönderdiği söylendi."

Televizyonun köşesinde, onun lobisine odaklanmış kamera daha da yakınlaştı. Görüntü bir an için odaktan çıktı, sonra netleşti - asansörlerin titrek bir görüntüsü. Metin şu şekilde değişti: TERÖRİSTLERİN BİR YA DA DAHA FAZLA DAHA FAZLA REHİNE. İki görüntü yer değiştirdi; lobi görüntüsü ana ekranı kaplarken dedektif artık daha küçük bir karede yer alıyordu. Jordan televizyonun sesini açmadı. Muhtemelen şu anda onun canlı yayını yaptıklarını biliyordu. Ne derse desin.

Ekranda asansör kapılarından biri kayarak açıldı.

Sol tarafta erimiş plastik bir çöp tenekesine benzeyen bir şey vardı, etrafındaki zemin siyaha boyanmıştı.

Yangın çıkarıyor. Bize gaz vermeye çalışıyor. Ciddi bir baş belası.

Dedektif Cole, öyle olmalıydı.

Bunu çok az düşündü, çünkü asansörün ortasında pembe bir bebek battaniyesine sarılmış tekerlekli bir ofis koltuğu vardı ve altında küçük bir bedenin ana hatları görölüyordu.

Cole

Cole silahını helikoptere doğrultmuştu ama ateş etmemişti, bundan emindi. Şu anda bile, büyük klimanın arkasında büzülmüş, sıcak hava üzerinde ve etrafında dalgalanırken, sağ elinin işaret parmağı tetiğin kendisine *değil*, tetik muhafazasının dışına bastırıyordu. Ateş etmiş olsa bile, nişan aldığı yer kuyruk değil, yolcu bölümündeki tüfekli adamdı. Yakıt deposuna değil ve patlamanın orada başladığından emindi. Gözlerini kapatırsa, ağır çekimde, arkada alevlerin parladığını ve ileriye doğru süründüğünü, patlamayı gördü.

Tüfeğin diğer ucunu tutan adamın yüzünü, gözlerindeki şok ve şaşkınlığı gördü. Sonra zihni tek bir düşünceye sığdı-

Charlotte o helikopterde miydi?

Cole ayağa kalktı, pantolonunun ceplerini karıştırdı ve bebek telsizini buldu. Çıkardı ve konuşma düğmesine bastı. "Charlotte? Beni duyabiliyor musun?"

Hiçbir şey yoktu.

Sol arka cebinde keskin bir acı hissetti ve oraya uzandığında iPod'un ezildiğini fark etti.

düştü. Ortadan çatlamıştı, ekran paramparça olmuştu. İşe yaramaz. Onu bir kenara fırlattı.

Helikopterin parçaları çatıya saçılmıştı, bazıları hâlâ yanıyor, bazıları da için için yanıyordu. Cole hızla çatıyı geçip aşağı baktığında, helikopterin büyük bir kısmının düştüğünü ve bulunduğu yerden en az yirmi kat aşağıdaki yan binanın çatısına çakıldığını fark etti. Kimsenin kurtulmasına imkân yoktu; eğer patlama ve alevler onları öldürmediyse, düşüş kesinlikle öldürecekti.

"Charlotte! Lanet olsun, cevap ver bana!"

O anda sesi sonuna kadar kıstığını hatırladı. Tekrar açmak için kumandayı kurcalarken, hoparlörden Charlotte'un sesi geldi. "...bir çocuğun yanında bu tür bir dil kullanmamalısın. Çok kolay etkileniriz, biliyorsun."

Cole havanın ciğerlerini terk ettiğini ve etrafındaki yakıcı, sıcak havayla karıştığını hissetti. "Tanrı'ya şükür, iyisin."

"Daha iyiydim," diye cevap verdi. "Neden beni hâlâ bulamadın? Dedektif olduğumu sanıyordum?"

Cole elini saçlarının arasından geçirdi, gözleri çatıdaki katliamın üzerinde geziniyordu. "Üzerinde çalışıyorum."

"Sadece on bir yaşında olduğumu biliyorum ama akıllıyım. Kötü adamlar seni geri sayım sayacı olan bir odada bir sandalyeye bağlarsa, sıfıra ulaştığında ne olursa olsun iyi olmayacaktır. Oyununu hızlandırmalısın."

"Zamanlayıcı şu anda nerede?"

"On yedi dakika dört saniye."

Cole'un vurduğu, sonra da muhtemelen kendilerinden biri tarafından vurulup öldürülen ilk adamın cesedi asfalt çatıya yayılmıştı, başının üst köşesi yoktu. Yaklaşık yirmi metre arkasında, çatının kenarını çevreleyen duvara yığılmış, yaşlı adamla birlikte çatıya taşıdığı gibi yaklaşık yarım düzine plastik kasa vardı.

"Hangi okula gidiyorsun Charlotte?" Cole enkazın üzerinden geçerek çatıya çıktı ve oraya doğru ilerledi.

"Zamanlayıcıya çok fazla odaklanıp çıldırmayayım diye beni konuşturmaya çalıştığın kısım bu mu?"

"Evet."

"Neredeyse sol elimi fermuardan çıkaracaktım. Sanırım buna odaklansam daha iyi olacak."

Çantalar kilitli değildi. Büyük gümüş tokalar onları kapalı tutuyordu. Her iki uçta da birer tane.

"Dışarı çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu ona.

"Bu aptalca bir soru. Yapabileceğimi düşünmeseydim denemekle vakit kaybetmezdim. Onun yerine başka bir şey denerdim."

Cole en üstteki kutunun iki klipsini de açıp kapağı dikkatlice açtı. "Bu da ne böyle?"

"Bu da benim yanımda kullanmamanız gereken kelimelerden biri, Dedektif. Çocuklarla aran pek iyi değil."

Cole çantanın içindekilere baktı. Paraşütler.

Altı tane, hepsi de yeni.

Diğer çantaları da açtı ve aynı şeylerle karşılaştı. Toplamda otuz altı tane.

"Bu hiç iyi değil," dedi Charlotte.

"İyi olmayan ne?" Cole yukarı taşıdıkları çantayı kontrol etmek için çatıdan kapıya doğru geri döndü.

"Tavandan başıma bir şey damlıyor. Çok fazla damlıyor. Neredeyse bir musluk gibi."

"Neredeyse her kattaki fıskiyeleri çalıştırdım." "Birileri sana çok kızacak." "Muhtemelen."

Cole kapıyı geri itti, diğer adamın cesedinin üzerinden geçti ve çantayı açtı. İçinde paraşüt yoktu.

"Sorun nedir?" Charlotte ona sordu. "Ha?"

"İç çektin. İyi bir iç çekiş de değildi." "Bunu duydun mu?"

"Düğmeye ya da başka bir şeye basmış olmalısın."

Cole monitördeki konuşma düğmesinin konuşma konumuna kilitlendiğini fark etti; iki yönlü konuşmaya izin veren bir tür özellik. Bir an için onu bıraktı ve çantaya geri döndü.

Bir noktada muhtemelen doluydu ve çantanın neredeyse boş olduğu gerçeği, içinde bulunduğu nesneler kadar endişe vericiydi - birkaç C-4 tuğlası ve bir avuç zamanlayıcı. Çantanın içindeki boş noktalara ve atılmış ambalajlara bakılırsa, en az otuz kutu C-4 kayıptı. Eşit miktarda zamanlayıcı da gitmişti.

Birileri meşgulmüş.

"Sanırım su dolap kapısının altından da geliyor olabilir."

"Hâlâ yangın alarmı duyuyor musun?"

"Hayır, birkaç dakika önce kapandı."

Cole monitörü aldı ve cebine koydu. Çantayı kapattı ve merdiven boşluğuna baktı. Patlayıcıları bir yere saklaması gerekiyordu. Burada bir yer yoktu. Kaldırmaya çalıştı ama kısmen dolu olsa bile çanta çok ağırdı. Aşağı inmesi gerekiyordu.

Bir ucunu kaldırdı ve olabildiğince nazikçe basamağın kenarına sürükledi ve ileri doğru çekti, kasa betona çarpıp çatlayınca acıdı. Yine de patlamadı ve Cole plastik patlayıcının onu a t e ş l e y e c e k bir tür ateşleyici olmadan stabil olduğundan oldukça emindi. Ellinci katın platformuna ulaştığında kapıyı çekerek açtı, ayağıyla tuttu ve çantayı içeri kaydırmaya başladı.

"Hey!" Aşağıdaki sahanlıktan bir erkek sesi bağırdı.

Cole tam adamın silahı havaya kalkıp ateşlendiği sırada aşağı baktı. Kurşun Cole'un sol omzunun üstündeki kaldırım taşına çarptı ve havaya beton parçaları saçtı.

Ateşe karşılık vermek için kutuyu düşürmesi gerekecekti ve silahı kemerinin altına sıkıştırdığı için bunun için zamanı yoktu. Bunun yerine ağır kutuyu açıklıktan içeri çekti ve ağır metal kapıyı arkasından çarptı. Bir kurşun daha gürültüyle karşı taraftaki çerçeveye çarptı. Acil bir çıkış olduğu için kilit yoktu. Cole cebinden sustalısını çıkardı, bıçağı uzattı ve ağır bir beden merdiven boşluğundan kapıya çarpmadan bir an önce itme çubuğunun arkasına sıkıştırdı.

"Aç şu lanet kapıyı!" Boğuk bir ses bağırdı.

Cole birkaç adım geri çekildi. Kapı sarsıldı ama dayandı. Patlayıcı kutusunu odanın derinliklerine doğru sürükledi. "Lanet olası çatıya çıkmamız gerek!"

Charlotte'un saatinin tik taklarını düşündü. Bunun için zamanı yoktu. Bu katta ya da çatıda değildi. Bu da onun altındaki kırk dokuz kattan birinde olduğu anlamına geliyordu. Aşağı inmesi gerekiyordu. Merdivenleri kullanamazdı ve bu kattaki asansör kapıları kaynakla kapatılmıştı.

"Düşün, Cole. Düşün," diye mırıldandı.

"Şimdi de kendi kendine mi konuşuyorsun?" Charlotte monitörden cevap verdi.

"Yetişkinler bunu yapar."

"Sadece kaçık olanlar."

Gözleri asansörlerin yanındaki cesetlere takıldı. Kaynaklı kapılar. Yanlarına gitti ve daha yakından baktı.

Çok titiz çalışmışlardı. Kaynak, üstten yaklaşık bir inç içeriden başlıyor ve açıklığı neredeyse zemine kadar kapatıyordu.

Bunları açmasına imkân yoktu-

Bakışları kapının arkasındaki plastik kutuya kaydı.

"Bu çılgınlık olurdu," diye mırıldandı Cole.

"Hâlâ bunu yapıyorsun. Bir deli gibi kendi kendine konuşuyorsun."

"Üzgünüm."

Yine de işe yarayacaktı.

Çantaya geri döndü, açtı ve plastik patlayıcı tuğlalarından birini çıkardı, elinde ağırlığını hissetti. Sonra zamanlayıcılardan birini çıkardı ve bir süre inceledi. Karmaşık bir şey değildi. Hızlı ve kullanımı kolay olması için tasarlanmış bir tür askeri malzeme. Zamanlayıcının arkasından çıkan iki metal pim ve ön tarafında cihazı ayarlamak için birkaç düğme, başlatmak için büyük yeşil bir düğme ve durdurmak için kırmızı bir düğme vardı.

Bunu yaparsa, gerçekte ne kadar patlayıcı kullanacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ayrıca başka hiçbir şey için zamanı yoktu.

Cole dördüncü asansörü 44'ten 49'a kadar olan katlara göndermişti. Eğer tüm yolculuğu tamamlarsa, şu anda onun bir kat altındaydı. Bir tuğla patlayıcı ve bir zamanlayıcıyı o kapıya taşıdı, patlayıcının ambalajını soydu ve avuçlarının arasında yuvarlamaya başladı. Beklediğinden daha esnekti ve yaklaşık çeyrek inç çapında tek bir uzun kordon haline getirdiğinde, kapının kaynağına doğru bastırdı ve olabildiğince büyük bir kısmını kapladı. Zamanlayıcıyı merkeze yakın bir yere yerleştirdi ve yerine bastırdı. Pimler sıkıca tuttu ve öylece kaldı. Sonra on saniyeye ayarladı.

"Charlotte? Bir patlama sesi duyabilirsin."

"Neden?"

Cole ona cevap vermedi.

Yeşil düğmeye bastı ve zamanlayıcı on saniyeden dokuza indiğinde, zeminin karşı köşesine koştu ve metal bir destek direği ile birkaç beton torbasının arkasına çömeldi.

Ürdün

"Bayan Briggs, hatta kalın. Tamam mı?" Tresler ona söyledi.

Jordan, kulaklarına çarpan kanın sesinden onu ancak yarı yarıya duyabiliyordu. "Evet, tamam." Televizyona birkaç adım daha yaklaştı, uzandı ve sandalyedeki battaniyenin altındaki kişiyi izledi. "Bu benim kızım mı?"

"Beklemede kalın, Bayan Briggs."

"Seni de, bekleme saçmalığını da sikeyim. O benim kızım mı!?"

Tresler bir an için başka biriyle konuştu, sonra tekrar hatta geldi. "İçeri giren bir robot var. Pozisyon almamız için bize biraz zaman vermelisiniz."

Ekrandaki küçük görüntü, dedektifin görüntüsünden dört polis memurunun bomba imha ekibine ait bir minibüsün arkasından büyük bir robotu kaldırıp yere koyduğu görüntüye dönüştü. Tank gibi basamakları vardı ve tepesine çeşitli donanım parçaları takılmıştı; kameralar, biri küçük, diğeri uzun ve birkaç eklemi olan iki kol ve numune kabı gibi bir tür metal kutu. Araç yere iner inmez memurlardan biri tekrar minibüse tırmandı ve bir iş istasyonuna oturdu. İki kumanda koluna uzandı ve muhtemelen kameralardan gelen bir tür yayına baktı.

Robot döndü, binasına doğru döndü ve 47. Cadde boyunca yuvarlanmaya başladı. Çelik basamaklar kaldırıma tırmanmakta hiç zorlanmadı ve girişe ulaştığında cam kapılar otomatik olarak açıldı.

Jordan silahı o kadar sıkı sıkıyını fark etti ki artık işaret parmağını hissetmiyordu. Silahı diğer eline geçirdi ve avucundaki teri kot pantolonuna sildi.

Robotun ne kadar gürültülü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bir tür ses çıkarmış olmalıydı çünkü pembe battaniyenin altındaki kişinin başı yukarı kalktı ve lobinin kapılarına doğru döndü.

Robot ağır ağır ilerliyor, üstündeki kameralardan biri ileri geri hareket ediyordu. Metal detektörlerden birinin içinden geçti, iki tarafında da belki bir inçlik boşluk vardı. Güvenlik masasının karşı tarafında durdu, bir an hareketsiz kaldı, sonra tekrar devam etti.

Tanrım, bu lanet şey neden bu kadar yavaştı?

Jordan'ın boştaki eli ağzına gitti ve kulaklığından sarkan mikrofona çarptı. Çocukluğundan beri yapmadığı bir şeyi, parmak eklemine çiğnemek üzere olduğunu fark etti. Elini cebine soktu.

Robotun daha yavaş hareket edebileceğini düşünmüyordu ama bir şekilde etti. Sandalyedeki kişinin kadrajına girdiğinde, haber kanalı resim içinde resmi bıraktı ve lobinin görüntüsünün ekranı doldurmasına izin verdi.

Robot sandalyeden yaklaşık bir metre uzakta durdu ve tepesine monte edilmiş daha büyük kol çeşitli eklemlerinden açıldı ve ucunda genişçe açılan üç parmaklı bir pençeyle öne doğru uzandı. Pençe yarım daire çizerek döndü, pembe battaniyenin bir köşesine kapandı ve tersine dönerek battaniyeyi çekip çıkardı.

Jordan battaniye düşerken nefes almak için kendini zorladı.

Charlotte değil.

Resepsiyonist Sarah Delange robota dehşetle baktı. Ağız bantla kapatılmıştı. Bilekleri sandalyenin kollarına fermuarla bağlanmış, bacakları geriye doğru bükülmüş ve ayak bilekleri sandalyenin tabanına tutturulmuştu. Olduğu yerde sarsıldı, hareket etmeye çalıştı ama yapamadı.

Hollanda Tüneli'nde William Daly'ye bağlanan yeleğin aksine, Sarah'nın üzerindeki yelekte ölü adam düğmesi ya da cep telefonu yoktu, en azından onun görebildiği bir tane yoktu.

Jordan sanki biri karnına yumruk atmış gibi hissetti. Billy de daha iyi görünmüyordu.

Senatör, "Resepsiyonistiniz mi?" diye sordu.

Dedektif Tresler hâlâ telefonda onunla konuşuyordu. Başka biriyle konuşuyordu ve kadın ne dediğini anlayamadı. Tekrar hatta döndüğünde sesi gerginleşmişti. "Bayan Briggs, bu kadını tanıyor musunuz?"

"Adı Sarah Delange. Benim için çalışıyor."

"Ona yardım etmek için elimizden geleni yapacağız, Bayan Briggs."

Robotun üzerindeki kameralardan biri sırtından kalktı, Sarah'ya doğru döndü ve büyük olana benzer bir kol üzerinde yaklaştı. Yeleği yavaş ve metodik bir şekilde yukarı aşağı taradı, sonra robot bir santimden fazla olmamak üzere hafifçe yuvarlandı, etrafından dolaştı ve bunu tekrarladı. Muhtemelen bir tür birleştirilmiş görüntü oluşturuyordu. Tam bir daire çizene kadar neredeyse iki dakika geçti.

Tresler'ın yakınındaki biri zar zor duyulabilir bir sesle, "Askeri sınıf C-4'e benziyor. On iki tuğla, iki inç, bir buçuk, on bir inç uzunluğunda. Eğer C-4 ise, bu bize on beş kilo patlayıcı verir. Muhtemelen arkasında daha fazlası var, göremiyorum. Görünür bir tetikleyici yok ama altından geçen kablolar var, yani bir sıkıştırma anahtarı olabilir."

"Sıkıştırma anahtarı nedir?" Jordan kendi kendine sorduğunu duydu.

Tresler, "Tetiğin üzerinde oturuyor olabilir," diye cevap verdi. "Ayağa kalktığında patlar."

"Peki ne yaparsın? Nasıl etkisiz hale getirirsiniz?"

Tresler cevap vermedi.

"Dedektif?"

"Bayan Briggs, özel olarak konuşabilir miyiz? Yayının dışında?"

Jordan Billy'ye baktı, o da başını salladı. "Bunu yapmamızın bir yolu yok. Bernie'nin ikimiz arasında nasıl bir bağlantı kurduğundan bile emin değiliz."

Televizyonda resim içinde resim geri döndü. Kamera bomba imha ekibinin minibüsünün yanındaki bir kadını gösteriyordu. Diğer iki polis memuru kadının büyük bir kıyafet giymesine yardım ediyordu.

"Etkisiz hale getirmesi için birini gönderiyoruz."

İki memur kadının kafasına büyük bir kask geçirdi, giydirdi ve etrafındaki kayışları bağlamaya başladı. İçlerinden biri minibüsün içinde kayboldu ve elinde bir çift kalın eldivenle dışarı çıktı. Kadın ona el salladı.

"Bunları giymesi gerekmiyor mu?"

Tresler, "Bazı teknisyenler giymemeyi tercih e d i y o r . Çok kısıtlayıcılar. El becerisi sınırlı."

Patlayıcı giysili kadın iki memura başıyla onay verdi ve yavaş, hantal bir yürüyüşle caddeyi geçmeye başladı.

Gürleyen bir patlama binayı sarstığında yolu yarılamıştı.

Cole

Cole tozu yuttu ve kendini ayakta durmaya zorladı.

Kapının diğer tarafındaki adamlar hâlâ bağıryorlarsa da kulaklarındaki çınlamadan onları duyamıyordu.

Tüm zemin puslu beyaz ve yanmış metalin keskin kokusuyla doluydu.

Soğuk rüzgâr, katın karşı tarafındaki birkaç kırık pencereden etrafında dönüyordu. Bebek arabasının etrafına yığılmış olan kutular etrafa saçılmıştı, birkaçı yanıyordu, diğerleri yanıyor. Bu taşıma kendisi yapmamıştı. Taşındı; o Duman, toz ve ateşin ortasında odanın ortasında meydan okurcasına duruyordu ve kırmızı ışıltının arasında sadece şeytana ait olabilirmiş gibi görünüyordu.

Cole asansörlere doğru birkaç adım attı. Dördüncü kabinin kapısı artık kaynakla kapatılmamıştı. Bunun yerine, kaynağın olduğu yerde düzensiz bir yarık oluşmuş, her iki kapı da kısmen içe, şafta doğru katlanarak yaklaşık iki fit genişliğinde bir açıklık yaratmıştı. Ötedeki kabloları, arka ve yan duvarlar boyunca uzanan metal rayları görebiliyordu.

Patlayıcı ekipmanı içeren plastik kutu hâlâ kapının yanında, bıraktığı yerde duruyordu ve bunun için minnettardı; çünkü ilk kez, kutunun içindekiler tutuşursa kendisini öldürebileceğini fark etmişti.

"Sen iyi misin?" Charlotte sesi titreyerek sordu. "O şey yüksek sesle!"

Bunun, kızın kendisine yakın bir katta olduğu anlamına mı geldiğini yoksa sesin tüm binayı mı dolaştığını merak etti. "Evet, ben iyiyim."

Çantaya dokunduğunda sıcaktı ama hareket ettiremeyeceğı kadar sıcak değildi. Onu açık asansöre doğru sürükledi ve asansör boşluğuna baktı. Bir kat aşağıdaki kabinin üstünü görebiliyordu. Asansör boşluğunun yan tarafına yerleştirilmiş bir merdiven vardı. Onu kullanabilirdi ama çanta aşağıya taşınamayacak kadar ağırdı. Onu düşürmesi gerekecekti.

Arkasında adamlardan biri yine metal kapıya vuruyordu. "Ne halt ettin sen?"

Cole çantayı açtı ve son patlayıcı tuğlalardan birinden çeyrek parça kopardı ve başka bir zamanlayıcı aldı. İkisini de kenara koydu, sonra çantanın mandallarını kapattı. Çantayı zeminde hasarlı asansör kapısına doğru kaydırđı, kapının kenarda sallanmasını izledi, sonra da itti. Ağır çanta asansörün tavanına kısmen çökecek kadar sert bir şekilde çarptı ama kırılmadı.

Patlayıcıyı ve zamanlayıcıyı alıp acil çıkış kapısına doğru koştu.

Karşı tarafta bir yumruk daha patladı.

Cole plastik patlayıcıyı metal itme çubuğunun üzerindeki boşluğa, sustalının arkasına bastırdı ve zamanlayıcıyı içine d o ğ r u bastırdı. Küçük aleti altmış saniyeye ayarladı, başlat düğmesine bastı ve süre azalmaya başladığında asansörlere doğru koştu. Ciğerlerini boşaltarak yan döndü ve kapıların sıcak metaline dokunmamaya dikkat ederek sivri açıklıktan sıkıca geçti. İçeride küçük bir metal dudak vardı ve eğilip merdivenin bir basamağını tutmadan önce bir ayağını onun üzerine koydu, sonra diğerini. Merdivenden hızla çatıya indi, asansörün üstündeki giriş kapısını çekerek açtı ve içeriye baktı.

Boştu.

Çantayı içeri atmayı düşündü ama sonra vazgeçti. En azından çatıda saklıydı. Daha sonra her zaman alabilirdi. En azından muhtemelen bulamayacaklardı.

Onu bir kenara itti ve kendini açıklıktan aşağıya bıraktı.

Cole zamanlayıcıyı çalıştırdığında, takip edebilmek umuduyla kafasının içinde geriye doğru saymaya çalıştı ama yolun bir yerinde saymayı unutmuştu. Uzanıp 44. katın, yani Jordan Briggs'in programının bir üst katındaki SiriusXM şirket ofislerinin düğmesine bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Asansörleri anahtarla kilitlediğini hatırladı, cebini karıştırdı, anahtarı buldu, panele sıkıştırdı ve çevirdi. Tüm düğmeler yanıp söndü ve 44'e tekrar bastı. Bu kez araba aşağı doğru hareket etmeye başladı. İki silahını da çıkardı ve köşeye doğru bastırdı.

Cole asansör aşağı inerken, kat numaraları aşağı doğru ilerlerken yukarıdaki küçük patlamayı duydu. Patlama sırasında o iki adamın kapıya ne kadar yakın durduklarını merak etti.

Ürdün

İlk patlamayla birlikte Jordan yanındaki masayı kavradı ve omzundaki kurşun yarasından koluna, dirseğini geçip parmak uçlarına yayılan acının, birinin iki inç genişliğinde bir **b i ç a ğ ı** bir inç genişliğinde bir bahçe hortumuna sokması gibi yayılmasıyla hareketinden hemen pişman oldu. Tresler açık hattan bir başkasına seslenirken kendini Billy'ye bakarken buldu, sesi kulaklığında yine uzaktı.

"Bu da neydi böyle?" Tresler kimse cevap vermeyince tekrarladı.

Jordan kendini televizyona bakmaya zorladı -bomba kıyafetli kadın hâlâ 47. Cadde'nin ortasında kıpırdamadan duruyordu ve Jordan bir an için bomba patladığında görüntünün donduğunu düşündü, ama sonra kadın hareket etti. Geldiği yöne doğru bakmak için hafifçe döndü. Diğer görüntü hâlâ asansörlerin yanındaki sandalyeye bağlı Sarah Delange'a odaklanmıştı; biri aşağıdan görüntü almak için kamerayı manevra ettirmeye çalışırken robot onun etrafında dönmeye devam ediyordu.

Tresler'a yakın bir kadın sesi bağırdı: "Duman ve duman kokusu alıyoruz. en üst kata yakın kırık camlar!"

Televizyon ekranını hemen yeni bir görüntü doldurdu; binanın dışını en üst kata kadar tarıyor ve dışarıya koyu renkli dumanların yükseldiği dört kırık pencereye odaklanıyordu.

"Bir tür ikincil patlama," dedi Tresler. "Yukarıda ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Jordan kendi kendine, "En üst kat boş," dediğini duydu. "FBI'daki kadın orada hazırlık yaptıklarını söyledi. Ayrıca personelimi de oraya taşıdıklarını söyledi."

"Hangi FBI'lı kadın?"

"Adının Allison Varney olduğunu söyledi," dedi Jordan ona. "Ama gerçek değildi. Hiçbiri gerçek değildi. Hepsi Bernie'nin işinin bir parçasıydı... Onlar gerçekten orada değiller, değil mi?"

"Bir saniye bekle." Tekrar uzaklaştı. Kiminle konuşuyordu bu?

"Bana o katta gözümüz olduğu ve personelinizin orada olmadığı söylendi."

İçini bir rahatlama seli kapladı ama bu sadece bir saniye sürdü. Televizyonda, en üst kattaki duman görüntüsü küçük pencereye indirilmişti ve ana çerçeve yine sandalyedeki Sarah Delange'a, robota ve görüntüye giren bomba teknisyenine odaklanmıştı.

"Adı ne?" Jordan Tresler'a sordu. "Kim?"

"Bomba kıyafetli kadın." "Açıklamam gerektiğinden emin değilim-"

Jordan onun sözünü kesti. "Bir insan bu kadar tehlikeli bir şey yaparsa takdir edilmeyi hak eder. Adı neydi?"

Tresler sonunda içini çekip "Bernita Valla" diyene kadar sessizliğin sürmesine izin verdi.

"Bana ondan bahset."

Tresler tereddüt etti ve ilk başta, ona bir isimden fazlasını vermeyeceğini düşündü, ama devam etti, "O en cesurlardan biri

tanıdığım en iyi insandı. Liseden hemen sonra Deniz Kuvvetleri'ne kaydolmuş, Irak ve Afganistan'a gitmiş ve orada sayısız tur atmış, yaklaşık on yıl boyunca düzinelerce bombayı etkisiz hale getirmiş. Bu konuda pek konuşmaz. Sessiz bir insandır ama muhtemelen teşkilattaki çoğumuzdan daha fazla hayat kurtarmıştır. Ne olursa olsun, sizin programınızı da dinliyor."

"Herkesin hataları vardır, değil mi?"

Televizyon ekranında Bernita Valla Sarah'nın yanına çömelmiş, küçük bir ayna yardımıyla yeleğin içinde bir yerden başlayıp sandalyenin altında, koltuğun altında kaybolan birkaç kabloyu inceliyordu. Robotu her kim kontrol ediyorsa, ona çalışabileceği bir alan açmak için birkaç metre geriye çekmişti. Robotun yan tarafında bir bölme açıldı ve Valla içeri uzanıp küçük bir tornavidayla dışarı çıktı. Sonra sırt üstü yere uzandı ve kısmen sandalyenin altına kayd. Kamera operatörü daha iyi bir çekim için yakınlaştırmaya çalıştı ama açısı bozuktur.

Jordan, "Sarah yedi yıldan biraz fazla bir süredir benimle birlikte," dedi. "O benim resepsiyonistimden çok daha fazlası. O bir ofis müdürü, hakem, konuk yazar, defacto bebek bakıcısı, o... bir arkadaş. Bende bunlardan pek yok. O güvendiğim birkaç kişiden biri."

Bandın arkasından Sarah'nın ağzı seğirdi. Başını yana çevirmiş, Valla'nın çalışmasını izliyordu. Rimeli yüzünün yan tarafında uzun çizgiler bırakmış, hâlâ gözyaşlarıyla parlıyordu.

Valla sandalyenin altından kayarak çıktı, robotun bölmesinden küçük bir makas aldı ve tekrar sandalyenin altına girdi.

Jordan televizyona bir adım daha yaklaştı. "Nedir o? Sarah'nın kucağındaki mi? Görüyor musun? Dizlerinin arasında mı?"

Hemen ardından kamera biraz daha yaklaştı ve aşağıya doğru kayd. Ama yine açıyla sınırlıydılar.

"Sanırım bu bir biberon," dedi Billy.

Haklıydı da. Dizlerinin arasına sıkıştırılmış şişenin sadece bir kısmı görünüyordu.

Valla sandalyenin altında, kabloları takip ederek yeniden konumlandı. Şimdi o da şişeye bakıyordu. Bomba teknisyeni daha da yaklaştığında Sarah başını sallamaya başladı, bandın arkasından bağıırıyordu. Valla biriyle konuşuyordu; kaskında bir tür mikrofon olmalı.

"Dedektif Tresler, hâlâ orada mısınız? Neler oluyor?"

"Bana bombanın üç farklı tetikleyicisi olduğu söylendi. Resepsiyonistiniz bir tanesinin üzerinde oturuyor, ayağa kalkarsa bomba patlayacak. Sandalyenin altında kablosuz bir alıcı var-"

"Bir telefona mı bağlı? Şu anda binada telefon çekmiyor. Bu işe yaramaz."

"Hayır, radyo sinyaliyle çalışıyor. Robotun içinde geniş spektrumlu bir frekans engelleyici var. Bomba artık uzaktan etkinleştirilemez. Eğer yapabilseydi, size bunların hiçbirini anlatmıyor olurdu. Bir de biberona bağlı son bir düğme var. Valla hâlâ bunu çözmeye çalışıyor."

Valla siyah bir tüpe benzeyen bir şey bulmuş ve bir ucunu Sarah'nın bacağının altına sokmuş, diğer ucuna da bakıyordu.

"Bu bir çeşit kamera mı?"

Billy Jordan'ın omzuna dokundu. "Senatör nerede?"

Senatör artık yeşil odada değildi. Televizyona o kadar odaklanmışlardı ki, hiçbiri onun gittiğini görmemişti.

Tresler, "Evet, bir kamera. Büyütmeli kızılötesi. Şişenin yarısı sütle dolu ve anahtar da içinde yüzüyor. Bir termostattaki cıvalı anahtarla aynı prensipler altında çalışıyor gibi görünüyor. Eğer dokunursa-"

Bu patlama diğerinden çok daha güçlüydü. Televizyonda, lobideki tüm pencerelerin patladığı görölüyordu. Bir alev topu 47. Cadde boyunca fırladı ve havayı sardı. Sarah ve Bernita Valla kırmızı ve siyah bir duvarın arkasında kayboldular.

Ürdün

Jordan dehşet içinde önce binanın lobisinin, arkadaşının, bomba teknisyeninin ve 47. Cadde'de park etmiş birkaç acil durum aracının dev bir alev topunun içinde kalışını, ardından benzer bir patlamayla ikinci katın ve ondan sonra da üçüncü katın camlarının patlayışını izledi. Her üçünde de bina öksürüp titrerken havaya koyu bir duman püskürdü. Her patlamanın gürültüsü ona ulaştı, zemini, duvarlardaki resimleri, dişlerini sarstı ve sonra sahte olduğunu bildiği bir sakinliğe büründü; yüksekliklerinin, aşağıdaki katliamdan uzaklıklarının yarattığı bir maskeden başka bir şey değildi.

İlk konuşan Billy oldu, gözleri televizyona yapışmıştı. "Hareket etmeliyiz. Bir çıkış yolu bulmalıyız."

Dedektif Tresler'la olan hat hâlâ aktifti ve Jordan düzinelerce sesin bağırmaya başladığını duyabiliyordu - yangın, polis, seyirciler - ne söylendiğini seçemeyecek kadar çok.

Billy onun kolunu kavradı. "Jordan..."

"Charlotte'u bulmamız gerek."

"Senatör gitti," diye tekrarladı. "Senatörün canı cehenneme."

Hâlâ Jordan'ın elinde duran silaha başıyla işaret etti. "Ona ihtiyacımız var."

-Charlotte'u geri almak için

zihninin arkasındaki bir fısıltı onun için bitirdi.

Kızını geri istiyorsan o adamı vurman gerekecek.

"Bayan Briggs, beni hâlâ duyabiliyor musunuz?"

Bu yine Tresler'dı. Bağırıyordu, sözleri öksürükle noktalanıyordu.

Billy *hadi* diye bağırdı ve onu kapıya doğru çekti. "Buradayım," diye cevap verdi.

"Kaçınıcı kattasın?" "43."

"Kocanız en az otuz rehineyle birlikte olduğunu söyledi.

Onlar da seninle mi?"

Jordan Billy'ye baktı ve Billy onun ne düşündüğünü biliyordu; ona gerçeği söyleyemezdi. Bernie'yi ele vermeden olmazdı. "Nerede olduklarını bilmiyorum. Bizi stüdyomda kilitli tutuyorlar."

Billy'yi takip ederek koridorda ilerlediler, gittikleri her ofise ve açık kapıya baktılar. Burada kimse yoktu. Tüm kat terk edilmiş gibiydi. "Pencerelerden kimseyi göremiyoruz. Benim katımda olduklarını sanmıyorum," dedi Tresler'a. Gerçeğin tamamını değil ama bir kısmını.

Üç ofisi daha kontrol ettiler. Sonra Billy dondu kaldı, telefonunun ekranına bakıyordu. Jordan'a göstermek için telefonu kaldırdı.

Bernie birinci hattaydı.

Jordan, "Dedektif, hemen döneceğim." dedi.

Billy birkaç tuşa bastıktan sonra başıyla onayladı.

Bernie önce onun konuşmasını beklemedi. "Stüdyonuzdan ayrıldığınızı biliyorum Bayan Briggs; bu numarayı sürdürmeniz için bir neden yok. Ayrıca Senatör Moretti'nin de sizden kaçmayı başardığını biliyorum. Sadece on üç dakika kalmışken bu çok talihsiz bir durum. Ama her şeyin bir sebebi vardır, değil mi? Becerikli bir kadınsın. Umarım onu zamanında bulursunuz."

"Sarah'yı öldürmek zorunda değildin. O iyi bir insandı."

"Onu ben öldürmedim, sen öldürdün. Sen ve Dedektif Cole. Binanın etrafında dolaşıyor, her türlü belaya neden oluyor. İlk planlarımı uyarlamak zorunda kaldım."

"Üç katı havaya uçurarak mı?"

"Şimdilik, evet."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Size daha önce bahsettiğim arkadaşların sabahın büyük bir bölümünü birçok kata patlayıcı yerleştirerek geçirdikleri anlamına geliyor. Büyük bir bina ama oldukça titiz çalışmışlar. Her dakika bir katı havaya uçuracağım."

"Dışarı nasıl çıkmamızı bekliyorsun?" "Tek yapmanız gereken kurallara uymak."

"Senatörün nerede olduğunu biliyor musun?" "Evet."

Jordan'ın parmakları silahın üzerinde esnedi. "Söyle bana." "Bunun neresi eğlenceli?"

"Sen sadist bir pisliksin."

Köşeyi döndüler ve onun ofisine geldiler. Kapı açıktı. Boyacı brandaları, plastikler ve malzemeler etrafa saçılmıştı. Bu sabahki çirkin bebek masasının üzerinde duruyordu.

Orada mı bırakmıştı? Cole'un bıraktığı yerde mi?

O kadar çok şey olmuştu ki hatırlayamıyordu.

Odanın karşısına geçti ve bebeği eline aldı. Seramik kafa yana doğru sallanıyor, bebeğin tek gözü ona bakıyordu; mavisi solmuş ve kataraktla delik deşik olmuş gibi bulanıktı. Parmağını bebeğin kafasındaki, bebeğin sarı saten elbisesinin parçalanan kumaşına siyah dikişle tutturulmuş çatlağın üzerinde gezdirdi. Dikiş doğru değildi. Özellikle de iplik doğru değildi. Oyuncak bebek kirden daha eski görünüyordu ama tehdit yeni, yakın tarihli gibiydi.

Sağ kulağındaki kulaklığı çıkararak bebeği kaldırdı ve salladı. Kafasının içinde bir şeylerin tıkırdadığını duydu.

Billy'ye baktı ama o yine koridordaydı ve sırtı ona dönüktü.

Bebeğin yüzünü sıkıca kavrayarak kafasının arkasını masasının köşesine çarptı. Eski seramik bir düzine parçaya ayrıldı, ufalandı ve yere döküldü.

Gürültü üzerine Billy arkasına döndü, ne yaptığını anladı ve yerdeki dağınıklığa baktı.

Molozların arasında gümüş bir anahtar vardı. Parlak ve yeniydi.

Onu aldı ve cebine soktu. "Bunun için zamanımız yok! Hadi gidelim."

Jordan onun koridora geri dönüp köşede kayboluşunu izledi.

"Senatörü vurursam, kızımın gitmesine izin vereceksin." dedi.

"Evet."

"Peki ya personelimin geri kalanı? Kocam? Hâlâ bu binada olan herkes?"

"Bir kurşun ve hepsi serbest kalır."

Ofisinin köşesindeki televizyonda, binanın en alttaki üç katını saran alevler üst katlara kadar ulaşıyordu. Birkaç itfaiye aracı bir şekilde tıkanıklığı aşmayı başardıktan sonra olay yerine gelmişti ve düzinelerce FDNY ilk müdahale ekibi hortumları açmakla meşguldü, ama neredeyse anlamsız görünüyordu. Yangın çok hızlı büyüyordu.

"Polisle tekrar konuşacak olsaydınız muhtemelen size olduğunuz yerde kalmanızı söylerlerdi ama sizi temin ederim ki kimse size yardım etmeye gelmeyecek. Senatör hareket halindeyken, orada ne kadar uzun süre durursanız, ikinizin arasına o kadar çok mesafe koymayı başaracaktır. Sadece on iki dakikanız kaldı. Bu çok fazla zaman değil ve saklanacak o kadar çok yer var ki."

Jordan Billy'nin nereye gittiğinden emin değildi ama geri geldi

Köşeyi dönüp hızla ofisine girdi, yüzünde acil bir ifade vardı.

Ona kendisini takip etmesini işaret etti, sonra tekrar kaçtı.

Jordan onu koridorun sonundaki merdiven boşluğunda kapıyı açık tutarken buldu.

Yere baktığında nedenini anladı.

Sorumlu Özel Ajan Allison Varney olarak tanıdıkları kadın yerde yatıyordu, bacaklarını açmış, sırtını duvara dayamış, bir elini karnındaki kanlı yaraya bastırmıştı.

Jordan yanına yaklaştığında kadının ölmediğini fark etti. Varney'nin gözleri yukarı kayarak onunkilerle buluştu, yavaş ve kayıtsızdı. Nefes alış veriş kısa, acı dolu soluklarla gerçekleşiyordu. "O şerefsiz beni vurdu," demeyi başardı.

"Cole mu?"

"Hayır," diye öksürdü. "Bernie. Dışarı çıkmak için hepimizin çatıda buluşması gerekiyordu. Helikopter. Beni vurdu. Helikopteri havaya uçurdu. İçindeki herkesi öldürdü. Birkaç kat yukarıda en az iki kişiyi daha öldürdü. Hepimizi öldürüyor. Gitmemize izin vermiyor. Onun yüzünü gören herkesi. Şerefsiz bizi kullandı. Yalan söyledi."

Her kelimesinde parmaklarının arasından kan sızıyor, giysilerinden aşağı damlıyor ve etrafındaki su birikintisine ekleniyordu.

Bir patlama sesi daha binayı sarstı. Dördüncü kat.

Cole

SiriusXM şirket ofislerinin asansör kapıları açıldığında, fıskiyelelerden içeri su püskürtüldü ve şiddetli bir patlama binayı salladı, arabayı salladı ve neredeyse Cole'un ayaklarını yerden kesti. Bunun için minnettardı çünkü kapılar açıldığında elinde AR-15 saldırı tüfeği tutan bir adam sırlıslık bir şekilde orada duruyordu ve ani şok Cole'a 9 mm'lik silahını ateşlemesi, adamın boğazına bir kurşun sıkması ve yere düşüp ölmesini izlemesi için gereken yarım saniyeyi kazandırdı.

Cole eğildi, hızla sağını solunu taradı ama başka kimseyi göremedi.

Bir tür ikincil patlama meydana geldi ve kendini sabitlemek için asansörün duvarına tutundu, ardından arabadan lobiye doğru tökezledi, üzerine su yağıyordu. 9mm'yi kemerine geri soktu, ölü adamdan AR-15'i aldı ve uzatılmış şarjörü kontrol etti - yirmi mermi.

Tüm duvarlarda yangın alarmı flaşları yanıp sönüyordu ama tiz alarmin kendisi susmuştu, büyük ihtimalle zaman aşımına uğramıştı.

Üçüncü bir patlama geldi, bu derin gümbürtü aşağılarda bir yerden geliyordu.

Cole sudan kayganlaşmış bebek telsizini neredeyse düşürüyordu ve mikrofona bağırdı. "Charlotte?!?"

Tanrım, lütfen o olmasın.

"Charlotte?!"

"O da neydi?" sesi korku dolu bir şekilde geri geldi. Nefes almak için kendini zorladı.

Sen değildin. İşte buydu.

"Aşağıdan mı geldi, yukarıdan mı?" diye sordu.

"Kesinlikle aşağıdan. Geliyor musun? Lütfen bana yakın olduğunu söyle!"

"Duman kokusu falan alıyor musun?"

"Beni korkutuyorsun."

"Bir şey olmadığına eminim, Charlotte."

"Neredesin? Binayı havaya mı uçuruyor?"

Evet.

"Bilmiyorum. Bunu yapacağını sanmıyorum."

"Burada çok fazla su var. Gerinirsem ayakkabımın ucuyla ulaşabilirim. Sıçramaya yetecek kadar. Acele etmelisin!"

"Burada da su var," dedi ona.

Vardı, hem de çok. Yerde neredeyse yarım santim su vardı. Cole fıskiyelelerin ne kadar çalışacağını merak ediyordu. Eğer Bernie binada bomba patlatıyorsa, bütün bu su yangını yavaşlatır mıydı? Eğer binanın kendisine zarar verdiyse, bunun bir önemi var mıydı?

"Şu anda neredesin? Bana yakın olduğunu mu düşünüyorsun? Senin tarafından da su sesi duyuyorum, belki de yakınsındır."

Cole ıssız lobide etrafına bakındı. "Söylememeyi tercih ederim Charlotte."

"Kimin dinlediğini bilmiyor musun? Öyle mi?"

"Evet."

Katın tasarımı Briggs'in şovunun yapıldığı kata benziyordu. Mermer zemin, asansörden inen insanları karşılayan büyük bir resepsiyon masası ve her iki yöne ayrılan koridorlar.

Cole, Charlotte'un kendisine verdiği talimatları hatırladı ve onun boyundaki birini taklit etmek için adımlarını küçük tutmaya çalışarak yirmi adım boyunca soldaki koridoru takip etti. Yirmi adım sonra sola döndü ve boş bir ofise girdi. Ger dolap yoktu. Başka kapı da yoktu. Yakındaki diğer ofisleri de kontrol etti ama ondan hiçbir iz yoktu.

Burası doğru kat değildi.

Koridorda hepsi de boş olan dokuz ofis daha buldu. Yine de birkaçı yağmalanmış, çekmeceler açılmış, içindekiler yere saçılmıştı.

Saldırı tüfeğinin namlusuyla ilerleyerek geri döndü ve geldiği yoldan geri gitti, asansörü geçti ve diğer taraftan aşağı indi.

Kapalı bir kapıya gelmeden önce iki boş ofis daha buldu.

Cole kulağını tahtaya dayadı ama püskürtülen su yüzünden hiçbir şey duyamadı. Kapı kolunu kontrol etti ve kilidin açık olduğunu gördü. Ateş etmeye hazırdı, tokmağı çevirdi ve kapıyı tekmeleyerek içeri girdi.

Büyük bir konferans odası.

Rehineler duvarlara yaslanmış, yerde oturuyorlardı ve bilekleri arkadan bağlanmıştı. Ayak bilekleri de bağlıydı, bazıları sandalyelere, bazıları yanlarındaki kişiye, hepsi hareketsizdi.

Siyah bez torbaların altından en az üç düzine baş onun bulunduğu yöne doğru sallanıyordu.

Birkaçı şaşkınlıkla bağırdı, sesleri kumaş yüzünden boğuk çıkıyordu.

Cole en yakınındaki kişiye uzandı ve çantayı çekiştirerek çıkardı. Nick Briggs.

Yüzünün sol tarafı korkunç bir şekilde morarmıştı. Gz şişip kapanmıştı. Kötü bir dayak yemişti.

Elindeki tfekte Cole'a baktı ve önce onu tanıyamadı. Sonra bir şey tıkladı. "Sen."

Cole yumuşak bir sesle, "Ben," diye cevap verdi. Tekrar koridora doğru baktı. "Asansörde birini öldürdüm. Başka var mı?"

Nick başını salladı. "En az otuz dakikadır sadece bir kişi var. Diğerlerinin nereye gittiğini bilmiyorum."

"Kaç tane? Bir fikrin var mı?"

"İki. Çatıya bir şey taşımak için çıktılar."

Cole'un ilk iki adamı elliye yakın merdiven boşluğunda öldürülmüştü. "Onları vurduğum. Sanırım birkaç dakika önce en az iki kişiyi daha patlayıcıyla öldürdüm."

"O sen miydin? Bütün binayı salladı."

"Alt katlardan birinde başka bir şey vardı."

Nick öksürdü ve yüzünü acı kapladı. Cole'un sormasına fırsat vermeden, "Kaburgalar," dedi. "Kaç tane kaldığı hakkında bir fikrin var mı?"

Cole emin değildi. "Üç, belki? Söylemesi zor."

"Biri geri gelmeden önce herkesi buradan çıkarmalıyız."

"Baba?" Charlotte, Cole'un cebindeki monitörden nefes aldı.

Kızının sesini duyan Nick'in tek sağlam gözü parladı. "Nerede o? Onu yakaladınız mı?"

Cole başını salladı ve "Charlotte? Babanla konuşmam için bana bir saniye ver, tamam mı?" Açık mikrofonu kapattı, Nick'in yanına diz çöktü ve ona bildiği kadarını anlattı.

Bitirdiğinde Nick'in gözlerindeki kıvılcım yeniden sönmüştü. "Onunla konuşabilir miyim?"

Cole mikrofonu tekrar açtı ve monitörü kucağına koydu. "Kızınız inanılmaz derecede cesur davrandı," dedi Nick'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Dedektif Cole kendi kendine konuşuyor baba. Ona güvenilebileceğinden emin değilim."

Birçok kat aşağıda bir patlama daha oldu.

Üstlerinde, fıskiyelerin sürekli püskürttüğü su aniden kesildi. Suyun tıslaması kesildi. Oda korkunç bir sessizliğe büründü.

Biri sistemi k a p a t m ı ş mıydı? Patlamalar yüzünden mi?
Su bitmiş olabilir miydi?

Cole'un hiçbir fikri yoktu ve bunu düşünecek zamanı da yoktu.

Nick'in bileklerindeki bağları işaret etti. "Bir saniye Charlotte'la konuş.
Bunları kesmek için kullanabileceğimiz bir şey bulmam gerekiyor."

Ürdün

"Hâlâ hayatta mısın Allison? Özür dilerim. Senden hoşlanmıştım. Hızlı yapmak istedim ama bitiremeden kaçıp gittin. Dışarıda bir yerlerde acı çektiğini düşünmekten nefret ediyorum," dedi Bernie. "Belki Bayan Briggs benim için işleri bitirir."

Jordan kısa bir an için hâlâ hatta olduğunu ve tüm bunların yayınlandığını unutmuştu. "Kendi adamlarınızı mı öldürüyorsunuz?"

"İş bitmeden ayrılmaya çalıştılar. Bunu yapamazlardı. Saat işlerken olmaz. Bir işe başlarsan, o işi bitirmen gerekir. İşler sarpa sardığında bırakıp kaçamazsın. Günümüz işgücünde güvenilirlik bir zorunluluktur."

Jordan saatten bahsedilince omzunun üzerinden ofislerindeki duvara monte edilmiş televizyonlardan birine, haber kanallarının geri sayımına bakmaktan kendini alamadı. Kamera, alt kısmı koyu dumanla kaplı binanın geniş açılı bir görüntüsünü gösteriyordu. Göstergede şu yazıyordu: siriusxm'de çok sayıda patlama - en alttaki altı kat tahrip oldu - rehineler hâlâ içeride.

On bir dakika.

"O şeyde mi? Onu duyabiliyor musun?" Varney, Jordan'ın kulaklıklarına bakarak tükürdü. "Ona ölü bir adam olduğunu söyle. "Ona ölü bir adam olduğunu söyle."

Sentineller onu uyuz bir köpek gibi avlayacaktır."

Bernie, "Vay canına, çok alıngan biri," diye cevap verdi. "Her zaman öyleydi. Onun işini bitirmeye ve senatörü öldürmeye yetecek kadar mermin kaldı, değil mi? Bunun için kimse seni suçlamaz. Muhtemelen suçlamalısın da. Kızını en başta oradan çıkaran oydu. Onu senden aldı. Onu bağladı ve yalnız ölmesi için küçük bir odaya kilitledi. Sanırım bunun için ona hala borçluyum, ama sen kesinlikle değilsin. Acele edersen onu öldürmek ve Moretti'yi bulmak için zamanın olur."

Jordan kulaklığının yan tarafına uzandı ve sessize alma düğmesine bastı. Çömelerek işaret parmağını Varney'nin karnındaki kanlı pisliğin ortasına bastırdı ve бүktü.

Varney haykırdı ve kaçmaya çalıştı ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Jordan, "Charlotte'un nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

Varney gözlerindeki ıslaklığı kırıştırdı ve ona baktı. "Tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Kızınız bir dolabın içinde, yakında patlayacak olan büyük bir bombanın yanında bir sandalyeye bağlı. Nerede olduğunu söylememi istiyorsan, beni çatıya çıkarmalısın. Beni buradan çıkar."

"Neden çatı?" Billy, Jordan'ın omzunun üzerinden yukarı çıkan merdivenlere bakarak sordu. "Helikopteri havaya uçurduğunu söyledin. Oradan tam olarak nasıl çıkacağız? Kimsenin bizi kurtarmasına izin vermeyecek."

Varney öksürdü, acıya karşı bir an için gözlerini kısıtı ve sonra, "Aşağı inemeyiz. Bernie patlattığı bombalarla bunu gördü. Bunu planladığında ben de oradaydım. O patlayıcılar önümüzü kesmek için yerleştirildi, ilk müdahale ekiplerinin yerden içeri girememesini sağlamak için. Yukarı çıkmalıyız, aşağı değil. Aşağı inersek ölürüz. Bir sonraki bombaya doğru koşarız."

"Peki çatıda ne var?" Billy tekrar sordu.

Onu duymazdan geldi ve Jordan'a baktı. "Kızını kurtarmak istiyorsan gitmeliyiz. Şimdi."

Jordan parmağını tekrar çevirdi. "Seni çatıya çıkarmamızı istiyorsan, önce bizi Charlotte'a götür."

"Hayır." Varney dudaklarını büzdü ve ilacını almak istemeyen bir çocuk gibi meydan okurcasına baktı.

Kulaklıklarının arasından Bernie boğazını temizledi. "Nereye gittiniz Bayan Briggs? Anlaşmamıza sessizlik şartı eklememe gerek var mı? Her şeyin yayında olmasını istiyorum. İkimiz arasında sır kalmasın."

Jordan Varney'e ters ters baktı.

Bu kadının suratını dağıtmak ve tepesine binmek istiyordu.

Şu anda ona kalan mermilerden birini kullanarak onu burada bitirmekten daha cazip gelen bir şey yoktu.

Bundan pişman olmayacaktı. Bir saniye bile.

Bunun yerine, tüm söylediklerini geri aldı ve "Yürüyebilir misin?" diye sordu. Varney başıyla onayladı.

Jordan parmağını tekrar içeri soktu. "Biz ona ulaşmadan önce kızıma bir şey olursa, seni o lanet çatıdan kendim atarım, seni pislik herif."

Varney cevap veremedi Jordan ayağa kalktı ve 44. kata doğru merdivenleri çıkmaya başladı. "Ona yardım et, Billy."

Mikrofonunun sesini açtı. "Üzgünüm Bernie. Kız muhabbeti."

Cole

Cole bulduğu makası Jordan'ın stajyerlerinden birine, daha önce giydiği lekeli Metallica tişörtlü sıska adama uzattı ve acele etmesini ve diğer herkesten bağımsız olarak fermuarların geri kalanını kesmesini söyledi. Kalabalığın yaklaşık üçte ikisi konferans masasının etrafında durmuş, el ve ayak bileklerini ovuşturuyordu. Nick bir köşede bebek telsizinden Charlotte'la konuşuyor, onu bulmalarına yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu.

Jules Goldblatt konferans odasının kapısından hızla içeri girdi. Korku dolu gözleri Cole'un üzerine dikildi. "Biri merdiven boşluğunun kapısından girmeye çalışıyor."

Kilidin açılmamasını sağlamak için açma kolunu bir mektup açacağıyla sıkıştırmışlardı.

Elinde AR-15 olan Cole, Goldblatt'ı da arkasına alarak koridordan acil çıkışa doğru koşmaya başladı.

Biri kapıyı diğer taraftan sallayınca kapı tıkırdadı. Sonra üç yüksek gümbürtü duyuldu, birinin yumruğu metale vuruyordu.

Cole ıslak fayans üzerinde kaymamaya dikkat ederek tek dizinin üzerine çöktü ve parmağı tetikte, saldırı tüfeğinin namlusunu kapıya doğrulttu. Goldblatt'a başıyla işaret etti, o da duvara doğru eğilmeden önce uzanıp mektup açacağını çıkardı.

Önce hiçbir şey olmadı, sonra kapı çarparak açıldı, Goldblatt'ı bir santimden az farkla ıskalayarak duvara çarptı ve Jordan Briggs köşeden dönerek bir çift hantal kulaklık takmış biriyle konuşurken bir yandan da Cole'a doğru bir 38'lik doğrulttu.

Cole, kadın tetiği çekmeden yarım saniye önce yana doğru yuvarlandı. Kurşun fayansa çarpıp sekti ve sağındaki duvara saplandı.

Onu tanıdı ve yüzü bembeyaz oldu. "Bu da ne-"

Bir parmağını dudaklarına götürüp onu sustururken Billy arkasından geldi ve kucağında kanlar içinde bir kadınla kapı aralığına doğru tökezledi. İkisi de dehşete düşmüş görünen Goldblatt'ın yanına yığıldılar. Jordan konferans odasının kapısının yanında çalışanlarından bazılarını gördü, hızla arkasını döndü ve ters yöne, boş ofislere doğru hızla yürüdü, hâlâ konuşuyordu.

Nefes nefese kalan Billy, "Bernie'yi yayına aldı. Sanırım sizi duymasını ya da sizi bulduğumuzu bilmesini istemiyor."

Cole kaşlarını çatı. "Hâlâ yayın mı yapıyor?"

"Durmasına izin vermiyor." Goldblatt'a ve koridorun diğer ucundaki insanlara baktı. "Herkesi buldun mu?"

Cole başını salladı. "Charlotte hariç herkesi."

Ona bebek telsizinden bahsetti ve kanaması olan kadının yanına gitti. İlk başta onu tanıyamadı. Sonra tanıdı. Varney. Onu iPod'dan arayan FBI ajanı. "Ne oldu?"

Billy hemen açıkladı. "Bernie sadece kendi adamlarını öldürmekle kalmıyor, bu pislik herif az önce bana bütün katları patlamaya hazır hale getirdiklerini söyledi. Sadece ilk üçünü değil."

Kadın inledi. Gözleri dalgalandı ve başının içine doğru yuvarlandı.

Billy ona bir tokat atıp kendine getirdi. "*Charlotte hangi cehennemde?*"

Kadın yüksek sesle cevap vermedi, sadece ağzıyla *Roof dedi*.

"Ne kadar kan kaybetti?" Cole sordu.

O başladı için kabuğu yukarı onu sırlıslıkla
gömlek ne zaman Ürdün koridorda tepinerek geri geldi. "Yine telefonu yüzüme kapattı."

"Hâlâ yayında mısınız?"

Başını salladı. "Sessiz düğmesinin çalıştığını bile sanmıyorum. İstesek de istemesek de her şey canlı yayınlanıyor." Jordan o sırada koridorda duran Nick'i gördü.

Bebek telsizinden başını kaldırdı ve bir eliyle incinmiş kaburgalarına bastırarak ona doğru yürüdü. Gözlerini Jordan'dan ayırmadan cihaza, "Annenle konuşmak ister misin?" diye sordu.

Jordan'ın gözleri parladı ve titreyen eliyle monitörü ondan aldı. "Char?"

"Anneciğim?"

Jordan'ın gözlerinden yaşlar süzüldü. Başını arkaya yatırdı ve nefes almak için kendini zorladı. "Hey bebeğim, sana yardım etmeye geliyoruz!"

"Zamanlayıcı sadece on dakika kaldığını söylüyor anne. Sanırım duman kokusu alıyorum. Fıskiyeler hâlâ açık mı?"

Jordan'ın elindeki silahı kavrayışı esnedi.

Yerde yatan kadının yanına Ç Ö k t ü ve namluyu şakağına dayadı. "Kızım nerede lan!?"

"Çatıda," diye mırıldandı kadın, yarı baygın bir halde.

Cole silahı Jordan'ın elinden almaya çalıştı ama kadın silahı geri çekti. Ayağa kalktı ve kendisine bakan tüm yüzleri inceledi - patronu, çalışanları, iş arkadaşları. "Senatör Moretti nerede? Burada mı? Buraya geldi mi?"

Silahı tekrar kavradı ve bu Cole'un hiç hoşuna gitmedi. Hiç hoşuna gitmemişti.

"Burada değil," dedi ona.

Ondan uzaklaştı ve yavaş bir daire çizerek yürümeye başladı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin..." Histerikleşmeye başlamıştı.

Silahını tekrar sallayarak yerdeki kadına doğru baktı. "Ölmeden önce o kaltağı çatıya çıkarmalıyız. Yapmamız gereken-"

Nick elini onun omzuna koydu. Kız Nick'e sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Goldblatt, "Alt katları yok ediyor, bizi yukarı çıkmaya zorluyor," dedi.

"Batan gemideki fareler gibi," dedi Billy.

Cole onlara, "Çatıda paraşütler buldum," dedi. "Düzinelerce. Herkese yetecek kadar."

Goldblatt'ın sesi donuklaştı. "Atlamamızı mı istiyor?"

"Böyle bir şey için yeterince yüksekte miyiz?" Billy sordu.

Cole ona, "Yakından bakmadım ama sanırım bunlar alçak irtifalardan otomatik olarak açılmak üzere tasarlanmış üs atlama paraşütleriydi," dedi. "Bernie bunun her saniyesini planladı."

Goldblatt ofisin köşesindeki televizyonu işaret etti. Haber kanalındaki geri sayım dokuz dakikadan biraz fazla olduğunu gösteriyordu. "Ne yapacaksak hızlı yapmalıyız."

Cole, Billy'ye sessizce, "O silahı Jordan'dan uzaklaştırabilir misin?" diye sordu.

"İmkânı yok. Denemeyeceğim bile."

"Senatörü vurmasına izin veremeyiz."

Kimse buna cevap vermedi.

Hiç şansları yoktu. Jordan onun yerine Varney'e ateş etti.

Ürdün

Kurşun Varney'nin kafasından birkaç santim ötedeki duvara çarptı. Konuşmakta olan herkes sustu.

Jordan kadının üzerine çömelmiş, silahının namlusundan ince bir duman yükseliyordu. Cole koşup geldiğinde silahını hızla ona doğrulttu. "Yapma."

Cole donakaldı.

Jordan'ın sağı solu belli olmazdı. Silahı ondan almaya çalışma riskini göze alamazdı.

Jordan silahı Varney'nin alına dayadı. "İki atış hakkım kaldı. Biri Senatör Moretti için, biri de senin için. Charlotte'un nerede olduğunu söyle yoksa seni öldürürüm. Yapmayacağımı sanma." Elini televizyonlardan birine doğru salladı. "Seni çatıya çıkarıp onu almak için geri dönecek kadar zamanımız yok. Eğer bu doğru değilse. Seni burada öldürerek kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

Varney sıkılmış dişlerinin arasından bir nefes çekti. "Siktir git. Vur beni."

Jordan omuz silkti, başparmağıyla tetiği geri çekti ve- "Yapma!" Billy bağırdı. "Yapma. Henüz değil. Bir fikrim var."

Jordan silahı kadının derisine, etinde bir çukur bırakacak kadar sertçe bastırdı. "Ne?"

Billy telefonunu çıkardı ve uzaktan santral uygulamasına tıkladı. "O dedektifi tekrar hatta almam gerekiyor."

Duvardaki bir düğmeyi işaret etti ve Cole'a, "Şu düğmeye bas ki hepimiz duyabilelim" dedi.

Cole bastı.

Jordan'ın nefes alışının yükseltilmiş sesi tavandaki bir hoparlörden geliyordu.

Billy telefonunun ekranındaki bir düğmeye bastı ve mikrofonunun onu duyabilmesi için Jordan'a doğru eğildi. "Dedektif Tresler, beni duyabiliyor musunuz?"

"Evet, buradayım. Dinliyorduk. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Bu binanın her katında WiFi tekrarlayıcıları var. Size söylediğimde, teknik elemanlarınızın her seferinde bir kat olmak üzere onları kapatmaya başlamasını istiyorum. Beş kez say, sonra tekrar aç. Binanın tepesinden aşağıya doğru bir kesinti gibi. Katları sayarak ilerleyin. Bunu yapabilir misin?"

"Bir saniye bekle."

Jordan kaşlarını çatıyordu. "Bernie bunu yapmamıza izin vermez."

Billy parmaklarıyla noktaları işaretlemeye başladı. "İlk müdahale ekiplerinin binaya giremeyeceğini söyledi. Giremezler. Yayında kalmamız gerektiğini söyledi, kalıyoruz. Binanın elektriğini kesemeyeceğimizi söyledi, kesmiyoruz. Hiçbir kuralı ihlal etmiyoruz."

Bir patlama daha.

Goldblatt yere baktı. "Her şey yıkılmadan önce bina bunun ne kadarını kaldırabilir?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu.

Tresler geri geldi. "Tamam, hazırız."

Billy elini Nick'e uzattı. "Monitöre ihtiyacım var."

Nick, Charlotte'a bir şeyler fısıldadı ve sonra monitörü uzattı.

Billy monitöre sordu, "Charlotte? En sevdiğin şarkı hangisi?"

Hiç tereddüt etmeden, "Journey'den 'Don't Stop Believing'" dedi. "Benim için söylemeni istiyorum."

"Yayında mıyız?"

"Lütfen Charlotte. Bu çok önemli."

Bir an sessiz kaldı, sonra "Tamam ama çok iyi değilim" dedi.

Şarkı söylemeye başladığında Billy Tresler'a, "Tamam, en üst kattan başla ve aşağıya doğru in. WiFi'yi beş saniyeliğine kapat, tekrar aç ve ben sana durmanı söyleyene kadar tekrarla. Bizim katı atla. Biz 44. kattayız."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Tresler.

Charlotte şarkı söylerken o da katları saymaya başladı.

37'ye ulaştığında Charlotte'un sesi cümlelerin ortasında kesildi. "Dur!"

Beş saniye geçti ve sesi geri gelmedi.

Jordan Billy'ye endişeli ve şaşkın gözlerle baktı. "Bu 37'de olduğu anlamına mı geliyor?"

"Geri gelmesi gerekirdi," diye cevap verdi. Bebek telsizine, "Charlotte? Beni duyabiliyor musun?"

Charlotte cevap vermedi.

"Dedektif Tresler? Sizin tarafınızda bir şey mi oldu?"

O da cevap vermedi ve Billy telefonundaki uzaktan kumanda uygulamasına baktığında dedektifin artık hatta olmadığını fark etti. Beş satırda da yine Bernie yazıyordu. "Kahretsün, geri döndü."

Bir patlama daha oldu. Bir alt kat daha yerle bir oldu.

Jordan bir nefes daha aldı. "Tamam, bağla onu."

Bernie hattın kapandığını duymuş olmalıydı. "Bu akıllıcaydı Billy, ama hile yapmanın sınırındaydı, bu yüzden onu kapatmak zorunda kaldım. Senin altındaki tüm katlarda WiFi'yi kapattım. Bunu yapmak istemedim. Sanırım ailesiyle konuşabilmek Charlotte için önemliydi,

özellikle de bu son dakikalarda, ama kuralları çiğnemene izin veremem."

"Seni lanet olası piç!" Jordan bağırdı. "Nerede o?"

"Asıl sorman gereken soru senatörün nerede olduğu.

Orada durduğunuz her saniye, o daha da uzaklaşıyor." "Yukarı çıkıyor olmalı," dedi Billy.

Bernie onu duyduysa bile cevap vermedi. Jordan bunu düşünüyor gibiydi. Düşünürken parmakları silahın üzerinde açılıp kapanıyordu. Televizyonlardan **b i r i n i n** köşesindeki zamanlayıcıya bakıyordu.

Cole da kendini onu izlerken buldu ve yedi dakikadan altı dakika elli dokuz saniyeye geçtiğinde binada bir patlama daha oldu. Gösterge hızla ayarlandı: SIRIUSXM BİNASININ ONUNCU KATI PATLADI.

Son bomba, zamanlayıcının tam sekiz dakikası kaldığında patlamıştı.

Cole duvara dayalı bir masadan bir kâğıt ve bir kalem aldı. Hızlıca bir mesaj karaladı ve Jordan ile Billy'ye gösterdi:

Her dakika bir bomba patlatıyor, kat kat ilerliyor. Hepsi zamanlayıcıda. Öyle olmalı. Bu sonuncusu geri sayımın bitmesine yedi dakika kala onuncu katta patladı. Charlotte'un bombası on buçukta patlayacak şekilde ayarlandıysa -geri sayımla birlikte- bu on sekizinci katta olduğu anlamına gelir.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Bernie sordu. "Böyle bir araya toplandığınızda beni geriyorsunuz."

Billy odaya baktı ve köşede bir kamera gördü. Yanına gitti ve onu çekip indirdi, kablolarını söktü.

"Bu hiç hoş değildi," dedi Bernie. Jordan kağıda bir şeyler karaladı:

Ben gidiyorum!

Cole hızla başını salladı ve şöyle yazdı:

Hayır. Aşağıda WiFi yok. Onu konuşturmaya devam etmelisin. Onu yayında tut. Sen de diğer herkesi çatıya çıkar.

Billy'nin gözleri bir an Jordan'ın kilerle buluştu, sonra bağırsa daha yüksek sesle söylenemeyecek bir yorumla elindeki silaha kayd - *senatör ayağa kalktı*. Zamanlayıcı sıfıra çok yaklaşırsa B planınız o olacak.

Cole AR-15'i Goldblatt'a verdi. Onunla Billy'ye güvenemezdi.

-Senatörü vurma ihtimali Jordan'ınki kadar yüksekti. Goldblatt'ın silahtan uzak durmasını bekliyordu ama onun yerine mermi yatağını ve şarjörü kontrol etti ve emniyeti kapatıp tekrar açtı. Herkesin kendisine baktığını fark edince şöyle dedi: "Yirmili yaşlarımda yedek kuvvetlerdeydim. Ayda en az bir kez poligona giderim."

Jordan hepsini izliyordu, ağzı hafifçe açıktı.

Gözleri hızla etrafta geziniyordu. Bu konuda emin olmadığı belliydi ve Cole onu ikna etmek için bir şeyler söylemek üzereydi ki Nick eğildi, kulaklığı sol kulağından çekip fısıldadı. Nick uzaklaştığında Cole onun gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı.

Kulaklıkları tekrar taktı ve mikrofonu dudaklarına götürdü. "Sen kazandın Bernie. Çatıya çıkıyoruz. Senatöre sıkı durmasını söyle."

O sırada bir bomba daha patladı.

Cole, zamanlayıcı beş dakika elli dokuz saniyeyi gösterirken televizyona baktı, sonra da koridora fırladı. Nick onun peşinden gitti -kaburgaları kırık olsun olmasın, kızını terk edecek değildi.

Cole

Cole'un sadece bir asansör anahtarı vardı ve anahtar olmadan asansörler artık çalışmıyordu.

Jordan ve diğerleri bunun yangından mı, Bernie'den mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değillerdi ve durup bunu düşünecek zamanları yoktu. Cole anahtarı almak zorundaydı; aşağı inmeleri, onun ve diğerlerinin yukarı çıkmalarından çok daha hızlı olmalıydı ve Nick'in kırık kaburgalarla onca basamağı inmesine imkân yoktu.

Jordan kendini felç olmuş halde buldu.

Varlığının her zerresi Cole ve Nick'in peşinden koşup kızına ulaşmak, kollarını o n a dolamak ve bir daha asla gitmesine izin vermemek istiyordu. Ama Cole'un haklı olduğunu da biliyordu; alt katlarda WiFi kapalı olduğu için kameralar ve Bernie'nin onları izlemek için kullandığı diğer her şey muhtemelen kapalıydı. Ne yaptıklarını bilmeyecekti ve muhtemelen Charlotte'u canlı çıkarmak için tek şansları buydu.

Tabii Senatör Moretti'yi vurmazsan.

Yapabileceğini biliyordu. Kızını kurtarmak için.

Jordan kafasındaki düşmanın ne zaman açıldığını emin değildi ama kızının altı dakikadan az zamanı kaldığını biliyordu.

Ona ateş etmesi, bu kararı vermeyi otuz dakika öncesine göre çok daha kolay hale getirdi. Bu bir soru bile değildi. Onu görürse öldürecekti.

Bernie de bombayı durduracak ve kızının gitmesine izin verecekti.

Yapacaktı, değil mi? Bombayı durdurup kızının gitmesine izin mi verecekti? Deli olduğu açık olsa da, yalan söylememiştir.

Ona bir karar vermesini söyledi. O da seçimini yaptı.

Senatörü öldürecekti.

Jordan bununla yaşamanın bir yolunu bulacaktı ve Charlotte yanında olursa bunu yapabileceğini biliyordu. Charlotte'u kaybederse artık yaşayamazdı, hiçbir şey olmazdı... Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Charlotte'u kaybetmeyecekti.

Bernie kulaklığında saçmalıyordu, tek kelimesini bile duymamıştı.

Jordan şaşkınlık içinde Goldblatt'ın komutayı ele alıp herkesi merdiven boşluğuna ve basamaklara doğru koşturmaya başlamasını izledi, saldırı tüfeği bir kayışla omzuna asılmıştı. "Sorumlu Özel Ajan" Allison Varney'nin yarı baygın bedeni iki çalışanının arasında sallanıyor, onlar onu taşıırken tek ayağının üzerinde zıplıyordu. Seçme şansı olsaydı, Jordan onu koridorda kan kaybindan ölmeye terk ederdi. Daha fazla mermi verilseydi, koridorda kan kaybindan ölmesini *sağlardı*. Silahı elinde tutmayı başarmıştı ve sadece iki mermisi kalmıştı, onları boşa harcayamazdı.

Jordan sonuncusunun merdiven boşluğunda gözden kayboluşunu izledi, televizyondaki zamanlayıcıya son bir kez baktı ve kendini onların peşinden gitmeye zorladı.

Merdiven boşluğunda duman kokusu alıyordu.

Çok fazla değil, sadece bir ipucu, ama oradaydı ve yangından otuz kattan fazla yukarıda olduğunu bilmek tüylerini yatıştırmaya yardımcı olmadı

ensesinde, içgüdüsel bir şey ona dışarı çıkmasını söylüyordu. "Bilmeniz gereken bir şey var, Bayan Briggs. Bu konuda

Senatör," dedi Bernie.

Burada kokusunu alabiliyorsan, Charlotte'un katında nasıldır?

Odaklan, Jordan.

Dikkatini dağıt. "O ne

Bernie?"

"Bugün senatörün Sentinellerle etkileşime geçtiği ilk gün değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, onların yerleşkesine gitti. Onlarla tanıştı." "Ne, yatıya kalmak gibi mi?"

"Bugün neden hayatında olduğumu sana söyledim. Senatör Moretti'nin neden bugün seninle birlikte yayında olması gerektiğini söyleyen oldu mu? Bahse girerim birileri bugün sizinle birlikte yayına çıkması için çok ısrarcı olmuştur."

Jordan diğerlerinin peşinden merdivenleri çıkarken, mikrofonu onların seslerini alması diye bir kat geride dururken, Goldblatt'ın bu sabah kendisini nasıl zorladığını hatırladı. İstese de istemese de senatörle röportaj yapması için nasıl ısrar etmişti. İstememişti; bunu açıkça belirtmişti. Tüm bunlar bir ömür önce olmuş gibi görünüyordu ama sadece birkaç saat geçmişti.

Bernie devam etti. "Onu azarladın ve o yayında kaldı. Onu tam bir aptal gibi gösterdiniz ve o da sırf yayında kalmak için buna katlandı. Bu size biraz garip gelmiyor mu? Azarlama kısmı değil - bunu konuklarınıza her zaman yapıyorsunuz - ama kalma kısmı? Kaç konuşunuz bu tür bir hakareten sonra çekip gitti? Ama o değil. Senatör Moretti değil. O kaldı. Her darbeyi aldı ve omuz silkti. Peki bombalar patlamaya başladığında ne yaptı? Tasarısını gündeme getirdi. Tasarısının günü nasıl kurtarabileceğini, tüm bunları nasıl önleyebileceğini."

Jordan 46. katın sahanlığında bir an durakladı. "Moretti'nin bir şekilde bu işin içinde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Dizlerine kadar bu işin içinde olduğunu söylüyorum. Planlama aşamasından bu sabah ilk taksi havaya uçana kadar, her patlamada zihinsel bir kontrol listesindeki kutuları işaretleyerek takip ediyordu."

Jordan geride kalmış ve tekrar hareket etmeye başlamıştı. "İmkânı yok." "Mümkün değil."

"Varsayımsal olarak, diyelim ki sana inandım. Nöbetçiler bunu neden kabul etsinler ki? Böyle bir yasa tasarısı hayatlarını çekilmez hale getirir. Kolluk kuvvetleri istedikleri zaman yerleşkelerine girebilir, arama izni gerekmez, istedikleri her şeyi arayabilirler. Bu, o grupların savunduğu her şeye aykırı."

"İşte tam da bu yüzden bunu kabul ettiler."

"Anlamıyorum."

"Hiç böyle bir yerde zaman geçirdiniz mi?"

Jordan 48. katın sahanlığını yuvarladı. "ABD'de, Hiçbir Yer'in ortasında, bir ellerinde silah tutan, diğer elleriyle Kool-Aid karıştıran bir grup delinin bulunduğu, duvarlarla çevrili bir yerleşke mi? Hayır. Bir ya da iki gün izin aldığımda ilk gideceğim yer değil."

"Kıvılcım arayan bir barut fıçısı gibiler. Bir kıvılcım *bekliyorlar*.

kıvılcım. Uyanık oldukları her anı savaşa hazırlanarak -malzeme toplayarak, eğitim yaparak, asker toplayarak- geçiren, ancak savaşın hiç gelmeyeceğini fark eden bir grup benzer düşünen birey düşünün. Kurucu üyelerinin yaşlanıp ölmelerini izliyorlar... bekliyorlar. Konuşmalar yapıyorlar, ateşleniyorlar, hazırlanıyorlar ve kendilerini sadece biraz daha beklerken buluyorlar. Hükümete karşı nefret vaazları veriyorlar, hükümetin elinin nasıl boğazlarında olduğunu, sıkıldığını anlatıyorlar ama hiçbir şey yapmıyorlar. Hiçbir şey yapmıyorlar çünkü ilk adımı atarlarsa, bir tür savaşı tetiklerlerse, halkın onları kötü adamlar olarak göreceğini biliyorlar. Ama eğer hükümet bir şeyleri başlatırsa... eğer hükümet kendi haklarını, her bireyin haklarını çiğnerse

vatandaş, bu onları savunmaya geçirir. Bu da onları haklı çıkarır."

"Yani diyorsunuz ki-"

"İlişkilerinin karşılıklı olarak faydalı olduğunu söylüyorum. Senatör Moretti'nin tasarısını bitiş çizgisine ulaştırmak için böyle bir güne ihtiyacı vardı ve Sentinel'ler bu tasarı geçerse, bir devlet kurumunun eninde sonunda aptalca bir şey yapacağını ve hazırlandıkları savaşı başlatmak için bir neden oluşturacağını biliyorlar. Sadece Gözcüler değil, ülkenin dört bir yanındaki diğer milislerin de katılacağından emin olabilirsiniz. Bugün New York'ta yaşananlar bir son değil, sadece bir başlangıç."

Cole

Asansörün kapıları on sekizinci katta açılırken Cole 9 mm'lik silahını hazırlamıştı. Nick köşede, kontrol panelinin yanında durmuş, hafifçe kamburlaşmış, sol kolunu göğsüne sarmış, hasarlı kaburgalarına bastırıyordu.

Nick sağ elinde bebek telsizini tutuyordu ama Bernie kablosuz bağlantıyı kestiğinden beri işe yaramadığı ortaya çıkmıştı. Her ne kadar 44. katta hâlâ sinyal alsalar da, asansör aşağı inmeye başladığı anda sinyal kaybolmuştu. Cole Charlotte'un karanlıkta tek başına kaldığını, hâlâ şarkı söylediğini ve artık tamamen yalnız olduğunun farkında olmadığını düşünmemeye çalıştı.

Kapı açıldığında, bir dalgalanma hareketsiz duran fayans zeminde çağladı, uzaktaki duvara yuvarlandı ve tekrar geri geldi. Su, koridordan asansörün metal eşiğine yuvarlandı ve çatlaktan kuyuya düştü. Görünürdeki tek hareket buydu. Fıskiyeler artık açık değildi. Havayı dumanlı bir sis kaplamıştı, şüphesiz bu duman aşağıdaki katlardan geliyordu. Tavana yakın bir yerde tek bir acil durum ışığı yanıp sönüyor, yanında da yanıp sönen kırmızı bir ışık yanıyordu. Asansör kapılarının karşısındaki duvara monte edilmiş altın renkli büyük bir tabelada şöyle yazıyordu: *Tierney, Lubbock ve Holton, Avukatlık Bürosu.*

Cole Nick'e baktı, bir parmağını dudaklarına götürdü ve yavaşça asansörden çıktı. Silahını hızla sola çevirdi ve

Ama fayans zeminde neredeyse yarım santimlik bir su birikintisi vardı, kırıldamadan durmadıkları ve suyun çökmesi için yeterince uzun süre beklemedikleri sürece yakınlarda birinin olmasına imkân yoktu.

Cole, Nick'e arkasından gelmesini işaret etti ve Charlotte'un talimatlarını hatırlayarak silahıyla sola döndü.

Koridoru yirmi kısa, çocuk boyu adım kadar takip etti, sonra sola döndü ve kendini kapalı bir ofis kapısıyla karşı karşıya buldu. Küçük metal bir isim levhası ofisin Avukat Gary Tierney'ye ait olduğunu gösteriyordu. Cole kilitli kapıyı denedi.

Silahının kabzasıyla kapının yanındaki yan panelin camını kırdı, sonra içeri uzanıp kilidi açtı.

Koridorların aksine ofiste fiske yoktu ama kapının altından ince, gri halıyı ıslatacak kadar su girmişti. Cole içeri adımını attığında her adımda halı ayakkabılarını emiyordu.

İnce bir çocuk sesi, "Orada biri mi var?" dedi.

Nick neredeyse iterek geçecekti ama Cole boştaki kolunu kaldırıp onu geri çekti. "Bernie odaya bubi tuzağı kurmuş olabilir. Arkamda kalın."

Sanki ne kadar az zamanları kaldığını hatırlatmak istercesine aşağıdan bir patlama sesi daha geldi. Patlamayla birlikte tüm zemin sarsıldı ve Cole kendini ayakta kalabilmek için kapı çerçevesine uzanırken buldu. Ofisin karşı tarafındaki bir masanın üzerinde kalemlerle dolu bir bardaklık devrildi ve bir tablo duvardan düşerek yere çarptı. Binanın buna daha fazla dayanamayacağı kesindi.

Patlamayla birlikte Charlotte irkildi, kendini toparladı ve "Kim var orada?" diye sordu.

"Charlotte, ben baban," dedi Nick Cole'un arkasından ve tekrar yaklaşmaya çalıştı ama Cole onu engelledi. "Sıkı dur. Kapının hemen dışındayız."

"Zamanlayıcı üç dakika kırk sekiz saniye diyor, baba!"

"Bu kadar zaman yeter, tatlım. Sadece içeri girmenin güvenli olduğundan emin olmak istiyoruz."

Cole'un sırtını itti, onu ofisin derinliklerine doğru itmeye çalıştı ama Cole yerinden kıpırdamadı. Onun yerine işaret etti.

Dolap kapısı sol taraftaydı ve önünde bir sandalye duruyordu. Sandalyenin üzerinde, dikenli bir telle sarılmış, pembe kulakları ve burnu olan beyaz bir tavşan vardı. Oyuncak, boncuk gibi siyah gözleriyle onlara bakıyor gibiydi. Kürkü tozla keçeleşmişti ve sert görünüyordu.

Temkinli bir şekilde yaklaşan Cole daha iyi baktı. Çürük kokuyordu. Nick arkasından, "Kablo falan göremiyorum," dedi.

Cole çömelip altını görmeye çalışarak, "İçine bir şey yerleştirmiş olabilir, ya da belki bir tür basınç anahtarı," diye cevap verdi.

Nick sabırsızca, "Bunun için vaktimiz yok," diye karşılık verdi. "Biz onu dışarı çıkarmalıyız."

"Baba? Orada neler oluyor? Korkmamam gerektiğini biliyorum ama gerçekten korkuyorum."

"Korkman normal. Ben de korkuyorum." "Şu anda korkuyor musun?"

"Evet."

Charlotte bir an sessiz kaldı. "Bu hiç iyi değil. Yetişkin olan sensin. Kendine güven duyman gerekir."

"Ha ha."

Doldurulmuş hayvan bir şekilde patlayacak şekilde ayarlanmışsa bile Cole nasıl olduğunu göremiyordu. Hiçbir şey görünmüyordu. Parmağıyla onu dürttü.

Bina bir başka patlamayla sarsıldı.

Cole geriye düştü, eliyle düşüşünü engellemeye çalıştı ve nemli halıda kaydı. Charlotte inledi.

Nick kapının iki yanına tutunmuş ve ayakta kalmayı başarmıştı. "Sanki tam altımızdaymış gibi geldi."

Bu on beşinci kattı. Üç kat aşağıda, üç dakika kalmıştı.

"Baba?"

Nick'in canına tak etmişti. Cole daha ayağa kalkamadan yanına koştu, sandalyeyi ve pelüş hayvanı bir kenara fırlattı ve dolabın kapısını çekerek açtı.

Tavşan uzak köşeye yuvarlandı ve durdu. Sandalye masanın kenarına çarparak kırıldı.

Cole başka bir patlama bekledi ama hiçbiri olmadı.

Dolabın içinden Charlotte başını kaldırıp ikisine de baktı, yüzü şaşkınlıkla doluydu. Yanakları kızarmış ve gözyaşlarıyla dolmuştu. Babasının yüzündeki morlukları ve şişmiş gözünü gördüğünde ağzı açık kaldı. "Oh, kazanmadınız, değil mi..."

Bu bir sorudan çok bir açıklama gibi geldi. Nick gülümsemeye çalıştı. "Burada seninleyim. Elbette ben kazandım."

Charlotte, Bernie'nin adamlarının Nick ve diğerleri üzerinde kullandıkları plastik bağlarla bir ofis sandalyesine bağlanmıştı; bilekleri sandalyenin kollarına bağlıydı, bacakları koltuğun altında bükülmüş ve tekerleklerin üzerindeki orta çubuğa sabitlenmişti. Siyah bir kumaş başlık yanında yerde duruyordu.

Bomba dolabın karşı duvarındaydı. Zamanlayıcıda iki dakika yirmi dört saniye yazıyordu. Cole Nick'e, "Fermuarları kesecek bir şey bul," dedi.

İkinci bombayı fark etmeden önce adamın dolaptan çıkmasını istedi, bu bomba Charlotte'un beline sarılmış, çelik bir kabloyla yerinde tutulmuş ve ağır gümüş bir asma kilitle sandalyenin arkasına bağlanmıştı.

Ürdün

Jordan merdivenleri çıkmaya devam etti. "Bernie, senatör şu anda nerede?"

"Yakın. Çok yakın."

Parmakları silahın karşısında kıpırdadı.

"Onu vurduğunda, kafasına nişan al. Sadece iki dakikan kaldı ve anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirebilmen için ölmüş olması gerekiyor. Charlotte'un sırf sen onu yanlışlıkla vurdun diye öldüğünü görmek istemem. Oyunun bu aşamasında kimsenin teknik detaylara değer verdiğini sanmıyorum."

Siktir et onu. Cole ve Nick onu bulacaktır. Muhtemelen çoktan bulmuşlardır. Charlotte'a bir şey olmaz. Charlotte iyi. Hepsi iyi olacak.

İleride, bir çığlık merdiven boşluğunu yırttı. Bernie,

"Kulağa pek iyi gelmiyor," dedi.

Bir an sonra Billy, yüzü beyaz ve yeşilin garip bir tonuna bürünmüş bir halde 50. kattan merdivenlerden aşağıya koşarak indi. "Yukarıda, sahanlıkta iki ölü insan var. Görünüşe göre onlar orada dururken biri kapıyı diğer taraftan patlatmış."

"Bizimkilerden ikisi mi?" Jordan sordu.

"*Benim adamlarımdan* ikisi," diye cevap verdi Bernie Billy'den önce. "Şey, Sentinel'in iki adamı. Bu Dedektif Cole'un işiydi. Sanırım o

bana bir iyilik yaptı; uğraşmam gereken iki kişi eksildi. Kulağa çok dağınık geliyor. Eminim kokuyordur da. Bu tür kokular giysilerinize siner ve bir türlü çıkmaz. En iyisi onları atmak."

Billy kararlı bir şekilde döndü ve merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Jordan da onu takip etti.

Kendini hazırlamaya çalıştı ama koku onu çarptı. Sonra onu gördü ve kahvaltısı boğazına kaçtı. Zorlukla da olsa geri yuttu.

"Sana söylemiştim," dedi Bernie. "Bomba ölmek için korkunç bir yol. İnsan vücuduna yaptığı müstehcen şeyler. Böyle şeyler söz konusu olduğunda gerçekten kırılırsınız. İçi su ve bağırsak dolu balonlar."

Billy Jordan'ı kolundan tutup sabit tuttu. Jordan ile sahanlığın duvarına yaslanmış iki adamdan geriye kalanlar arasına girdi. "Bakmamaya çalış; ben sana rehberlik edeceğim. Sadece önüne bak." Jordan centilmenlikten pek hoşlanmazdı ama bu kez hayır demedi. Gözlerini ileriye dikti ve Billy'yle birlikte karşı duvara sarıldılar. 50. katın metal kapısının çarpık kalıntılarından geçtiler, beton basamaklarda ve duvarlarda zihninin tanımlamasına izin vermediği birkaç eşya yığınının etrafından dolaştılar ve onları çatıya çıkaracak son iki kat merdivene doğru ilerlediler. En üstteki kapı açıktı ve serin bir rüzgâr teninde gezinerek havadaki ağır kokuyu maskeleyemeye yardımcı oldu. Bunun için minnettardı. Sabah ışığı yukarıdan aşağıya süzülüyordu ve bu ışıkla ilgili bir şey ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Bu yakında her şey bitecekti.

Jordan ve Billy çatıya çıktıklarında bunun bir yanılsama olduğunu fark etti.

Yukarıda gün ışığını görebiliyorken, binanın yan taraflarına doğru baktığında, siyah bir duman duvarıyla karşılaştı, kalın bir canlı şey, nefes alıyor, dalgalanıyor, aşağıdaki tüm yanan katlardan dış duvarlara doğru sürünüyor, sanki yukarıda biri onları ağır kordonlarla kaldırmış gibi gökyüzüne doğru sürükleniyordu, izole eden bir perde

onları dünyanın geri kalanından ayırıyordu. Havada kuru bir sıcaklık vardı, islekeleri etrafa yayılıyordu ve Jordan burada öleceğini anlamıştı.

Bir patlama daha oldu ve aşağıdan gelen bir gümbürtü yapıya doğru yükselirken orada öylece durdu. Diğerleri çılgık atarken, çatı ayaklarının altında sallanırken orada öylece durdu. Tüm gözler onun, patronlarının, liderlerinin, kendilerini kurtarması için ona bakan tüm bu insanların üzerine düşmeye başladığında orada durdu. Onlar da onun yanında öleceklerdi.

Bernie ona "İki dakikadan az zamanınız var Bayan Briggs," dedi.

"Ne yapacaksınız?"

"Senatörü vurursam bombalar duracak mı?"

Bunu söylerken Billy onun kolunu bıraktı. Onun protesto için bir şey söylemesini bekliyordu ama söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

"Senatörü vurursan her şey durur." "Nerede o?"

Jordan çatıya, bütün yüzlere baktı ama onu göremedi. Burada olmalıydı. Gidecek başka bir yer yoktu. Aşağıdaki katlardan birinde saklanmış olabileceğini düşündü ama o katlar ölüm tuzağıydı. Daha fazla bomba, bina içindeki duman, binanın yapısal bütünlüğü. Bir de Bernie vardı. Bernie onu vurmasını istiyordu. Tüm bu olanları, adamın bir köşeye sinip saklanmasına izin vermeyecek kadar yakından izliyordu. Senatörün onun görüş alanında olmasını istiyordu. Bernie onu buraya getirmenin bir yolunu bulacaktı, tıpkı onları getirdiği gibi. Artık bu çatıya özgür iradeleriyle geldikleri gibi bir yanılsama içinde değildi. Tam olarak Bernie'nin olmasını istediği yerde duruyordu.

Varney'i yukarı taşıyan her kimse onu yerde, batı duvarına yaslanmış halde bırakmıştı. Cansız gözleri çatıdan dışarı bakıyordu. Jordan onun ne zaman öldüğünü bilmiyordu ama belli ki ölmüştü.

Jules Goldblatt birkaç havalandırma ünitesinin arkasından elinde iki beyaz bohça tutan ve sırtına dayadığı saldırı tüfeğiyle koşarak çıktı. "Paraşütleri bulduk. Kutular dolusu. Muhasebeden Ruban dedektifin haklı olduğunu söyledi - bunlara SOS paraşütleri deniyor, acil bir durumda bunun gibi yüksek binalardan kaçmak için tasarlanmışlar. Talimat kartına göre, yüz fitin altında otomatik olarak açılıyorlar. Atlamış. Nereye indiğini ya da inip inmediğini bilmiyorum, dumandan göremiyorum ama binadan çıktı, o kadarını gördüm. Hepimiz gidiyoruz. Bunlar senin için-"

Paraşütlerden birini Billy'ye uzattı ve ikincisini Jordan'a vermeye çalıştı ama Jordan paraşütü almak için hiçbir çaba göstermedi. Bunun yerine Goldblatt'a, "Senatör nerede?" diye sordu.

"Orada." Billy kuzeybatı köşesini, büyük plastik kasaların üzerinde duran ve Goldblatt'ın elindekine benzer paraşütler dağıtan bir düzine kadar insanın oluşturduğu kümeyi gösteriyordu.

Senatör son tokaları da bağlıyordu.

"Hayır!..." Jordan silahını kaldırdı, ayakları tökezleyerek koşmaya başladı. "Atlamasına izin vermeyin!"

Bunu özellikle kimseye söylemedi ve silah onlara doğrultulunca herkes Jordan'ın menzilinden çıkarak senatörden uzaklaşmaya başladı. "Atlamasına izin vermeyin, lanet olsun!" Bir el ateş etti ve mermi senatörün birkaç metre solundaki beton güvenlik duvarını parçaladı.

Jordan çok
uzaktaydı. Kaçtı.

Senatör Moretti iki elini kaldırdı ve körlemesine geri geri gitmeye başladı.

"Bunu yapmak istemezsin, Jordan!"

Sadece bir atış kalmıştı.

Koşarken gözlerini kıstı ve senatörün göğsünü kendi alanında hizaladı. Bernie kafasına ateş etmesini söylemişti ama onu asla vuramayacağını biliyordu.

Bu mesafeden bunu denerse. Göğsünün ortasına, en büyük kütleye nişan aldı.

Senatörün bacaklarının arkası çatı duvarına çarptı, arkasında duman ve yükselen kurumdan başka bir şey yoktu. Başını sallayarak arkasına uzandı ve ellerini kullanarak kendini duvara doğru kaldırdı. Ayağa kalkmak için çabaladı, çıkıntıda tehlikeli bir şekilde dengelendi. Ellerini tekrar havaya kaldırdı, aralarında kenara doğru ilerledi.

Jordan, artık çok yakındı, tetiği çekti. Son atışı namluyu terk etti.

Cole

"Bu bir bomba değil. Beni sandalyeye bağlayan adam bomba *olmadığını* söyledi. Onu anneme vermem gerekiyor," diye ısrar etti Charlotte, Cole kucağındaki gümüş kutuyu incelerken.

Çelik kablo beline, sandalyenin tabanına, kollarına dolanmış ve sandalyenin arkasına, metal kutunun her iki yanına kaynaklanmış ağır tokalara geçirilmiş bir asma kilitle tutturulmuştu. Anahtar olmadan kabloyu kesmek zorunda kalacaklardı.

Charlotte'un sağ bileği plastik bağlardan çekip **çıkarmaya** çalıştığı yerden kanıyordu. Ona da yakından baktı. Yüzeyseldi ama acımış olmalıydı. Yine de iyi saklamıştı. Adamın gözlerinin içine baktı, sanki acının kendisine bakıyormuş gibi. O anda Cole onu bir yetişkin olarak gördü. Olacağı kadın olarak.

Onu bu durumdan kurtarmak zorundaydı.

Nick elinde bir makasla döndü ve fermuarları çekmeye başladı, metal kutuyu ilk kez gördüğünde parmakları hızla hareket ediyordu. "Bu da ne böyle?"

"Dur," dedi Cole ona.

"Neden?" Nick durmadı. Charlotte'un sol bileğindeki bağları çözdü, sonra ayak bileklerinden başladı.

"Bu kablo o da dahil her şeyin etrafına dolanmış. Anahtar olmadan onu çıkaramayız. Yani tüm o bağları kesseniz bile, yine de sandalyede sıkışıp kalacak."

Nick onu sadece yarım yamalak duyuyor gibiydi; hararetle çalışıyordu. Cevap vermedi. Bunun yerine makasın ucunu kutunun kaynak yerlerinden birine, yan tarafla toka arasına sokmaya çalıştı. Ucunu içeri soktu ama ileri doğru ittiğinde makas kırıldı. "Siktir!" diye bağırdı.

Bu patlama öksürmesine neden oldu ve Charlotte'un gömleğinde kırmızı tükürük damlaları belirdi.

Hırıltılı nefes alıyordu ama Cole bir şey söylememişti. Ama şimdi söyledi. "Sadece kaburgaların değil, değil mi? Seni ne kadar kötü dövdüler?"

Nick önce Cole'a, sonra kızına baktı ve dudaklarını koluna sildi. "Fark etmez." Dolabın içine iyice sokuldu ve Charlotte'un sandalyesinin arkasına baktı. "Sandalyeye kabloyla bağlı ama sandalyeyi dolapta tutan bir şey göremiyorum. Onu dışarı çıkarabiliriz."

Dolabın karşı tarafında, zamanlayıcı bir dakika, bir saniye ve bir dakika olarak ilerledi ve başka bir patlamanın derin gürültüsü binayı sarsarken her şey sarsıldı. Bu seferki açıkça sadece bir kat altlarındaydı. Birkaç tavan döşemesi yukarıdan kırıldı ve ofis katına düştü. Pencerelerden biri patladı ve duman dolu bir hava akımı odayı karanlık ve gri bir renge boğdu.

Cole'un gözleri asidik sıcaklığın etkisiyle sulanmaya başladı. Karşısındaki Nick tekrar öksürme isteğiyle savaştı. Charlotte sandalyede kıpırdamadan oturuyor, gözlerini zamanlayıcıya dikmiş, iki elini de kucağındaki kutuya dayamıştı.

Cole onu hareket ettirmek istemiyordu. Eğer kutuda bir bomba varsa, ya Charlotte'u bu dolaptan çıkardıklarında ya da onu bombayı etkisiz hale getirebilecek birine götürmeden önce başka bir noktada patlayacağı kesindi. Bu, Bernie'nin kolaylıkla kurtulabileceği bir şey olabilirdi - eğer Charlotte'u, Cole'u vurmadan önce annesine geri götürebilirlerse.

Senatör, bir uzaktan kumanda çıkarıp içinde ne varsa patlatabilirdi. Hatta yükseklik ya da konuma göre tetiklenebilir ve Charlotte binadan ayrılırken otomatik olarak patlayabilirdi. Bir bombayı patlatmanın milyonlarca yolu vardı. Yine de kesin olan bir şey vardı: Bu dolapta kalırlarsa, diğerinden bir dakikadan kısa bir süre içinde ölmüş olacaktı. Başka seçenekleri yoktu.

Charlotte kutuya bakarak, "Bu bir bomba değil," diye tekrar ısrar etti.

Cole ayağa kalktı ve Nick'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Arkalarında duran bombaya dönüp bakmadan Charlotte'u dolaptan, ofisten ve koridordan geçirerek asansöre götürdüler.

Arabanın içine girdiklerinde Nick öksürdü, bir eli kaburgalarının üzerindeydi, acıyı hafifletmek için eğilmişti. Cole'un son seferinde duymadığı bir ıslaklık vardı öksürükte ve Nick elinin tersiyle ağzını kapatıp dudaklarını tekrar silmesine rağmen dişlerinden birinin üzerindeki bir parça kanı gözden kaçırmıştı.

Cole 50. katın düğmesine bastı ama hiçbir şey olmadı.

Anahtarı önce kapalı konuma, sonra tekrar acil duruma çevirdi ve düğmeye tekrar bastı.

Hiçbir şey olmadı.

Nick, "Başka bir katı dene," diye önerdi.

Cole'u beklemedi. Uzanıp 44, 46 ve 48 numaralı düğmelere bastı.

Önce hiçbir şey olmadı. Sonra kapılar hantalca kapandı ve yükselmeye başladılar.

"Bir tür arıza olmalı-"

Nick'in sözleri 18. kattaki bombanın patlamasıyla kesildi.

Basınç, ağır bir sarsıntıyla asansörün alt kısmına çarptı.

Araba yukarı fırladı.

Işıklar yanıp söndü ve sert bir şekilde durdular.

Ürdün

Kurşun ıskaladı.

Senatörün sağına doğru gitti.

Ona ulaşmıştı ve Jordan tüm gücüyle onu yakaladı ve paraşütünü açamadan onu çıkıntıdan geri çekti.

"Onu ben vurdum!" Jordan senatorün korkmuş yüzüne bakarak mikrofonuna bağırdı. "O öldü!"

Sözleri, 18'deki patlamanın binanın tepesine tırmanıp daha fazla camı parçaladığı, çatıyı salladığı ve neredeyse onu ayağa düşürdüğü sırada geldi.

"HAYIR! HAYIR! HAYIR! HAYIR! Lanet olsun Bernie, onu ben vurdum!" Cevap vermedi.

"O öldü, Bernie!"

"Hayır, Bayan Briggs. Ölmedi. Korkarım başarısız oldunuz. Kızınız öldü. Ne olursa olsun, üzgünüm."

Jordan başını sallıyordu. "Hayır, değil. Biliyorum. Bunu hissederdim."

"Bence hissediyorsun. Kalbindeki o boşluğu. İçindeki batan boşluğu. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Senatör yaşıyor.

Bu yüzden Charlotte öldü."

Jordan çatının kenarına doğru eğildi, ellerini çıkıntıya bastırdı. Yoğun dumanla karşılaştı.

son patlamayla yeniden sarsıldı.

18'de.

Charlotte'un katında.

Senatör onun ayaklarının dibinde yerde yatarken elindeki boş silaha baktı, inledi ve yan yatarak ondan uzaklaştı.

"Sırada ne olduğunu biliyorum," dedi Bernie. "'Ya olursa' oyununu oynayacaksın. Ya biz hâlâ stüdyodayken onu vurduysam. Ya o hâlâ kanepedeyken ben de ona ateş etseydim. Ya kaçmasına izin vermeseydim... verdiğini biliyorsun, değil mi? Onu bağlayabilirdin. Silahı üzerinde tutabilirdin. Onu yakınında tutabilirdin. Ama yapmadın. Kaçmasına izin verdin. Sanırım bu bilinçaltının sana bir tür çıkış yolu göstermeye çalışmasıydı. Zihninin sana bir bahane sundu, böylece başka bir ölümle yaşamak zorunda kalmayacaktın. Ne işe yaradı ki? Bu hala senin hatan. Bunu milyonlarca farklı şekilde açıklayabilirsin ama sonuçta o pisliğin yaşamasına izin verdin, kızını onun için feda ettin."

"Hayır."

"Sence son düşünceleri ne kadar yalnız olduğuyla mı ilgiliydi? Karanlıkta otururken, bir sandalyeye bağlıyken, annesinin sevgisini ölçen bir sayaç gibi yanındaki sayıların azalmasını izlerken? Hangi noktada kimsenin onun için gelmeyeceğini anladı? Acaba o son saniyelerde seni düşündü mü? Senin gözünde nasıl ikinci olduğunu, kariyerinin hep birkaç adım gerisinde kaldığını."

"Bu doğru değil."

"Elbette doğru. Sadece bugüne bakın," dedi Bernie. "O ilk bombalar patladı ve sen ona verdiğin küçük teselliye canlı yayında yaptın. Sonra onu başkasının üzerine attın ve yayına geri döndün. Bugün seninle konuşmaya başladığımızda, birbirimizi tanımaya başladığımızda, onu bir odaya kilitledin, onu saçlarından uzaklaştırdın."

"Bu saçmalık."

"Binada olduğumu öğrendikten sonra bile onu Bayan Varney ve arkadaşlarıyla birlikte gönderme fırsatını kaçırmadın. İstedigin son şey, tüm bunlar olurken bir çocukla uğraşmaktı. Charlotte senin için bir dikendi."

Jordan'ın gözleri yaşlarla doldu. Hıçkırıklarını zorla bastırmaya çalıştı. "FBI'dan olduklarını söylediler! Onu güvenli bir yere götürmeleri gerekiyordu! Onu korumaya çalışıyordum!"

"Kızının tek istediği bir sarılmaydı. Annesinin ona sarılmasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedi. Başka bir şey istemedi. Bunun yerine onu ittiniz. O son anı düşünün Bayan Briggs, onu teslim ettiğiniz ve stüdyonuzdan çıkardıkları anı, Charlotte'un yüzündeki ifadeyi düşünün. Zoraki bir güven maskesi takmış, size ne kadar güçlü olduğunu göstermeye çalışmıştı ama aslında tek istediği annesiydi. Senin de tek istediğin ondan kurtulup bana, seyircilerine, şovuna, yani ondan çok daha önemli olduğunu düşündüğün şeylere geri dönebilmektir. Yani başındaki bomba sıfıra doğru ilerlerken aklından geçen düşünceler bunlardı. Orada otururken ve tek başına ölürken."

Jordan'ın dizleri artık çalışmak istemiyordu. Bacakları sanki altından kayıp gidecekmiş gibi hissediyordu ve kendini güvenlik duvarının  ı k ı n t ı s ı n a yaslanmış, etrafından siyah dumanlar yükselirken buldu. İis ve kir sıcak havada yoğunlaşıyor, her nefeste ciğerlerini dolduruyordu. Vücudu onu dışarı atmak, öksürerek geri çıkarmak için mücadele ederken, zihni nefes almaktan, hepsini içine çekmekten, onu içten dışıa boğmasına izin vermekten ve tüm bunlara bir son vermekten başka bir şey istemiyordu.

Bir başka patlama binayı sarstı.

19. kat. Charlotte'un bulunduğu yerin bir üstü.

Artık yoktu.

Pusun ve artan dumanın arasından Jules Goldblatt ve stajyerlerinden birinin diğerlerinin paraşütlere binmesine yardım etmesini izledi. Onların şu anda yaslandığı çıkıntının üzerine çıkmalarını ve tereddütle kenardan atlayarak gözden kaybolmalarını izledi.

senatör vardı. Birer birer, onlar da gittiler. Hepsi gidiyor, onu terk ediyordu.

"Sizi umursamıyorlar Bayan Briggs. Tek bir tanesi bile. Yıllar boyunca onlara bir gelir sağlamış olabilirsiniz ama asla saygılarını, sevgilerini, dostluklarını kazanamadınız. En iyi ihtimalle, size tahammül ettiler. Size bir paraşüt bile teklif eden tek kişi Jules Goldblatt'tı, muhtemelen hepsinden daha kötü davrandığınız adamdı ve muhtemelen bunu size bir insan olarak yardım etme ihtiyacından çok bir zorunluluk duygusuyla yaptı. Diğerleri gibi o da seni umursamıyor."

"Bizi hâlâ nasıl izliyorsun?"

Jordan kalan birkaç yüze baktı ve gözleri Billy'ye takıldı. Elinde iki paraşütle ondan bir metre kadar uzaktaydı. Yüzü ona dönüktü, ifadesi okunamıyordu. Bernie konuşurken dudaklarının kıpırdadığını, son bir numara yaptığını görmeyi bekliyordu ama olmadı. Bernie tekrar konuştuğunda Billy ona bir adım daha yaklaşarak paraşütlerden birini uzattı.

Bernie, "Güvenini hak eden tek kişi o olabilir, Ama yine de ona bir yabancı gibi bakıyorsun. O kadar benmerkezcisin ki, hiç kimsenin baloncuğuna girmesine izin vermiyorsun; ne eski kocanın, ne çocuğunun, ne de hepsinden daha uzun süredir yanında olan Billy'nin."

Suçluluk duygusu içinde kabardı, göğsündeki balon patlamakla tehdit ediyordu, çünkü adamın haklı olduğunu biliyordu. Onları kol mesafesinde tutmuştu. Sadece Billy ve ekibine değil, kocasına ve kızına da. Kariyerine çok fazla odaklanmıştı. Charlotte'u terk ettiği kadar yalnızdı. O-

"Kızınız bir dolapta tek başına ölürken yardım etmeyi seçtiğiniz insanlar bunlar. Sen ölmüş olsan gözlerini kırpmayacak insanlar."

"Charlotte ölmedi. Ben bilirdim," dedi Jordan tekrar, bu sözlerin onu mu yoksa kendisini mi ikna etmek için söylendiğinden emin değildi.

"Jordie? Sana ne diyor?" Billy paraşütlerden birini uzattı. "Bunlardan birini al ve çıkıntıdan geri çekil. Giymene yardım edeceğim. Beni korkutuyorsun."

"Charlotte'un Dedektif Cole ve eski kocan onun için geri döndüğü için öldüğünü düşünmüyorsun. Kendini o ince iplik parçasıyla, o zayıf inançla asmak istiyorsun çünkü gerçeğı kabul etmekten daha iyi, kontrol bende, sende değıl. Olası her sonuç için hazırlandım. Eğer bomba patlamadan önce bir şekilde ona ulaşmayı başarırlarsa, eğer geri dönüyorlarsa, onun çatıya ulaşmasına izin vermeyeceğim. Kalan katları havaya uçuracağım. Hepsini öldüreceğim."

Bir dakika daha geçti ve bina yeniden sarsıldı. Şimdi 20. katta.

"Ya..." Jordan kendi sesini duydu. "Ya, ne?"

"Ya *sana* bir seçenek sunsaydım."

Bernie'nin sesi daha da alçalmayı başardı. "Aklında ne var?"

Jordan geriye kalan tek seçeneğın, verebileceğı tek şeyin bu olduğunu biliyordu. Tekrar yukarı baktı. Gözleri Billy'ninkileri buldu. Hâlâ orada duruyordu, paraşütü açıktı, paraşütü elindeydi. Sessizce ona *özür diledi*.

Bernie'ye, "Benim hayatıma karşılık onlarınki. Siz onların yaşamasına izin verin, ben de bu çıkıntıya tırmanıp atlayayım."

Cole

Cole ve Nick asansörün kapılarını açmayı başarmadan önce üç bomba daha patladı ve Charlotte kucağındaki metal kutuyla oturduğu sandalyeden onları izledi. Bombalar, aşağıdaki yangınlar ya da Bernie'nin başka bir eylemi nedeniyle asansörün elektriği tamamen kesilmişti. Bulundukları kattaki elektrik de öyle. Acil durum elektriği de yoktu. Tamamen karanlıktaydılar.

Cole telefonunu çıkardı ve el fenerini açtı. "45. kattayız."

"Bu düşündüğümden daha yüksek."

Nick tekrar öksürdü ve beraberinde gelen ıslaklık birkaç dakika öncesine göre daha kötüydü.

"Kaburgaların ne kadar kötü?" Cole ona sordu. "Ciğerlerinden birini delmediklerinden emin misin? İyi nefes alabiliyor musun?"

"Fark etmez. İlerlemeye devam etmeliyiz."

Asansör zeminden yaklaşık iki metre yukarıda durmuştu. Cole kendini dışarı attı, ayaklarını yere bastı ve bir bomba daha patladı. Saatine baktı ve kafasında hesap yaptı. "Sanırım bu 22. kattı."

Yangın söndürme sistemleri çalışmadığı için hava dumanla kaplıydı. Yirmi kat yukarıda bile zar zor nefes alınabiliyordu. Yangının ve ısının aşağıdaki yapıya ne yaptığını hayal bile edemiyordu. İkiz Kuleler yıkıldıktan sonra bina yönetmeliklerinde pek çok değişiklik yapılmıştı ama Cole bu binanın çok daha önce inşa edildiğinden oldukça emindi. Şehrin bu bölgesindeki yüksek binaların çoğu altmışlı yıllarda, orijinal Dünya Ticaret Merkezi yükselmeden önce inşa edilmişti. Yirmi iki katı yanan ve daha da yanacak olan binanın düşüp düşmeyeceği değil, *ne zaman* düşeceği önemliydi.

Cole telefonunu yere koyup koridoru loş bir ışıkla aydınlattıktan sonra asansöre uzandı. "Onu bana doğru kaydırabilir misin?"

Nick başıyla onayladı ve Charlotte'u yavaşça kenara doğru yuvarladı. Cole koltuğu tutup aşağı doğru kaldırırken o da sandalyenin arkasını tutarak sabit kalmasını sağladı. Charlotte'un yetmiş ya da seksen kilo civarında olduğunu ve sandalyenin de en az otuz kilo olduğunu tahmin etti. Kızını aşağı indirirken Nick'in yüzündeki gerginliği dikkatle izledi.

Nick, Cole'un aklından neler geçtiğini biliyor olmalıydı, çünkü hemen, "İyi olacağım," diye ısrar etti.

Cole 45. katta olduklarını düşünüyordu. Çatıdan beş kat yüksekteydiler ve asansör olmadığı için Charlotte'u sandalyede on basamak yukarı taşımaları gerekecekti; bu da iki sağlıklı adam için zor bir işti.

Nick asansörden inmeden önce tekrar, "Bunu başaracağız," dedi.

Ne demek istediğini kanıtlamak için Cole'un telefonunu aldı ve Charlotte'a uzattı. "Işıktan sen sorumlusun." Onu koridorun sonundaki merdiven boşluğuna doğru götürmeye başladı.

Nick kapıyı açtığında siyah bir duman püskürdü ve koridoru doldurdu, sıcak ve kuruydu. Başını dumandan yana çevirdi. Tekrar Cole'a baktı, endişeli bakışları söylenmesi gereken her şeyi söylüyordu. Başka seçenekleri yoktu.

Charlotte'un sandalyesini eşiğin üzerinden itti ve iki adam da kendilerini konumlandırmış, kaldırmaya hazırlanıyordu ki bir sonraki bomba patladı.

Yukarıdan aşağıya toz, sıva ve beton parçaları düştü.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu diğerlerinden daha mı hızlı patladı?" Nick sordu.

Cole saatine baktı. "Haklısın; sadece otuz saniye sürdü. Hızlanıyor."

"Ayağa kalk," dedi Nick. "Arkayı ben alırım."

Merdiven boşluğu ikisinin de yanlamasına yürüyebileceği kadar geniş değildi, bu yüzden Nick geriye doğru gitti ve Cole ağırlığın büyük kısmını aşağıya verdi. Nick yer değiştirmek istemeden önce 46. kata ulaşmışlardı. 47. katta durup dinlenmek zorunda kaldı.

Cole aşağıda patlayan bombaların sayısını unutmuştu ama hızla yer kazandıklarını hissedebiliyordu. Hava dumanla yoğunlaşmış, el fenerinin yarattığı ışık balonu hızla küçülmüştü. Her nefes alışında ciğerleri onunla savaşıyor ve kirli havayı dışarı atmaya çalışıyordu.

Charlotte alışılmadık bir şekilde sessizleşmişti. Dumanı engellemek için gömleğinin yakasını ağzına kadar çekmişti ama bu pek işe yaramıyordu.

Nick sıkılmış dişlerinin arasından, öksürüğünü bastırarak, "Devam et," diye mırıldandı. Vücudunun iradesinden çok önce pes edeceği belliydi.

Ürdün

"Atlayacağım," diye tekrarladı Jordan.

"Ne yapacaksın?" Billy bir adım daha yaklaşarak onu yakalamaya çalıştı. "Ona geride durmasını söyle," diye ısrar etti Bernie.

Jordan elini uzattı. "Yapma Billy. Daha fazla yaklaşma." Billy dondu kaldı.

"Seni durdurmaya çalışırsa, katların geri kalanını havaya uçururum." "Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Onların hayatına karşılık seninki mi?"

"Evet," dediğini duydu. "Tamam."

Bernie'nin neyi kabul ettiğini hemen Billy'ye anlattı.

Billy bembeyaz kesildi. "Bunu yapamazsın. Ya yalan söylüyorsa?"

"Ya söylemiyorsa?"

Bernie kulaklıkla, "Size söz veriyorum Bayan Briggs.

Sağ salim çıkacaklar. Bunu sağlayacağım."

Jordan'ın kalbi çırpındı. "Demek hâlâ hayatta! Şimdi nerede?" Bernie cevap vermedi.

"Bernie, bu iki yönlü bir yol. Sana güvenmemi, inanmamı istiyorsan, kızımın hâlâ hayatta olduğuna dair bana kanıt sunmalısın."

Bir patlama daha.

Çalışanlarının sonuncusu, binadaki son insanlar da yan tarafa uçtu ve geriye sadece Jules Goldblatt, Billy ve kendisi kaldı. Goldblatt yanına geldi ve Billy'nin ayaklarının dibinde duran iki paraşütü başıyla işaret etti. Onunki çoktan açılmıştı. "Bu sonuncusu."

Bernie bir sonraki bomba patlamadan bir an önce "Bum," dedi.

"Bu yeterli değil," dedi Jordan herkesten çok kendi kendine.

Goldblatt kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kesinlikle yeterli," diye yanıtladı Bernie. "Eğer atlarsan."

"Ne diyor bu?" Billy sordu.

"Çıkıntıya çıkmanız gerekiyor Bayan Briggs."

"Üç paraşüte daha ihtiyacımız var, iki değil. Nick, Cole ve Charlotte hâlâ hayatta... merdivenlerde bir yerde," dedi Jordan Billy'ye. "Bernie eğer ben atlarsam onların buraya sağ salim çıkmalarını sağlayacağını söyledi. Onlara yetecek kadar var, hepimize değil... Bir tanesine ihtiyacım yok."

"Atlamayacaksın," dedi Billy ona. "Anlaşmamız bu değildi."

Bernie, "Vakit geldi. Gerekirse bombaları daha da hızlı patlatırım. Onu aşağıdan yakalayacağım."

Jordan artık yangını duyabiliyordu. Kendine bunun sadece hayal gücünün, dumanın ağırlaştırdığı şiddetli rüzgârın hırıltısını, binalar arasındaki tıslamayı, alt katları yiyip bitiren, yavaşça ona ve diğerlerine doğru uzanan alevler olmadığını söylüyordu ama gözlerini her kırışığında siyah koridorlarda kıvrılan koyu kırmızıyı görüyordu, kızının karanlıkta tökezleyerek ilerlediğini, ciğerlerinin kirli havayla dolduğunu, bir eliyle duvarı yokladığını, diğer eliyle de çılgınca bir çıkış yolu aradığını gördü; onu geride bırakan annesine, onu güvende tutması gereken tek kişiye sesleniyordu.

Jordan kendini binanın çatısını çevreleyen duvarın beton çıkıntısına dayadı ve yukarı tırmandı. Önce dizlerinin üzerine çöktü, sonra da ayağa kalkmak için kendini zorladı.

Billy başını sallıyordu ama yaklaşmaya çalıştığında ona durmasını söyledi. Avuçlarını ona doğru uzattı ve kenara doğru yaklaştı.

"Yapmak zorundayım Billy."

Çatıdan sadece birkaç metre yukarıda olmasına rağmen rzgr çok daha kuvvetliydi. Belli bir yöne d o ė r u esmiyor gibiydi, aşağıdan gelen ısı, çevredeki binaların duvarları, **h e p s i** sert havayı yönlendiriyordu. Ağır bir bıçağın keskinliğiyle her taraftan ona çarpıyordu.

Bir bomba daha patladı.

Jordan duvarın altından **y u v a r l a n d ı ė ı n ı** hissetti, bacakları dengesini yeniden sağlamak için mücadele ederken omuzlarının ve st yarısının ağırlığının yana doğru büküldüğünü hissetti. Billy'ye, Goldblatt'a ve çatıya doğru belinden eğildi, kollarını uzattı ve bir şekilde bir merkez bulup kendini sabitlemeyi başardı. Tüm bunlar bir saniyeden kısa sürdü ama bir dakika daha sürmüş gibi hissetti ve her biri kızına bir öncekinden daha yakın olan başka bir bombanın yakında patlayacağını biliyordu.

Bernie, "Atlamak bir anne olarak gerçekten yaptığınız tek şefkatli şey olacak Bayan Briggs. Hayatınızdaki tek özverili hareket. Kızınız onun için neleri feda ettiğinizi, neleri verdiğinizi bilerek büyüyecek."

Bina yüksek sesle inledi. Bunu bir ürperti izledi ve Jordan yapının derinliklerinde bir şeyin nihayet yol verdiğini anladı.

ıkıntıdan gözleri yeniden Billy'ninkileri buldu ve kısa bir an için birlikte geçirdikleri her an zihninde canlandı.

Onu tekrar yakalamaya çalışmak yerine geri çekiliyor, mırıldanıyor, kendi kendine konuşuyordu.

Anlaşma bu değildi.

Söylediği bu muydu?

Önce ona, sonra merdiven boşluğuna baktı, oradan da kara dumanlar yükseliyordu. Kadın itiraz edemedi Goldblatt'ın etrafından dolandı, çatıdan koşarak geçti ve yanan binanın içinde gözden kayboldu.

Cole

Nick neredeyse Charlotte'u düşürdüğünde 48'in yarım kat yukarısındaydılar. Düşmekten çok büzüldü - önce sağ dizi büküldü, sonra sandalyeyi bırakmak yerine dirseğiyle hasarlı kaburgalarını sıkıştırmaya çalışırken vücudu garip bir şekilde sola doğru büküldü. Sol dizi beton basamağın kenarına sertçe indi ve altından yuvarlanmadan önce sandalyenin kendi tarafını yere koymayı başardı.

Cole'un durumu da pek iyi değildi.

Yakıcı dumanın her nefesinde daha da zayıflıyor, görüşü bulanıklaşıyor ve kaslarının titrediğini fark ediyordu. Nick yere yığıldığında, kabul etmek istemediği bir yanı gizliden gizliye minnettar oldu, adamın canı yandığı için değil, ara verebilecekleri anlamına geldiği için ve oturup soluklanmaya çalışmaktan başka bir şey istemediği için. Bu düşünce beyinde işlerken, diğer yarısı oturmanın, herhangi bir süre durmanın ölüm anlamına geldiğini savundu ve vahyin hızlı bir enerji artışı sağlayacağını umarken, hiçbiri gelmedi. Nick'ten birkaç adım ötedeki basamaklardan aşağı indi.

Charlotte neredeyse bir dakika süren bir öksürük krizine girmeden önce ikisine de "Neredeyse geldik," dedi. Cole sadece bunu biliyordu

Çünkü iki bomba daha patlamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığında bacakları altından kayıp düştü ve kendini öksürürken buldu.

Nick öksürmüyordu ve bu fark ediş sonunda düşüncelerini saran sisi dağıttı ve Cole ona baktığında Nick'in gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Tamamen değil, sadece dörtte üçü kadar kapanmıştı ve Cole bir an için onun öldüğünü düşündü. Sonra, istese de istemese de, istemsiz bir işlev duman dolu havayı içeri çekerken vücudu kasıldı. Diğer adamın yüzünde bir ürperti belirdi ve gözleri tekrar açılarak etrafına bakındı, nerede olduğunu fark etti.

Nick başını kaldırıp kızına baktı, sonra elini uzattı ve parmaklarını kendi parmaklarının arasına aldı. "Özür dilerim, tatlım."

Bir bomba daha patladığında aşağıda bir yerden derin bir gümbürtü yükseldi. Cole saatine baktı, hesap yapmaya ve hangi katta olduğunu bulmaya çalıştı ama rakamlar anlamsızca birbirine karışıyordu. Bunun dumandan ve azalan oksijenden kaynaklandığını biliyordu ama bunları bilmek düşüncelerini daha da netleştirmiyordu.

"Yangında insanların aşağı inmesi gerekir, yukarı değil," diye mırıldandı.

"Duman tepede daha kötüdür."

Tam olarak kiminle konuştuğundan emin değildi ama bu sözleri sarf etmek iyi hissettirmişti. Bir şeyi başarmış gibi hissediyordu.

O sırada biri ona vurdu.

Yüzüne sert bir tokat.

Gözlerinin kapandığını fark etmemişti ama kapanmıştı ve gözlerini açtığında Jordan Briggs'in yapımcısı Billy yanında diz çökmüş, ona tekrar vurmaya hazırlanıyordu.

Ürdün

Her sesle, rüzgârla ve binadan yükselen ateşle, her gıcırta, patırtı ve tıkırtıyla bina sallanıyormuş, devriliyormuş gibi hissediliyordu. İki yaşında bir çocuk tarafından tehlikeli bir şekilde yerleştirilmiş bloklardan oluşan bir kule devrilmeye hazırdı. Daha fazla patlama oldu ve Jordan her patlamayla birlikte binanın Bernie'nin son bombası olduğunu anladı; düşüşü hepsinden daha gürültülü olacak ve büyük olasılıkla etraflarındaki binaları da yok edecekti.

Jordan orada, çıkıntıda durmuş, zar zor hissedebildiği bacaklarının üzerinde yaralı yapıyla birlikte sallanıyordu, Jules Goldblatt hâlâ kalan paraşütlerin yanında duruyordu, ağzı bir karış açık, bakışları merdiven boşluğunun kapısında idi. Sonunda Jordan'a döndüğünde, gözleri buluştuğunda, Jordan ona yapabileceği tek şeyi, doğru olduğunu hissettiği tek şeyi söyledi. "Özür dilerim Jules."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. "Ne için?"

"Sana davranış şeklim için. Saygı eksikliği. Sana yaşattığım acılar,-"

"Jordan, bunu yapmak zorunda değilsin-" "Evet, biliyorum."

Başını salladı. "Hayır, bilmiyorsun, çünkü atlamıyorsun. Paraşütsüz olmaz. Birileri yardım gönderecektir. Helikopter gönderecekler ya da itfaiye-"

Bernie kulaklıklarından yumuşak bir sesle, "Paraşütünü aldı.

Ona atlamasını söyleyin, Bayan Briggs. Ona gitmesini söyleyin, yoksa onu da götürürüm."

Jordan başını eğdi. "Kimse gelmiyor, Jules. Bu işin bitmesinin tek bir yolu var. O da benim ölmem. Göze göz. Bunu şimdi anlıyorum. Geri kalanınızın kurtulmasının tek yolu bu. Charlotte ve Nick böyle hayatta kalacak." Aşağıda bir kat daha patladığında Jordan çıkıntıdan uzaklaşmak yerine daha da yaklaştı. Kenardan dışarı bakmaya çalıştı ama siyah dumanların arasından hiçbir şey göremedi. "Senin bir ailen var Jules, bir karın, iki oğlun. Gitmen gerek. Hâlâ yapabiliyorken buradan git. Oraya gittiğinde Dedektif Tresler'ı bul. Ona olan her şeyi anlat, onlar için boşlukları doldur."

Jules, Jordan'ın elini tutacakmış gibi uzandı ama Jordan ondan uzaklaştı. "Git."

Sonunda başını salladı. Paraşütünün tokalarını son bir kez kontrol ettikten sonra Jordan'dan birkaç metre aşağıdaki çıkıntıya tırmandı, ona son bir kez zayıf bir gülümseme verdi ve gözden kayboldu.

"Artık sadece biz varız Bayan

Briggs." "Sadece biz."

"Aramızda bir anlaşma olduğunu ve sana güvenebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor ama bence kuralları belirlememiz çok önemli. İkimiz arasındaki bir yanlış anlaşılma yüzünden bir şey olmasını görmek istemem. Birlikte geçireceğimiz kalan zamanda."

"Ne tür bir yanlış anlama?"

"Charlotte birazdan orada olacak ve çatıya çıktığında onun güvende olduğunu ve atlamak zorunda olmadığını düşünebilirsin ama seni temin ederim ki durum böyle değil. Eğer atlamazsanız, atlamadan önce onu çatıdan indirmek için herhangi bir girişimde bulunursanız, o binadan geriye ne kaldıysa hepsini havaya uçururum ve herkes ölür. Kalan her bomba, hepsi birden. Anladınız mı?"

"Evet."

O bunları söylerken, Billy açık merdiven boşluğu kapısında belirdi, kamburunu çıkarmış, bir ofis sandalyesinin arkasını tutuyordu. Dedektif Cole diğer taraftaydı, sandalyeyi tabanından tutarak taşıyordu ve her ikisinin arasında, bir şekilde sandalyeye bağlanmış olarak kızı Charlotte oturuyordu.

Jordan bir sonraki nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti, çünkü rahatlama tüm benliğini kaplamıştı.

Billy ve Cole kapıdan girip Charlotte'u yere bıraktıktan birkaç dakika sonra Nick de onu takip etti. Korkunç derecede solgundu, dövülmüş ve morarmış yüzü koyu bir is tabakasının altında beyaz, mor ve mavinin karışımıydı. Yere yığılacakmış gibi görünüyordu, sanki yığılması *gerekiyormuş* gibi, ama bunun yerine tökezleyerek ona doğru yürüdü. "Ne yapıyorsun orada?"

"Çok yaklaşma," diye uyardı Jordan onu.

Bernie'nin söylediklerini ona çabucak anlattı ve adamın gözlerinde hâlâ var olan azıcık canlılığın da yok olduğunu gördü.

Belinden bükülmüş, iki eli dizlerinin üzerinde, Nick kalan paraşütlere baktı. "Birimiz muhtemelen Charlotte'u tutabilir ama o sandalyeye bir kablo ve kilitle bağlanmış, bir çeşit kutu. Hepsini çıkarmalıyız, yoksa hiçbir yolu yok."

Öksüren Billy tökezleyerek kalan iki paraşütün yanına gitti. Birini Nick'e, diğerini Cole'a doğru fırlattı ve kendi başına kayışları ve kopçaları iki kez kontrol etti. Pek bir şey yoktu. Bacaklarının etrafında iki ek kayış olan sırt çantaları gibiydiler.

Bina bir başka patlamayla sarsıldı. "Ne tür bir kilit?" Jordan sordu.

Nick ona söyledi.

Jordan oyuncak bebeğin içinde bulduğu anahtarı hatırladı. "Billy, anahtar nerede?"

Billy anahtarı cebinden çıkardı ve Nick'e uzattı.

Kimse nereden aldıklarını sormadı. Bunun için zaman yoktu.

"Ona veda etmelisiniz, Bayan Briggs. Ne karıma ne de kızıma veda etme şansım oldu. Şimdi zor olabilir ama eminim büyüdüğünde bunun değerini anlayacaktır."

Charlotte'un yüzü ona dönüktü ve Jordan bunun için minnettardı. Kızının gözlerinin içine bakıp yapması gerekeni yapabileceğinden emin değildi. "Yapamam."

"Yine de yapmalısın. Onun için."

Nick anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Kilit, kablo ve kutu düştü.

Nick Charlotte'u kollarının arasına alıp göğsüne çekti ve derin bir sarılmayla onu kucakladı. Çok acı çektiği belliydi ama umurunda değildi. Jordan bu sarılmanın bir parçası olmaktan başka bir şey istemiyordu.

Aşağıdan bir patlama daha. Artık yaklaşıyorlardı.

Cole, Charlotte'un etrafına sabitlenmiş olan metal kutuyu aldı. Yavaşça çatıya yerleştirdi ve mandalları açtı. Bir an için içindekileri inceledi, sonra uzanıp dikkatlice katlanmış bir yığın sayfayı çıkardı, açtı ve metni taradı. Telaşla başını kaldırdı.

"Nedir bu?" Jordan ona sordu. "Bunlar da ne?"

Sayfalardan birkaçı Cole'un elinden düştü. "Bunlar Rikers'tan gelen ziyaretçilerin kayıtları. Neredeyse on yıllık."

Bernie, "Billy'ye Marissa Chapman'ı ne kadar iyi tanıdığını sormalısın" dedi.

Ürdün

Billy elini kulağına götürdü ve başını salladı. "Tanrım, Bernie. Neden bunu yapmak zorundaydın-"

"Cole, durdur onu!" Jordan bağırdı.

Cole ayağa kalkmış, kemerinin altındaki silaha uzanıyordu ama Billy daha hızlıydı. Jordan silahı nereye sakladığını ya da nasıl bu kadar hızlı çıkardığını bilmiyordu ama küçük bir tabancayı ona doğrultmuştu.

Cole'a başını salladı. "Yapma dostum, yapma." Cole dondu kaldı.

"İki parmağınla çıkar ve binanın yanından aşağı at. Başka bir şey yaparsan onu vurmamı ister. Vurmak istemiyorum. Kimseye zarar vermek istemiyorum."

Cole kendisine söyleneni yaptı ve 9 mm'lik silah siyah dumanlar arasında kayboldu.

Billy, Nick'e "Silahın var mı?" diye sordu.

Nick Charlotte'a yaklaştı, onunla Billy'nin arasına girdi ve başını salladı.

Jordan yapımcısına, uzun zamandır tanıdığı bu adama ters ters baktı. "Billy, silahını indir. Cole'a ver."

Jordan'a dönüp baktığında gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu öldüreceğini söyledi, Jordie. Yapamadım... Yardım etmek zorundaydım."

"Marisa Chapman'ı yıllardır ziyaret ediyor," dedi Bernie. "Sizin aksinize Bayan Briggs, Billy'nin bir vicdanı var. İkinizin yaptığı şeyin yanlış olduğunu anladı ve bunu telafi etmeye çalıştı. Görünüşe göre, yolun bir yerinde Bayan Chapman'a aşık olmuş."

Jordan o anda gördü, kot pantolonunun cebine iliştirilmiş, bir kalem kapağından daha büyük olmayan küçük bir kamera olmalıydı. Kulağında da küçük bir kulaklık vardı.

"Bunca zamandır bu canavara yardım mı ediyordun?"

"Oh, o çok yardımcı oldu," dedi Bernie. "Sanırım bunu reytinglerinizi bir üst seviyeye çıkarmanın bir yolu olarak gördü."

Billy burnunu çekti. "Bu saçmalık Bernie ve bunu sen de biliyorsun. Reytingler umurumda bile değil. Ben sadece Marissa'yı güvende tutmak istedim. Davasına biraz dikkat çekmek ve belki de dışarı çıkmasına yardımcı olmak. Bunu çok ileri götürdün. Bunların hiçbirini kabul etmedim. Birkaç posta kutusu ve boş araba olması gerekiyordu. Kimsenin zarar görmemesi gerekiyordu."

"Omurgalarınızı kaybetmenin zamanı değil, Bay Glueck."

"Neden onu görmeye gittiniz ki?" Jordan araya girdi.

Billy ona döndü. "Çünkü bunu biz yaptık! Onu oraya biz koyduk! Senin aksine benim vicdanım var, Jordie. Ona olanlar bizim suçumuz değilmiş gibi davranıp senin gibi hayatıma devam edemezdim. O kızın hayatını mahvettik! İnsanlar öldü! Mektuplar yazdım. Valiliği aradım. Ailesiyle konuştum. Yine de bunların hiçbirinin önemi yoktu, çünkü bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamazdım. Sonunda tek yapabildiğim onu görmek oldu. Ziyaret etmek. Onu biraz olsun rahatlatmak. Ona kitap getirmek. Onu güldürmek. Yapabileceğim tek şey buydu. Ve ne oldu biliyor musunuz? Bir süre sonra, bu onun için yeterli oldu. O ikimizden de daha iyi bir insan, bundan eminim. Beni affetti. Hatta o ilk yıllarda seni affetmeye bile çalıştı. Belki de kafanı kışından çıkarıp onu görmeye gitseydin, özür dileseydin, belki de affederdi. Kim bilir. Bunu yapmayacağım."

O kızı hapishanede ziyaret ettiğim için özür dilerim. Hayatımda yaptığım tek doğru şey bu olabilir. Onu dışarı çıkarmaya çalışmalıyım."

Çıkıntıya doğru birkaç adım attı ve kenardan bakmaya çalıştı ama duman ve sıcaklık çok fazlaydı. Arkasına yaslandı. "O boktan senatör her adımda benimle savaştı. Ona yardım etmek için yazdığım her mektupta, ofisi onu orada tutmak için lanet olası bir roman yazdı. Ona katil, terörist, kalpsiz bir katil dedi. Onu tanımıyorduk bile! Davasını incelemek için zaman ayırdığını bile sanmıyorum. Tek umursadığı kendi gündemini ilerletmek ve onu örnek olarak kullanmaktı." Silahıyla başının yan tarafını kaşdı. "Tanrım, Jordie, neden o pisiği vurmadın? Her şey bitmiş olurdu. Bu kadar ileri gitmesine gerek yoktu."

Billy kulaklığa tekrar bastı. "Bunu ben yapıyorum Bernie, sen de onu güvende tutuyorsun. Bu senin sözündü. Tutmanı bekliyorum."

"Elbette. Sana söz veriyorum."

"Evet, lanet olası sözün."

Bir bomba daha patladı ve çatı öyle bir güçle sarsıldı ki Jordan neredeyse dengesini kaybediyordu. Birkaç adım attı, bir kolunu uzattı, ve bir şekilde yönetilen için yeniden kazanmak onu temel önce ikinci bir patlama çatı katını sarstı. Çıkıntı sanki yana doğru devrilecekmiş, binadan kopmaya hazırmış gibi hissetti ve tekrar tökezledi, neredeyse çatıya atlayacaktı ama kendini tuttu. "Çıkıntıda kal ya da yan tarafa geç, ama geri adım atma.

çatıda," dedi Bernie Jordan'ın kulaklığına. "Orası 39. kattı. Herkese ya Billy'nin dediğini yapmalarını ya da bombaların gelmesini beklemelerini söyle. Ben her halükarda iyiyim." Bir an durakladı, sonra ekledi, "Dedektif Cole ayrıca ikinci bir silah taşıyor. Bu ayak bileğinde. İlk silah gibi onu da kenara atmasını söyle."

Jordan'ın bacakları hâlâ titriyordu ve bunun sinirlerinden mi, binadan mı yoksa her ikisinin birleşiminden mi kaynaklandığından emin değildi. Cole'a dedi ki, "O

diğer silahını biliyor. Onu atmalısın."

Cole isteksizce başını salladı, sonra küçük silahı bacağındaki kılıfından çıkarıp çatıya fırlattı.

"Ne yapacağını biliyorsun Billy," dedi Bernie. "Tıpkı konuştuğumuz gibi. Yine de hızını arttırmak isteyebilirsin."

Billy bir an için gözlerini kıstı, şakağını ovuşturdu, sonra Nick'e döndü. "Paraşütünü tak, sonra Charlotte'u sana bağlamak için kabloyu ve kilidi kullan." Silahını Cole'a doğru salladı. "Ona yardım et, sonra da kendi paraşütünü tak. Acele et."

Rikers'tan kalan sayfalar Cole'un parmaklarından düşüp rüzgâra kapıldı. Yukarı ve binanın yan tarafına doğru uçuştular. Bakışları önce Jordan'a, sonra Nick'e kaydı. Hiçbirinin başka seçeneği olmadığını biliyordu. Charlotte'a uzandı.

Nick onu bırakmaya çalıştığında, Charlotte onu daha sıkı kavradı. Cole onu uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Jordan, Cole'un ona, "Seni aşağı indireceğiz, annenle babanı da," dediğini duydu.

Nick dikkatle paraşütün içine girip tokaları taktı, sonra Charlotte'u geri çekti, acısını gizlemek için elinden geleni yapıyor ama başaramıyordu. Charlotte bir mengene gibi kollarını Nick'in boynuna, bacaklarını da beline doladı. Cole kabloyu onların etrafına sardı, her iki bacağının etrafında dolaştırdı, sonra da hiç gevşeklik kalmayana kadar Charlotte'un küçük bedeninin etrafında iki kez dolaştırdı. Daha sonra kablonun uçlarını paraşütün metal halkalarından birine tutturmak için kilidi kullandı.

Bir bomba daha patladı ve kimse tekrar konuşmadan önce hepsi artçı sarsıntılar geçene kadar bekledi.

Bernie gürültünün üzerine, "Göze göz, Bayan Briggs," dedi. "Kızımı benden aldınız. Şimdi de seninkine veda etme zamanı. Nick'e atlamasını söyle."

Jordan'ın gözleri yaşlarla dolmuştu. "Yapamam."

"Billy..."

Billy silahını çıkıntının yanında yükselen duman duvarına doğru salladı. "Atlaman gerek Nick... hâlâ yapabiliyorken acele et."

İki kolunu Charlotte'a dolayan Nick, Jordan'a baktı ve Jordan orada uzun zamandır görmediği bir şey gördü. Son bir yıllık düşmanlık silinip gitmişti ve aşık olduğu adam ona bakıyordu, gözleri derin ve sıcaktı, öldüğünü sandığı o şefkatle doluydu. O da bir şeyler hissetmiş olmalıydı, çünkü acısına rağmen yüzünün sert çizgileri yumuşamış ve ağzının köşesi kısa bir gülümsemeyi başarmıştı.

"Bebeğimize iyi bak," demeyi başardı.

Nick kendi ağırlığını ve Charlotte'unkini dikkatle dengeleyerek çıkıntıya tırmandı ve tekrar Charlotte'la yüzleşti. "Seni seviyorum, Jordie. Her zaman da seveceğim."

İkisine de uzanmak, kucaklaşmalarının bir parçası olmak, kızının saçlarını koklamak istedi. Charlotte'a her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ve kendini onlara doğru bir adım atarken buldu.

"Hayır," dedi Bernie meydan okurcasına.

Ve sonra gittiler, yan tarafa düştüler, dumanda kayboldular.

Ürdün

"Şimdi de sen," dedi Billy, silahı Cole'a doğrultup hâlâ elinde tuttuğu paraşüte bakarak. Yine de gözlerinde bir şey değişti. Konuşurken sesi dalgalandı, çatallandı. Geriye, Nick ve Charlotte'un birkaç dakika önce bulundukları noktaya, kenara baktı. Artık katı görünecek kadar kalın olan siyah duman duvarının arkasını görmeye çalışıyor gibiydi.

Cole kollarını paraşütünün omuz kayışlarından geçirdi ve diğer ikisini bacaklarının etrafına bağladı. "Jordan'ın güvende olduğunu bilmeden hiçbir yere gitmiyorum," dedi sözlerini bitirdiğinde.

"Şimdi sen," dedi Billy tekrar, sanki onu duymamış ya da ilk seferinde söylediğini hatırlamıyormuş gibi. Yanlış bir şeyler vardı. Silahını salladı, yüzü telaşlıydı. "Atla, lanet olası!"

Cole kıpırdamayınca Billy sırtını küçük güvenlik duvarına dayayarak yere çöktü. Elindeki silaha baktı. "Şimdi sen," diye mırıldandı üçüncü kez, kelimeler zar zor duyuluyordu. "Ah, lanet olsun. Ne yaptım ben?"

Cole, Jordan'la hızlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra Billy'ye doğru birkaç adım attı ve onunla Jordan'ın arasına girdi. "Sen silahını indirsen ve hepimiz atlasak nasıl olur? Bunu yerde çözeriz."

Billy buna güldü. Hızlı bir kıkırdama. "Helikopter konusunda yalan söyledin, değil mi Bernie? Kimse gelmiyor. Sen de bana yalan söyledin."

"Ne helikopteri?" Jordan söyledi.

Cole yaklaştı ve silahına baktı. "Helikopter, 11 Eylül'de kullanamadıkları nedenlerden dolayı işe yaramaz. Duman çok yoğun ve yangından gelen ısı bir hava akımı yaratıyor. Soğuk havayla karışan termal cepler helikopterin ya düşmesine ya da yükselmesine neden olur, belki bir şarjörde elli ila yüz metre. Bu çok tehlikeli. Yeterince yaklaşamazlar. Aşağı inmek istiyorsan atlamalısın."

Billy bunu sadece yarı yarıya duydu. "Sana nasıl güvenebilirim ki? Marisa'nın çıkmasına yardım edecek misin yoksa bu da mı saçmalıktı?"

Bernie cevap verdi: "Marisa da en az karım ve kızım kadar bu işin kurbanı. Bu konuda yalan söylemedim. Onu dışarı çıkaracak gücüm yok ama artık tüm dünya ne olduğunu biliyor. Kamuoyu Marisa'nın kurtarıcısı olacak. Bu yük artık senin omuzlarında değil. Onunla asla o arabaya binmemeliydin. Sen de Bayan Briggs ve onun programındaki diğerleri kadar sorumlusun. Ölümün her şeyi yoluna koyacak. Hepinizin ölümü."

Billy'nin yüzü korkunç derecede beyazdı. Boştaki eliyle yukarı uzandı ve paraşütünün tokalarını çözdü. Bayılacak gibi görünüyordu.

Jordan göğsünün sıkıştığını hissetti. "Billy, ne oldu?"

"Keşke onu görebilseydim, zavallı, saf pisliği. Umarım cehennemde birbirinizi bulursunuz."

Yarı kapalı olan Billy'nin paraşütü yanına düştü. Silah diğer elinden düştü.

Jordan bir sonraki soruyu sormak için ağzını açtı ama çıkaramadı. Boğazında bir yumru büyüyordu. Yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Bernie, o daha kelimeleri bulamadan aklına gelen düşüncayı doğruladı.

"Billy tüm paraşütleri gözden geçirmenin bir günden fazla sürdüğünü biliyor. Burada kesik bir ip, orada yırtık bir kayış. Naylon, bıçakla kesilene kadar dayanıklıdır. Sonra kolayca kesilir. Bu da anlaşmanın bir parçasıydı, bu *onun* seçimiydi. Marisa'nın sonunda adalete kavuşmasını istiyorsa, herkesin atlaması gerekiyordu. Senin o lanet şovunla ilişkili herkesin." Bir süre durakladı. "Jordan, atlayan herkes öldü."

Jordan'ın kanı kulaklarında o kadar gürültülü çarpıyordu ki onu ancak yarı yarıya duyabildi. Gözleri kısıldı ve Nick'e bağlanmış Charlotte'un yan tarafa doğru gittiğini gördü. Asasının teker teker düştüğünü gördü. Düşüklerini, kollarını ve bacaklarını çırparak aşağıya doğru çığlık attıklarını, ancak vücutları kaldırımlara, caddeye ve aşağıdaki arabalara çarptığında sustuklarını gördü.

Ölmüşlerdi.

Hepsi ölmüştü.

Onun yüzünden.

"Bana olan borcunuz nihayet ödendi Bayan Briggs. Bana başka bir şey borçlu değilsiniz. Bana kızınızı verdiğiniz ve işleri yoluna koyduğunuz için teşekkür ederim."

Jordan bacaklarının altından kayıp gittiğini hissetti, dünya dönmeye başladığında yerini bir hiçliğe bıraktı. Charlotte'un adının kendisine ait olmayan bir sesle dudaklarından döküldüğünü duydu ve bu da düştü, o kadar yumuşaktı ki aşağıdaki ateşin derin gürültüsünün ardına düşüp kayboldu.

"Kendi acına son vermenin tek bir yolu var. Kızını tekrar görebilmenin tek bir yolu var."

Bir sonraki patlama geldiğinde, Jordan'ın dengesini tamamen bozduğunda, çıkıntı altından çekildiğinde, toparlanmak için hiçbir çaba göstermedi. Bunun yerine, her şeyin bitmesini isteyerek ona doğru eğildi. Duman duvarının içine düştü ve binanın kenarından yuvarlandı.

Ürdün

Jordan Cole'un ne kadar yaklaştığını fark etmemişti ama daha çatı ayaklarının altından kaybolmadan Cole duvarın üzerinden ona doğru hamle yaptı. Havada süzülüyordu, iki kolunu da uzatmış, uzanıyordu. Kendi kollarıyla Cole'un kollarının altını yumrukladı, bacaklarını Cole'un bacaklarının arasına soktu ve bir başka patlama gürlerken kendini geri dönerken bulduğu bu garip kucaklaşmada onu sıktı.

Sanki düşüyorlarmış gibi hissetmeyi bekliyordu ama sadece rüzgâr dumanı vardı, o kadar yoğunlu ki hiçbir referans noktası yoktu. Jordan Cole'un saçlarından başka bir şey göremiyordu. Diğer patlamaların aksine bu patlama aşağıdan değil, düşerken *yanlarından* gelmişti. 40. kat mı? 41. mi? Patlamanın sıcaklığı onlara bir duvar gibi çarptı ve bunu milyonlarca cam kırığı izledi, adrenalin yüklü ağır çekim bir görüntüde pencerelerin eğilip parçalandığını bir anlığına yakaladı. Bu patlamanın onları öldüreceğinden emindi ve Cole'un paraşütü açılıp onları çekip almasaydı öldürebilirdi de.

Cole'un kolları omuzlarının altında öyle bir güçle sarsıldı ki, birinin ya da her ikisinin de yerinden çıktığından emindi. Sonra yükseliyorlardı, düşmüyorlardı. Ya da en azından öyle hissediyordu, iki bedenleri birbirine o kadar yakındı ki tek bir beden olabilirdi.

Dünya inanılmaz derecede sessizleşti.

"Nefesinizi tutun!" Cole bağırdı.

Ama uyarı çok geç gelmişti. Jordan'ın ciğerleri zehirli ateş dumanıyla doldu. Vücudu daha fazlasını yutmak için kasıldı ve zehri dışarı attı - içinde boğulacaktı, ikisi de boğulacaktı, Cole da öksürüyordu - düştükçe ve alevler yoğunlaştıkça her nefes bir öncekinden daha kötüydü. Jordan yönünü bulmaya çalışmak için başını kaldırana kadar paraşütlerinin yandığını fark etmemişti. Kanopi beyaz ve kırmızı çizgiliydi, dikdörtgen şeklindeydi. Açılmıştı ama ortası yoktu. Alevler, rüzgârın etkisiyle naylonun üzerinde sürünerek dış kenarlara ulaşıyordu. Aşağı sarkan iki kordon gördü, her ikisinin de tutacakları vardı, direksiyon içindi ama ikisi de riske girmeden onları tutamazdı-

Beyaz bir çamaşır kamyonetinin üzerine sertçe düştüler.

Jordan'ın önce sağ bacağı çarptı, büküldü, sonra sol bacağı. Yana doğru yuvarlandı, Cole onun üstündeydi. Rüzgâr tentenin bir kısmını yakaladı ve onu yan tarafa çekti ve o da yuvarlandı, son yedi metre düştü ve minibüs ile bir Toyota arasındaki kaldırıma çarptı. Rüzgâr tenteyi tekrar yakaladı, Cole'u caddeden aşağı sürüklemeye başladı, bir şeye takıldı ve hareketsiz kaldı.

Jordan kendini sırt üstü yatarken buldu, oraya nasıl geldiğinden tam olarak emin değildi, akorlara ve naylonlara dolanmıştı. 49'uncu Cadde'de bir yerden binasının önüne bakıyordu. Yapının kendisi görünmüyordu. Sadece siyah, gri ve beyazdan oluşan kıvranan bir palto giyen, yaşayan, nefes alan bir alev canavarı vardı. Kısa bir an için arabasının hâlâ yakınlardaki bir sokağa park edilmiş *olup* olmadığını merak etti; kendisine kesilecek cezayı düşündü ve dünya karardı.

"Bu o! Bu Briggs!"

Erkek sesi. Aksan. Kuzey Carolina mı?

"Kımıldama. Bacağın kırılmış. İkiniz de sert düştünüz."

Bunu duyar duymaz sağ bacağından, dizinin hemen altından dayanılmaz bir acı yayıldı. Kalçasından sırtına doğru ilerledi ve sanki bir çıkış yolu arıyormuş gibi parmak uçlarına kadar her santimi -her kemiği ve kası- geçti.

"Sağ omuzda da kurşun yarası var. Yüzeysel. Son birkaç saat içinde tedavi edildi ama dikiş atılması gerekecek. Çok sayıda kesik ve sıyrık. Gömülü cam. Bayan Briggs, beni duyabiliyor musunuz? Gözlerinizi açmanız gerekiyor."

Jordan gözlerinin kapalı olduğunu fark etmemiştii. Açmaya çalıştığında, sanki biri göz kapaklarının altına zımpara kağıdı bantlamış gibi hissetti. Biri iki parmağıyla gözlerini açmaya çalışınca göz damlaları kornealarına sıçradı.

Birkaç kez gözlerini kırptırdı.

"Sıcaktan rüzgar yanığı olmuşsun. Bu kuruluğa iyi gelecektir." Başka birine, "Kes şu paraşütü!"

"...Charlotte."

Jordan sesinin ne kadar tuhaf  ı k t ı ğ ı n a şaşırarak adını söylemeyi başardı. Ağzında, boğazında aynı kuruluk vardı.

ksrd.

Sonra su.

Dudaklarında bir şişe.

şimdi bir sürü ses vardı. Etrafında.

Yakın.

Uzakt

a.

Her yerden.

Kalçasına bir iğne battı.

"Bu ağrı içindi. Sizi nakledebilmek için bacağınıza şişirilebilir bir yarık yerleştiriyoruz. Soğuk gelebilir." Jordan onu sadece bir an görebildi; kısa, koyu renk saçları vardı. İnce sakalına kır düşmüştü. Gri için fazla genç görünüyordu, yüzü saçlarının altında izgisizdi. Yan tarafa baktı. "Durumu nasıl?"

"Görünürde kırık yok. Duyarlı görünüyor. Efendim, beni duyabiliyor musunuz?"

Jordan Cole'un birkaç kez öksürdüğünü duydu, sonra, "Evet. Dedektif Tresler'ı çağırın. Ben bir polisim."

Buz gibi bir hava Jordan'ın bacağından yukarı fırladı ve uyluğunda iğneden dolayı büyüyen uyuşuklukla buluştu. Bir basınç hissetti ve tüm bacağı kaskatı kesildi.

Jordan aşağı bakmaya çalıştı.

"Başınızı oynatmayın hanımefendi. Röntgen çekene kadar size bir destek takmak istiyorum."

O daha sözlerini bitirmeden, başka bir çift el boynuna bir şey geçirip bağladı.

"Onu üç numaralı sedyeye taşıyın. Hazır mısınız?"

Jordan boğazını temizledi. "Kızımın paraşütü açıldı mı? Kocamla birlikte mi? Bizden önce aşağı indiklerini gördün mü?" "Bir, iki-"

Birkaç el onu kaldırdı, sağa doğru götürdü ve ustalıkla sedyeye yatırdı.

Kadın sesi. "Pekâlâ, onu bağlayın ve on iki numaraya götürün-"

Jordan hızla ayağa kalktı. Görüşü kısa süreliğine beyaza döndüğünde bayıldı, sonra sedyenin yanından yuvarlandı.

"Sen ne halt ediyorsun-"

Sağlam bacağının üzerine inmeye çalıştı ama kırık olan da aşağı indi ve üzerine baskı uyguladığı anda acı on katına çıktı. Jordan irkildi, bayılmamak için kendini zor tuttu. Bir eliyle birinin ceketini tuttu, diğer eliyle Toyota'nın aynasını kavradı ve ayakta durmayı başardı.

"Charlotte!"

Polis her yere barikat kurmuş olsa da, sayıca seyircilerden çok daha fazlaydılar, blok boyunca toplanmış büyük bir kalabalık vardı. Jordan'ı bir an sonra fark ettiler.

onları gördü ve sesler onun adını haykırmaya başladı. Eller havadaydı, cep telefonları fotoğraf çekiyor ve video kaydediyordu.

İki sağlık görevlisi onu sedyeye geri çekmeye çalıştı, ancak Jordan boyunluğunu çıkardı ve yavaş bir daire çizerek onlardan uzaklaştı.

Bir savaş alanındaaydı.

49. Cadde terk edilmiş araçlarla tıka basa doluydu, bir taksinin yanmış kabuğu en fazla yirmi metre ötede hâlâ için için yanıyordu. Yukarıdan kül ve is yağıyor, hava asidik bir pusla doluyordu. Solunda birkaç metre ötede, bir kadın sağlık görevlisi onu yerde tutmaya çalışırken Cole ayağa kalkmaya çabalıyordu.

Jordan sağlam bacağının üzerinde zıplayarak dönmeye devam etti ve sokağı taradı. "Charlotte!" diye tekrar bağırdı.

Jordan sonunda 49. Cadde ile 7. Cadde'nin köşesinde Nick'i gördü.

Paraşütünden kurtulmaya çalışıyordu. Tek başına.

Ürdün

"Bırakın beni!" İki sağlık görevlisi onu tutmaya çalıştı ama Jordan Toyota'yı kaldıraç olarak kullandı ve onların elinden kurtuldu. "Nick!"

O anda Bernie'nin sesini duydu, kulaklarında ince ve küçük değil, büyük, bangır bangır, etrafından geliyordu ve bunun tüm telsizler olduğunu fark etti. Kalabalıktaki tüm insanlar, hepsi telefonlarını havaya kaldırmıştı. Arabalar da, terk edilmiş tüm arabalar onun şovuna ayarlanmıştı. Sesi her hoparlörden binlerce kez yükseliyordu. "Oh, Bayan Briggs. Ne kadar da güçlü düşmüşsünüz."

Kulaklıkları yere düştüğü yerin yakınında yerdeydi. Sağlık görevlilerinden biri onları yerden almıştı ve o da elinden kapıp taktı. "Neredesin lan sen?"

"Terinin kokusunu alabilecek kadar yakındayım." "Ama hâlâ saklanıyorsun, seni omurgasız pislik."

Kadının sesi de yükselmiş, yeniden yayınlanmış ve Nick'inkiyle birlikte yankılanmıştı ama Jordan'ın umurunda değildi. Nick'e doğru ilerlemeye devam etti, sağlam bacağının üzerinde ilerliyor, arabalarla dengesini sağlıyordu. Her adımda toplayabildiği tüm enerjiyi harcıyordu ve acıya karşı konuşmak neredeyse imkânsızdı. Terden sıırılsıklam olmuştu.

ve başı dönüyordu. Nefesini içine çekti ve yine de devam etti.

Barikatların arkasından insanlar ona bağırды, fotoğraflarını çekti.

Bazıları tezahürat yaptı.

Neden buradaydılar ki?

Bu onlar için sadece bir tür gösteri miydi? Eğlence mi? Onlar için sadece bu muydu? Ailesi mi?

Televizyon kameraları da vardı. En az bir düzine kadar, hepsi de kaldırımında dolaşıp onu çekmeye çalışıyordu.

Şimdi kaç kişi öldü? Ve bu insanlar doymak bilmiyordu.

Pisliğin birinin elinde şöyle bir pankart vardı: *Bomba Bernie!*

Sadece birkaç saat önce, taksiler patladığında, bir ekibi sokağa indirmek istemişti. Onlardan daha iyi değildi.

Bu onun gösterisiydi. Sorumlusu oydu.

Senin yüzünden, Jordan.

Tüm bunlar onun suçuydu. Her saniyesinde. Kadın ona yaklaşırken Nick başını kaldırdı.

Kambur duruyordu, bir eli dizlerinde, diğeri kaburgalarına bastırıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Bitkin düşmüştü. Paraşütü ayaklarının etrafına dolanmıştı. Charlotte'u sabitlemek için kullandıkları metal kablo atılmış halde sokakta yatıyordu.

Jordan çılgınca etrafına bakındı. "Nerede o? Bebeğim nerede!?"

Nick başıyla en fazla yirmi adım ötedeki ambulansı işaret etti.

"Aman Tanrım!" Jordan'ın nefesi kesildi.

Nick onu sakinleştirmek için elini kaldırdı. "O iyi. Sert düştük ama en ağır darbeyi ben aldım. Sağlık görevlisi sadece onu sokaktan alıp kontrol etmek istemiş. Yapacağını söyledi-"

Jordan gerisini duymadı. Elinden geldiğince çabalayarak ambulansa doğru ilerliyordu, bacağındaki kırık kemikler her adımda birbirine sürtünüyor ve görüşünün önce beyaz, sonra kırmızı olmasına neden oluyordu. Pusun içinden Charlotte'un içeride oturup dışarı baktığını gördü. Yanında çarşafla örtülü bir sedye, aralarında bir sağlık görevlisi, bir elinde silah, diğerinde Daly'nin tuttuğunun aynısı olan bir tür düğme, bir tetikle eğiliyordu.

Bernie.

Tanrım, bu Bernie'ydi.

Charlotte onun elindeydi.

Gözleri buluştu ve Bernie en uzun süre gibi görünen bir süre boyunca onun bakışlarını tuttu. Ambulansın arka kapısını aralarına çekmeden önce onun topallayarak yaklaşmasını izledi.

Her kelimesi bir çivi gibi Charlotte'un içine saplanıyordu. Sesi her telefondan, her hoparlörden, kendi kulaklıklarından yükseliyordu. Adam her yerdeydi.

"Kazadan sonra," dedi sakince, "Kourtney hastaneye götürülürken yolda öldüğünde, kızımı çıkarmayı başardılar. Kimberly neredeyse dokuz dakika yaşadı. Dokuz dakika ve sadece annesinin ölü yüzünü ve tıpkı bunun gibi bir ambulansın içini gördü. Kızınız bu son anlarında yüzünüzü göremeyecek ama sesinizi duyacak. Sanırım bunda biraz teselli var."

Jordan ambulansın arkasına uzandı ve kapının kolunu çekti.

Kilitliydi.

Kapının arkasına vurdu ve kısa bir an için Charlotte'un içeriden adını haykırdığını duyduğunu sandı.

Küçük sesi silah sesiyle kesildi.

Ürdün

Kurşun arka kapıyı tamponun yaklaşık beş santim yukarısından ve Jordan'ın kalçasından üç santimden daha az bir mesafeden delip geçti. Asfaltta çatırdadı ve bir toz bulutu içinde kayboldu. "Bunun binadan bir farkı yok Bayan Briggs. Etrafınızda toplanan polisler daha fazla yaklaşmamalarını söyleyin. İçeri girmeye çalışan olursa bu son bombayı elle patlatırım. O dokuz dakikayı Charlotte'la birlikte kaybedeceksin. Şu anda sekiz dakika, on iki saniye."

Cole yanında başka bir dedektifle arkasından geldi. İkinci adam telefonla konuştuğunda, Charlotte onun sesini tanıdı.

Tresler.

Tresler alçak sesle konuşuyordu ama Jordan'ın mikrofonu hâlâ onu duyuyordu. "47. Cadde ile 6. Cadde'nin köşesinde bir ambulansa. Tüm çıkışların kapatılmasını istiyorum. Bir çember oluşturun. O noktadan ayrılmayacak. Keskin nişancılar yerlerini alsın. Çevredeki tüm binalar."

Cole, "Bu bir Kuzey Bergen ambulansı," dedi. "Bu sabah Jersey'deki bombalamadan böyle kaçtı."

"Ben de bu sabah *her yere böyle* ulaştım," diye cevap verdi Bernie. "Keskin nişancılara ya da barikatlara gerek yok. Buradan ayrılmayacağım. Bu benim için son durak. Yine de herkese geri çekilmelerini söylemek isteyebilirsiniz. Hepiniz çok yakınsınız. Yedi dakika, yirmi üç saniye."

"Benden istediğın her şeyi yaptım Bernie. Her şeyi!" Jordan sesinin onunki kadar gür çıktığını söyledi.

"Senatörü öldürmedin. Kendini bile öldürmedin. Bana kanıtladığın tek şey hile yapmaktan çekinmediğın oldu. Yine de sorun değil. Oyunu bitirdiğimizde yalnız olacağımı düşünmüştüm. Bu son anlarda bir arkadaşımın olması güzel."

Tresler bir adım daha yaklaştı. "Bernie, bu iş bitti. Senatör öldü. Paraşütlerin çoğu açıldı ama onunki açılmadı. Bir şeye takılmış ve yırtılmış. Elli kat aşağıdaydı, onu yavaşlatacak hiçbir şey yoktu. O adamın kırılmayan tek bir kemiği olduğunu sanmıyorum. Size kanıt getirebilirim. Kapıyı aç ki yüz yüze konuşabilelim, ben de-"

"Bunun için artık çok geç. Bayan Briggs kurallara uymadı."

Jordan, "Yine de tüm paraşütlere zarar vermediniz. Söylediğiniz gibi herkesi öldürmediniz."

Tresler, "Paraşütlerden herhangi birinin hasar gördüğünden emin değilim," dedi. "Hatların kesildiğine dair herhangi bir belirti görmedik. Senatör gibi düzgün açılmayanlar dış etkenlerden kaynaklanıyordu - binaya çok yakın atlamak, hava akımına kapılmak, dolanmak gibi şeyler, sabotaj değil."

"Yani personelimden kimseyi öldürmedin, değil mi Bernie?"

Jordan adım atmak istedi ama kırık bacağı onu hareketsiz tutuyordu. Yine de zihni çalışıyordu, zihni çalkalanıyordu.

"Ölmeyi hak eden herkes öldü. Sen hariç hepsi," diye yanıtladı Bernie. "Geri kalanların canını bağışladım."

"Ben buradayım. Charlotte'la yer değiştirmeme izin ver." "Hayır."

"Neden olmasın? Asıl cezalandırmak istediğın kişi benim, değil mi?"

"Charlotte'un senin yüzünden öldüğünü bilerek yaşıyorsun, bu bilgiyle yaşıyorsun, asıl oyun buydu. Senin için kuralları değiştirdim ve sen bana yalan söyledin, kuralları çiğnedin. Beni bir kez kandırdın.

belki...ama tekrar değil. Orijinal oyun. Orijinal kurallar. Altı dakika sekiz saniye."

"Benim davamda yargıcı, jüri üyelerini öldürmek. Bu bir şey. Sen sapkın bir pisliksin ve sapkın bir şekilde onları öldürmek muhtemelen sapkın beynine çok mantıklı geliyor. Ama fırsatınız olmasına rağmen personelimi öldürmeyi kendinize yediremediniz. Söylediğın gibi oluklara zarar vermek çok kolay olurdu ama yapmadın..."

Jordan son cümleinin havada kalmasına izin verdi, adamın yemi yutup konuşmasını umuyordu ama konuşmadı. Hiçbir şey söylemedi. Devam ettiğinde sesini alçalttı. Doğrudan ambulansın arkasına baktı, sanki ambulansın içinden onun gözlerini görebiliyormuş gibi. "Masum bir çocuğu öldürebileceğınızı sanmıyorum, personelimi öldürebileceğinizden daha fazla."

"Beş dakika, on sekiz saniye."

"Eğer kızın yaşasaydı, kaç yaşında olurdu Bernie?" Yine cevap vermedi.

Jordan onun yerine cevap verdi. "Neredeyse on bir yaşında olacaktı. Yanındaki küçük kızla aynı yaşta. Korku dolu gözlerle seni izleyen küçük kızla aynı yaşta. Onun senin olduğunu hayal et Bernie. Bir saniyeliğine ona bak ve senin kızınmış gibi davran. O değerli çocuk. Kimberly'nin yanında oturduğunu ve babasının onu neden öldürmek istediğini merak ettiğini düşün. Kendi kızının gözlerinin içine bakıp neden onun canını almayı planladığını söyleyebilir misin?"

"Dört dakika. Yirmi bir saniye. Kızımın gözleri maviydi, Bayan Briggs. Bunu sadece ölüm belgesinde okuduğım için biliyorum. Gözlerine bir kez bile bakamadım. Güldüğünü, ağladığını duyamadım ya da gülümsediğini göremedim."

"Evet, gördünüz. Karınıza her baktığınızda, aynaya baktığınızda tüm bunları gördünüz. Çünkü inan bana, onlar aynı. Çocuklar *biziz*. Onlar *bizim* en iyi parçalarımız. Charlotte bana bir fıkra anlattığında, babasını görüyorum. Surat astığında ve

onun ayaklarını dikerken, kendimi görüyorum. Tartıştığında, kesinlikle kendimi duyuyorum."

Etrafında polisler insanları geri çekiyor, ambulansın etrafında boş bir alan yaratıyorlardı. Birkaç kez biri kolundan çekiştirdi, onu da hareket ettirmeye çalıştı ama o yerinden kıpırdamadı. Cole hâlâ arkasındaydı. Elini omzunda hissetti.

"Senin yüzünden bunların hiçbirini asla bilemeyeceğim. Üç dakika."

"Kızın hâlâ hayatta Bernie. Bunu nasıl bildiğimi biliyor musun? Bana her yıl gönderdiği o mektuplar sayesinde. Onları sen yazmış olabilirsin ama mektuplar ondan geliyordu. Onun kalbi, onun sözleri. Ve o özel küçük bir kız. Onlardan daha çok istiyorum. Lisede nasıl olduğunu bilmek istiyorum. İlk erkek arkadaşını duymak istiyorum. Düğününü, kendi çocuklarını. O kaza, ki kazaydı, onun bedenini almış olabilir ama ruhu senin içinde yaşıyor."

Cole ona bir tablet uzattı. Nereden aldığından emin değildi. Bir dizi fotoğraf vardı. Hızlıca göz gezdirdi ve anladı. "Dairenin fotoğraflarına bakıyorum Bernie. Kızının yatak odası, beşiği. Tüm oyuncaklar ve doldurulmuş hayvanlar. Her santimetrekaresi sevgi dolu bir yer. Bu yüzden o şeyleri suç mahallerine bıraktın. İnsanlara bu sevgiyi hatırlatmak için. Burada senin ve Kourtney'nin resimleri de var. Bunda, sana bakış şekli... Parkın yanındaki sanat müzesi mi? Öyle, değil mi? Vay canına, sana bakışından seni çok sevdiği belli. Kimse senin acını bilmemeli Bernie. Hiç kimse. Ama bugün dinleyen herkes, hepsi biliyor. Her anne, baba, erkek kardeş, kız kardeş, kız... Hepsi senin kaybını, kalp acını anlıyor. Hepsi ne yaptığımı biliyor ve ben üzgünüm Bernie. Bunu söylememin doğru olmadığını biliyorum. Yapabileceğim hiçbir şey bunu düzeltmeyecek, ama denemek istiyorum. Benimle çalış Bernie. Çık oradan. Buna bir son ver. Karınızın ve kızınızın anısını onurlandırmanın bir yolunu bulalım. Onların mirasının bugün yarattığın şey olmasını istemezsin.

Ölüm. Özel bir şey yaratalım. Onları geri getiremem ama benimle birlikte çalışırsanız, onları hayatta tutabiliriz."

Bernie hiçbir şey söylemedi.

Jordan'ın da söyleyecek başka bir şeyi yoktu.

Ambulans caddenin ortasında öylece duruyordu ve kalabalıktaki tüm sesler kesilmişti.

Bernie bu sessizliği bozana kadar neredeyse bir dakika daha geçti. "Ateş edenlere geri çekilmelerini söyle. Herkesin geri çekilmesini istiyorum, Dışarı çıkıyoruz."

Cole ve Tresler Jordan'ı ambulandan en az on adım geriye çekmişlerdi bile ama Bernie bunu söylediğinde Jordan geri dönmek istedi. Eğer ikisi onu tutmasaydı, bunu yapabilirdi. Ama ambulansın kapısı açıldığında ikisi de onu daha sıkı tuttu ve gitmesine izin vermedi. Charlotte arkadan sürünerek çıkıp kaldırıma atladığında bile.

Charlotte bir an öylece durdu, kafası karışmıştı, sersemlemişti. Sonra Jordan'ı gördü ve aradaki mesafeyi bir saniyede kapattı. Jordan'a öyle sert çarptı ki neredeyse hepsini deviriyordu.

Charlotte'un burnundan sümük damladı. Gözleri kızarmış ve yaşlarla şişmişti. Sesi çok ince olduğu için konuştuğunda neredeyse onu duymuyorlardı. "Anne, koşmamızı söyledi."

Jordan o sırada ambulansa baktı, bakışları hâlâ içeride oturan Bernie'ye kilitlenmişti.

Tresler Charlotte'u kucakladı ve Cole'un kolu Jordan'ın beline dolandı - onu geri çekti ve dördü, ambulans arkalarında gürleyen bir ateş topuyla patlarken çevredeki tıkanıklığa sıkışmış bir halı dağıtım kamyonetinin arkasına daldı - derin bir patlama sadece yarım blok ötedeki binasının son katının patlamasıyla rakip oldu.

Bir Hafta Sonra

Cole

Mac's Tavern büyük bir yer değildi. Sadece yetmiş beş kişi alıyordu ama doksan sekiz yıldır Queens'in vazgeçilmez mekanlarından biriydi; önce İçki Yasağı'nın sona ermesinden kısa bir süre sonra mafyanın mekanı olmuş, ardından altmışlı yıllarda New York Polis Teşkilatı üyeleri tarafından polis barı olarak kullanılmak üzere ele geçirilmişti. İki yangın, üç durgunluk, bir isyan ve Berlin'de duvarın yıkılmasıyla aynı zamanda zaten umutsuzca onarıma ihtiyaç duyan bir mutfak yok eden bir selden sağ çıkmıştı. Mutfak değiştirilmişti ve şimdi, otuz yıl sonra, onu temizlemek için başka bir sele ihtiyaç vardı.

Duvarlar, ışıklar açıkken kimsenin görmek istemediği koyu renkli panellerle kaplıydı ve teneke tavan, yıllarca sigara ve puro dumanı yüzünden griye boyanmış, yılın soğuk aylarında fakir bir adamın karı gibi pul pul dökülüp düşecek kadar kalınlaşmıştı.

Mac'in Tavernası aynı zamanda altı kuşaktır emniyet teşkilatında çalışan Gaff'ların tercih ettiği bir buluşma yeri idi. Yıllar boyunca aldıkları düzinelerce takdirnamenin yanı sıra resimleri de çerçevelenmiş ve gelişigüzel bir şekilde duvarlara asılmıştı. İsimlerinin kazılı olduğu kupalar barın üzerine monte edilmişti. Arka köşedeki bir kabin Gaff ailesinin en yüksek rütbeli üyesi için ayrılmıştı. Başka kimsenin oraya oturmasına izin verilmiyordu.

Cole, bir Salı günü saat altı için zaten kalabalık olan Mac's'e girdiğinde sesler alçak bir mırıltıya dönüştü. Birkaç kişi kenara çekildi ve Cole'un gözleri o kabine takıldı.

Üç kişi vardı.

Teğmeni ve komutanı Mitch Gaff. Joseph Daggett, Rikers Adası'ndaki müdür.

Milton Gaff, Mitch'in babası ve eski New York Emniyet Müdürü (1989-1993).

Her birinin önünde Sam Adams olduğundan şüphe olmayan birer bira vardı ve her biri yaklaşık yarısını içmişti. Normal şartlar altında, aralarında bir kase patates cipsi paylaşırlardı, ama o normal şartlar altında burada değildi. Aslında Cole son on dakikasını dışarıda, içeri girmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışarak geçirmişti.

Milton Gaff başını kaldırıp onun kapının yanında durduğunu fark eden ilk kişi oldu. Oğlunu ve Daggett'ı masanın altından dürttü ve onlar da başlarını kaldırıp baktılar.

Cole o zaman buraya gelmekle hata yaptığını anladı. Gitmeyi düşündü ama kapı ile arasındaki boşluğu kapatan bedenleri hissedebiliyordu. Göz ucuyla Gaff ikizleri Trey ve Darin'in de arkasından yaklaştığını gördü.

Onlar onu bırakmaya hazır olana kadar gitmeyecekti.

Barmen onun gözlerinin içine bakmadan musluktan bir bira daha doldurdu ve Gaff'ın masasına götürdü. Diğer üç adamın karşısında boş bir yere koydu, sonra lavaboya döndü.

"Ya şimdi ya hiç Cole," dedi herkesten çok kendi kendine ve masaya gidip boş koltuğa kaydı.

Milton birasından bir yudum alarak, "Bir katır seni dövmüş gibi görünüyorsun," dedi. "Kesik, sıyrık ya da çürük olmayan bir santimin bile yok."

"Trafik görevi zor olabiliyor," diye cevap verdi Cole, hiçbir şey söylemeyen teğmenine bakarak.

Milton sırtarak yırtık kırmızı deri koltuğuna geri yaslandı. Elindeki kupanın dudağına vurdu. "Bernie bir liste bıraktı. Senatörün cebindeki tüm o insanlar. Faturasını yağlamaya çalışan kötü insanlar. Listede benim olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Gördüm."

"Ben yokum. Ortağın da değil." "Bir sürü insan var ama."

"Bu masada kimse yok. Bu bardaki hiç kimse."

Teğmen Gaff öne doğru eğildi. "O listedeki herkes ya gözaltında ya da soruşturma altında. Duyduğuma göre Moretti'nin ortağı Mercer'ı federaller sorgularken şehir dışında bir yerde güvenli bir evde tutuyorlarmış. Bana öyle geliyor ki Sentineller tüm bunları güçlerini göstermek için bahane olarak kullandılar. Moretti kendi davasını güçlendirmek için ateşi yaktı. Bernie hepsiyle oynadı. İstediklerini elde etmek için birbirlerini kullanan bir avuç pislik ve yarisının sonu ölüm. Bu iş çözülecek, her zaman çözülür."

Milton onun sözünü kesti. "Asıl mesele şu ki, olayların doğru tarafında olan bizler sonunda hep zirveye çıkacağız. Her zaman öyle olacak. Bu işe destek verenler kendilerini asacaklar."

Daggett, "Federaller Sentinel kampına baskın yaptı ve kamp bomboştu," dedi. "Orayı boşaltmışlar. Rüzgarda."

Milton birasından bir yudum daha aldı. "Kendilerini asacaklar," diye tekrarladı. "Onlara yeterince zaman ver. Her biri ortaya çıkacaktır."

Cole bardağı elinde evirip çevirdi ve Daggett'a baktı. "Marisa Chapman nasıl?"

"Onu karantinaya aldık," diye cevap verdi. "Ortalık sakinleşene kadar onu orada tutacağım. Wilcox'taki müdürle konuştum. Onu transfer edebiliriz. Oraya biraz mesafe koyarız. Henüz karar vermedim. Her iki şekilde de güvende. Onu bu şekilde tutacağım. Tüm bu olanlar sayesinde onun davasını inceleyen bir büyük jüri var. Belki o da biraz adalet bulur."

Teğmen Gaff bir an babasına, sonra da birasına baktı. "Kızımı evlendirmek istedin. Sana hayır dedim. Nedenini anlıyorsun, değil mi?"

"Onun bir polisle evlenmesini istemiyorsun."

"Onun bir polisle evlenmesini istemiyorum," diye tekrarladı. "Neredeyse ölüyordun evlat," dedi Milton.

Teğmen bir elini babasının bileğine koyarak onu susturdu, sonra Cole'a baktı. "Gracie'nin sende ne bulduğunu sanıyorsun? Onu yetiştiren adamları görüyor. Onu koruyan, hayatı boyunca güvende tutan adamları. Seni tanıyorum Cole. Sen bensin. Sen bu masadaki adamlarsın. Bu bardaki adamlar. Bir yangın görürseniz, içeri koşarsınız. Bir çığlık duyarsınız, yardım edersiniz. Diğer herkesi kendinizden önce düşünürsünüz ve bu sahip olunması gereken çok iyi bir özelliktir, ama-"

"Ama kızınızla evlenen adamda değil."

"Hayır. Kızımın gece eve gelip gelmeyeceğini merak etmesine izin veremem. Ne zaman telefon çalsa zıplamasını istemiyorum. Ne zaman kapı çalsa."

"Kusura bakmayın efendim ama bu sizin vereceğiniz bir karar değil. Bu onun kararı." "O benim bebeğim. Benim küçük kızım. Bir gün bunu anlayacaksın."

"O yetişkin bir kadın. Muhtemelen hepimizden daha sert."

Cole barın ne kadar sessizleştiğini fark etmemişti. Başka kimse konuşmuyordu. Bütün gözler onların üzerindeydi. Birasından bir yudum aldı, sözlerini dikkatle tarttı. "Gracie'yi varlığımın her zerresiyle seviyorum. Sabahları ilk, akşamları son düşüncem o. O binadayken. İşler en kötüye gittiğinde, gözlerimi kapattım ve onu düşündüm. Gülüşünü, kahkahasını, kıkırdarken sol gözünün köşesindeki küçük kırışıklığı düşündüm. Ellerimin sıcaklığını, kollarımda hissettiklerimi ve her şeyden çok ona geri dönmek istediğimi düşündüm. O beni güvende tuttu. Beni o çatıdan ve yangından çıkardı. Başka hiçbir şeyin benim için daha önemli olduğu tek bir an bile yok. O her zaman önce gelecek." Cole onun gözlerinin içine baktı. "I

Hepinizin, bu odadaki herkesin hayır duasını almayı çok isterdim ama sizin hayır duanızın olmaması ikimizi birbirimizden uzak tutmayacak. Bazı şeyler çok güçlüdür. Kızınıza duyduğum sevgi çok güçlü."

Masadaki üç adam ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Birinin konuşması için birkaç dakika geçti.

İlk konuşan Teğmen Gaff oldu. Sonunda şöyle dedi: "Ona zarar verirsen, bu odadaki insanlar seni ortadan kaldırır. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bunun üzerine odada yumuşak bir mırıltı yükseldi. Cole başını salladı.

Teğmen babasına ve Gracie'nin vaftiz babasına baktı, sonra masanın öbür ucuna uzanıp Cole'a elini uzattı. "Ailemize hoş geldin evlat."

İki buçuk saat, altı bira ve sayısız içkiden sonra Cole, Mac's Tavern'den çıkıp gecenin serin havasına adımını attı. Köşede bir an durdu, Gracie'nin 1984 model siyah Firebird'ünü caddenin karşısında buldu ve düz bir çizgide yürümek için elinden geleni yaparak ve sefil bir şekilde başarısız olarak oraya doğru ilerledi.

Gracie kot pantolonu, beyaz atleti ve kahverengi deri ceketıyla sürücü kapısına yaslanmıştı. Adam yaklaşırken ona gülümsedi, kahkahasını bastırmak için elinden geleni yaptı ama başaramadı. "Oh, sana bir numara yapmışlar. Değil mi?"

"Ben iyiyim. İyi olacağım."

Kelimeler tam olarak böyle çıkmamıştı ama beklediği **k a d a r** bulanık da değildi. Kollarını ona doladı ve sıktı, ne kadar mükemmel oturduğuna her zaman hayret etmiştir. "Seni her şeyden çok seviyorum, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben de seni seviyorum, Dedektif Hundley."

"Ben de seni fıstık ezmesinden daha çok seviyorum."

Kıkırdadı. "Tanrım, seni eve götürmem gerek."

"Bir y e r e uğramamız gerekiyor." Cole telefonunu çıkardı ve ekranın üst kısmındaki mesajı ona gösterdi.

Kız başını salladı. "Tamam, ama sonra eve."

Arabaya bindiler ve Gracie eğilip onu yanağından öptü. "Babama dün kaçtığımızı söyledin mi?"

"Oh, hayır."

Ürdün

Jordan onun yaklaştığını duydu ama dönmedi. Bunun yerine ağırlığını sağ omzunun altındaki koltuk değneğine verdi ve diğerinin ucunu topraktan çıkardı. Çimlere neredeyse on santim batacak kadar uzun süre kıpırdamadan durmuştu. Değneği çekip çıkarırken emici bir ses çıkardı. "Bir dedektife göre, insanlara sinsice yaklaşmakta pek iyi değilsin."

"Sinsice yaklaşma işini genellikle kötü adamlar yapar," dedi Cole. "Ben bu konuda hiç iyi olmadım."

Sonunda ona doğru döndüğünde gözleri kısıldı ve dudaklarında ince bir gülümseme belirdi. "İçki içiyorsun."

Cole başparmağını ve işaret parmağını kaldırıp birbirine sıkıştırdı. "Birazcık."

"Kutlama mı yapıyordun?"

"Birazcık."

"Özür dilerim, bölmek istememiştim."

Cole taze toprağa, sonunda bir mezar taşının duracağı geçici işarete baktı.

"Cenaze bu öğleden sonra değil miydi? Bunca zamandır burada mıydın?"

"Saat kaç?" "Dokuzu biraz geçiyor."

"Vay canına, sanırım öyle." Kutsal Haç Mezarlığı'nın girişine doğru baktı. *Hava ne zaman kararmıştı?* "Düşünecek çok şeyim vardı ve burası çok sessiz. Sanırım zaman elimden kayıp gitti."

"Bunun için para ödemen iyi oldu."

Jordan, Bernie'nin ebedi istirahatgâhının yanındaki mezar taşlarına baktı.

En solda Kourtney Bretz ve aralarında kızlarının mezarı vardı.

İlk geldiğinde onları temizlemiş ve yan taraftaki metal vazoya bir buket çiçek koymuştu. "Bekçi bana Bernie'nin buraya haftada üç, bazen dört kez geldiğini söyledi. Buraya her gelişinde durmuş olmalı. Oturur ve onunla saatlerce konuşmuş. Sadece ikisi. Yaklaşık on yıl boyunca. Birlikte olmaları önemli görünüyordu. Ona bir arsa almamış olsaydım, devlet onu yakacaktı. Külleriyle kim bilir ne yapacaktı."

"Çok iyiydin," diye tekrarladı Cole.

"Kimseye söyleme. Dünyanın bir kalbim olduğunu fark etmesini istemem."

Başıyla bacağını işaret etti. "Hâlâ kaşınıyor mu?"

Alçı uyluğunun üst kısmından sol ayağının parmaklarına kadar uzanıyordu. Charlotte alçının üzerini *Simpsonlar*'daki karakterlerin çizimleriyle kaplamıştı.

"Henüz değil. Gerçi birkaç hafta içinde bunu dört gözle bekleyeceğimi duydum. Şu anda sadece ağır ve garip geliyor."

"Nasıl dolaşıyorsun? Araba kullanamıyorsun, değil mi?"

Tepenin zirvesine park etmiş siyah bir şehir arabasını işaret etti. Frank ön çamurluğa yaslanmış, yüzü telefon ekranının ışığına gömülmüştü. "Bu şanslı beyefendi öngörülebilir bir gelecek için Bayan Daisy'yi gezdirecek."

Nick'in gözlerinde sadece birkaç kişinin sormaya cesaret edebildiği soruyu gördü, bu yüzden sadece söyledi. "Nick ve ben beş parasız değiliz. Bu

sadece o insanların canlı yayında beni kızdırmak için söyledikleri bir şeydi. Belgelerin hepsi sahteydi."

"Sen ve Nick mi? Bu şu anlama mı geliyor..."

Yumuşak bir iç geçirdi. "Tekrar birlikte değiliz. Pek sayılmaz. Çıkıyoruz sayılır ama bunun bir yere varacağını sanmıyorum. Sanırım her şeyin yürümesini istiyoruz, öncelikle Charlotte için, ama gerçek şu ki tüm bunlar olmadan önce yaşadığımız sorunlar değişmedi. Hâlâ oradalar. Birlikte yaşamaya devam etmekten ya da belki bir aile gezisine çıkmaktan bahsettik ama bu sadece kaçınılmaz olanı ertelemenin bir yolu gibi görünüyor. İkimiz de Charlotte'a boş yere umut vermek istemiyoruz. Nick ve benim birbirimize ait olduğumuz bir zaman vardı. Sanırım artık yeni bir döneme girdik, ayrı olduğumuz bir döneme." Koltuk değneğinin ucuyla bir çimen parçasını yerine itti. "Nihayet yarın annemi ziyaret etmek için Hamptons'a gidiyoruz."

"Charlotte'un ilk seferi mi?"

Jordan başıyla onayladı. "Onca yıl, benim kadar inatçı olmasından başka hiçbir neden yokken onu kendimden uzak tuttum. Sanırım tüm bunların ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Charlotte bir büyükanneye sahip olmayı hak ediyor ve annem de çocuğumu tanımalı. Bu noktada diğer her şey o kadar önemsiz görünüyor ki artık düşünmeye değmez."

"Böyle bir olaydan sonra hayattaki pek çok sorun böyle hissettiriyor," diye onayladı. "İşleri yoluna koyduğunuzu duyduğuma sevindim."

İkisi de yaklaşık bir dakika boyunca konuşmadı. Gece bastırırken mezarlığın üzerinden serin bir esinti geçti.

Jordan sessizliği bozdu. "Billy'yi görmeye gittim." "Hâlâ bilinci yerinde değil mi?"

Jordan başını salladı. "Hâlâ atladı mı yoksa düştü mü bilmiyorlar. Doktorlar bana çatıdan atlamasaydı dumanın onu öldüreceğini söylediler. Belki bir ya da en fazla iki dakika. Aşağı inerken her neye çarptıysa, vücudunda ciddi şişliklere yol açmış.

Bu yüzden onu tıbbi olarak komada tutuyorlar. Kalıcı bir hasar olup olmadığını söylemek için henüz çok erken."

Cole, "Paraşütünü tekrar taktı," diye belirtti. "Atlamış. Atlamış olmalı."

Bundan sonraki kısmı dikkatle düşündü. Eğer şimdi söylemezse, muhtemelen hiçbir zaman söyleyemeyecekti. "Orada yaptığı şeyler, bunları neden yaptığı, bize söyledikleri... Billy'yi çok uzun zamandır tanıyorum, hayatımdaki neredeyse herkesten daha uzun zamandır ve o kötü bir adam değil. Aslında, o gerçekten harika bir adam. O da hepimiz gibi manipüle edildi. Kandırıldı. Bunun için cezalandırılmayı hak etmiyor. Hapse girmesini istemiyorum." Şimdi yalvarıyordu, gerçekten umurunda değildi. "Sen, ben, Nick, Charlotte... Başka kimse hepsini duymadı. Sadece havadan parçalar yakaladılar. Eğer bir şey söylemezsek, o zaman..."

Cole çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bunun için çok geç, değil mi?"

"Raporumu çoktan doldurdum," dedi Cole ona. "Sayamayacağım kadar çok devlet kurumu tarafından sorgulandım. Bu noktada istesem bile kendimi tutamazdım. Çok sayıda insan hayatını kaybetti. Şehir milyarlarca dolar zarara uğradı ve tamamen toparlanması yıllar alabilir. Nispeten küçük de olsa oynadığı rol, tüm bulmacanın bir parçasıydı. Kimin ceza alıp almayacağına karar vermek benim işim değil."

"Her zaman izci çocuk," dedi yumuşak bir sesle.

İkisi de birkaç dakika sessiz kaldı. Cole ayaklarını sürüyerek yürüdü ve kadın onu omzunun üzerinden kaldırıma park etmiş bir Firebird'e bakarken yakaladı. "Beni bu yüzden mi buraya çağırdın? Billy'yi sormak için mi?"

Kadın başını salladı. "İşe geri dönmemi istiyorlar."

Adamın yüzündeki şaşkın ifadeyi gördü. "Burada olmaz. SiriusXM'in Los Angeles'ta stüdyoları var."

Uzun bir süre kimse burada çalışmaya geri dönemeyecekti. Binası yıkılmamış olsa da, yıkımdan sonra kurtarılabilecek hiçbir şey kalmamıştı.

yangınlar sonunda söndürüldü. Büyük olasılıkla patlatılacak ve sonunda yeniden inşa edilecekti. Bu en iyisiydi. Oraya bir daha adım atmaya hiç niyeti yoktu.

"İşe geri dönmek istiyor musun?"

Aynı soruyu kendine defalarca sormuştu. "Hâlâ söyleyecek bir şeylerim olduğunu hissediyorum. Ama henüz söylemeye hazır olduğumdan emin değilim. Dinleme konusunda daha iyi olmak istiyorum. Charlotte bana söylediğim her kelimeyi bir kovaya koyarsam, bana söylenen tüm kelimelerle dolu başka bir kovam olması gerektiğini ve bu iki kovanın da aynı olması gerektiğini söyledi. Benim konuşma kovamın her zaman taşıtığını, diğerinin ise boş olduğunu söyledi."

"Çok akıllı bir kız."

Jordan iç çekti. "Artık kimsenin benden bir şey duymak istediğinden emin değilim."

"Bunu bilemem. Bence şaşırırdın." "Ben artık eskisi gibi değilim."

"Tam da bu yüzden senden haber almak istiyor olabilirler."

Jordan yumuşak bir kahkaha attı. "Tanrım, sesim üzgün geliyor. Sen benim terapistim değilsin. Bütün bunları sana yüklememeliyim."

"Verecek çok kararı olan biri gibi konuşuyorsun."

Ona gülümsedi. "Siz iyi adamlardan birisiniz, NYPD'den Memur Dedektif Cole. Nişanlınız çok şanslı bir kız."

Firebird'e doğru başını salladı. "Onunla tanışmak ister misiniz?"

"Sanırım isterim, evet. Aslında, eğer izin vererseniz, yaptığınız her şey için bir teşekkür olarak düğün masraflarınızı karşılamak isterim. Henüz bir tarih belirlediniz mi?"

Cole güldü ve toprağı tekmeledi. "Bu konuda..."

Yazarın Notu

Ben bunu yazarken tarih 25 Mart 2020. Saat sabah sekizi yirmi geçiyor. Bir Çarşamba günü. New Hampshire, New Castle'daki evimizdeyim, kıydan uzakta küçük bir ada. Ağaçlar hala çıplak olduğu ve baharın bu yıl erken geldiği henüz söylenmediği için, ofisimin penceresinden okyanusu görebiliyorum. Portsmouth'taki tersaneye doğru yol alan büyük bir kargo gemisi az önce yanımdan geçti, bacalarından ince dumanlar yükseliyor. Diğer odadaki kızımın (şu anda iki buçuk yaşında) Alexa'ya bağırdığını duyabiliyorum, Amazon'un o küçük kutusunun onu talimatlarını takip edecek kadar iyi anlamasını sağlamaya çalışıyor. "Lexa, televizyonu aç lütfen!" gibi bir şey söylüyor ama işe yaramıyor. Televizyon hâlâ kapalı. Karım mutfakta bir çeşit kahvaltı hazırlıyor. Fransız tostı gibi kokuyor.

Normalde evimiz müteahhit kaynıyor olurdu. Bir tadilatın içindeyiz. Burayı aldığımızda, Reagan'ın başkanlığından beri tek bir yüzeye bile dokunulmamıştı. Kırmızı fayanslı banyolar, bir zamanlar özel olan mutfak tamamen darmadağın. Yeşil tüylü halıyla çevrili oturma odasında bir jakuzi - evet, bir jakuzi. Sadece küçük bir jakuzi değil, on iki kişilik bir jakuzi. Yıllar boyunca o odada neler olduğunu düşünmeyi reddediyorum. Bir yerlerde bir video olduğunu hayal ediyorum, ya da belki o zamanlar film kullanıyorlardı. Karıma siyah bir ışıkla oraya girmesi için meydan okudum ama henüz beni kabul etmedi.

Normalde evimiz müteahhit kaynıyor olurdu ama bugün kimse yok. Birkaç gün önce hepsini evlerine gönderdik ve biraz beklemeleri talimatını verdik. Onları hayatımıza, evimize geri almaya hazır olduğumuzda iletişime geçeceğiz.

Bu sabah itibariyle Amerika Birleşik Devletleri'nde 54,968 kişide koronavirüs var. Dünya çapında 435,374. New Hampshire'da 108 vaka. Birçok arkadaşımın yaşadığı New York eyaletinde yaklaşık 30.000. Ailelerimizin yaşadığı Florida'da 1,467. Dünyanın büyük bir kısmı bir tür tecrit altında ve hala geride kalan birkaç yer de bu yönde ilerlemeyi ciddi olarak düşünüyor. Çoğu kişi bu yolculuğun daha yeni başladığına inanıyor. Hız treni hala ilk dik yokuşu tırmanma yolunda ilerliyor.

Siz bu satırları okuduğunuzda aradan biraz zaman geçmiş olacak. Yayıncılık dünyasının doğası böyle. Bir kitabı yazmak uzun zaman alır, dünyaya duyurmak ise çok daha uzun. Tahmin etmem gerekirse, 2021'in ortaları, belki de sonbahara yaklaşıyoruz. Yaklaştım mı? Virüsün dikiz aynanızda olduğuna ve tüm bunların nasıl sonuçlandığını bildiğinize inanmak istiyorum. İyi ya da kötü, sonucu bilmek, klavyenin bu tarafında oturup tüm bu karmaşanın nereye gittiğini merak etmekten çok daha iyidir.

Bir yazar olarak benim işim "ya olursa" diye merak etmek, nispeten normal bir senaryoyu alıp tersine çevirmek. Dünyadaki çılgınlığı bulup üzerine spot ışığı tutmak. Korkunç olanı bulun ve ışıkları kapatın, karanlık, ıslak bir yerden size nefes alma şansı verin. Masamdan kalkabildiğimde, işim bittiğinde ve günlük beş millik yürüyüşüm/koşum için güneş ışığında dışarı çıkabildiğimde, belki verandalarında ya da bahçelerinde çalışan komşulara el sallayabildiğimde bunların hepsi iyi ve güzel. Gerçek dünyanın sanal kağıdımdaki hayali dünyadan daha korkutucu olması o kadar da iyi bir şey değil. İşte bugün bu durumdayız.

Ya Olursa genini kapatamıyorum.

Katılmak istesem de istemesem de beynim bu oyunu oynamak istiyor ve bu gibi gerçek dünya olayları makineyi beslediğinde, çıktı karanlığa gidebilir.

Gerçekten karanlık.

Dün gece saat 2:30 civarında uyandım, karımın ve kızımın gittiğine kesinlikle inanıyordum.

Komşumuzun evinin kapısında büyük kırmızı bir X işareti vardı. Onlar da gitmişti.

Artık kendi zamanımda değildim, sizinkindeydim. Gelecekte bir yıl kadar sonra, geriye dönüp baktığımda-

Neden hepimiz maske takmadık? Eldiven mi?

Karım küçük postanemizden postayı alacağını söylediğinde neden ona gitmemesini söylemedim?

Kızımızı yanına almak istediğini söylediğinde, onu bir dakikalığına evden çıkarmak istediğinde, neden itiraz etmedim?

Burada posta dağıtılmıyor. Kendiniz almak zorundasınız. Ve kızımız postaneye gitmeyi çok seviyor. Herkese merhaba diyor (küçük bir adada yaşıyorsanız, postane yerel toplanma noktasıdır ve düzenli olarak kalabalıktır). Binanın kendisi birkaç yüz yıllık, küçük adamızın geçmişine dair eski hatırlatıcılarla dolu. Antika kutuların üzerindeki tüm parlak metal düğmelerle oynamayı, her bir küçük pencereden bakmayı, camı buruşturmayı, içeri bakmayı çok seviyor. Koronavirüs (yeni adıyla COVID-19) de bu şeyleri seviyor - herhangi birinde uzun süre yaşayabilir.

Saat 2:30'da uyandığımda eşim ve kızımın küçük kırmızı arabalarıyla postanemize doğru çeyrek millik bir yürüyüş yaptıklarını ve eve kötü bir şey getirdiklerini düşündüm.

İkisini de benden alan bir şey. Öyle bir şey olmadı.

Eşim dün postaneye gidip postaları aldı, ama eldiven giydi, maske taktı ve hemen Purell banyosu yaptı.

tekrar dışarıdaydı. Eve gelmeden önce her mektuba ve pakete dezenfektan sıktı. Kızımız benimle evde kaldı. Kimse hastalanmadı.

Ama o lanet *olası "Ya Olursa"* geni.

Böyle zamanlarda, sanırım hepimiz bizim için gerçekten neyin önemli olduğunu fark etmeye başlarız. Gerçekten neyin önemli olduğunu. Hayatta şanslıydım ve eğer her şeyimi kaybetseydim, bunu sorun etmezdim.

Ama onları kaybedemezdim.

Benim onlara olan sevgim, onların bana olan sevgisi, hepsi çok değerli. Onlar olmadan ben yokum.

Siz bu satırları okurken, ortak geleceğimizde ne olduğunu biliyorsunuz. Hastalanıp hastalanmadığımı, ailemi, senin aileni, yan komşunun ailesini biliyorsun. Ben hala hikayenin ortasında bir yerlerdeyken sen o kitabın son sayfasını okudun. Bunun için sana imreniyorum. İçimdeki iyimserlik hepimizin doğru seçimleri yaptığına ve bu şeyi durdurduğumuza inanmak istiyor.

Ama şu lanet *olası Ya Olsaydı* geni...

Ya Olsaydı geni, olabilecek diğer tüm yollar hakkında fısıldamaya devam ediyor.

Zaman gösterecek.

Senin dünyanda zaman çoktan geçti.

Az önce okuduğunuz kitap hakkında konuşuyor olmam gerekiyordu. Bu yüzden yayıncım bana bu son birkaç sayfayı bağışladı. Birkaç aylığına yollarımızı ayırmadan önce sizinle görüşmek, son birkaç ı'nın noktasını koymak ve kalan ı'lerin üstünü çizmek istediğimi biliyorlar. Az önce söylediklerimden söylemeyi planladıklarıma geçmenin kolay bir yolu yok, o yüzden hemen konuya gireceğim. Şöyle yapsak nasıl olur?

[INSERT AWKWARD TRANSITION HERE]

Bu sizin için uygun mu?

Olmazsa, belki kısa bir ara verebilirsiniz. Gidip bir içecek alın, küçük oğlanın ya da küçük kızın odasını ziyaret edin ya da belki mutfakta bir şeyler atıştırın, sonra geri gelin. Benim için sakıncası yok, seni beklerim.

Her şey yolunda mı? Harika. İşte gidiyoruz.

Edebi patlamış mısır yazdığım söylenir ve ben bundan memnunum. Her zaman da öyleydim. Kitaplarımdan birini okuduğunuzda, asla derinlerde yatan bir sosyal mesaj ya da ahlaki kod bulamazsınız. Sayfa 237'ye geldiğinizde hayatın anlamını metnin içinden size bakarken keşfetmeyeceksiniz. Bir hikaye yazdığım da, onu sizinle paylaştığım da, tek amacım sizi eğlendirmektir. Sizi dünyada olup bitenlerden biraz olsun uzaklaştırmak. Kendi *keşkelerinizi* bir süreliğine unutmanıza yardımcı olmak. Size apandisit ameliyatının nasıl yapılacağını anlatmamdan daha fazla, politika veya din hakkındaki kişisel görüşlerimi paylaştığımı asla göremezsiniz. Bu konuları uzmanlarına bırakmayı tercih ederim. Ben hiçbir konuda uzman değilim. Bir şeyler uydurmak için para alıyorum. Gerçekten benden tavsiye almak istiyor musun?

Bu kitap, geçmişte yazdığım her şeyden daha fazla, şu ya da bu yönde biraz politik eğilimli gibi hissedebilir. İfade edilen görüş ve düşüncelerin hiçbiri bana ait değildir. Bunlar yalnızca karakterlere aittir.

Jordan Briggs güçlü iradeli ve inatçıdır. Size ne düşündüğünü ya da sizin ne düşünmeniz gerektiğini söylemekten çekinmiyor. Bu onu haklı yapmaz, beni de yapmaz. Tüm kitaplarımda olduğu gibi, karakterler bana hikayelerini anlattılar ve ben de hepsini kağıda döktüm. Bazen beni kızdırdılar, bazen de düpedüz sinirlendirdiler, ama onları asla sansürlemedim. Bunu yapsaydım, işimi yapmamış olurum.

Muhtemelen bunun nasıl işe yaradığını merak ediyorsunuz, değil mi? Ne de olsa kelimeler benim kafamdan çıktı.

Bunu kurgu yazmayı denemeyen birine anlatmak zor ama bir deneyeceğim. İşe yaradığında, kendimi *kaptırdığımda*, kelimeler akmaya başladığında, hikayenin zihnimde bir film gibi oynadığını görüyorum. Karakterler benim için en az sizin kadar gerçek. Her şeyi yazıyorum ve bir saat sonra başımı kaldırıp sayfadaki tüm kelimelere ve onların oraya nasıl geldiğine hayret ediyorum. Kısım bu yüzden taslak hazırlamıyorum. Bir taslağa göre kitap yazmaya çalıştığımda, karakterler hüsrana uğruyor. Hikâyenin akışı durur ve Jordan Briggs gibi biri taslağı yüzüme vurup "Böyle olmadı. Ben *sana nasıl olduğunu anlatacağım!*" Sonunda, onları dinlemek zorundayım. Eğer dinlemezsem, hikaye zorlama, kırılğan ve sahte olur. İyi bir hikaye *karakter odaklıdır, yazar odaklı* değil. Yazar odaklı olursa, yoruma dönüşür ve kimse benden bir şey duymak istemez. Açıkçası o kadar da ilginç biri değilim.

Bernie'nin yaptığı şeyleri kesinlikle yapmazdım.

ve ben bazı konularda aynı fikirde olabiliriz, ancak aynı fikirde olmadığımız pek çok konu var. Onunla yapacağım bir sohbet hem sinir bozucu hem de büyüleyici olacaktır. Onu gerçek yapan da bu (en azından benim için). Ve eğer gerçek olmasaydı, anlatacak bir hikaye de olmazdı. Ne anlamı olurdu ki?

Evet, Jordan bazı şeyler söyledi.

Bernie, Billy, Senatör Moretti, Charlotte da öyle. Hepsi nezaketle bana hikayelerini anlattılar, ben de sizinle paylaştım. Hepimize edebi patlamış mısır verdiler, afiyetle yiyelim diye. Bu onların *keşkelerini* bizimkilerden daha gerçek yapmaz. Ama dikkatimizi dağıttılar. Ve sonuçta, iyi bir kitabın asıl amacı da bu değil midir? Özellikle de şimdi.

Son zamanlarda tüm e-posta ve mektuplarımı bitirdiğim gibi bunu *da güvende kal ile* bitireceğim. Eğer bir buçuk yıl kadar sonra bu satırları okuyorsanız, *güvende kaldığınız* çok açık ve bunu duyduğuma sevindim.

Bir dahaki sefere kadar,

jd

New Castle, NH
25 Mart 2020

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

